ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ 10ον

ΑΡ. 459

1935

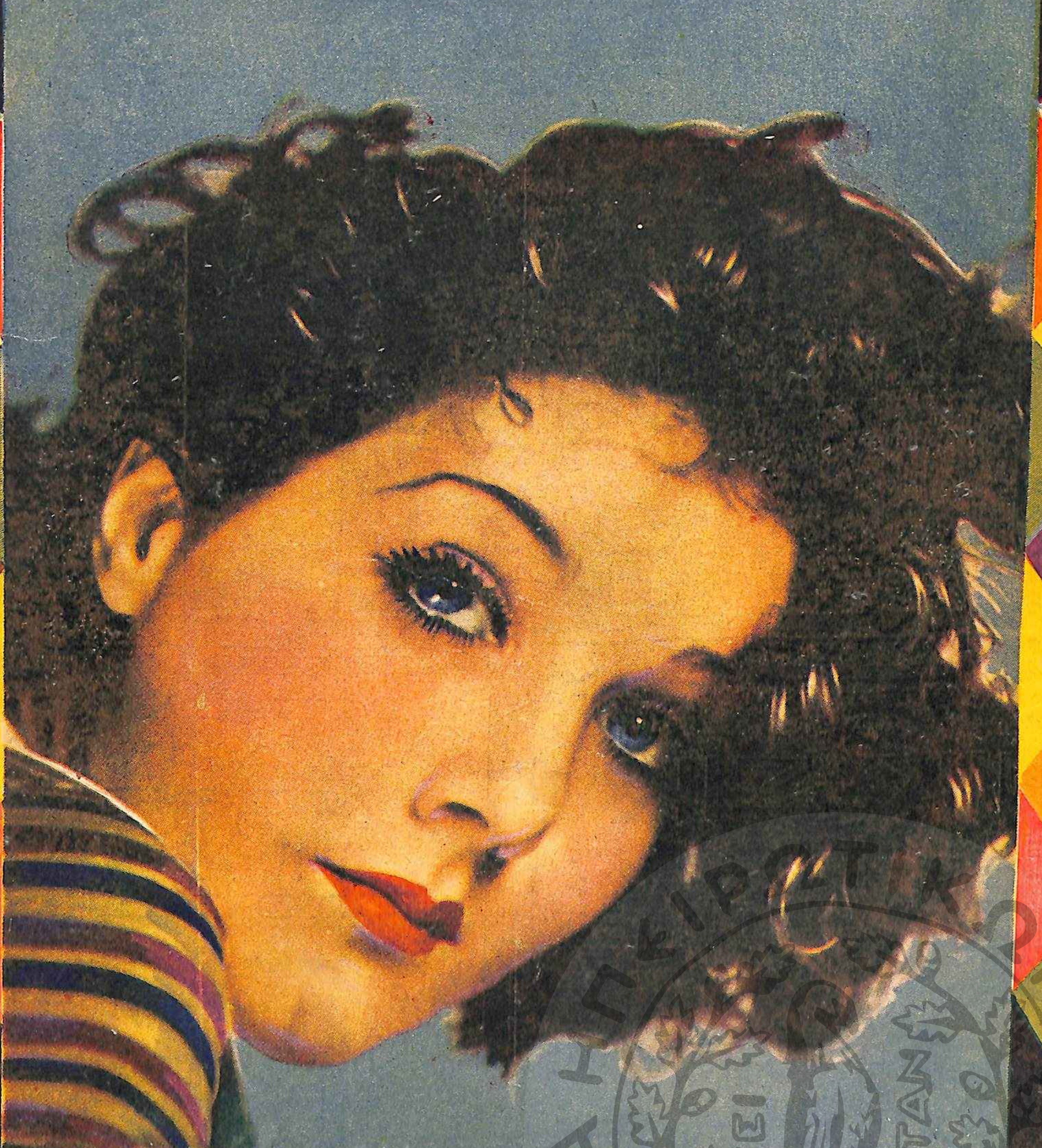

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6ῃ Δεκεμβρίου 1934

Πρὸς τὴν

ACADEMIE DE BEAUTE
Mme KETTY
Ἑρμοῦ 35
ΕΝΤΑΥΘΑ

Ἀγαπητὴ Κυρία.

Θεωρῶ καθῆκον μου νὰ διακηρύξω καὶ δημοσίᾳ τὸ κατωτέρω περιστατικόν μου.

Πρὸ ἐτῶν ὑπεβλήθην εἰς θεραπείαν διὰ Ραδίου ἵνα θεραπεύσω ἕνα «Σπῖλον» εἰς τὸ πρόσωπόν μου. Δυστυχῶς ἡ θεραπεία μου αὐτὴ οὐσιαστικῶς ἀπέτυχε διότι, ναὶ μὲν ἐξηφανίσθη ὁ σπῖλος, ἀλλὰ τὸ ράδιον προεκάλεσε εἰς τὴν θέσιν του μίαν τεραστίαν οὐλήν, καταλαμβάνουσαν ὅλον τὸ ἀριστερὸν ἥμισυ τοῦ ἄνω χείλους καὶ εἰς μέγα βάθος, εἰς τρόπον ὥστε ἐδημιουργήθη ἀσυγκρίτως μεγαλειτέρα δυσμορφία ἀπὸ τὴν προηγουμένην.

Τῇ συστάσει φίλης μου, ἀπεφάσισα νὰ ἐμπιστευθῶ σὲ σᾶς πρὸς ἐπανόρθωσιν τοῦ κακοῦ.

Κυρία μου, ἡ εὐγνωμοσύνη μου θὰ εἶναι παντοτεινή. Τὰ μέχρι τοῦδε ἀποτελέσματα εἶναι θαυμαστά. Βεβαίως τὰ ἴχνη τῆς οὐλῆς δὲν ἐξηφανίσθησαν ἀκόμη. ἀλλὰ ἡ οὐλὴ ἔπαυσε πλέον νὰ ἀποτελῇ δυσμορφίαν καὶ εἶμαι ἀπολύτως ἱκανοποιημένη διὰ τὰ μέχρι σήμερον ἀποτελέσματα.

Ἐπὶ πλέον σᾶς συγχαίρω: 1) Διὰ τὴν ἀνώδυνον ἀφαίρεσιν μιᾶς ἐλιᾶς μεγέθους ρεβυθιοῦ. 2) Διότι μεταβάλατε τὴν ἄλλοτε στεγνὴ καὶ τραχεῖα ἐπιδερμίδα μου σὲ ἐκτάκτως ἁπαλὴ ἐπιδερμίδα. Καὶ 3). τὸ καὶ σπουδαιότερον. σᾶς συγχαίρω διὰ τὴν σοβαρότητα καὶ θετικότητά σας. Διεπίστωσα ὅτι τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐπεμβάσεών σας εἶναι κατὰ πολὺ ἀνώτερα ἀπὸ τὶς ὑποσχέσεις σας.

Βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν θὰ παύσω νὰ διακηρύττω τὴν ἱκανότητά σας.

Μετὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν

Ν Καραγιᾶ

Παπατσώρη 8α

Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ
ὀφείλεται εἰς τὸ Κατάστημα
ΑΚΡΟΠΟΛ
μὲ τὰ ἐξαιρετικὰ Μεταξωτὰ Ἐμπριμὲ εἰς συνδυασμοὺς καὶ σχέδια τῆς τελευταίας Παριζιάνικης Μόδας, τοὺς Σκωτσέζικους Εὐρωπαϊκοὺς Ταφτάδες, ὡς καὶ τὴν λεπτὴν Μεταξωτὴν Κάλτσαν
ALMA
Εἰδικαὶ Ἐκπτώσεις εἰς τὰ Ἀνοιξιάτικα Μάλλινα, λόγῳ τέλους τῆς Ἐποχῆς.
Κατάστημα ΑΚΡΟΠΟΛ
Ἑρμοῦ 18Α

ΜΕΓΑΛΗ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ
Ἀπόλυτος καθαρισμὸς δέρματος
ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ
κ ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΣ
διαρκείας.
Μὴν κάνετε τὰ μαλλιά σας Περμανάντ, ἐὰν δὲν ἐξετάσετε προηγουμένως τὸ νέον σύστημα ἐξεπαγωγῆς πρὸς ἀσφάλειάν σας καὶ ἐπιτυχίαν σας.
EMMANOUEL
ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 11
(Ἔναντι θεάτρου «Ἀλάμπρα»)

ΠΩΛΕΙΤΑΙ κεντρικὸν Κατάστημα Σιδηρικῶν. Σχετικαὶ πληροφορίαι δίδονται εἰς τὰ Γραφεῖα μας, Λέκα 7, Ἀθῆναι.

Τὰ ὡραιότερα γυναικεῖα μοδέλλα
Στοῦ
ΝΙΚ ΣΙΚ
ΠΡΩΗΝ
ΦΡΑΓΚΟΥΛΗ
Ὁδὸς Εὐαγγελιστρίας, παραπλεύρως Ρόμβης
Περικλέους 37

ΤΙΤΑΝ
Τὰ καλύτερα γυναικεῖα
ΧΕΙΡΟΠΟΙΗΤΑ
ὑποδήματα ἕτοιμα καὶ ἐπὶ παραγγελίᾳ.
ΑΙΟΛΟΥ 94
Τηλέφωνον 23.484

ΜΠΑΝΙΕΡΑ
ΜΟΔΕΡΝΑ
ΕΥΘΗΝΑ
ΜΑΛΛΙΝΑ ΑΠΟ ΔΡ. 135
ΥΠΟΚΑΜΙΣΑ
ΜΕΤΑΞΩΤΑ
ΙΤΑΜΙΝ
ΜΑΛΛΙΝΑ ΣΠΟΡ
Δ. ΚΑΡΑΜΠΑΤΗΣ
ΚΑΙ Αφοι ΑΠΕΤΙΑΝ
ΑΘΗΝΑΙ
ΠΑΤΗΣΙΩΝ 15
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ
ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 57

Οἰκογένεια

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

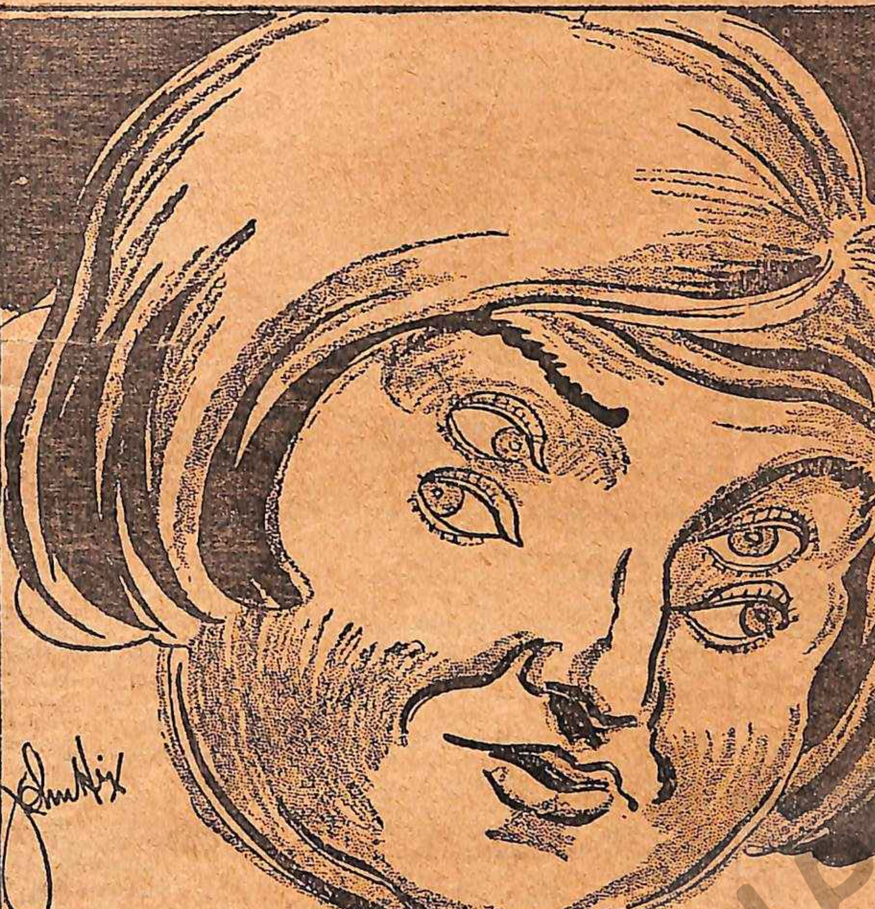

Ὁ «Ἄνθρωπος μὲ τὰ Τέσσερα Μάτια», ἀπὸ τὸ Κρικλαίηντ τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μποροῦσε τὴν ἴδια στιγμὴ νὰ στρέψῃ πρὸς τέσσερες διαφορετικὲς διευθύνσεις τὰ τέσσερα μάτια του, καθένα χωριστὰ δηλαδή. Συγχρόνως ἔβλεπε κανονικὰ καὶ μὲ τὰ τέσσερα μάτια του, τὸ κάθε πρᾶγμα, ὅπως ἐμεῖς οἱ ἄλλοι μὲ τὰ δυό.

Ἕνας κρίνος, ὁ ὁποῖος «ἔζησε» σαράντα ὁλόκληρα χρόνια ! Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἔβγαζε πάντα κάθε χρόνο ὡραιότατα λουλούδια

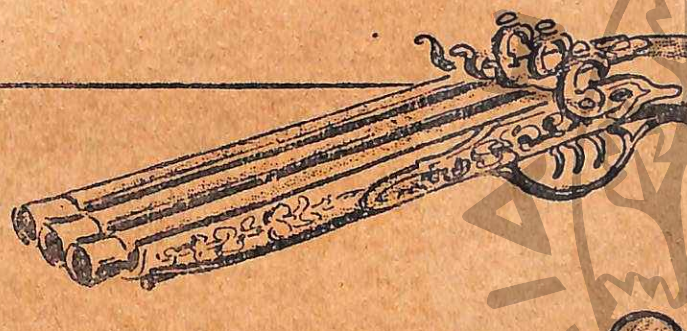

Τὸ τρίκαννο ἐμπροσθογεμὲς πιστόλι, τὸ ὁποῖο ἔπαιρνε πάντα μαζί του ὁ αὐτοκράτωρ Παῦλος τῆς Ρωσσίας.

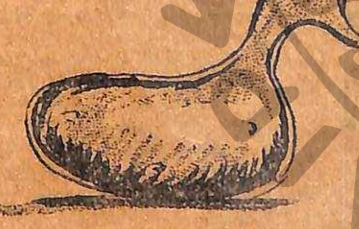

Στὸ Πάρκβιλ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν βρέθηκε αὐτὴ ἡ γλυκοπατάτα, σὲ σχῆμα πάπιας, στὸν κῆπο τοῦ Τζοὺλ Μουλενάρε. Ἡ γλυκοπατάτα αὐτὴ πουλήθηκε ἀντὶ 100 δολλαρίων.

4) Ὁ Τζὼν Σμὶθ, ἂν καὶ σὲ ἡλικία 60 ἐτῶν, ἦταν ὡστόσο ὁ πρωταθλητὴς ἄρσεως βαρῶν στὴ Νέα Ἀγγλία τῆς Ἀμερικῆς, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ ἔτους 1926. Καὶ σήμερα ἀκόμη ὁ Τζὼν Σμὶθ σηκώνει τεράστια βάρη.

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ERNEST GAUBERT

ΜΙΑ ΑΘΩΑ ΠΟΝΗΡΙΑ

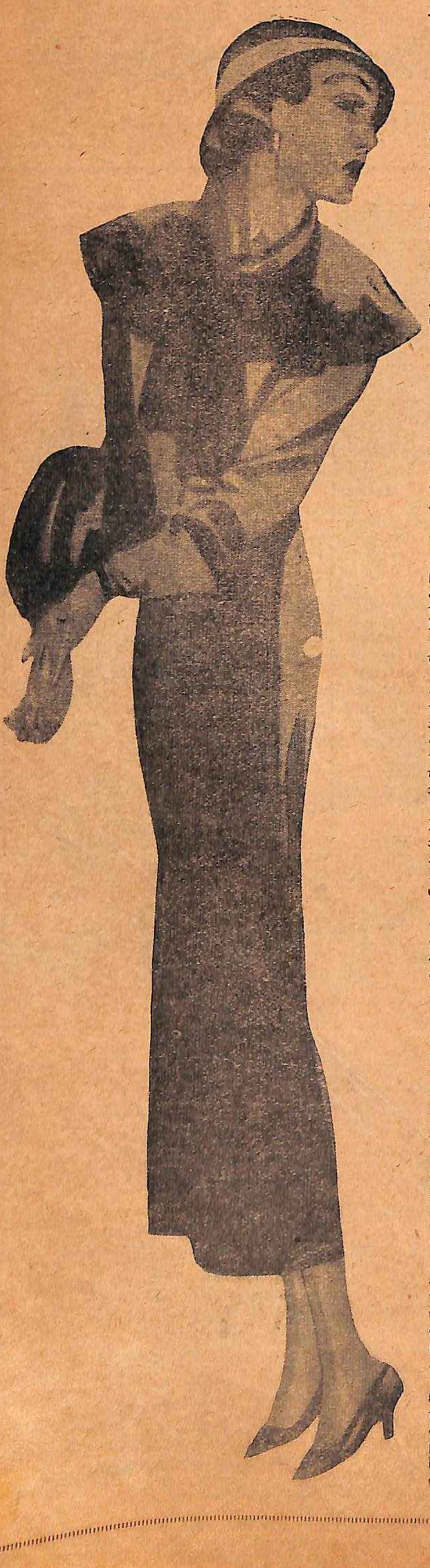

ΑΠΕΡΙΓΡΑΠΤΗ ἦταν ἡ χαρά μου, ὅταν συναντήθηκα, ἕνα μεσημέρι, στὴν κοσμικὴ ἐκείνη λουτρόπολι, μὲ τὸν παληό μου συμμαθητὴ Λυσιὲν Ντερινιύ, ποὺ εἶχα νὰ τὸν δῶ πάνω ἀπὸ δέκα χρόνια. Ὕστερ' ἀπὸ τὶς πρῶτες διαχύσεις, ὁ Λυσιὲν μοῦ εἶπε:

— Εἶσαι μονάχος ἐδῶ ;

— Ὁλομόναχος.

— Τόσο τὸ καλύτερο... Θὰ φᾶμε, λοιπόν, μαζὺ ἀπόψε... Θὰ σὲ παρουσιάσω στὴν γυναῖκα μου καὶ στὸν πεθερό μου...

— Εἶσαι παντρεμμένος ;

— Πᾶνε τρεῖς μῆνες τώρα... Ἔλα νὰ γνωρίσης τὴ γυναῖκα μου... Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μείνης κατενθουσιασμένος...

Τὸ βράδυ τῆς ἴδιας ἡμέρας, καὶ τὴν ὡρισμένα ὥρα παρουσιαζόμουν στὸ ζεῦγος Ντερινιύ, στὴ βεράντα τοῦ ξενοδοχείου, ὅπου ἔμεναν.

— Ἀγαπητή μου Μαγδαληνή, σοῦ παρουσιάζω τὸν παληό μου φίλο Χ... εἶπε ὁ Λυσιὲν στὴ γυναῖκα του.

Ἡ κυρία Ντερινιὺ μοῦ ἅπλωσε τὸ χέρι της. Ὕστερα ὁ Λυσιὲν μὲ συνέστησε καὶ στὸν πατέρα τῆς γυναίκας του, ἕνα βλοσυρὸ στρατιωτικό. Μά, ἐνῷ ὁ Λυσιὲν προσπαθοῦσε νὰ μοῦ θυμίση τὴν περασμένη μας νεανικὴ ζωή, κι' ἐνῷ ἡ ὀρχήστρα τοῦ ξενοδοχείου ἔπαιζε, λίγο παρὰ πέρα, μιὰ νοσταλγικὴ χαβάγια, ἐγὼ ἐκύτταζα μὲ τρόπο τὴν γυναῖκα τοῦ φίλου μου.

Ἡ Μαγδαληνὴ Ντερινιὺ δὲν θὰ ἦταν πάνω ἀπὸ εἴκοσι χρόνων. Ἡ ὠμορφιά της εἶχε μιὰ ἀριστοκρατικὴ τερηφάνεια. Ἡ χειρονομίες της, ἡ ἔκφρασις τῆς ματιᾶς της, ὅλα σ' αὐτὴν τὴν γυναῖκα μαρτυροῦσανε ἰσχυρὰ θέλησι καὶ ὀρθὴ κρίσι

Ξαφνικά, ὁ Λυσιὲν μοῦ εἶπε:

— Ξέρεις πῶς σχετίσθηκα μὲ τὴν γυναῖκα μου ; Κάνοντας... ντυμένος μπάνιο σὲ μιὰ λίμνη !... Δὲν σοῦ φαίνεται νόστιμο αὐτό ;

Ξανακύτταξα τὴν κυρία Ντερινιὺ καὶ μοῦ φάνηκε πὼς ξεχώρισα στὰ μάτια της μιὰ λάμψι ἐλαφρὰ εἰρωνική...

—Καὶ ξέρεις γιατὶ μὲ πῆρε ἡ Μαγδαληνή ; ἐξακολούθησε ὁ Λυσιέν. Ἀπὸ θαυμασμὸ πρὸς τὴν τόλμη καὶ τὴν ἀνδρεία μου !...

— Θεέ μου, τί μετριοφροσύνη! τὸν διέκοψε, γελῶντας, ἡ Μαγδαληνή.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ καλύτερη πρᾶξι ποὺ ἔκανα στὴ ζωή μου ! ἐξακολούθησε ὁ Λυσιέν, ἀποτεινόμενος σὲ μένα. Μά... δὲν προτιμᾶς νὰ σοῦ διηγηθῶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ὡραία αὐτὴ ἱστορία ; Εἶσαι φίλος μου καὶ δὲν πρέπει νὰ τὴν ἀγνοῆς !

Καὶ ὁ Λυσιὲν ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται:

— Τὸν περασμένο χρόνο, τέτοια ἐποχὴ ἀκριβῶς, ἦλθα νὰ περάσω ἕνα μῆνα στὴ λουτρόπολι αὐτή... Ὕστερα ἀπὸ πολλὰ βάσανα κατώρθωσα νὰ πείσω τὸν προϊστάμενό μου τὸν διευθυντὴ τοῦ τραπεζιτικοῦ γραφείου, ὅπου ἐργαζόμουν, ὅτι ἔπαθα ὑπερκόπωσι καὶ ὅτι εἶχα ἀπόλυτη ἀνάγκη ἀναπαύσεως... Δὲν φαντάζεσαι τί χαρὰ ἔνοιωσα, ὅταν βρέθηκα ἐδῶ... Ἔκανα σὰν μικρὸ παιδί. Ζοῦσα μέσα σ' ἕνα ὄνειρο εὐτυχίας...

»Ὡστόσο, πρὶν περάσουν πολλὲς μέρες ἄρχισα νὰ πλήττω. Καὶ τότε ἔκανα τὴ σκέψι, ὅτι καὶ ὁ Παράδεισος ἀκόμα θὰ ἦταν πληκτικός, ἂν δὲν εἶχε κανεὶς παρέα... Μιὰ μέρα, ὅμως, παρουσιάστηκε στὴ ζωή μου ἡ Μαγδαληνή...

Τὴν βραδυὰ ποὺ τὴν εἶδα γιὰ πρώτη φορά, καθότανε σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ τραπέζι... Μόλις τὴν εἶδα, ἔνοιωσα ἀμέσως γι' αὐτὴν τρελλή, παράφορη ἀγάπη... Καὶ ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄρχισα νὰ βρίσκω τὴν πληκτικὴ αὐτὴ λουτρόπολι πραγματικὴ Ἐδέμ...

»Τὴν ἑπομένη τὸ βράδυ, κάθησα καὶ πάλι κοντὰ σ' αὐτὸ τὸ τραπέζι. Σὲ λίγο, ἦρθε καὶ ἡ Μαγδαληνή, συνοδευομένη, ὅπως πάντοτε ἀπὸ τὸν πατέρα της... Ὁμολογῶ, ὅτι ὁ κύριος πατέρας της... μὲ πάγωσε μὲ τὴν ἐμφάνισί του, γιατὶ κατάλαβα ἀμέσως ὅτι εἶχα νὰ κάνω μὲ ἄνθρωπο πολὺ αὐστηρό... Ζήτησα πληροφορίες ἀπὸ τὸν θυρωρό. Καὶ τὸ μόνο ποὺ ἔμαθα ἦταν ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς ἔδωσε στὸ ξενοδοχεῖο τὸ ὄνομα: συνταγματάρχης, Γκρανσὰν καὶ ἡ κόρη του...»

»Μὴ γελᾶς, ἀγαπητέ μου φίλε ! Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὁ συνταγματάρχης μοῦ ἔκανε τὴν ἐντύπωσι φοβεροῦ ἀνθρώπου, ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ ἤθελε νὰ βλέπη ὅλους τοὺς ἄνδρες βλοσυροὺς καὶ αὐστηροὺς ὅπως αὐτός... Εἶχα, λοιπόν, σχηματίσει τὴ γνώμη, ὅτι μὲ τ' ἀνοιχτὰ κοστούμια μου, μὲ τὶς χτυπητὲς γραβάτες μου καὶ τὰ φανταχτερὰ παπούτσια μου θὰ τοῦ ἔκανα τὴν ἐντύπωσι γελοίου ὑποκειμένου... Ὅσο γιὰ τὴ Μαγδαληνή, ὁμολογῶ, ὅτι δὲν μοῦ ἔκανε τόσο τρομερὴ ἐντύπωσι. Ἴσως ἐπειδὴ δὲν γύριζε διόλου τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ μὲ κυττάξη ! Ὡστόσο, ὁ πατέρας της μοῦ ἔρριχνε διαρκῶς παραξενεμένα βλέμματα, σὰν νἄλεγε μὲ τὸν νοῦ του:

«—Τί διάβολο θέλει αὐτὸς ὁ κομψευόμενος καὶ δὲν κάνει οὔτε βῆμα ἀπὸ κοντά μας ;»

* * *

»Ἕνα πρωΐ, ἐξακολούθησε ὁ Λυσιέν, — ἐνῷ ἔδενα τὴ γραβάτα μου, ἄκουσα στὸ διάδρομο, ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα τοῦ δωματίου μου τὸν συνταγματάρχη νὰ λέη στὴν κόρη του:

»—Πᾶμε, Μαγδαληνή, νὰ πάρουμε τὸ τρὰμ γιὰ τὸ σταθμό... Πρέπει νὰ ὑποδεχθοῦμε τὸν ξάδελφό σου, τὸν Ἰάκωβο...»

»Ἀνατρίχιασα. Ποιὸς νὰ ἦταν ἄραγε αὐτὸς ὁ Ἰάκωβος. Κανεὶς ἀντίζηλός μου μήπως ; Ἔπρεπε νὰ τὸν προλάβω... Καὶ ἡ ἀπελπισία μοῦ ὑπαγόρευσε μιὰ τολμηρὴ σκέψι. Νὰ ἀνέβω κι' ἐγὼ στὸ τράμ, καὶ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς διαδρομῆς, νὰ παρουσιασθῶ μόνος μου στὸ συνταγματάρχη...

»Ἔψαξα νὰ βρῶ τὸ γιλέκο μου. Μὰ δὲν τὸ εὕρισκα... Στὸ μεταξύ, ἡ ὥρα περνοῦσε καὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ χάσω τὸ τράμ, ποὺ περνοῦσε μπρὸς ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο μας καὶ στὸ ὁποῖο θὰ εἶχαν ἀνέβη κιόλας ὁ συνταγματάρχης καὶ ἡ κόρη του... Ἅρπαξα, λοιπόν, ἕνα γιλέκο στὴν τύχη, τὸ φόρεσα, κατέβηκα κάτω, πήδησα στὸ τράμ, ποὺ εἶχε ξεκινήσει καὶ ζαλισμένος ἀκόμα, κόκκινος, λαχανιασμένος, μὲ τὰ μαλλιὰ κολλημένα στὸ μέτωπο ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα... κάθησα ἀντίκρυ στὴ Μαγδαληνὴ καὶ τὸν πατέρα της !

»Ὁ συνταγματάρχης καὶ ἡ κόρη του μὲ κύτταζαν κατάπληκτοι... Ὡστόσο, μοῦ ἐφάνη ὅτι διέκρινα κάποια συμπόνια στὴν ἔκφρασι τοῦ βλέμματος τῆς Μαγδαληνῆς... Σκούπιζα φουρκισμένος, τὸν ἱδρῶτα ποὺ ἔσταζε ποτάμι ἀπὸ τὸ μέτωπό μου. Δέκα φορὲς ἔκανα ν' ἀποτείνω τὸ λόγο στὸν αὐστηρὸ συνταγματάρχη καὶ δέκα φορὲς τὸ σοβαρὸ πρόσωπό του καὶ τὰ βλοσυρὰ ἐξεταστικὰ βλέμματα ποὺ μοῦ ἔρριχνε, μοῦ ἔκοβε τὴν ὁρμή... Μὲ παρηγοροῦσε, ὅμως, ἡ βεβαιότης ὅτι ἡ κόρη του μὲ κύτταζε μὲ κάποια συμπάθεια...

»Τέλος, φτάσαμε στὸ σταθμό, χωρὶς νὰ βρῶ τὴ δύναμι νὰ πραγματοποιήσω τὸ σχέδιό μου... Ἡ ἀπελπισία μου ἦταν ἀπερίγραπτη... Κατεβήκαμε ἀπὸ τὸ τράμ... Τὸ τραῖνο, ὅμως, εἶχε μιὰ μικρὴ καθυστέρησι καὶ ὁ συνταγματάρχης ἔκανε μικροὺς περιπάτους μὲ τὴν κόρη του σὲ μιὰ πλατεῖα λίγο μακρυὰ ἀπὸ τὸ σταθμό...

»Ξαφνικά, εἶδα τὴ Μαγδαληνὴ ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν πατέρα της καὶ νὰ πλησιάζη μιὰ μικρὴ τεχνητὴ λίμνη, στὴν ὁποία κολυμποῦσανε κάτασπροι κύκνοι. Τὴν πλησίασα μὲ τρόπο, προσέχοντας μὴ μ' ἀντιληφθῆ ὁ πατέρας της. Ἡ Μαγδαληνὴ ἄρχισε νὰ παίζη μὲ τοὺς κύκνους. Σὲ μιὰ στιγμή, ὅμως, ἐνῷ ἔσκυβε γιὰ νὰ χαϊδέψη τὸν λαιμὸ ἑνὸς κύκνου, τὴν εἶδα νὰ γλυστράη ἀπότομα, νὰ βγάζη μιὰ ἐλαφρὰ κραυγὴ τρόμου — καὶ νὰ πέφτη στὴ λίμνη...

»Ὥρμησα τότε σὰν τρελλός, ἔπεσα ὅπως ἤμουν ντυμένος στὴ λίμνη καὶ τράβηξα ἔξω τὴ Μαγδαληνή, ἀναίσθητη... Ὁ πατέρας της δὲν ἄργησε νὰ τρέξη ἐκεῖ... Ἀγκάλιασε τὴν κόρη του μὲ λαχτάρα, μὲ συνεχάρη γιὰ τὴ γενναιότητά μου, μὲ προσκάλεσε νὰ πάρουμε μαζὺ ἕνα τσάϊ... Καὶ ὅταν συνῆλθε ἡ Μαγδαληνή, μὲ συνέστησε σ' αὐτὴν ὡς σωτῆρα της !

»Ὅσο γιὰ τὸν περίφημο ξάδελφο, τὸν Ἰάκωβο, ἦρθε ἐπὶ τέλους, μὲ μόνη τὴ διαφορά, ὅτι ἦταν... πάνω ἀπὸ ἑξῆντα χρόνων !

»Καταλαβαίνεις τώρα τὴ συνέχεια τῆς ἱστορίας αὐτῆς. Ὁ συνταγματάρχης μὲ πῆρε ἀπὸ καλὸ μάτι — καὶ ὅταν, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἐπισκέψεις, τοῦ ζήτησα σὲ γάμο τὴν κόρη του, μὲ παρέπεμψε στὴ Μαγδαληνή, γιὰ ν' ἀποφασίση ἐκείνη...

* * *

Ζωηρὰ χειροκροτήματα ἀκούστηκαν τότε, συνοδευόμενα ἀπὸ τὸν εὔθυμο κρότο ποὺ ἔκανε μιὰ σαμπάνια, ἀνοίγοντας... Ἡ Μαγδαληνὴ εἶχε χλωμιάσει. Τὰ ὑγρὰ μάτια της ἔλαμπαν ἀπὸ εὐτυχία. Καί, ξαφνικά, ψιθύρισε:

— Δὲν σοῦ εἶπα ὥς τώρα, Λυσιέν, ὅτι ἐπίτηδες ἔπεσα στὴ λίμνη, προσέχοντας φυσικὰ μὴν χτυπήσω, ἐπειδὴ ἤξερα ὅτι εἶσαι κοντά μου καὶ ὅτι θὰ ἔτρεχες νὰ μὲ βοηθήσης — καί, πρὸ παντός, ἐπειδὴ ἤθελα νὰ σοῦ δώσω μιὰ εὐκαιρία γιὰ νὰ σὲ πάρη ὁ μπαμπᾶς ἀπὸ καλὸ μάτι...

Ὁ συνταγματάρχης κύτταξε τὴν κόρη του μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα... Ὕστερα, χαμογέλασε καὶ τῆς χάϊδεψε τὰ μαλλιά... Ὅσο γιὰ τὸ Λυσιέν, ἀφοῦ τοῦ πέρασε ἡ πρώτη κατάπληξι ποὺ δοκίμασε ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψι αὐτῶν, ἔπιασε τὸ χέρι τῆς γυναίκας του καὶ ψιθύρισε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι.

— Μαγδαληνή ! Ἀγαπημένη μου Μαγδαληνή !...

ERNEST GANBERT

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ SYLVAINE DEGLAUTIGE

ΕΡΩΣ ΝΙΚΗΤΗΣ

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ παρατεταμένη ἐξέτασι, ὁ γιατρὸς Μωρὲ γύρισε πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς ἄρρωστης:

— Θάρρος ! τοὺς εἶπε μόνο.

— Πάει τὸ παιδί μου ! τραύλισε ἡ φτωχὴ μητέρα πέφτοντας ἐπάνω στὸ κρεββάτι.

— Λυπᾶμαι πολύ, κυρία Μποριζό, ἐξακολούθησε ὁ γιατρός, μὰ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ σᾶς κρύψω περισσότερο τὴν ἀλήθεια. Ἡ Μαργαρίτα δὲν εἶνε καθόλου καλά, εἶνε ζήτημα ἂν θὰ περάση τὴν νύχτα... Μόνον μιὰ μεγάλη χαρὰ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν σώση...

Ξανακύτταξε τὴ νέα ποὺ ἦταν ξαπλωμένη πάνω στὸ κρεββάτι, μὲ τὰ χείλη μελανιασμένα, τὰ χαρακτηριστικὰ τραβηγμένα, τρεμάμενα ἀπὸ τὸν πυρετό, ὠχρὴ σὰν τὰ χρυσάνθεμα, ποὺ σὲ λίγο θὰ ἔρριχναν ἐπάνω στὸν τάφο της. Καὶ ἀπὸ τὰ μάτια του πέρασε ἡ εἰκόνα τῆς νέας ποὺ ἐνσάρκωνε ἄλλοτε ἐπάνω της τὰ νειάτα καὶ τὴν ὠμορφιά.

Τοῦ φαινόταν πὼς ἦταν χθὲς ἀκόμα. Τὴν εἶχε γνωρίσει τὴν νέα αὐτή, ὅταν ἡ ἄνοιξι στόλιζε μὲ νέους βλαστοὺς τὸ πάρκο τοῦ Βαλανσέϊγ. Τὸ χαμόγελό της ἔμοιαζε σὰν τὸ φῶς τῆς αὐγῆς, ἀχτινοβολοῦσε ἀπὸ ῥόδινες φρικιάσεις φαιδρότητος. Ἀπὸ τόσα νειάτα καὶ ὠμορφιὰ δὲν θὰ ἔμενε τώρα πειά, παρὰ μιὰ ἀνάμνησι. Ἡ νέα πέθαινε !...

Σὰν ἡ σκέψις τοῦ γιατροῦ νὰ ἔφερε καὶ τὴ δική της πρὸς τὰ περασμένα, ἡ ἄρρωστη ξαναζοῦσε τὰ περασμένα μέσα στὸ παραλήρημα τοῦ πυρετοῦ της. Ξανάβλεπε τὸν ἑαυτό της, μέσα στὴν λαμπρότητα τῆς δροσερῆς αὐγῆς καὶ τῆς ἀνοίξεως.

Ὁ Ἐρρῖκος, ὁ ἀγαπημένος της, τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι.

Μ' ἕνα τρυφερὸ χαμόγελο στὰ χείλη, κατέβαιναν οἱ δυό τους ὁλομόναχοι τὴν φαρδειὰ δενδροστοιχία ποὺ τὴν πλαισίωναν πράσινες δαντέλλες φυτῶν.

Οἱ ὅρκοι τους καὶ οἱ ἀναστεναγμοί τους ἀνακατευόντουσαν μὲ τὸν ὕμνο τοῦ Ἔρωτος, ποὺ τραγουδοῦσαν τὰ πουλιὰ δυὸ-δυὸ μέσα στὶς φωλιές τους, ἡ δροσιὰ ἔπεφτε ἀπὸ κάλυκες τῶν ῥόδων πάνω στὰ ξερὰ φύλλα τοῦ περασμένου φθινοπώρου.

—Ἐρρῖκε !... ψιθύρισε μέσα στὸ παραλήρημά της...

Ἕνα φθινοπωρινὸ βράδυ ὅμως ὁ ἀγαπημένος της ἔφυγε. Τὸν πῆραν κληρωτὸ στὸ ναυτικό, ἐνῷ πρὸ ὀλίγου εἶχαν ἀρραβωνιαστῆ...

Ὁ χωρισμὸς αὐτὸς ὑπῆρξε ἀρκετὰ μεγάλη αἰτία πόνου γιὰ τὴ νέα. Φοβόταν γιὰ τὸν ἀγαπημένο της, φοβόταν μήπως τὸν στείλουν πολὺ μακρυά, σὲ καμμιὰ ἀποικία γεμάτη ἀρρώστειες...

Κι' ἀλήθεια, οἱ φόβοι τῆς Μαργαρίτας δὲν ἄργησαν νὰ βγοῦν ἀληθινοί.

Ἔπειτα ἀπὸ μιὰ διαμονὴ ἕξη μηνῶν στὴν Τουλών, ὁ Ἐρρῖκος της ἔφυγε γιὰ τὴ Μαδαγασκάρη.

Τότε ἡ νέα κοπέλλα τὸν παρακολούθησε μέσα στὰ θλιβερὰ ὄνειρά της, ἀνάμεσα στὴ θάλασσα καὶ στὶς μακρυνὲς ἐρημιές ποὺ πήγαινε...

Μιὰ νύχτα, μέσα σ' ἕνα τρομερὸ ἐφιάλτη, εἶδε νὰ τοῦ ἐπιτίθεται μιὰ συμμορία ἰθαγενῶν ληστῶν. Τὰ ἀπαίσια μαῦρα πρόσωπά τους μόρφαζαν γύρω του, μέσα στὶς φλόγες τοῦ καιομένου φυλακείου... Ὁ Ἐρρῖκος ἀγωνιζόταν μὲ ὅλο του τὸ θάρρος... Μιὰ φλόγα τοῦ ἔκαψε τὸ πρόσωπο. Ἕνα ἀκόντιο βυθίστηκε στὸ στῆθος του καὶ ξαναβγῆκε κόκκινο... Ἔπεσε τέλος κάτω !

Μὲ τὸ ἑπόμενο ταχυδρομεῖο δὲν ἔλαβε γράμμα του. Ἡ Μαργαρίτα ἀμέσως ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιρὸ ἔλαβε τέλος ἕνα γράμμα: «Χαμένος !» Τῆς ἔγραψαν ὅτι εἶνε χαμένος...Ἡ λέξι αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ αἰσθανθῆ τρομερὴ ἀγωνία.

Χαμένος ἢ πεθαμμένος, δὲν ἦταν σχεδὸν τὸ ἴδιο πρᾶγμα ;

Μῆνες πέρασαν σ' αὐτὴν τὴν σκληρὴ ἀναμονὴ καὶ ἀγωνία... Πάλι ἡ Μαργαρίτα ἔγραψε στὸ ὑπουργεῖο, καὶ πάλι ἔλαβε τὴν ἴδια ἀπάντησι: «Χαμένος !» Τέλος ἡ νέα κοπέλλα ἐννόησε πὼς δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε πειά. Ὅλα αὐτὰ εἶχαν τελειώσει...

Ἡ ἀπελπισία δὲν ἄργησε νὰ μαράνη τὸ ἄνθισμα τῆς νεότητός της. Τὰ πόδια της ἀρνιόντουσαν νὰ τὴ συγκρατήσουν στοὺς περιπάτους μέσα στὸ πάρκο, ὅπου πάντοτε ἀγαπιόντουσαν τὰ πουλιὰ καὶ τὰ λουλούδια. Ἔπεσε ἄρρωστη στὸ κρεββάτι γιὰ ν' ἀρχίση ἡ ἀγωνία ποὺ μὲ τὸν θάνατο θὰ τὴν ἕνωνε μὲ τὸν μνηστῆρα της.

— Ἐρρῖκε !... ψιθύριζε στὸ παραλήρημά της.

Πολλὲς φορὲς ἀκόμη ἡ μελλοθάνατη ψιθύρισε αὐτὸ τὸ ἀγαπημένο ὄνομα. Ἔπειτα ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου της μεγάλωσε... Στεναγμοὶ παρατεταμένοι ἔβγαιναν ἀπὸ τὰ σβησμένα χείλη της. Οἱ γονεῖς της, τρελλοὶ ἀπὸ τὴν λύπη τους, δὲν ἤξεραν τί νὰ κάμουν, πῶς νὰ τὴν σώσουν. Ἔκλαιγαν ἀπαρηγόρητα.

Κι' ἔξαφνα τότε, ἄνοιξεν ἡ πόρτα...

Ποιὸς εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ναύτης ποὺ μπῆκε καὶ προχωρεῖ μὲ βῆμα κλονισμένο, μὲ πρόσωπο ἀδυνατισμένο καὶ χλωμιασμένο, μὲ μιὰ πληγὴ στὸ μέτωπο ; Ὁ Ἐρρῖκος; Ναί, ἦταν αὐτός...

Τοὺς εἶχαν κάμει πραγματικῶς ἕνα αἰφνιδιασμὸ στὸ φυλακεῖο ποὺ φρουροῦσε αὐτὸς μὲ μερικοὺς συντρόφους του, στὰ περίχωρα τῆς Ζαματάβης. Οἱ ἰθαγενεῖς τὸν πῆραν αἰχμάλωτο σὲ μακρυνὰ δάση, μὲ τὸ μέτωπο πληγωμένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα, μὲ τὸ στῆθος τρυπημένο ἀπὸ ἕνα χτύπημα ἀκοντίου. Πολλοὺς μῆνες ἔμεινε ἐκεῖ σὲ ἀπελπιστικὴ κατάστασι. Μιὰ νύχτα τέλος, οἱ σύντροφοί του ἐπετέθησαν ξαφνικὰ μὲ τὴ σειρά τους καὶ κατέσφαξαν τοὺς ληστάς. Μεταφέρθηκε στὴν Ζαματάβη, ἀπ' ὅπου στάλθηκε στὴ Γαλλία. Διέσχισε καὶ πάλι τὴν θάλασσα, ξαπλωμένος αὐτὴ τὴν φορὰ σὲ μιὰ κοκέττα, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν δύναμι νὰ σκεφθῆ νὰ γράψη ἢ νὰ βάλη νὰ γράψουν σ' αὐτοὺς ποὺ ὑπέφεραν γιὰ τὴν τύχη του.

Πῆγαν καὶ τὸν πῆραν μὲ ἁμάξι ἀπὸ τὴν ἔπαυλι τοῦ Βαλανσέϊγ, καὶ ἀπὸ δυὸ ἡμέρες μόνον ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τί συμβαίνει γύρω του καὶ νὰ συνέρχεται. Ζήτησε νὰ δῆ ἀμέσως τὴν Μαργαρίτα. Τὴν βρῆκε ἄρρωστη ἀπὸ τὸν καϋμό της, ἑτοιμοθάνατη...

— Μαργαρίτα ! ἱκετεύει ἀγκαλιάζοντάς την. Μὰ ἡ νέα δὲν ἀκούει.

Σκύβει ἔξαφνα καὶ τὴν φιλεῖ μὲ πάθος, ψιθυρίζοντας: — «Ἦρθα πολὺ ἀργά !»

Τὸ φιλὶ αὐτὸ προξένησε μιὰ φρικίασι στὸ ἄψυχο σῶμα. Ἡ ἀρραβωνιαστικιά του ἀνοίγει τὰ μάτια της, ποὺ ζητοῦσαν τὴν ψυχή του. Τὰ χείλη της σαλεύουν.. Ψιθυρίζει σιγανά, ἐνῷ τὰ χέρια της ἀγκαλιάζουν τὸν ναύτη:

— Ἐρρῖκε !... Ὄχι, δὲν εἶνε πολὺ ἀργά.. Εἶχα πάει ἐκεῖ κάτω, πολὺ μακρυά, ἐκεῖ ποὺ ζοῦν οἱ νεκροί. Ἡ φωνή σου μοῦ εἶπε ὅτι δὲν ἤσουν ἐκεῖ... Ξαναγυρίζω στὴ ζωή, ὅπου ἡ ἀγάπη μὲ φωνάζει κοντά σου !... Θὰ ζήσω... Ἀγάπα με!...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ J. JUVERCLYDE

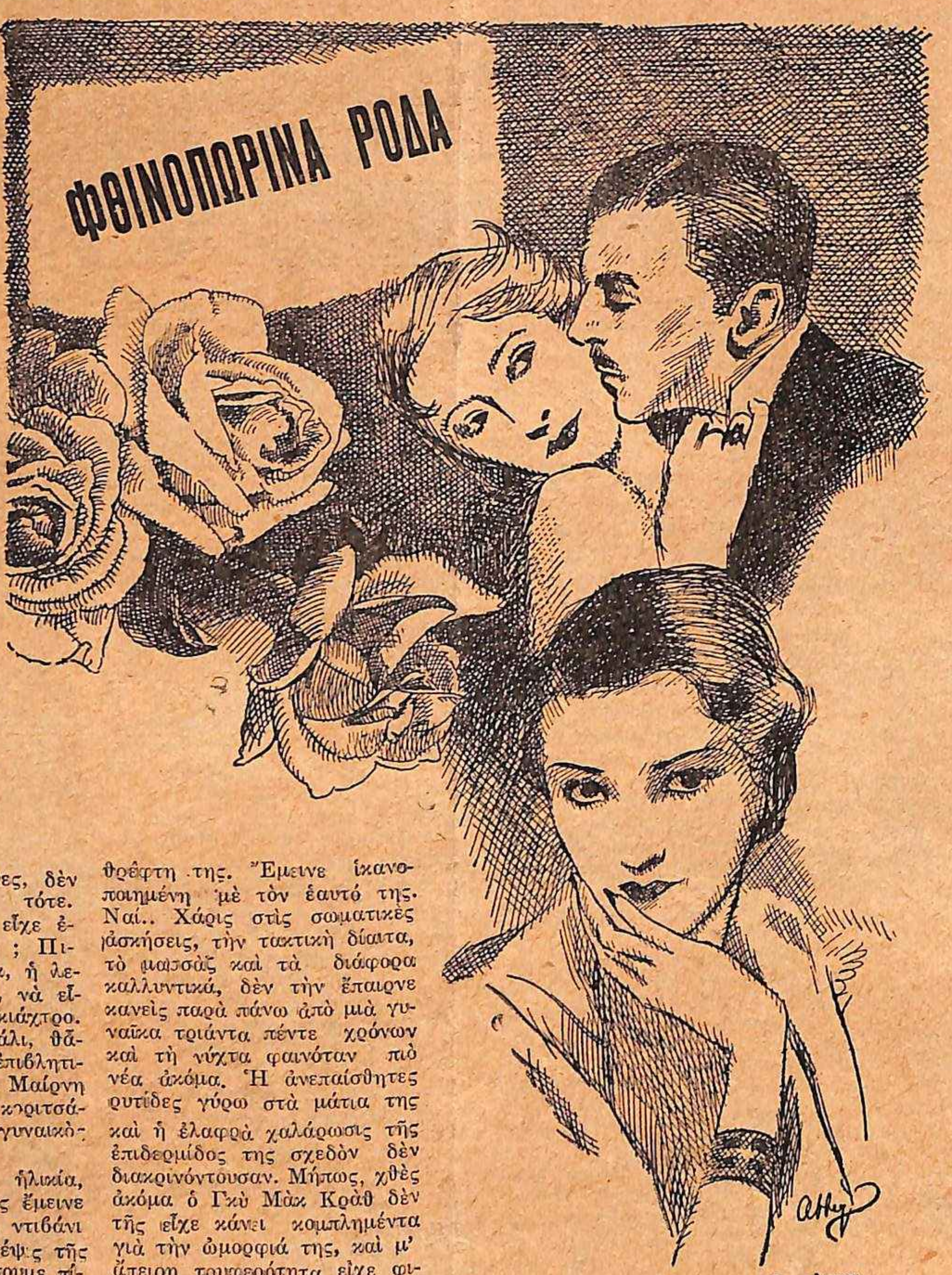

«Οὔτε τῆς ἄνοιξης, οὔτε τοῦ καλοκαιριοῦ ἡ ὠμορφιά, ἔχει τὴ χάρι ποὺ εἶδα σ' ἕνα φθινοπώρου πρόσωπο».

Δὸνν

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΡΟΔΑ

ΣΑΝ νὰ μὴ τῆς ἔφτανε τὸ δυσάρεστο γεγονός, ὅτι σήμερα ἔκλεινε τὰ σαράντα ἑφτὰ χρόνια της, ἡ Συλβία Μαίρνινγκ εἶχε λάβει τὸ πρωῒ ἕνα ἐνοχλητικὸ γράμμα ἀπὸ μιὰ παληὰ φίλη της.

Βέβαια, ἡ Τζούλια Σέρμπορυ δὲν εἶχε γράψει στὴ Σύλβια μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τὴ δυσαρεστήση. 'Απεναντίας μάλιστα, μὲ θερμὰ λόγια ἀναπολοῦσε μέσα στὸ γράμμα της, τὰ παληὰ μαθητικὰ χρόνια ποὺ εἶχαν περάσει μαζὺ στὸ σχολεῖο, καὶ τὴν καλοῦσε νὰ πάρουν τὸ τσάϊ μαζὺ μὲ ἄλλες τρεῖς παληὲς συμμαθήτριές τους. Μιὰ τυχαία σύμπτωσις, εἶχε συγκεντρώσει ἐκεῖνες τὶς μέρες, τὶς πέντε αὐτὲς γυναῖκες στὴ Νέα 'Υόρκη, καὶ ἡ Τζούλια ἤθελε νὰ τὶς δεχθῆ στὸ καινούργιο, πολυτελὲς διαμέρισμά της, στὴ λεωφόρο τοῦ Πάρκου.

'Η Σύλβια ξαναδιάβασε τὸ γράμμα. 'Ανάμεσα στὶς γραμμές του μάντευε **τὸν** χαρακτῆρα τῆς φίλης της, εὔθυμο μὰ σταθερό, ὅπως ὑπῆρξε κι' ὁλόκληρη ἡ ζωή της. 'Η Τζούλια ἦταν ὁ τύπος τῆς πιστῆς συζύγου, τῆς ἀφωσιωμένης μητέρας καὶ τῆς τελείας οἰκοδέσποινας. Ὅσο γιὰ τὶς ἄλλες, δὲν τὶς εἶχε συναντήσει ἀπὸ τότε. Ποιὸς ξέρει τὶ μεταβολὲς εἶχε ἐπιφέρει σ' αὐτὲς ὁ χρόνος ; Πιθανὸν ἡ Μίλλισεντ Ντήριγκ, ἡ λεπτὴ κοκκινόξανθη ὠμορφιά, νὰ εἶχε γίνει ἕνα ξεραγκιανὸ σκιάχτρο. 'Η Μάρθα Σταίνινγκερ, πάλι, θἆταν καμμιὰ εὔτραφὴς κι' ἐπιβλητικὴ δέσποινα. Ὅσο γιὰ τὴν Μαίρνη Κολαχάν, τὸ λεπτὸ ἐκεῖνο κοριτσάκι, ποιὸς ξέρει σὲ τί τύπο γυναικὸς νὰ εἶχε ἐξελιχθῆ.

Δυσάρεστο πρᾶγμα ἡ ἡλικία, σκεπτόταν ἡ Σύλβια καθὼς ἔμεινε ξαπλωμένη τεμπέλικα στὸ ντιβάνι της καὶ πολὺ ἄστοχη ἡ σκέψις τῆς Τζούλιας νὰ θέλη νὰ γυρίσουμε πίσω στὰ περασμένα. Τί κοινὸν εἶχαν αὐτὲς ἡ πέντε γυναῖκες ἀναμεταξύ τους ; 'Η Σύλβια τοὐλάχιστον ποτὲ δὲν ὑπῆρξε πραγματικὴ φίλη τους. 'Απὸ τὰ παιδικά της χρόνια, ξεχώριζε ἀπὸ τὶς ἄλλες.

'Αγαποῦσε τὴν ἀνεξαρτησία της, ἦταν κοσμογυρισμένη καὶ σήμερα ἀκόμα, περαστικὴ ἀπὸ τὴ Νέα 'Υόρκη, ἐρχόταν ἀπὸ τὴν Καλιφορνία καὶ πήγαινε στὴν Εὐρώπη. 'Η μεγάλη περιουσία τὴν ὁποία εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὴν μητέρα της, τῆς ἐπέτρεπε νὰ ζῆ ὅπως τῆς ἄρεσε.

Ἔνοιωθε τὸν ἑαυτό της, πιὸ ξένο παρὰ ποτέ, σ' αὐτὸν τὸν κύκλο, στὸν ὁποῖον τὴν καλοῦσαν νὰ περάση λίγες ὧρες. Σκέφθηκε νὰ μὴ δεχθῆ τὴν πρόσκλησι. Τὴν πείραζε ἡ σκέψις τῶν περιέργων, ἐρευνητικῶν ματιῶν. Γιατὶ ἀσφαλῶς, αὐτὲς ἡ γυναῖκες θ' ἀποροῦσαν πῶς αὐτὴ μὲ τὰ πλούτη της καὶ τὴν ὠμορφιά της δὲν εἶχε παντρευτῆ καὶ πῶς δὲν εἶχε ἀποκτήσει ἀκόμα τὸ στρυφνό, παγερὸ ὕφος μιᾶς πενηντάρας γεροντοκόρης ;

'Η Σύλβια χαμογέλασε μὲ φιλαρέσκεια καὶ κυττάχτηκε στὸν καθρέφτη της. Ἔμεινε ἱκανοποιημένη μὲ τὸν ἑαυτό της. Ναί.. Χάρις στὶς σωματικὲς ἀσκήσεις, τὴν τακτικὴ δίαιτα, τὸ μασσὰζ καὶ τὰ διάφορα καλλυντικά, δὲν τὴν ἔπαιρνε κανεὶς παρὰ πάνω ἀπὸ μιὰ γυναῖκα τριάντα πέντε χρόνων καὶ τὴ νύχτα φαινόταν πιὸ νέα ἀκόμα. 'Η ἀνεπαίσθητες ρυτίδες γύρω στὰ μάτια της καὶ ἡ ἐλαφρὰ χαλάρωσις τῆς ἐπιδερμίδος της σχεδὸν δὲν διακρινόντουσαν. Μήπως, χθὲς ἀκόμα ὁ Γκὺ Μὰκ Κρὰθ δὲν τῆς εἶχε κάνει κομπλημέντα γιὰ τὴν ὠμορφιά της, καὶ μ' ἄπειρη τρυφερότητα εἶχε φιλήσει τὸ χιονάτο λαιμό της; Μὲ τὴν ἀνάμνησι αὐτὴ ἡ Σύλβια χαμογέλασε. Καὶ ξαφνικά, μὲ τὴν πεποίθησι πὼς ἡ φίλες της δὲν μποροῦσαν νὰ συγκριθοῦν μαζύ της, ἀποφάσισε νὰ δεχθῆ τὴν πρόσκλησι τῆς Τζούλιας.

* * *

'Ο ἥλιος ἔμπαινε ἐλεύθερα ἀπὸ τὰ μεγάλα μοντέρνα παράθυρα καὶ ἄφθονα λουλούδια ἔδιναν ὄψι γιορτάσιμη στὰ σαλόνια τῆς Τζούλιας Σέρμπορυ.

Ὅταν ἡ Σύλβια ἔφθασε στὸ σπίτι τῆς φίλης της, βρῆκε τὶς ἄλλες συγκεντρωμένες ἐκεῖ. Μὲ τὴν εἴσοδό της στὸ σαλόνι, ἔπαψαν, γιὰ μιὰ στιγμὴ ἡ κουβέντες. 'Η Σύλβια ἔνοιωσε τὰ βλέμματα τῶν παληῶν της συμμαθητριῶν νὰ ἐξετάζουν περίεργα τὸ φόρεμά της, τὴ στάσι της, τὸ παρουσιαστικό της, κι' ἀμέσως ἄρχισαν ὅλες μαζύ, νὰ φλυαροῦν καὶ νὰ γελοῦν ὅπως ἄλλοτε, ὅταν ἦσαν μαθήτριες. Μίλησαν γιὰ τὰ περασμένα, θυμήθηκαν ἐπεισόδια τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὡστόσο σιγὰ-σιγά, ξαναγύρισαν στὴν τωρινὴ ζωή τους. 'Η Σύλβια χωρὶς νὰ μιλάη ἡ ἴδια, παρακολουθοῦσε τὴν κουβέντα τους. 'Ο σύζυγος, τὰ παιδιά τους, τὸ νοικοκυριό τους, ὅλα συζητήθηκαν ἀπὸ κοινοῦ καὶ χωρὶς καμμιὰ ἐπιφυλακτικότητα, ἀπεκάλυψαν τὰ ἰδιαίτερά τους, ξεγύμνωσαν τὴν ἰδιωτικὴ ζωή τους. 'Αηδιασμένη, ἡ Σύλβια, τὶς ἄκουγε. Τέλος ἡ Τζούλια τῆς εἶπε.

— Φοβοῦμαι, Σύλβια, ὅτι θὰ ἐπλήξες μὲ τὴν κουβέντα μας γιὰ τὰ σπιτικά μας. 'Εσὺ εἶσαι ἕνα ἐλεύθερο πουλί, καὶ δὲν δοκίμασες τὴ σκλαβιὰ τῆς παντρεμμένης γυναίκας. Μίλησέ μας καὶ σὺ τώρα γιὰ τὸν ἑαυτό σου. Πές μας πῶς ζῆς ; Πῶς περνᾶς τὸν καιρό σου;

'Η Σύλβια ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους της καὶ εἶπε :

— Ὤ, ἡ δική μου ζωὴ εἶνε χωρὶς ἐνδιαφέρον γιὰ σᾶς. Ταξειδεύω πολύ. Γνώρισα πολὺν κόσμο, ἀνθρώπους καλοὺς καὶ κακούς, ἔξυπνους καὶ κουτοὺς πολλῶν καὶ διαφόρων ἐπαγγελμάτων. Εἶχα ἄφθονες αἰσθηματικὲς περιπέτειες, καὶ αὐτὸ εἶνε ὅλο ποὺ ἔχω νὰ σᾶς πῶ, τέλειωσε γελῶντας.

— Κι' αὐτὴ τὴ στιγμή ; ρώτησε ἡ Τζούλια περίεργη. 'Υπάρχει στὴ μέση κανένα αἰσθηματάκι ;

'Η Σύλβια δίστασε. Ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ τοὺς μιλήση γιὰ τὸν Γκύ, χωρὶς φυσικά, ν' ἀναφέρη τὸ ὄνομά του ;

— Νὰ σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια, εἶπε τέλος, εἶμαι ἐρωτευμένη μὲ τὸν ἴδιο ἄνθρωπο, τὸν ὁποῖο ἀγαπῶ δέκα χρόνια τώρα. Κι' αὐτὸς μ' ἀγαπᾶ. Φυσικά, ἡ περιστάσεις μᾶς χώρισαν ἐπανειλημμένως. Φλερτάραμε στὸ μεταξὺ μ' ἄλλους, ἀλλὰ πάντοτε, μὲ τὴν ἴδια χαρά, συναντιόμαστε πάλι.

— Ἤσουν πάντοτε ρωμαντική, Σύλβια, καὶ μυστηριώδης, εἶπε ἡ Τζούλια ἀναστενάζοντας, σὰν νὰ τὴν βάραινε ξαφνικὰ ἡ ὁμοιόμορφη ζωή της.

Σὲ λίγο, ἡ Σύλβια σηκώθηκε, προφασίστηκε πὼς εἶχε ἕνα ραντεβοῦ γιὰ μπρίτζ, χαιρέτησε τὶς φίλες της καὶ ἔφυγε. Κι' ἐνῶ ἔτρεχε τὸ αὐτοκίνητό της, συλλογιζόταν τὸν Γκύ, ὁ ὁποῖος ἐπρόκειτο νὰ δειπνήση μαζύ της ἐκεῖνο τὸ βράδυ.

Προτοῦ ἐπιστρέψει στὸ σπίτι της, σταμάτησε σὲ ἕνα ἀνθοπωλεῖο γιὰ νὰ πάρη λίγα λουλούδια γιὰ τὸ σαλόνι της. Κατόπιν ξαναμπῆκε στ' ἁμάξι της μὲ μιὰ ἀγκαλιὰ ἀπὸ μοσχοβολημένα τριαντάφυλλα, τ' ἀγαπημένα λουλούδια τοῦ Γκύ, καὶ χαρούμενη συλλογιζόταν τὸν ἀγαπημένο της, τὸν Γκὺ τὸν τρυφερὸ καὶ ἀφωσιωμένο φίλο της, τὸν λεβεντόκορμο κι' ὡραῖο ἄνδρα μὲ τὰ ψαρὰ μαλλιὰ καὶ τὰ ἐκφραστικὰ μάτια, ὁ ὁποῖος τὴ λάτρευε, ὅπως κι' αὐτὴ τὸν ἀγαποῦσε.

Ξαφνικά, σ' ἕνα νεῦμα τοῦ πόλισμαν τῆς τροχαίας κινήσεως, ἡ συγκοινωνία διεκόπη γιὰ νὰ διαβοῦν οἱ πεζοί. Μαζὺ μὲ τὰ ἄλλα, σταμάτησε καὶ τὸ αὐτοκίνητο τῆς Σύλβιας. Παραδομένη στὶς ὀνειροπολήσεις της ἡ Σύλβια, κύτταξε ἀφηρημένη ἀπὸ τὸ παράθυρο. 'Ολόγυρα της πολλὰ ἁμάξια εἶχαν σταθῆ, καὶ ξαφνικά, σ' ἕνα αὐτοκίνητο διέκρινε τὸν Γκὺ μὲ μιὰ νέα, τὴν ὁποία κρατοῦσε ἀγκαλιασμένη καὶ τὴ φιλοῦσε. 'Η νέα αὐτὴ ἦταν ἡ Ροζμαίρη Γουάρντ, ἡ κόρη ἑνὸς πλουσίου βιομηχάνου, πολὺ ὤμορφη καὶ χαριτωμένη. 'Η Σύλβια χλώμιασε καὶ αὐθόρμητα, ἔφερε τὰ χέρια της στὴν καρδιά της σὰν νὰ ἤθελε νὰ συγκρατήση τοὺς τρελλοὺς χτύπους της. 'Αμέσως σχεδὸν ἡ κυκλοφορία τῶν τροχοφόρων ἐπανελήφθη καὶ τ' αὐτοκίνητά τους χώρισαν.

* * *

Σιωπηλὴ ἡ Σύλβια προσπαθοῦσε νὰ ἀντιληφθῆ κανένα σημεῖο πλήξεως ἢ ἀδημονίας στὸ πρόσωπο τοῦ Γκύ. Ὤ, ἀσφαλῶς δὲν γελιόταν, ἀπόψε ἦταν διαφορετικός. 'Εκεῖ ποὺ καθόταν, ἀπέναντί της, στὸ ἀνθοστολισμένο τραπέζι τοῦ δείπνου, κάτω ἀπὸ τὸ γλυκὸ φῶς

τῆς λάμπας, ἡ Συλβία ἀντιλαμβανόταν, ὅτι προσπαθοῦσε νὰ βρῆ τὸ ἀπαιτούμενο θάρρος, κάτι νὰ τῆς πῆ. Τέλος τῆς εἶπε.

— 'Αλήθεια, χρυσῆ μου, τί σχέδια ἔχεις κάνει γιὰ τοὺς καλοκαιρινοὺς μῆνες ; Σκέπτεσαι νὰ παρατείνης τὴ διαμονή σου στὴ Νέα 'Υόρκη ;

— Ὤ, εἶπε ἡ Σύλβια, μ' ἀδιαφορία τάχα, ἂν δὲν σὲ κρατᾶ τίποτε ἐδῶ, ἴσως μπορούσαμε νὰ φύγουμε μαζὺ γιὰ τὴν Εὐρώπη.

— Ναί... βέβαια... μουρμούρισε ὁ Γκύ, κι' ἀμέσως βρῆκε χίλιες δυὸ προφάσεις γιὰ νὰ δικαιολογήση τὴν παραμονή του στὴ Νέα 'Υόρκη. Συμφέροντα καὶ ἀνιαρὲς ὑποθέσεις, τὶς ὁποῖες δὲν μποροῦσε νὰ ἀναβάλλη, ἀλλὰ φυσικά, θὰ πήγαινε ἀργότερα στὴν Εὐρώπη γιὰ νὰ τὴ συναντήση ἐκεῖ.

— Δὲν θὰ στενοχωρηθῆς, Σύλβια, τῆς εἶπε. Οἱ περισσότεροι γνωστοί σου βρίσκονται στὴν Εὐρώπη.

— Πραγματικῶς... ψιθύρισε ἡ Σύλβια καὶ ρίγησε σὰν νὰ ἔνοιωσε ἕνα ξαφνικὸ κρύο.

Στὶς ἕνδεκα, ὁ Γκὺ σηκώθηκε νὰ φύγη μὲ τὴν πρόφασι ὅτι ἔπρεπε νὰ συναντήση κάποιο φίλο του. 'Η Σύλβια τὸν βοήθησε νὰ φορέση τὸ πανωφόρι του, κι' ἐκεῖνος τὴν φίλησε ἁπαλὰ στὸ μάγουλο. Τὴν κύτταξε καὶ εἶπε.

— Φαίνεσαι κουρασμένη ἀπόψε ἀγαπητή μου. Ἔχεις ἀνάγκη νὰ ἀναπαυθῆς.

'Η Σύλβια χαμογέλασε καὶ δὲν ἀπάντησε. Καὶ ὁ Γκὺ ἔφυγε, χωρὶς νὰ τὴν σφίξη στὴν ἀγκαλιά του ὅπως συνήθιζε.

Γιὰ κάμποση ὥρα, ἡ Σύλβια ἔμεινε σκεφτικὴ στὴν ἴδια θέσι.

— Εἶμαι ἀνίσχυρη νὰ κάνω τίποτε συλλογιζόταν μελαγχολικά. Ὅταν εἶνε τὰ νειᾶτα στὴ μέση, τί μπορῶ νὰ κάνω ἐγώ;... Ναί. Ἦταν μοιραῖο νὰ συμβῆ ! Εἶχα ὑπερβολικὴ πεποίθησι στὸν ἑαυτό μου...

Πέρασε μιὰ ἑβδομάδα, χωρὶς νὰ φανῆ καθόλου ὁ Γκύ. 'Ωστόσο, ἔστελνε τακτικὰ στὴ Σύλβια, τὰ ὡραιότερα λουλούδια. Καὶ μιὰ μέρα συναντήθηκαν τυχαίως σὲ ἕνα ἑστιατόριο. 'Ο Γκὺ βρισκόταν μὲ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο κορίτσι, τὴν μικρούλα Ροζμαίρη Γουάρντ. 'Η Σύλβια τοὺς πλησίασε καὶ χτύπησε τὸν Γκὺ ἐλαφρὰ στὸν ὦμο.

— 'Αλλό, Γκύ ! εἶπε. Τί γίνεσαι, φίλε μου ;

'Εκεῖνος σηκώθηκε καί, κοκκινίζοντας ἐλαφρά, τὴ χαιρέτησε.

— Ὤ, Σύλβια, ἀγαπητή μου, πῶς εἶσαι ;

— Φεύγω σήμερα Γκύ, εἶπε ἡ Σύλβια μὲ ἕνα ἀδιόρατο χαμόγελο, ὅταν ἐπιστρέψω ἀπὸ τὴν Εὐρώπη, μετὰ λίγους μῆνες, θὰ σοῦ τηλεφωνήσω...

Μισὴ ὥρα κατόπιν, στὸ κομμωτήριο, ἡ Σύλβια ἔλεγε στὴν ὑπάλληλο :

— Ἄκουσε, κορίτσι μου, δὲν θέλω πειὰ νὰ κρύψω τὴν πραγματικὴ ἡλικία μου. Εἶμαι σαράντα ἑφτὰ χρόνων. Μπορεῖς νὰ ξαναδώσης στὰ μαλλιά μου τὸ φυσικὸ χρῶμα τους ; Εἶνε δέκα χρόνια τώρα ποὺ ἄρχισαν ν' ἀσπρίζουν. Φαντάζομαι πὼς τώρα θὰ εἶνε σὰν ἀσῆμι...

Μερικὲς ἑβδομάδες πέρασαν. 'Η Σύλβια, ποὺ δὲν εἶχε πάει στὴν Εὐρώπη, βρισκόταν μόνη της σὲ μιὰ ἐξοχή. 'Απὸ τὶς ἐφημερίδες παρακολουθοῦσε τὴν κοσμικὴ κίνησι.

Συχνά, στὴν κοσμικὴ στήλη, ἀναφερόντουσαν μαζὺ τὰ ὀνόματα τοῦ Γκὺ καὶ τῆς Ροζμαίρη Γουάρντ. 'Η Σύλβια δὲν ἄργησε νὰ πληροφορηθῆ ὅτι ὁ Γκὺ ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ τὴ νέα καὶ ἤθελε νὰ τὴν παντρευτῆ, ἀλλὰ ὁ πατέρας της ἐναντιονόταν στὸν ἀταίριαστο αὐτὸ γάμο.

— Τί παράξενο, σκεφτόταν ἡ Σύλβια, ν' ἀγαπήση αὐτός, ἕνας πενηντάρης, μιὰ νέα εἴκοσι χρόνων καὶ νὰ θέλη νὰ κάνη τὴν τρέλλα νὰ τὴ παντρευτῆ ! 'Εμένα ὅμως, ποτὲ δὲν μὲ ζήτησε νὰ μὲ κάνη γυναῖκα του. Ἴσως νὰ μὴ τὸν σκέφθηκε κἂν ποτέ.

Πέρασε τὸ καλοκαῖρι καὶ μιὰ μέρα ἡ Σύλβια ἐπέστρεψε στὴν Νέα 'Υόρκη. Εἶχε γίνει ἀγνώριστη. Δὲν ἔβαφε πειὰ τὰ χείλη της καὶ μονάχα λίγη πούδρα δρόσιζε τὸ πρόσωπό της. Τὰ μαλλιά της, σὰν ἀσημένια κύματα, πλαισίωναν μὲ χάρι τὸ πάντοτε ὤμορφο πρόσωπό της. Καὶ τὰ βαθυγάλανα μάτια της χωρὶς πρόσθετες σκιὲς εἶχαν γίνει πιὸ γλυκά, πιὸ πονεμένα. 'Η Σύλβια ἦταν ἀγνώριστη, ἀλλὰ πιὸ ὤμορφη παρὰ ποτέ.

Ἦταν μιὰ κρύα φθινοπωρινὴ μέρα, ὅταν τυχαίως, ἡ Σύλβια συνάντησε τὸν Γκὺ σὲ μιὰ ἔρημη δενδροστοιχία τοῦ Πάρκου. 'Εκεῖνος περπατοῦσε συλλογισμένος, μελαγχολικὸς καὶ ξαφνιάστηκε, ὅταν τὴν εἶδε μπροστά του.

Τὴν κύτταξε παραξενεμένος, σὰν νὰ ἔβλεπε μετὰ χρόνια κάποιο παληό, λησμονημένο φίλο. Τέλος εἶπε.

— Θεέ μου, Σύλβια, τί ὤμορφη ποὺ εἶσαι σήμερα !

— Σῶπα, Γκύ, μὴν κοροϊδεύης...

— Μιλῶ σοβαρά, Σύλβια. Ποτὲ ὥς τώρα δὲν σὲ εἶδα τόσο ὤμορφη ὅσο σήμερα. Μήπως συνετέλεσε ὁ δροσερὸς φθινοπωρινὸς ἀέρας ;

— Ὄχι, εἶπε ἡ Σύλβια μὲ κρυφὸ καμάρι. Εἶνε τὸ δικό μου φθινόπωρο.

Ἕνα φύσημα ἀνέμου, σήκωσε μπροστά τους, σ' ἕνα τρελλὸ στρόβιλο, τὰ σωριασμένα χάμω, κιτρινισμένα φύλλα τῶν δένδρων. Πέρα στὴ δύσι, ὁ πυρωμένος, κόκκινος δίσκος τοῦ ἥλιου, φλόγιζε τὸν ὁρίζοντα.

'Ο Γκὺ πέρασε τρυφερὰ τὸ χέρι του, ὅπως συνήθιζε ἄλλοτε, κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τῆς Σύλβιας, καὶ σιωπηλὰ οἱ δυό τους, μ' ἀργὸ βῆμα ἐξακολούθησαν τὸν περίπατό τους, μέσα στὴ φθινοπωρινὴ φύσι...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΠΟΥΛΙΩΝ

Τί γράφει στὸ τελευταῖο βιβλίο του ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Λονδίνου. Τὰ κοράκια καὶ τὰ αὐτοκίνητα. 'Η κουρούνα καὶ τὸ σαλιγκάρι. 'Η πονηρὴ κίσσα καὶ ὁ μεζές της. Πῶς τῆς χάλασαν τὰ σχέδια οἱ στρατιῶτες. Ὅπου τὰ κοράκια τρελλαίνονται γιὰ τὰ κοσμήματα, κτλ.

ΑΠΟ τὸ τελευταίως ἐκδοθὲν βιβλίο τοῦ διασήμου Ἄγγλου φυσιοδίφου καὶ διευθυντοῦ τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου τοῦ Λονδίνου Ὀλίβερ Πάϊκ, τὰ «Κορακοειδῆ», παραλαμβάνουμε τὶς παρακάτω σπαρταριστὲς ἱστορίες πουλιῶν, ἡ ὁποῖες εἶνε αὐθεντικώτατες καὶ γεμᾶτες χιοῦμορ :

«Ὅπως τὰ κατοικίδια ζῶα — ἀναφέρει στὸ βιβλίο του ὁ ἐν λόγω φυσιοδίφης — ἔτσι καὶ ὅλα σχεδὸν τὰ πουλιὰ ἔχουν συνηθίσει τ' αὐτοκίνητα. Τὰ πουλιὰ μάλιστα ποὺ ὑπάγονται στὴν κατηγορία τῶν κορακοειδῶν, οὔτε τὰ λαβαίνουν κἂν ὑπ' ὄψει τους, μολονότι περνοῦν μὲ διαβολεμένη ταχύτητα σὲ λίγων ἑκατοστομέτρων ἀπόστασι πλάϊ τους.

Κάποτε διέσχιζα μόνος μου μὲ τὸ αὐτοκίνητό μου ἕνα στενὸ ἐπαρχιακὸ δρόμο τῆς βορείου 'Αγγλίας, μὲ ταχύτητα ἑξῆντα χιλιομέτρων. Σὲ κάποια στιγμὴ εἶδα μπροστά μου καὶ σὲ ἀπόστασι ἑκατὸ μέτρων, μιὰ κίσσα, ἡ ὁποία ἔτρωγε ἕνα σαλιγκάρι στὴ μέση ἀκριβῶς τοῦ δρόμου.

'Η κίσσα, μόλις ἀντελήφθη τὸ αὐτοκίνητό μου, τρόμαξε, κι' ἀφήνοντας τὸ σαλιγκάρι, πέταξε μακρυά.

'Εντωμεταξὺ ὅμως κι' ἅταν τὸ αὐτοκίνητό μου εἶχε φτάσει σὲ εἴκοσι μέτρων ἀπόστασι ἀπὸ τὸ ἐγκαταλελειμμένο σαλιγκάρι, ποὺ θὰ τὸ ἔλυωνε χωρὶς ἄλλο, ξεπετάχτηκε ἀπὸ ἕνα πλαϊνὸ δένδρο μιὰ κουρούνα, ἡ ὁποία, χωρὶς κἂν νὰ λογαριάση τὸν κίνδυνο τοῦ αὐτοκινήτου, ἅρπαξε μὲ τὸ ράμφος της τὸ σαλιγκάρι καὶ τὸ μετέφερε στὴν ἄκρη τοῦ δρόμου, ὅπου τὸ ἔφαγε μὲ τὴν ἡσυχία της. Ὅλ' αὐτὰ ἔγιναν φυσικὰ μὲ κινηματογραφικὴ ταχύτητα καὶ μπορῶ νὰ σᾶς πῶ ὅτι τὸ δεξὶ φτερὸ τοῦ αὐτοκινήτου μου ἄγγιξε τὸ ἀριστερὸ φτερὸ τοῦ τολμηροῦ πουλιοῦ.

* * *

Κάποια ἄλλη φορά, σ' ἕναν ἐπαρχιακὸ δρόμο, πεζοποροῦσε μιὰ συντεταγμένη ὁμάδα στρατιωτῶν.

Τὴν ὥρα ποὺ οἱ στρατιῶτες πλησίαζαν στὴ στροφὴ τοῦ δρόμου, εἶδαν μιὰ κίσσα νὰ τσιμπᾶ μὲ μανία ἕνα σαλιγκάρι. 'Επειδὴ ὅμως τὸ προνοητικὸ σαλιγκάρι εἶχε προλάβει κι' εἶχε χωθῆ μέσα στὸ καβούκι της, ἡ πονηρὴ κίσσα τὸ ἔπιασε μὲ τὸ ράμφος της, ἀνυψώθηκε λίγα μέτρα πάνω ἀπὸ τὸ ἔδαφος καὶ κατόπιν τὸ ἄφησε νὰ πέση μὲ ὁρμή. Αὐτὸ ἐπανελήφθη πολλὲς φορές, ὥς ὅτου τὸ κέλυφος τοῦ σαλιγκαριοῦ ἔσπασε κι' ἡ κίσσα ἔπεσε πάνω του γιὰ νὰ τὸ φάη. Δυστυχῶς ὅμως ὅλες ἡ προσπάθειές της πῆγαν χαμένες, καὶ τοῦτο, διότι τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ δοκιμάση τὸν πρῶτο μεζέ, οἱ στρατιῶτες τὴν τρόμαξαν καὶ τὴν ἀνάγκασαν θέλοντας καὶ μὴ νὰ ἐγκαταλείψη τὴ λεία της καὶ νὰ πετάξη μακρυά.

Λίγα μέτρα ὅμως πιὸ πέρα κι' ἐπάνω σὲ μιὰ χορταριασμένη μάντρα, παραμόνευε, ἀπὸ πολλὴ ὥρα, ἕνα κοράκι. Τὸ πουλὶ ἐκεῖνο ἦταν πεινασμένο κι' ἀπὸ τὴν ἀρχὴ παρακολουθοῦσε τὴν τυχερὴ κίσσα, δίχως νὰ τολμάη νὰ τῆς ἐπιτεθῆ καὶ νὰ σφετερισθῆ τὴ λεία της. Μόλις ὅμως τὴν εἶδε νὰ πετάη τρομαγμένη, ἐγκαταλείποντας τὸ γυμνὸ σαλιγκάρι καταμεσῆς στὸ δρόμο, τότε, δίχως νὰ διστάση, ὥρμησε ἀνάμεσα στὰ πόδια τῶν στρατιωτῶν καὶ μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του, ἅρπαξε τὸ σαλιγκάρι κι' ἔφυγε μακρυά.

* * *

Ἕνα ἄλλο γεγονός, τὸ ὁποῖο προξενεῖ καταπληκτικὴ ἐντύπωσι, εἶνε ὅτι ὅλα τὰ εἴδη τῶν κοράκων τρελλαίνονται γιὰ τὰ κοσμήματα ! Ἕνα χρυσὸ ἢ χάλκινο δαχτυλίδι τὰ γοητεύει καὶ πολλὲς φορὲς συμβαίνει ν' ἁρπάξουν τὰ κοράκια καὶ κοσμήματα.

Κάποτε, ἀπὸ μερικοὺς παῖχτες τοῦ γκόλφ, στὸ Στράρσφορτ, καταδιώχτηκε μιὰ καρακάξα, ἡ ὁποία κρατοῦσε θριαμβευτικὰ στὸ ράμφος της ἕνα μικρὸ δαχτυλίδι, ποὺ τὸ εἶχε ἀποσπάσει ἀναιδέστατα ἀπὸ τὸ δαχτυλάκι ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ ! 'Η καρακάξα αὐτὴ πέταξε ἀπὸ τὸν γειτονικὸ κῆπο, διέσχισε τὸ γήπεδο τοῦ γκόλφ καὶ πῆγε καὶ κάθησε ἐπάνω στὴ στέγη μιᾶς σιταποθήκης. 'Εκεῖ, μὲ τὴν ἡσυχία της, πέρασε τὸ δαχτυλίδι στὸ ἕνα πόδι, θαυμάζοντάς το, ἐνῶ μὲ τὸ ράμφος της ἐπεχειροῦσε ν' ἀποσπάση μιὰ ἀπὸ τὶς ψεύτικες καὶ γυαλιστερὲς πέτρες, ποὺ τὸ κοσμοῦσαν.

Οἱ διῶκτες της ὅμως τῆς πέταξαν μιὰ πέτρα καὶ τὸ τρομαγμένο πουλί, πάνω στὴ φυγή του, ἄφησε τὸ δαχτυλίδι νὰ πέση χάμω.

Μιὰ κουρούνα πάλι, ψάχνοντας στὰ πτώματα μερικῶν νεκρῶν στὸ Γαλλογερμανικὸ μέτωπο, ἀπέσπασε ἀπὸ τὸ δάχτυλο ἑνὸς ἀξιωματικοῦ ἕνα ὁλόχρυσο δαχτυλίδι μὲ μιὰ διαμαντένια πέτρα καὶ πέταξε μακρυά. Καὶ μολονότι ἡ κατόπιν κατεύθυνσις τῆς πτήσεώς της παρατηρήθηκε ἀπὸ μερικοὺς στρατιῶτες, ὡστόσο στάθηκε ἀδύνατο νὰ βροῦν τὸ μέρος ὅπου ἡ φιλάρεσκη ἐκείνη κουρούνα εἶχε κρύψει τὸ θησαυρό της.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμάς, παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε : «Οἰκογένεια», Λέκκα 7, 'Αθήνας.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ „ΑΣΤΕΡΩΝ" ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΩΝ "ΣΤΟΥΝΤΙΟ„

("Ἄρθρο τῆς Γαλλίδος δημοσιογράφου Jeanne Roudot)

ΣΚΕΦΘΗΚΑΤΕ ποτὲ εἶνε οἱ γόητες κι' ἡ γόησσες τοῦ κινηματογράφου; Εἶνε ἑκατό, διακόσοι, πεντακόσοι, χίλιοι; Ἔ, σᾶς βεβαιώνω ὅτι δὲν εἶνε περισσότεροι. Κι' ὅμως ἡ πόλις τῶν ἀστέρων ἔχει πεντακόσες χιλιάδες κατοίκους. Ὅλος αὐτὸς ὁ κόσμος τί κάνει; Πῶς ζῆ; Νὰ ἕνα πρᾶγμα, ποὺ ἀσφαλῶς θὰ ἐνδιαφέρη τοὺς φίλους τῆς ὀθόνης. Ξέρω ὅτι εἴσαστε πρόθυμοι νὰ μᾶς ἀπαντήσετε ὅτι αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἔμποροι, ξενοδόχοι, σωφέρ, μπυραριέρηδες ἢ ὅτι διατηροῦν Ἰνστιτοῦτα Καλλονῆς, κομμωτήρια, γκαρὰζ αὐτοκινήτων κι' ὅτι ἀκόμη εἶνε καὶ χαμάληδες. Περίφημα. Αὐτοὶ ἀποτελοῦν ἕνα μέρος τοῦ πληθυσμοῦ του. Οἱ ἄλλοι ἐξασκοῦν τὰ πιὸ παράξενα καὶ τὰ πιὸ ἀπίθανα ἐπαγγέλματα. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐνδιαφέρει, εἶνε ἡ περιπετειώδης ζωή τους.

Ποιὸς θὰ πίστευε ἔξαφνα ὅτι ἕνας σαραντάρης παγωτατζῆς, ὅπως φοράει μ' εὐχέρεια τὴν ἄσπρη ποδιὰ καὶ σερβίρει τὸ παγωτό, φοροῦσε ἄλλοτε τὸ φράκο του καὶ στήριζε στὸ μάτι τὸ μονύελό του; Κι' ὅμως αὐτὸς εἶνε πασίγνωστος στὸ Χόλλυγουντ. Πρόκειται γιὰ τὸ Ρῶσσο κόμητα Ἰβὰν Βλαδιμήροβιτς, ὁ ὁποῖος εἶχε στὴ Μόσχα τὸ πιὸ ὡμορφο ἀνάκτορο καὶ σήμερα κοιμᾶται στὰ ξενοδοχεῖα τοῦ ἑνὸς σέντ! Ὡστόσο δὲν εἶνε διόλου ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴ ζωή του. Κάθε βράδυ διηγεῖται στοὺς ἀλῆτες καὶ τοὺς ἁπλοϊκοὺς συντρόφους του διάφορες καταπληκτικὲς ἱστορίες καὶ τοὺς κάνει νὰ βλέπουν γοητευτικὰ ὄνειρα καὶ νὰ λησμονοῦν τὴν ἀθλιότητά τους. Ἔπειτα, μόλις ξημερώση, πηγαίνει ν' ἀνοίξη τὸ μικρὸ μαγαζί του, μιὰ πόρτα, στὴ Σέντραλ-Στρῆτ καὶ νὰ ἑτοιμάση τὸ παγωτὸ τῆς μέρας. Κι' ὅμως ἔρχονται στιγμὲς ποὺ τὸν πιάνει ἡ μελαγχολία του. Κι' αὐτὸ συμβαίνει κάθε φορὰ ποὺ μιὰ ὡμορφη Ἀμερικανίδα σταματάει μὲ τ' αὐτοκινητό της γιὰ νὰ διασκεδάση λίγο μὲ τὸν κωμικὸ αὐτὸ παγωτατζῆ καὶ νὰ τὸν βάλη νὰ τῆς διηγηθῆ τὴν ἱστορία του. Κι' ἐκεῖνος δὲν τῆς χαλάει τὸ χατῆρι. Διηγεῖται ὅλη τὴν τραγικὴ περιπέτειά του χαμογελῶντας, ἐνῶ, ἂν ἦταν μόνος του, θὰ ἔκλαιγε.

Ὁ Ἰβὰν Βλαδιμήροβιτς δῶ καὶ δέκα χρόνια ζοῦσε στὸ Παρίσι μιὰ ξένοιαστη ζωή. Εἶχε καταφέρει νὰ γλυτώση ἕνα μέρος τῆς μεγάλης περιουσίας του κι' ἔτσι μποροῦσε νὰ διατηρῆ τρεῖς ὑπηρέτες, ἕνα σωφὲρ καὶ μιὰ γοητευτικὴ φίλη.

Μιὰ μέρα ὅμως ἡ ἀγαπημένη του παρασύρθηκε ἀπὸ ἕνα τρελλὸ ὄνειρο. Ἤθελε νὰ πάη στὸ Χόλλυγουντ καὶ νὰ γίνη «ἀστέρας». Ὁ Ρῶσσος εὐγενὴς ἀναγκάσθηκε νὰ τὴν ἀκολουθήση. Τῆς ἀγόρασε ὡμορφες τουαλέττες, κοσμήματα καὶ σκόρπισε ἕνα σωρὸ λεφτὰ γιὰ νὰ τῆς κάνουν μεγάλη διαφήμισι. Ἔτσι κατάφερε νὰ τὴν προσλάβουν σ' ἕνα «στούντιο». Ἡ φίλη του ὅμως ἀπέτυχε πανηγυρικὰ μπροστὰ στὴν κάμερα. Τὴν ἔδιωξαν φυσικὰ ἀπὸ τὴν ἑταιρεία. Τότε ἡ ὡμορφη Γαλλίδα, γιὰ νὰ διασκεδάση τὴ στενοχώρια της, ἔκανε ἄπειρες τρέλλες. Καὶ τ' ἀποτέλεσμα ἦταν ὁ Ἰβὰν Βλαδιμήροβιτς νὰ μείνη χωρὶς οὔτε ἕνα σέντ. Ἡ φίλη του, ὅταν τὸν ἄφησε μὲ τρύπια ροῦχα καὶ σκισμένα παπούτσια, τὸν ἐγκατέλειψε.

—Εἶνε καιρός, τοῦ δήλωσε, νὰ κυττάξω κι' ἐγὼ τί θὰ γίνω.

Καὶ πράγματι, ἔγινε σύντροφος ἑνὸς τραπεζίτη, ἔπειτα ἑνὸς ἐμπόρου, ὕστερα ἑνὸς βιομηχάνου καὶ τὸν τέταρτο χρόνο καταστάλαξε σ' ἕνα ὕποπτο κέντρο, στὸ ὁποῖο χόρευαν καὶ τραγουδοῦσαν ἀποτυχημένες ἀρτίστες. Ὁ Ρῶσσος εὐγενὴς παρακολουθοῦσε αὐτὴ τὴν τραγικὴ πτῶσι της στὸν ὑπόκοσμο μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη θλῖψι. Μάταια προσπάθησε νὰ τὴν βοηθήση καὶ νὰ τὴ συμβουλέψη. Δὲν τὸν ἄκουσε. Πέρασαν ἀκόμη δυὸ χρόνια. Ἕνα πρωῒ ἡ φίλη του δὲν μπόρεσε νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Ἔβηχε καὶ τὸ στῆθος της πονοῦσε. Τὴν ἄλλη μέρα ἡ κατάστασίς της χειροτέρεψε. Ὁ βῆχας τῆς ἔσκιζε τὸ λαιμὸ καὶ τὸ αἷμα μάτωνε τὸ μαντῆλι της. Τότε στὴν ἀπόγνωσί της θυμήθηκε τὸν Ρῶσσο εὐγενῆ. Τοῦ ἔγραψε ἕνα θερμὸ γράμμα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τὴ γλυτώση ἀπὸ τὸ θάνατο. Κι' ἐκεῖνος θυσίασε ὅλες τὶς οἰκονομίες του καὶ τὴν ἔκλεισε σ' ἕνα σανατόριο. Ἀπὸ τότε ἔχει ἀναλάβει τὴ συντήρησί της. Ἐργάζεται σκληρὰ ὅλη τὴ μέρα καὶ τῆς στέλνει ὅλα τὰ λεφτὰ ποὺ κερδίζει. Γιὰ τὸν ἑαυτό του κρατάει μόνο λίγα σέντς. Μ' αὐτὰ συντηρεῖται καὶ τὴ νύχτα κοιμᾶται στὸ ἄσυλο τῶν ἀλητῶν, γιατὶ τὸ κατάστημά του εἶνε τόσο μικρό, ὥστε δὲν τὸν χωράει νὰ ξαπλώση. Ξέρετε τώρα ποιὸ εἶνε τ' ὄνειρό του; Νὰ μπορέση νὰ γιατρέψη τὴ φίλη του, νὰ κάνη μιὰ μικρὴ περιουσία καὶ νὰ φύγη μακρυὰ ἀπ' αὐτὸ τὸν καταραμένο τόπο, στὸν ὁποῖο ἔχει δοκιμάσει μόνο πικρίες κι' ἀπογοητεύσεις.

Οἱ Ἀμερικανοὶ ποὺ δὲν καταλαβαίνουν ἀπὸ αἰσθήματα, γελοῦν μ' αὐτὴ τὴν «τρέλλα» του κι' ἔρχονται στὸ κατάστημά του γιὰ νὰ διασκεδάσουν μαζύ του. Κι' ἐκεῖνος τὰ δέχεται ὅλ' αὐτά, γιατὶ πρέπει νὰ κερδίση λεφτὰ καὶ γιατὶ ἔχει δώσει τὸ λόγο του ὅτι θὰ κάνη ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τὸ θάνατο τὴ γυναῖκα ποὺ τοῦ κατάστρεψε τὴ ζωή του. Ἔτσι ἀγαποῦν οἱ Ρῶσσοι.

* * *

Μιὰ ἄλλη ἐνδιαφέρουσα φυσιογνωμία εἶνε ἡ μὶς Μπλὰνς Σπίκερ. Σήμερα πουλάει καραμέλλες καὶ ζαχαρωτὰ στοὺς «ἀστέρες». Κι' ὡστόσο ἔχει δίπλωμα καθηγητρίας κι' ἀνήκει σὲ μιὰ πολὺ καλὴ οἰκογένεια τῆς Νέας Ὑόρκης, ποὺ κατεστράφη σ' ἕνα τραπεζιτικὸ κράχ. Ὁ ἀρραβωνιαστικός της, ἕνας συχαμένος προικοθήρας, ἔσπευσε, φυσικά, νὰ τὴν ἐγκαταλείψη. Κι' ἐκείνη, γιὰ νὰ τὸν ξεχάση, πῆγε στὸ Χόλλυγουντ, συνοδεύοντας μιὰ πλούσια Ἀμερικανίδα. Ἡ πλούσια ὅμως κυρία της πέθανε ξαφνικὰ καὶ ἡ μὶς Σπίκερ ἔμεινε στὸ δρόμο. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ διαβάζη τὶς ἀγγελίες τῶν ἐφημερίδων μήπως βρῆ καμμιὰ ποὺ τὴν ἐνδιέφερε. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὶς ἔκανε ἐντύπωσι, ἦταν ὅτι ὅλες μιλοῦσαν γιὰ διάφορα γλυκίσματα καὶ καραμέλλες ποὺ προτιμοῦσαν οἱ «ἀστέρες». Κι' ἔτσι τῆς ἦρθε μιὰ ἰδέα ποὺ τὴν ἔσωσε ἀπὸ τὴ δυστυχία καὶ τὴν ἔκανε ἀξιαγάπητη στὸ Χόλλυγουντ. Σκέφτηκε ὅτι ἂν κατάφερνε νὰ φτιάξη μερικὰ ζαχαρωτὰ ἀποκλειστικῶς γιὰ τὶς «βεντέττες», θὰ γλύτωνε τὴν... αὐτοκτονία. Ἐπὶ τρεῖς μέρες, χωρὶς πεντάρα καὶ νηστική, ρίχτηκε μὲ τὰ μοῦτρα στὸ διάβασμα διαφόρων ὁδηγῶν ζαχαροπλαστικῆς καὶ τέλος βρῆκε ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε. Ἀνακάλυψε τὰ σοκολατάκια «Γκρέτα Γκάρμπο»! Γιὰ νὰ κερδίση τὰ λίγα λεφτὰ ποὺ τῆς χρειαζόντουσαν νὰ ἐργασθῆ... παραστράτησε. Ἔπειτα ἦρθε πάλι στὸν «ἴσιο δρόμο» κι' ἔβαλε ἐμπρὸς τὴν καινούργια της ἐπιχείρησι. Κατόπιν πέτυχε μιὰ ἄδεια ἐλευθέρας κυκλοφορίας στὰ «στούντιο» κι' ἄρχισε νὰ πουλῆ τὰ ζαχαρωτά της. Ἦταν ἀφάνταστη ἡ ἐπιτυχία της. Ὅλοι οἱ «ἀστέρες» ξετρελλάθηκαν μὲ τὰ σοκολατάκια «Γκρέτα Γκάρμπο» κι' ἡ μὶς Σπίκερ δὲν πρόφταινε τὶς παραγγελίες τους. Ἀναγκάσθηκε λοιπὸν νὰ πάρη ἄλλα τρία κορίτσια νὰ τοὺς μάθη τὴν τέχνη της καὶ νὰ τὶς κάνη συνεταίρους της. Τώρα ἡ μὶς Μπλὰνς Σπίκερ εἶνε πάλι εὐτυ-

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ.1147)

Ἡ Μπέττυ Φοῦρνες

ΕΝΑ ΕΡΓΟ ΠΟΥ ΧΑΛΑΣΕ ΚΟΣΜΟ

ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΗΝ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΙΣΤ'.

Ὑπάρχουν γυναῖκες ὡστόσο, ποὺ δὲν ἀντιλαμβάνονται τί κακὸ κάνουν στὸν ἑαυτό τους, παρουσιάζουσαι τὴν ἀσχήμια αὐτὴ στὸ σύζυγό τους.

* * *

Ἀλλὰ δὲν σταματᾶ ἐδῶ τὸ κακό.

Ὑπάρχουν γυναῖκες, ἡ ὁποῖες, μετὰ τὸ γάμο τους, ἀδιαφοροῦν πλέον περὶ τοῦ πῶς θὰ συγκρατήσουν τὸ σύζυγό τους κοντά τους. Κι' ἄξαφνα μία μέρα ξυπνοῦν κι' ἀντιλαμβάνονται τὸ χάσμα, τὸ ὁποῖο ἄνοιξαν στὶς συζυγικές των σχέσεις.

Εἶνε ἕνα χάσμα τεράστιο, τὸ ὁποῖο δὲν γεμίζει, δὲν γεφυροῦται εὔκολα.

Ὁ σύζυγος ἢ ἔχει γίνει ψυχρὸς κι' ἀδιαφορεῖ γιὰ τὸ ἕτερον ἥμισύ του ἢ ἔχει εὕρει κάπου ἀλλοῦ τὴν ἐρωτικὴ ἀπόλαυσι, τὴν ὁποία τοῦ ἐστέρησε ἡ σύζυγός του.

Στὴν περίπτωσι αὐτή, δὲν φταῖνε καθόλου οἱ ἄνδρες.

Εἶνε θύματα μᾶλλον, παρὰ ἔνοχοι.

Σκληρὴ ἀνάγκη τοὺς ἔσπρωξε εἰς ξένην ἀγκάλην.

* * *

Ἂς μὴν ἀδικοῦμε λοιπὸν τοὺς ἄνδρας.

Σκεφθῆτε τὴ θέσι τους στὴν περίστασι αὐτή.

Ὑπάρχουν γυναῖκες ποὺ μετὰ τὸ γάμο τους δὲν κρύβουν ἀπολύτως τίποτε ἀπὸ τὸ σύζυγό τους.

Αὐτὸ στὶς μικροαστικὲς τάξεις λέγεται ἀφέλεια.

Ἐγὼ τὸ ἀποκαλῶ ἀκαλαισθησία.

Ἂν θελήσω μάλιστα νὰ τὸ χαρακτηρίσω πιὸ εἰλικρινῶς, θὰ τὸ ἀποκαλέσω ἀδιαντροπιά!

Πρὸς Θεοῦ! Πρέπει νὰ καταλάβουν ἡ γυναῖκες ὅτι ἡ γυμνότης, ἡ χωρὶς λόγο μάλιστα καὶ ἀφορμὴ γυμνότης, ἡ χωρὶς μέτρο καὶ τέχνη γυμνότης τὶς βλάπτει ἐξαιρετικά, τὶς καταστρέφει, τὶς καθιστᾶ ἀνεπιθύμητες.

Ἐκεῖνο ποὺ ἑλκύει, εἶνε πρὸ πάντων τὸ ἡμίγυμνο ἢ ἀκριβέστερα ὁ κατὰ σκανδαλιστικὸ τρόπο σκεπασμένος πειρασμός.

* * *

Μετὰ τὸ γάμο τους, ἡ νέες καταργοῦν, 50 %, κάθε προφύλαξι, κάθε φιλαρέσκεια, προκειμένου γιὰ τὸ σύζυγό τους.

Τὸ θέρος, τὴν ὥρα αὐτὴ τοῦ ἔτους ποὺ εἶνε γεμάτη χαύνωσι καὶ ἀθλιότητα καὶ ἀηδία, ἡ σύζυγος κοιμᾶται στὸ πλευρὸ τοῦ συζύγου ττης, ἐκθέτουσα στὰ βλέμματά του ὁλόκληρο τὸ κρεοπωλεῖο, καὶ τὸ ὀπωροπωλεῖον της.

Τὸ ἀνατριχιαστικό, κατ' ἐμὲ θέαμα αὐτὸ γεννᾷ βέβαια τὸν πόθο. Ὁ πόθος βόσκει ἀφθόνως καὶ χορταστικῶς τὴν πρώτην περίοδον, κι' ἔπειτα... ἔπειτα ἀρχίζει σιγὰ-σιγὰ ὁ κόρος.

Καὶ ὁ σύζυγος ἀρχίζει νὰ διψᾶ ἢ νὰ πεινᾶ — ὅπως θέλετε πέστε το — γιὰ νέες ἀπολαύσεις, ποὺ οὔτε τὶς εἶδαν, οὔτε τὶς χόρτασαν τὰ μάτια του..

* * *

Μ' ὅλα αὐτά, δὲν συμβουλεύω στὶς κυρίες τὴν μέχρις ἀηδίας κοκεταρία. Ὑπάρχει γιὰ ὅλα τὰ πράγματα ἡ μέση ὁδός.

Καὶ μία ἔξυπνη καὶ λογικὴ γυναῖκα, μπορεῖ νὰ βρῆ εὔκολα τὸ δρόμο αὐτό. Ἀρκεῖ νὰ τὸ θέλη..

Καταργήσατε λοιπὸν ὡρισμένες κακὲς συνήθειες, ἂν θέλετε νὰ διαρκέση ἡ συζυγικὴ ἀγάπη, ὅσο καὶ ἡ ζωή σας.

Κι' ἀκόμα μάθετε νὰ βλέπετε τὸ σύζυγό σας σὰν ἕνα πιστὸ σύντροφο, τὸν ὁποῖο σᾶς ἔστειλε ὁ καλὸς Θεός. Μὴ τὸν θεωρῆτε ὡς σκλάβο, ἢ ὡς δοῦλο, τὸν ὁποῖο ἐψαρέψατε γιὰ νὰ σᾶς δώση τὸ ὄνομά του καὶ νὰ ἱκανοποιῆ τὶς ἰδιοτροπίες σας.

Καταστήσατε τὴν ζωὴ τῶν συζύγων σας εὐχάριστη κι' εὐτυχισμένη. Μάθετε νὰ μὴ μισῆτε τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν ὁποῖο θὰ διανύσετε μαζὺ τὸν ἀνηφορικὸ καὶ δυσκολοανάβατο δρόμο τῆς ζωῆς.

Τὸ λέγω αὐτό, γιατὶ ὑπάρχουν γυναῖκες, ποὺ ἔχουν ἀλλόκοτες ἀντιλήψεις περὶ γάμου. Περιφρονοῦν τὸ σύζυγό τους κι' ὅταν ἀκόμα τοὺς εἶνε πιστός, καλός, ἀγαθός, ἀφωσιωμένος. Ποτὲ δὲν τὸν συμπονοῦν. Μιλοῦν γι' αὐτὸν μὲ περιφρόνησι, ὅπως θὰ μιλοῦσε κανεὶς γιὰ τὸ σκυλλί του. Καὶ καθιστοῦν, μὲ τὸν κακό τους χαρακτῆρα, μαρτυρικὴ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ποὺ τοὺς ἔκαμε τὸ μεγαλείτερο τῶν εὐεργετημάτων: Τὶς παντρεύτηκε!

Φυσικὰ τὶς ἴδιες ὑποχρεώσεις, τὰ ἴδια καθήκοντα ἔχουν καὶ οἱ σύζυγοι.

* * *

Ἂς ξανάρθουμε στὸν ἔρωτα. Ὑπάρχουν νέοι, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν ὅτι τὸ πᾶν γιὰ μιὰ ἐρωτικὴ κατάκτησι εἶνε ὁ οἶκτος. Ὁ οἶκτος, τὸν ὁποῖο θὰ ἐμπνεύσουν σὲ μιὰ γυναῖκα!

Ἀλλά, ὅπως γράφω καὶ στὴν ἀρχὴ τοῦ βιβλίου αὐτοῦ, ὁ ἔρωτας δὲν κερδίζεται μὲ κλάψες καὶ κρεμασμένα μοῦτρα.

Σήμερα μάλιστα ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχή, ποὺ ὁ ἔρωτας ἔχει ἀφηνιάσει καὶ ἀναζητάει παντοῦ τὸ γέλιο καὶ τὴ χαρά, τὴν ὑγεία καὶ τὴν ρώμη.

Δὲν εἴδατε τί γίνεται παντοῦ;

Τὰ κορίτσια ἔχουν σχεδὸν παραφρονήσει!

Τὸν φίλο ἢ τὸν σύζυγό τους, τὸν θέλουν Ἡρακλέα.

Ἀλλοίμονο!...

Λησμονοῦν ἡ δεσποινίδες ὅτι ἐπάνω ἀπὸ τὰ γερὰ μπράτσα καὶ τὴν κτηνώδη δύναμι ὑπάρχει τὸ πνεῦμα, φωτοβόλο καὶ ὑπέροχο...

Τί ἀξίαν, στὸ κάτω τῆς γραφῆς, ἔχει ἕνας ταῦρος;

Ἄνθρωποι μὲ γερὰ νεῦρα ὑπάρχουν πολλοί. Καρνέρα βρίσκει κανεὶς ὅσους θέλει. Ἄνθρωποι ὅμως μὲ πνεῦμα, ἄνθρωποι μὲ ψυχή, μὲ ἐξαιρετικὴ μόρφωσι δὲν βρίσκουνται εὔκολα.

Ἡ γυναῖκα σήμερα δὲν πήδησε μόνον στὰ δημόσια καὶ στὰ ἰδιωτικὰ γραφεῖα, παίρνοντας τὴ θέσι τοῦ ἀνδρός, διαπράττουσα δηλαδὴ μιὰ ἁρπαγή. Πήδησε καὶ στὸν ἀθλητισμό.

Τὸ τελευταῖο αὐτὸ δὲν τὸ δικαιολογῶ καὶ τόσο. Νὰ ὑπάρχη βέβαια ὑγεία. Νὰ γεννοῦμε γερὰ παιδιά. Ὅλ' αὐτὰ εἶνε ὡραῖα καὶ ἐπιτυγχάνονται χωρὶς τὸ στίβο, τὸ πήδημα, τὸ μπόξ..

* * *

Μὴν ἐμπιστεύεστε ποτὲ τὰ αἰσθήματά σας στὶς γυναῖκες, παρὰ μόνον ὅταν εἶσθε βέβαιοι γιὰ τὴν ὑποστήριξί τους. Στὸν ἔρωτα ἡ γυναῖκα εἶνε ἐγωΐστρια καὶ ποτὲ δὲν στρώνει τὸ τραπέζι τοῦ ἔρωτος γιὰ μιὰ ἄλλη.

Κι' ὅταν ἀκόμη δὲν σᾶς ἀγαπᾶ μιὰ γυναῖκα, κι' ὅταν ἀκόμη δὲν ἔχει νὰ κερδίση τίποτε ἀπὸ σᾶς, κι' ὅταν ἀκόμη τῆς εἴσαστε ἐντελῶς ἀδιάφορος, ἀποφεύγει νὰ σᾶς συνδράμη στὸ αἴσθημά σας.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Φροντίζετε νὰ εἶσθε ὡραῖες καὶ θελκτικὲς γιὰ τὸ σύζυγό σας...

Η ΜΕΓΑΛΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»

Ποιά εἶναι ἡ ἰδανική σύζυγος

ΚΔ'

(ΤΙ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΑΣ)

Ὁ κ. ΑΘΑΝ. ΓΙΑΓΚΑΣ (Κακκινιὰ - Ἠπείρου) μᾶς γράφει:

«Φιλτάτη «Οἰκογένεια» Ἐπάνω στὸ θέμα τῆς ἐρεύνης σας θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ γράψη ὁλόκληρο σύγγραμμα, γιατὶ ἔχει ὅ,τι χρειάζεται γιὰ μιὰ τέτοια ἐργασία. Ἀλλὰ τὸ συμπέρασμα ποιὸ θὰ εἶνε; Ὁμολογῶ, ὅτι καθένας βλέπει διαφορετικὰ τὴν ἰδανικὴ σύζυγο, ἀνάλογα μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασία, ἀνατροφή, περιβάλλον ποὺ ζῇ καὶ ἄλλας συνθήκας, ὥστε μὲ κόπο θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ βρῇ τὴν συνισταμένην ὅλων τῶν προτιμήσεων, ἥτις θ' ἀποτελῇ τὴν ἰδανικὴ σύζυγο. Ἔπειτα δὲν μπορῶ νὰ μὴν ἐκδηλώσω κάποια κατάπληξι, διότι πλεῖστοι νέοι ὁμιλοῦν ἀπαισιόδοξα, ἀκόμη δὲ περισσότεροι μὲ πολὺ πεζὸ πνεῦμα, ὥστε ἡ ἰδανικὴ σύζυγος νὰ μὴν παρουσιάζῃ τίποτε τὸ ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς ἀνώτερο. Δὲν ἀρνοῦμαι, βέβαια, πὼς ἡ ἰδανικὴ σύζυγος πρέπει νἆναι καλὴ οἰκοκυρὰ ν' ἀγαπάῃ τὰ παιδιά της νὰ εἶνε καλὴ στοὺς τρόπους, ἐργατική, νὰ μὴν ἔχῃ ἐκκεντρισμοὺς καὶ λοιπά, μὰ ἡ γυναῖκα παίρνει ἀληθινὴ ἀνωτερότητα μὲ τοὺς ψυχικοὺς θησαυρούς, γίνεται ἰδανική. Πολλοὶ σοφοὶ ἔλεγαν ὅτι προτιμοῦν τὴ γυναῖκα ποὺ τοὺς γοητεύει διαρκῶς, ἄλλοι δὲ τὴ γυναῖκα ποὺ μέσα της κυριαρχοῦν ὅλες ἡ ἀρετὲς τοῦ κόσμου. Ἐγὼ θὰ ἔλεγα ἀνεπιφυλάκτως: «Μ' ἀρέσει ἡ σύζυγος, ποὺ θ' ἀποτελῇ τὸν δεύτερον ἑαυτόν μου»... Πρεσβεύω στὴν ψυχική, δηλαδή, ὁμοιότητα, στὴν ὁμοιότητα τῶν χαρακτήρων. Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τῆς συζυγικῆς εὐτυχίας. Τὴν πίστιν μου αὐτὴν ἐκδηλώνω παραστατικώτερα στὴν ἐκλεκτή μου μὲ τὸ παρακάτω ἔμμετρο ἐγκώμιο:

Μὲ συγχωρεῖτε, διότι τόσον ἐκτενῶς διετύπωσα τὰς σκέψεις μου.

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ ΤΗΣ ΓΗΣ

Ὢ! Σ' ἀγαπῶ !.. Κάπου στὰ βάθη
βρίσκεσαι μόνη τῆς καρδιᾶς μου,
διώχνεις ἀνίες, διώχνεις πάθη
τῆς πιὸ βαρύθυμης βραδειᾶς μου.
Ἔχεις ἁγνὸ στὰ χείλη μέλι,
καὶ μοῦ γλυκαίνεις κάθε πόνο,
κι' ὅ,τι ἡ καρδιά μου ἄλλο θέλει,
πάλι σ' ἐσὲ τὸ χέρι ἁπλώνω.
Ὤ, σ' ἀγαπῶ!... Ἄλλον στὸ δρόμο
δὲν ἔχω σύντροφο κανένα,
βαρὺ δισάκκι ἔχω στὸν ὦμο,
καὶ τὸ μοιράστηκα μ' ἐσένα.
Στὴν παραζάλη ἐδῶ τοῦ κόσμου,
ποὺ τὸ μυαλό μας σκοτεινιάζει,
ἐσένα βρίσκω πάντα φῶς μου
πού, σὰν αὐγή, γλυκοχαράζει.
Συχνὰ ὁδηγεῖς τὰ βήματά μου
μέσ' στῆς ζωῆς τὸ μονοπάτι
κ' εἶσ' ἕνας φύλακας κοντά μου,
σὰν βρῶ ποτὲ κακὸ διαβάτη.
Ἀντλῶ τὴν κάθε δύναμί μου
ἀπὸ τὴ θεία σου εἰκόνα,
καὶ κάνει ἄθλους τὸ κορμί μου
μέσ' στῆς ζωῆς μας τὸν ἀγῶνα.
Ὤ, σ' ἀγαπῶ !... Γυναῖκα θεία !
Δὲν ἔχεις τίποτε τοῦ κόσμου...
Εἶσαι ζωή μου, φῶς, Πυθία,
εἶσ' ἕνας ἄλλος ἑαυτός μου.

* * *

Ὁ κ. ΠΑΡΙΣ ΤΡΙΚΚΑΙΟΣ (Νάουσα) μᾶς γράφει:

«Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια»,

»Κατὰ τὴν γνώμην μου ὑπάρχουν δυὸ κατηγορίες γυναικῶν: 1ον) Ὑπάρχουν γυναῖκες, ἡ ὁποῖες εἶνε ἴδιες καὶ ἀπαράλλακτες μὲ τὴν πρωτόπλαστη Εὔα, μὲ τὴν Δαλιδᾶ, καὶ τὴν Ἑλένη τοῦ Μενελάου καὶ 2ον) Ὑπάρχουν γυναῖκες, ἡ ὁποῖες εἶνε σὰν τὰ μάρμαρα τῆς Πεντέλης, σὰν τὰ στραβὰ πλατάνια τοῦ Μετσόβου καὶ τῆς Ναούσης. Ἔ, λοιπόν, ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια», ἂν οἱ νέοι μας ζητοῦν ἰδανικὴ σύζυγο, ἂς πάρουν μιὰ ἀπ' τὶς τελευταῖες καὶ κατόπιν σὰν καλοὶ γλύπται καὶ καλοὶ ξυλουργοί, ἂς πλάσουν τὴν γυναῖκα τους, ὅπως τὴν θέλουν. Τὴν θέλουν νὰ τοὺς ἀγαπᾷ ἀφωσιωμένα, τὴν θέλουν καλὴ νοικοκυρὰ καὶ καλὴ Ἑλληνίδα μητέρα, σ' αὐτὲς τὶς τελευταῖες θὰ τὴν βροῦνε.

Ὅσο γιὰ μένα, δὲν σοῦ γράφω τίποτε, ἀγαπητή μου «Οἰκογένεια», γιατὶ μοῦ εἶνε ἀρκετὰ μία ἐπαρχιωτοπούλα Ναουσαία καὶ

ἕνα σπιτάκι... μόνο ἕνα σπιτάκι,
σ' ἑνὸς ψηλοῦ βουνοῦ, μιὰ ἔρμη ἀκρούλα,
σὰν ξωτικὸ νὰ ὑψώνεται καστράκι,
σὰν κάτασπρη νὰ φαίνεται βαρκούλα.
Ἀπ' τὰ ἀνοιχτὰ παράθυρα νὰ μπαίνη
νὰ μᾶς χαϊδεύῃ τὸ χλωμὸ φεγγάρι,
κι' ἀνάλαφρα τ' ἀγέρι νὰ ἀνασαίνη
μέσ' στὰ μαλλιά της παίζοντας μὲ χάρι.
Ν' ἁπλώνουνται μακρυά, κάτω οἱ κάμποι
πνιγμένοι στὴ σιωπὴ καὶ στὴ γαλήνη...
ἡ ἀκρογιαλιὲς στὸ βάθος μέσ' στὰ θάμπη
νὰ φέγγουνε σὰν πάναγνοι, ἄσπροι κρίνοι.
Χαρούμενα πουλάκια τὴν ἡμέρα,
νὰ μᾶς σκορποῦν τρελλοὺς σκοποὺς τῆς νειότης,
καὶ σὰν βραδυάζει μιὰ γλυκειὰ φλογέρα,
νὰ μᾶς μεθάῃ μὲ τὸ παράπονό της.
..."Ενα σπιτάκι... ὢ ὁλόγλυκο ὄνειρό μας !
κάτω σ' ἕναν πλατὺ οὐρανὸ μεγάλο
καὶ μέσα ἐγὼ καὶ αὐτή... μονάχα οἱ δυό μας
ἐγὼ καὶ αὐτὴ μονάχα... τίποτ' ἄλλο...

Μὲ ἀγάπη
Πάρις Τρικκαῖος

* * *

Ὁ κ. Κ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ (Λειψύδριον) μᾶς γράφει:

«Ἀγαπητή μου «Οἰκογένεια».

»Ἐπειδὴ θέλετε νὰ μάθετε τὴν γνώμη τῶν νέων περὶ τοῦ ποία εἶνε ἡ ἰδανικὴ σύζυγος, ἰδοὺ καὶ ἡ δική μου γνώμη: Ἰδανικὴ σύζυγος, εἶνε ἡ σύζυγος... ποὺ δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ καὶ μὲ τὴν ὁποίαν ἐφ' ὅρου ζωῆς δὲν θὰ ἔρθω εἰς οὐδεμίαν ἐπαφήν. Διότι ὅσο καλὴ καὶ ἂν εἶνε μιὰ γυναῖκα, πάντοτε ἔχει τὰ ἐλαττώματά της, τὰ ὁποῖα κάποτε θὰ τὴν φέρουν εἰς ρῆξιν μὲ τὸν σύζυγόν της. Διατελῶ. Κ. Φωτιάδης».

Ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «ΡΑΦΑΗΛ» φίλος μας, μᾶς γράφει.

«Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια». Ἡ «Ἰδανικὴ σύζυγος» κατ' ἐμὲ πρέπει νὰ εἶνε: Ὡραία (ὄχι καὶ πολύ). Πιστὴ στὸν σύζυγόν της καὶ ἀφωσιωμένη στὰ παιδιά της. Θέλω ἐπίσης νὰ μὴν εἶνε ζηλότυπος καὶ γλωσσοῦ, νὰ μὴν βάφεται πολύ, (προτιμῶ τὸ φυσικόν της χρῶμα). Νὰ εἶνε σοβαρὴ καὶ στὸ σπίτι καὶ ἔξω. Θέλω τέλος νὰ εἶνε ἁγνὴ καὶ νὰ ἔχῃ λίγη προῖκα. Τί νὰ τὰ κάνω τὰ πολλὰ χρήματα, ὅταν ἐκείνη, τὴν ὁποίαν θὰ πάρω δὲν εἶνε ἁγνὴ καὶ ἀμόλυντη; Διότι δίδω μεγάλη σημασία εἰς τὴν ἠθικότητα τῆς γυναικός. Καθὼς λέγει καὶ τὸ ἑξῆς ρητό: «Κάλλιο φτωχὴ καὶ ἁγνή, παρὰ πλουσία καὶ τρελλή». Μεθ' ὑπολήψεως. Ραφαήλ».

* * *

Ὁ κ. Α. Γ. Χ. Β. Φ. Τ. (Ἀξιούπολις) μᾶς γράφει:

«Ἀγαπητὴ «Οἰκογένεια». Ἔρχομαι κι' ἐγώ, ὁ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀναγνώστης σας, νὰ σᾶς γράψω τὴν γνώμην μου περὶ ἰδανικῆς συζύγου. Εἶνε δέκα ἔτη περίπου ποὺ μπῆκα στὴν κοινωνία καὶ ἔκαμα τόσες πολλὲς φίλες, ποὺ ὁ ἀριθμός τους μοῦ διαφεύγει. Ὁ ἔρωτάς μου γιὰ τὴν κάθε μιὰ διαρκοῦσε 2—4 μῆνες καὶ κατόπιν ἔπιανα ἄλλη. Ὄχι ὅτι ἤμουν ὡραῖος ἀλλὰ γιατὶ εἶχα κάποιο... σὲξ ἀπήλ. Ἔπειτα ἀπὸ τόσες ὅμως δὲν ἔτυχε νὰ ἀγαπήσω καμμιά. Πρὸ μηνῶν συνάντησα τὴν καρδιὰ ποὺ χρόνια ποθοῦσα. Βρῆκα τὴν νέα ποὺ ἀγάπησα τὴν καρδιά της, γιατὶ σὲ ὅλες τὶς ἄλλες ἀγαποῦσα τὸ σῶμα τους, τὴν ζήτησα σὲ γάμον, τὴν παντρεύθηκα καὶ περνῶ τόσον ὡραῖα, γιατὶ ἔχει ἕνα σωρὸ φυσικὰ χαρίσματα καὶ μιά, καλή, γεμάτη πλοῦτο, καρδιά. Εἶνε ξανθιὰ μὲ ὡραῖα σγουρὰ μαλλιά, μετρίου ἀναστήματος καὶ μὲ καλοὺς τρόπους. Γεμίζῃ τὸ σπίτι εὐτυχία. Κατὰ τὴν γνώμη μου, αὐτὴ εἶνε ἡ ἰδανικὴ γυναῖκα καὶ εὔχομαι στὸν κάθε νέο νὰ βρῇ μιὰ γυναῖκα ποὺ θὰ τῆς ἀγαπήσῃ τὴν καρδιὰ καὶ ὄχι τὸ κορμί της ἢ τὰ ὡραῖα χρήματά της. Ἀργὰ ἢ γρήγορα ὅλοι θὰ παντρευθοῦν καὶ ἂς φροντίσουν ἐγκαίρως νὰ βροῦν τὴν καρδιά τους. Μετὰ τιμῆς. Α. Γ. Χ. Β. Φ. Τ.»

* * *

Πληροφοροῦμε τοὺς ἀναγνώστας μας, ὅτι ἀπαντήσεις διὰ τὴν «Ἰδανικὴ σύζυγο» θὰ γίνωνται δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰουνίου. Κάθε ἀπάντησις ποὺ θὰ φτάσῃ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης δὲν θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.

Ἐπίσης δὲν θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν ἀπαντήσεις ἀθλίως κακογραμμένες, ζαλιστικῶς ἀσύντακτες, καὶ δυσανάγνωστες.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, ΠΑΤΡΟΣ

ΟΙ 13 ΑΣΤΕΡΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Ναΐμπ, ἀδίσταχτα, ἔδωσε τὴν ἐπιστολὴ τοῦ κυρίου του στὴν ἀνταξία σύζυγο τοῦ ἀρχιστρατήγου. Τὴ συνέχεια τὴν εἴδαμε προηγουμένως.

Ἂς γυρίσουμε τώρα στὸ γραφεῖο τοῦ Βάσιγκτων.

Μὲ λαχτάρα σκυμμένος στὴν ἐπιστολὴ τῆς κυρίας Μάρθας Βάσιγκτων, ὁ Ζὰν Πὼλ διάβασε τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπημένε μου σύζυγε...

Στὴν ἐπιστολή μου αὐτὴ θὰ σοῦ μιλήσω ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴ μικρὴ προστατευομένη μας, γιὰ τὴν κόρη δηλαδὴ τοῦ φίλου μας Ζὰν - Πώλ.

Εἶνε μιὰ χαριτόβρυτη κοπελλίτσα, ἡ Καίτη Λόβ. Αὐτὸν τὸν τελευταῖο καιρὸ ἀναπτύχθηκε καταπληκτικὰ κι' ἔγινε ἕνα ὡραῖο ἔμψυχο λουλοῦδι. Φαίνεται σὰν νὰ εἶνε δεκαπέντε χρόνων σχεδόν. Τὴν ἀγαποῦμε ὅλοι καὶ δὲν ξέρουμε μὲ τί τρόπο νὰ τὴν περιποιηθοῦμε πιὸ καλά. Ὁ Ναΐμπ τὴν λατρεύει κυριολεκτικῶς. Τὴν προσέχει κι' ἀγρυπνεῖ κοντά της πάντα, σὰν ἕνα σκυλλὶ τρομερό, ἀλλὰ πιστὸ κι' ἀφωσιωμένο. Ἡ λατρευτὴ αὐτὴ μικρούλα ἀνταποδίδει σ' ὅλους τὴν ἀγάπη μας. Καὶ τὸν πιστό της Ναΐμπ, παρ' ὅλη τὴν ἀγριωπὴ καὶ τρομερὴ φυσιογνωμία του, ὄχι μόνον δὲν τὸν φοβᾶται, ἀλλὰ καὶ τρέφει γι' αὐτὸν ξεχωριστὴ στοργή.

Θὰ ἐπιθυμοῦσα νὰ μὴ σοῦ γράψω τίποτα ἄλλο, παρὰ μόνον ἐπαίνους γιὰ τὸν χαρακτῆρα τῆς μικρούλας προστατευομένης μας... Ὡστόσο, συμβαίνουν μερικὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔχω ὑποχρέωσι νὰ σοῦ τὰ γνωστοποιήσω. Δηλαδή, ὁ χαρακτὴρ αὐτῆς τῆς μικρῆς μοῦ φαίνεται ὁ πιὸ ἀλλόκοτος ἀπὸ ὅσους εἶδα ὡς τώρα !

Ναί, εἶνε βέβαια ἀγαθή, συμπαθητική, φιλόστοργος σ' ὅσους τὴν ἀγαποῦν. Συγχρόνως ὅμως εἶνε ἀφηρημένη συχνά, ἰδιότροπη καὶ μ' ἀνυπόφορα καπρίτσια. Τίποτα ἄλλο δὲν τὴν εὐχαριστεῖ τόσο πολύ, ὅσο τὸ νὰ ἱππεύῃ διαρκῶς, νὰ πηδάῃ ἔφιππη τρομερὰ χαντάκια, καὶ νὰ καλπάζῃ σὰν ἀφηνιασμένη σὲ κάμπους καὶ κοιλάδες !... Ἔχει κάτι ξαφνικοὺς κι' ἀδικαιολόγητους θυμούς, τόσο βιαίους, ὥστε μὲ τρομάζουν... Δυὸ φορὲς ὡς τώρα ἔχει ἀποπειραθῆ νὰ δραπετεύσῃ κρυφὰ τὴ νύχτα, ἀπ' τὸ σπίτι...

Ἀλλά, ὅσες φορὲς τὴ μαλλώνω αὐστηρά, μὰ στοργικά, δὲν θυμώνει ἐναντίον μου. Ἴσα - ἴσα φαίνεται νὰ μετανοῇ κι' ἀπαντάει στὶς ἐπιπλήξεις μου μὲ λυγμούς, μὲ δάκρυα καὶ μὲ φιλήματα στοργῆς !

Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω τὸ αἴσθημα, τὸ ὁποῖο νοιώθω γιὰ τὴν ἀλλόκοτη αὐτὴ κοπελλίτσα: Τὴν λατρεύω, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ τὴν φοβοῦμαι !

Ὡστόσο, μὴν ἀνησυχῇς, ἀγαπημένε μου σύζυγε. Ἐλπίζω, μὲ τὴν ἀγάπη μου καὶ μὲ τὶς περιποιήσεις μου, νὰ ἡμερέψω τὸν ἀνταρτικὸ κι' ἀτίθασσο χαρακτῆρα τῆς λατρευτῆς μας προστατευομένης.

Ἡ ἀνεψιές σου σὲ φιλοῦν γλυκά, καθὼς κι' ἐγώ.

Ἡ σύζυγός σου Μάρθα».

Ὁ Ζὰν Πώλ, ἀποτελειώνοντας τὴν ἀνάγνωσι τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς, ἔγκωσε σκεπτικὸς τὸ κεφάλι του.

— Λοιπόν; τοῦ εἶπε χαμογελαστά, ὁ Βάσιγκτων. Τί λὲς γιὰ τὰ γραφόμενα τῆς γυναίκας μου;

— Τί νὰ πῶ; μουρμούρισε ὁ Ζὰν Πώλ, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους του. Φαίνεται, ὅτι ἡ κόρη ἑνὸς θαλασσομάχου εἶνε μοιραῖο νὰ δείχνεται ἀγριωπὴ κι' ἀτίθασση σὰν τὸν πατέρα της !... Καὶ ἡ κόρη μου, εἶνε... κόρη μου !

Ὁ Βάσιγκτων ἔμπηξε γέλια ἀνοιχτόκαρδα καὶ βροντερά. Χάϊδεψε στὸν ὦμο τὸν Ζὰν Πώλ, καὶ εἶπε:

— Φυσικά, φίλε μου !... Ἡ κόρη ἑνὸς ἀτιθάσσου ἥρωος, ὅπως ἐσύ, δὲν μπορεῖ παρὰ νἄχῃ κλίσεις ἀπείθαρχες κι' ἐπαναστατικές !.. Τὸ ἴδιο ἀτρόμητο αἷμα τρέχει στὶς φλέβες καὶ τῶν δυό σας !... Ἀλλά, ἀλλὰ δὲν μοὖπες ποτὲ ὡς τώρα, τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας σου καὶ μητέρας τῆς Καίτης - Λόβ !

Ὁ θαλασσομάχος σκίρτησε. Ἡ ἀρρενωπὴ κι' ἀγριωπῆς καλλονῆς μορφή του σκοτείνιασε ἀπαίσια. Καὶ μούγκρισε:

— Εἴθε νὰ μὴ γνωρίσετε ποτέ σας τὴ γυναῖκα μου, στρατηγέ !

Ἀκολούθησε μιὰ λιγόστιγμη σιωπή. Κι' ὁ Βάσιγκτων, φοβισμένος μήπως ἄγγιξε καμμιὰ ὀδυνηρὴ καὶ κρυφὴ ψυχικὴ πληγὴ τοῦ Ζὰν Πώλ, βιάστηκε ν' ἀλλάξῃ θέμα ὁμιλίας, κι' εἶπε:

— Ξέρεις, φίλτατε, τί κοντέψαμε νὰ πάθουμε, ἀπὸ τὴν τελευταία ἡρωϊκὴ τρέλλα σου;... Ἐσὺ μὲν κόντεψες νὰ σκοτωθῇς !... Ἐγὼ δέ, κόντεψα νὰ γίνω ὕποπτος στὸ Κογκρέσσο !

— Στὸ Κογκρέσσο;... Στοὺς κυρίους δικηγόρους αὐτοὺς οἱ ὁποῖοι...

—... Οἱ ὁποῖοι ὅμως ἀντιπροσωπεύουν τὴν Ἀμερική, ἀντιπροσωπεύουν τὴν πατρίδα μου ! διέκοψε μὲ σεμνὸ χαμόγελο ὁ ὑπέροχος ἀρχιστράτηγος καὶ πατριώτης. Κι' αὐτοὶ οἱ κύριοι, σὲ διέταξαν ν' ἀναβάλῃς τὶς ἐπιδρομές σου ἐναντίον τῶν Ἄγγλων, καὶ νὰ ἐπιστρέψῃς ἀμέσως στὴ Βοστώνη !.. Ἐσὺ ὅμως, ἀντὶ νὰ συμμορφωθῇς μὲ τὴ διαταγή τους, ὅπως εἶχες ὑποχρέωσι νὰ κάνῃς, ἀντίθετα παράκουσες κι' ἔκανες τὴν τρελλὴ ἐκείνη ἐπιδρομή σου στὶς θάλασσες τῆς Ἰρλανδίας, πού...

Μὰ τώρα ἦρθε ἡ σειρὰ καὶ τοῦ Ζὰν Πὼλ νὰ μιλήσῃ καὶ εἶπε ζωηρὰ στὸ Βάσιγκτων:

— Ἡ ἐπιδρομή μου ὅμως αὐτή, εἶχε τὸ πλεονέκτημα νὰ χαρίσῃ στὴν Ἀμερικὴ μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραιότερες κι' ἰσχυρότερες ἀγγλικὲς φρεγάτες !... Ἐπίσης, χάρις στὴν ἡρωϊκή μου — ὅπως τὴν λέτε — τρέλλα ἐξόντωσα μιὰ ἐπικίνδυνη συμμορία προδοτικῶν ἐχιδνῶν, ἐκεῖ στὸν πύργο τοῦ Σαὶν - Ἐριγάλ !

— Σωστά ! παραδέχτηκε ὁ Βάσιγκτων. Μὴν ξεχνᾷς ὅμως, ὅτι ἡ ἐνέργειές σου αὐτὲς προκάλεσαν τὴν ἀγανάκτησι τῆς Γαλλίας !.... Κόντεψες νὰ τὴν μπερδέψῃς κι' ἐπισήμως σ' ἐμπόλεμο κατάστασι μὲ τοὺς Ἄγγλους, ἐνῶ αὐτὴ θέλει νὰ μπῇ στὸ χορό μας, ὅταν θὰ νομίσῃ ἡ ἴδια τὴ στιγμὴ κατάλληλη γι' αὐτό !... Ἡ Ἀγγλία ὅμως διαμαρτύρεται ἐναντίον τῆς Γαλλίας, γιατὶ τὴν νομίζει ὑπεύθυνη κι' ἐμπνεύστρια τῶν ἐχθρικῶν σου ἐπιδρομῶν.... Χωρὶς λοιπόν, φίλε μου, νὰ θέλω νὰ παραγνωρίσω τὶς ἀφάνταστα πολύτιμες ὑπηρεσίες σου στὸν ἀγῶνα μας, ὀφείλω νὰ σοῦ πῶ τὸ ἑξῆς: Ὅτι χρειάστηκε νὰ γράψω εἴκοσι ἐμπιστευτικὲς ἀναφορὲς στὸ Κογκρέσσο, καὶ χρειάστηκε ἐπίσης νὰ παλαίψω, ν' ἀγωνιστῶ, νὰ μιλήσω, δεξιὰ κι' ἀριστερά, γιὰ νὰ κατορθώσω νὰ μὴν πέσῃς στὴ δυσμένειά του ἐξ αἰτίας τῆς παρακοῆς σου ἐκείνης !

Καινούργια σιγαλιὰ καὶ σιωπή, ἁπλώθη.

Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἐκλεκτοὶ ἄνδρες, ἀγαπιόντουσαν μὲ ἀδιάσπαστο φιλικὸ δεσμό. Τοὺς χώριζε ὅμως, στὸν χαρακτῆρα, μιὰ τεραστία ἀπόστασις: Ὁ Βάσιγκτων ἦταν ἕνας μεγαλοφυής, καὶ μεγάλος πατριώτης, κι' ἀκόμα ἕνας μεγάλος πολιτικός. Ἐνῶ ὁ Ζὰν Πὼλ ἦταν ἕνας ἀδάμαστος ἥρως, θαῦμα σωστὸ ἀνδρείας, δραστηριότητος, ἐνθουσιασμοῦ, ἀγερωχίας, καὶ κάθε ἄλλο παρὰ διορατικὸς διπλωμάτης...

Γι' αὐτὸ τὸν λόγο, ἔβλεπαν τὴν πραγματικότητα τόσο διαφορετική, ὁ ἕνας ἀπ' τὸν ἄλλον !

Ὁ Ζὰν Πώλ, κατάπιε τὶς τεχνικὰ σκεπασμένες ἐπιπλήξεις τοῦ Βάσιγκτων, δίχως καθόλου νὰ θυμώσῃ. Οὔτε καὶ θέλησε νὰ δικαιολογηθῇ. Ἁπλῶς μόνον, περιωρίστηκε ν' ἀλλάξῃ θέμα ὁμιλίας, καὶ τοῦ εἶπε:

— Μάθατε τὴ δολοφονία τοῦ Γάλλου ἐκείνου ἀξιωματικοῦ;

— Ναί !... Καὶ διέταξα αὐστηρὲς ἀνακρίσεις, γιὰ νὰ ἐξακριβωθοῦν ἡ λεπτομέρειες καὶ οἱ δρᾶσται τῆς δολοφονίας του !... Ξέρεις ἄλλωστε, ὅτι οἱ Ἄγγλοι ἔχουν, ἐξαπολύσει ἐναντίον μας χιλιάδες κατασκόπων, καὶ πληθώρα Ἰνδῶν δολοφόνων !

— Ξεχνᾷς καὶ κάτι ἄλλο Οὐΐλλιαμ! εἶπε σκεπτικὸς ὁ Ζὰν Πώλ(*). Ὅτι ἔχουν ἐξαπολυθῆ ἐναντίον μας καὶ χιλιάδες προδοτῶν, ποὺ προέρχονται μάλιστα ἀπὸ τὰ ἴδια τὰ σπλάχνα τοῦ στρατοῦ μας !.. Καὶ σὲ τριγυρίζουν πολλοὶ ἀπὸ δαύτους !

Ὁ Βάσιγκτων γέλασε ἀνοιχτόκαρδα, κι' ἀποκρίθηκε:

— Ἔλα, ἔλα !... Ἡ φαντασία σου εἶνε ζωηρή !... Παντοῦ βλέπεις προδότες καὶ συνωμοσίες !... Καὶ γιατί;... Γιατὶ συνέβη μιὰ δολοφονία, τυχαία ἴσως, ἑνὸς διακεκριμένου Γάλλου ἀξιωματικοῦ !.. Ὄχι, ἀγαπητέ μου !.. Μὴ φοβᾶσαι !... Καὶ προδότες νὰ μὲ τριγυρίζουν, κι' ἐγὼ νὰ χαθῶ, νὰ εἶσαι βέβαιος ὅτι ἀπὸ τὸ αἷμα μου θὰ ποτισθοῦν, καὶ θὰ ξεφυτρώσουν ἄλλοι καλύτεροι ἀπὸ μένα, γιὰ νὰ σώσουν τὴν πατρίδα μου !...

Ὁ Ζὰν Πὼλ κύτταξε μὲ βαθυτάτη συγκίνησι τὸν Τιμολέοντα αὐτὸν τῆς Ἀμερικῆς, τὸν ἄτρομο καὶ ἁγνὸν αὐτὸν πατριώτη. Καὶ δυναμώνοντας τὴ φωνή του, σὲ ὕφος διαμαρτυρίας, ἀποκρίθηκε:

— Πρέπει λοιπὸν νὰ σοῦ ὀνομάσω τοὺς προδότες, γιὰ νὰ πεισθῇς;... Πρέπει νὰ σοῦ τοὺς πῶ ἕναν-ἕναν, γιὰ νὰ ἀντιληφθῇς ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ ποὺ σοῦ σκάβουν τὸ λάκκο ἄτιμα κι' ὕπουλα;... Ἔστω !... Λοιπόν, ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς λέγεται Μίφλιν !

— Ὢ, ὤ ! ἔκανε ὁ Βάσιγκτων.

(*) Τὸ πλῆρες ὄνομα τοῦ Ἀμερικανοῦ ἀρχιστρατήγου, ὡς γνωστόν, εἶνε Γεώργιος-Οὐΐλλιαμ Βάσιγκτων.

γελῶντας. Μὰ αὐτός, φίλε μου, εἶνε ἕνας φιλόδοξος, χωρὶς καμμιὰ προσωπικὴ ἀξία !... Ἐντελῶς ἀκίνδυνος, σὲ βεβαιῶ !... Λέει πολλά, κάνει πολὺν θόρυβο, κι' ἀπὸ ἔργα... μηδέν !

— Ἔστω !... Γιὰ τὸν ἀντιστράτηγο Γκάτ, ὅμως, τί λές ;

— Νὰ σοῦ πῶ: Ὁ Γκὰτ εἶνε ἕνας ἀνδρεῖος καὶ τίμιος στρατιωτικός... Εἶνε ὁ θριαμβευτὴς καὶ ὁ νικητὴς τῆς μάχης τοῦ Μπουργκόϋν... Παραδέχομαι, ὅτι πιθανὸν νὰ μὲ μισῆ !... Ἀλλὰ εἶμαι σίγουρος, ὅτι θὰ προτιμήση νὰ σπάση τὸ σπαθί του, παρὰ νὰ μὲ προδώση ἐμένα καὶ τὸν ἀγῶνα τῆς πατρίδος μας, τὸν ὁποῖο ἀντιπροσωπεύω !

— Καὶ γιὰ τὸν Κομβάϋ, τί λές; ξανάπε πεισμωμένος ὁ Ζὰν Πώλ.

— Νὰ σοῦ πῶ. Εἶνε ἕνας ματαιόδοξος ἴσως, ἕνας θερμοκέφαλος, ποὺ παρασύρεται εὔκολα ἀπὸ τὶς στιγμιαῖες παραφορές του !.. Κατὰ βάθος ὅμως, ἔχει ἀγαθὴ ψυχή !

— Ὅλους ἀρνάκια ἄκακα, πᾶς νὰ μοῦ τοὺς βγάλης ! ξεφώνισε ἀνυπόμονα ὁ Ζὰν Πώλ. Ἡ καρδιά σου εἶνε μεγάλη, κι' ἀπέραντα εὐγενική... Κι' ἔτσι δὲν μπορεῖς νὰ ἀντιληφθῆς τὴν ἀτιμία, ἡ ὁποία ἔχει ἁπλώσει γύρω σου τὰ βρωμερά της δίχτυα !

Καὶ μὲ ὕφος σοβαρό, σὰν ἄνθρωπος ποὺ ἑτοιμάζεται νὰ παρατάξη τὸ μεγαλείτερο ἐπιχείρημά του, πρόσθεσε:

— Τί θὰ μοῦ ἀποκριθῆς ὅμως, ἂν σοῦ ὀνομάσω τώρα τὸν πιὸ ἐπικίνδυνο ἐχθρό σου καὶ προδότη, τὸν πιὸ ἐπίφοβο ἀπ' ὅλους τοὺς ῥαδιούργους ;... Τί θὰ μοῦ πῆς, ἂν σοῦ ὀνομάσω τόν... τὸν στρατηγὸ ΑΡΝΟΛΔ ;

Ἐδῶ, ὁ Βάσιγκτων σκίρτησε ἄθελά του, καὶ ἀπόμεινε σιωπηλός.

— Μμμμ ! μουρμούρισε ἱκανοποιημένος τώρα, ὁ Ζὰν Πώλ. Σωπαίνεις αὐτὴ τὴ φορά, καθὼς βλέπω !

— Μονάχα ὁ Θεὸς ξέρει, τι συμβαίνει πραγματικὰ στὶς ψυχὲς τῶν ἄλλων ! εἶπε τέλος ὁ Βάσιγκτων, μὲ σοβαρὴ κι' ἀργὴ φωνή. Μοῦ λές, γιὰ τὸν στρατηγὸ Ἄρνολδ... Ναί, παραδέχομαι ὅτι εἶνε ἕνας ἀνήσυχος χαρακτῆρας, μιὰ ψυχὴ ἀδύναμη καὶ μικρή, μιὰ θέλησις ποὺ ταλαντεύεται διαρκῶς κι' ἕνας φιλόδοξος δίχως ὅρια!.. Παραδέχομαι ὅμως, ἐπίσης, ὅτι εἶνε κι' ὁ πρῶτος πολεμιστὴς τῆς Ἀμερικῆς, ὁ ἱκανώτερος ἀπ' ὅλους τοὺς στρατηγούς της !... Σοῦ λέω γι' αὐτόν, ὅ,τι σοῦ εἶπα καὶ γιὰ τὸν Γκάτ: Μὲ μισοῦν ἴσως κι' οἱ δυό τους, ἀλλὰ ποτέ τους δὲν θὰ μὲ χτυπήσουν !... Χτυπῶντας με, κινδυνεύουν νὰ σκοτώσουν τὴ μητέρα μας πατρίδα !... Γι' αὐτό, ποτὲ δὲν θὰ θελήσουν ν' ἀνεβοῦν ψηλά, πατῶντας στὸ δολοφονημένο μου κορμὶ καὶ φορῶντας στὸ κεφάλι τους τὸν μαῦρο πέπλο τῆς μητροκτονίας των !... Ὄχι !... Ποτέ τους δὲν θὰ χτυπήσουν τὴν πατρίδα τους !... Καὶ ἂν τὸ Κογκρέσσο παραδεχτῆ τὸν Ἄρνολδ γιὰ ἱκανώτερό μου, καὶ τὸν βάλη ἀρχιστράτηγό μου, εὐχαρίστως — καὶ δίχως, καμμιὰ πίκρα στὴν ψυχή μου — θὰ ὑποχωρήσω καὶ θὰ τὸν ὑπακούω σὰν τίμιος καὶ φιλόπατρις στρατιώτης !.. Ξέρω ἤδη, ὅτι ἐτίμησε πολὺ τὸ σπαθί του στὴ μάχη τοῦ Κουβέκ, κι' εἶνε ἥρως σωστὸς στοὺς πολέμους !..

Ὁ Βάσιγκτων, αὐτὰ τὰ τελευταῖα λόγια του τἄλεγε ταραγμένος. Θὰ νόμιζε κανένας, ὅτι στὰ βάθη τῆς ψυχῆς του διατηροῦσε μερικὲς ἀμφιβολίες, σχετικὰ μὲ τὴν ἀληθινὴ ἀξία τοῦ Ἄρνολδ...

Ἀλλὰ ὁ Ζὰν Πώλ, δὲν τοῦ ἄφησε καιρὸ νὰ πῆ ἄλλα.

— Καλά, στρατηγέ ! τοῦ εἶπε, διακόπτοντάς τον. Βλέπω ὅτι εἶσθε ἀδιόρθωτος !... Κρίνετε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, σύμφωνα μὲ τὴν εὐγενικὴ ψυχή σας !... Ἂς σταματήσουμε λοιπὸν ὥς ἐδῶ, γιατὶ ποτὲ δὲν θὰ συμφωνήσουμε !... Προτιμῶ, καλύτερα νὰ σᾶς ἀναγγείλω μιὰ πολὺ εὐχάριστη εἴδησι !

— Λέγε, ἀγαπημένε καὶ ἀφωσιωμένε φίλε !

— Αὔριο τὸ πρωΐ, ὁ γαλλικὸς στόλος θὰ πλησιάση στὸ ἀκρωτήριο Τσεζαπήκ !

Κραυγὴ ἀνέκφραστης ἀγαλλιάσεως, βγῆκε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Βάσιγκτων. Πετάχτηκε ὀρθός, καὶ ῥίχτηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Ζὰν Πώλ, φωνάζοντας μ' ἀνακούφισι:

— Δόξα στὸ Θεό, ἐπὶ τέλους !... Ἡ γηραλέα Εὐρώπη ἁπλώνει τὸ χέρι της στὴ νεαρὴ Ἀμερική, γιὰ νὰ τὴ βοηθήση στὸν ἱερὸ ἀλλὰ σκληρὸ ἀγῶνα της !... Ἄχ, ἡ Γαλλία !.. Παντοῦ τρέχουν τὰ ἡρωϊκὰ παιδιά της, μόλις ἀκούσουν πόλεμο ὑπὲρ ἐλευθερίας !... Ὁ γαλλικὸς στόλος, μᾶς ἔρχεται ἐπὶ τέλους !... Καὶ ὕστερα, φίλε μου, κάθεσαι καὶ μοῦ μιλᾶς γιὰ προδότες, γιὰ συνωμοσίες, καὶ γιὰ παρόμοιες ἐλεεινότητες !... Ὥστε λοιπὸν εἶσαι βέβαιος, ὅτι τὰ γαλλικὰ πολεμικὰ θὰ καταπλεύσουν αὔριο ἐδῶ;

— Βεβαιότατος ! ξανάπε ὁ Ζὰν Πώλ. Καὶ καλὰ θὰ κάνατε, στρατηγέ, νὰ στέλνατε ἕνα ἀπόσπασμα πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Ντοαλέστ !... Μᾶς ἔρχεται ἀπὸ κεῖ μιὰ ἐφοδιοπομπὴ μὲ τρόφιμα καὶ τὸ ἀπόσπασμα θὰ ἐπιτάχυνε τὴν ἄφιξί της...

— Καλά !... Θ' ἀναθέσω στὸ λοχαγὸ Ντίξων, αὐτὴ τὴ λεπτὴ ἀποστολή !

— Ἀλήθεια, εἶσθε εὐχαριστημένος, στρατηγέ, ἀπ' τὸν ἀξιωματικὸ αὐτόν ; ρώτησε μὲ ζωηρὸ ἐνδιαφέρον ὁ Ζὰν Πώλ. Ἔκανα καλὰ νὰ σᾶς τὸν συστήσω ;

—Ἔκανες θαυμάσια, φίλε μου. Εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρίστους ἀξιωματικούς μου, καὶ τὸν ἀγαπῶ σὰν παιδί μου !

Λέγοντας αὐτὰ ὁ Βάσιγκτων, τράβηξε συγχρόνως πρὸς τὴν πόρτα, κάλεσε ἕναν ἀγγελιαφόρο, καὶ διέταξε σύντομα:

— Εἰδοποίησε ἀμέσως τὸν λοχαγὸ Ντίξων, νὰ παρουσιασθῆ ἐνώπιόν μου !

Λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας πέρασαν, καὶ ὁ ἀγγελιαφόρος φάνηκε.

— Στρατηγέ μου, δὲν βρῆκα τὸν κύριο λοχαγὸ Ντίξων ! εἶπε.

— Ποῦ εἶνε ;

— Δέν... δὲν ξέρω ! ξανάπε στενοχωρημένος, ὁ στρατιώτης.

Καὶ δάγκανε τὰ ψαρὰ μουστάκια του μὲ κρυφὴ ἀμηχανία.

Ἕνα σύννεφο δυσαρεσκείας πέρασε ἀπ' τὸ συνωφρυωμένο μέτωπο τοῦ ἀρχιστρατήγου.

— Διάβολε ! ψιθύρισε. Ὁ λοχαγὸς ἔπρεπε νὰ βρίσκεται στὴ θέσι του, τώρα !... Θὰ τὸν τιμωρήσω, γι' αὐτὴν τὴν παράλειψί του !

Ναῖμπ

Ἐντωμεταξύ, ἡ διαπεραστικὴ ματιὰ τοῦ Ζὰν Πὼλ κάτι εἶχε ἀντιληφθῆ ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία. Πλησίασε τὸν γηραλέο στρατιώτη, καὶ κυττάζοντάς τον στὰ μάτια εἶπε:

— Ἔλα, φίλε μου !... Φαίνεσαι σὰν κάτι νὰ ξέρης, τὸ ὁποῖο ὅμως δὲ θέλεις νὰ πῆς!... Τί συμβαίνει ;

— Μίλησε ! φώναξε ἐπιτακτικὰ καὶ ὁ Βάσιγκτων, βλέποντας τὸν στρατιώτη νὰ μὴν ἀπαντάη ἀκόμη, στὴν ἐρώτησι τοῦ Ζὰν Πώλ.

Ὁ ἀγγελιαφόρος κοκκίνισε σὰν παπαροῦνα, καὶ τραύλισε:

— Ὁ λοχαγὸς Ντίξων, ἴσως νὰ μὴν εἶνε πολὺ μακρυὰ ἀπ' ἐδῶ !.. Κι' ἂν ὁ ἀρχιστράτηγός μου, μοῦ τὸ ἐπιτρέπη, μπορῶ νὰ τὸν ἀναζητήσω καὶ νὰ τὸν βρῶ !

— Ὥστε ξέρεις λοιπόν, ποῦ ἀκριβῶς εἶνε ;

Ὁ στρατιώτης δίσταξε ν' ἀπαντήση. Τὰ φλογερὰ ὅμως καὶ ἀπειλητικὰ βλέμματα τοῦ Βάσιγκτων, τὸν ἀνάγκασαν ἐπὶ τέλους νὰ τραυλίση:

— Ναί... Εἶνε ἐδῶ κοντά !... Στὸν «Λευκὸ Λόφο» !

— Καὶ τί κάνει στὸ «Λευκὸ Λόφο» ;... Μήπως ξέρεις ;

— Νομίζω, ἀρχιστράτηγέ μου, ὅτι πῆγε νὰ μονομαχήση ἐκεῖ, μὲ κάποιον ἄλλον !

Ὁ Βάσιγκτων ἔγινε κόκκινος ἀπὸ θυμό.

— Νὰ μονομαχήση ; οὔρλιασε ἀγριωπά. Νὰ μονομαχήση, παρὰ τὶς ἀπαγορευτικὲς διαταγές μου;... Καὶ πῶς λέγεται ὁ ἀντίπαλός του;

— Εἶνε, νομίζω, ὁ κύριος συνταγματάρχης Κομβάϋ, ἀρχιστράτηγέ μου ! τραύλισε ἔντρομος, ὁ δυστυχὴς ἀγγελιαφόρος.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ τὰ μάτια τοῦ Ζὰν Πὼλ πέταξαν μαῦρες φλόγες...

Ἐντωμεταξύ, ὁ Βάσιγκτων ἀναστατωμένος, ἅρπαξε τὸ καπέλλο του καὶ τὸ μακρὺ μπαστοῦνι του, κι' ἑτοιμαζόταν νὰ βγῆ ἔξω..

— Τί κάνετε, στρατηγέ μου ; ρώτησε ἀνήσυχος, ὁ Ζὰν Πώλ. Ποῦ σκέπτεσθε νὰ πᾶτε ;

— Ἔλα μαζύ μου ! περιωρίστηκε νὰ πῆ μὲ στεγνὴ φωνή, ὁ Βάσιγκτων.

Καὶ βιαστικά, βγῆκαν κ' οἱ δυό τους ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ Ἀμερικανοῦ ἀρχιστρατήγου...

* * *

Πραγματικά, ὁ συνταγματάρχης Κομβάϋ καὶ ὁ λοχαγὸς Ντίξων, βρισκόντουσαν στὸ ὕψωμα τοῦ Λευκοῦ Λόφου, ἀντιμέτωποι, καὶ μὲ ὕφος ἐχθρικό..

— Κύριε συνταγματάρχα ! εἶπε πρῶτος ὁ νεαρὸς λοχαγός, μόλις ἀντάμωσαν ἐκεῖ. Δέχεστε ν' ἀνακαλέσετε μπρὸς στοὺς μάρτυράς μου, τὰ ὅσα λόγια εἴπατε σήμερα τὸ πρωΐ, ἐναντίον μου ;... Μὲ ἱκανοποιεῖτε γιὰ τὴν προσβολὴ ποὺ μοῦ κάνατε, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐπεισοδίου μὲ τὸν Οὐάρδ ;

— Φυλαχθῆτε, κύριε ! εἶπε στεγνὰ ὁ Κομβάϋ, τραβῶντας τὸ σπαθί του. Κάθε συζήτησις μεταξύ μας, περιττεύει !

— Ἀκόμη μιὰ φορὰ θὰ σᾶς τὸ πῶ, κύριε συνταγματάρχα !... Δέχεστε ν' ἀνακαλέσετε τὴν προσβολή, τὴν ὁποία μοῦ κάνατε ἐνώπιον τῶν στρατιωτῶν μου ;

—Φυλαχθῆτε εἶπα, κύριε!... Τραβῆξτε τὸ σπαθί σας, κι' ἀμυνθῆτε !... Ἀλλοιῶς θὰ πιστέψω, ὅτι

τὴν τελευταία στιγμὴ δειλιάσατε μπρὸς στοὺς κινδύνους τῆς μονομαχίας !

Τὰ σπαθιὰ τῶν δυὸ ἀντιπάλων, ὕστερα ἀπ' τὴν ξερὴ αὐτὴ φράσι τοῦ Κομβάϋ, διασταυρώθηκαν καὶ συγκρούστηκαν μὲ λύσσα...

Τέσσερες μάρτυρες, ἀξιωματικοὶ ὅλοι τους, παραστεκόντουσαν στὴ θανάσιμη αὐτὴ μονομαχία. Οἱ ἀντίπαλοι ἦσαν τῆς ἴδιας ἀξίας, ὁ ἀγῶνας τους ἦταν λυσσαλέος καὶ ἀμφίρροπος καὶ φαινόταν ὅτι θὰ διαρκοῦσε ἀρκετά..

Ξαφνικά, μιὰ κραυγὴ καταπλήξεως βγῆκε ἀπ' τὰ χείλη τῶν τεσσάρων μαρτύρων... Ὁ Κομβάϋ καὶ ὁ Ντίξων γύρισαν νὰ δοῦν, κι' ἄφωνοι ἀπὸ ἔκπληξι κι' αὐτοὶ ἄφησαν τὰ σπαθιά τους ν' ἀκουμπήσουν στὸ χῶμα:

Εἶχαν φανῆ, ἀπροσδόκητα καὶ σὲ λίγα βήματα πιὸ πέρα, ὁ Βάσιγκτων κι' ὁ Ζὰν Πώλ.

Ὁ ἀρχιστράτηγος πλησίασε πιὸ πολύ, τοὺς δυὸ μουδιασμένους ἀντιπάλους. Τοὺς κύτταξε ψυχρὰ κι' ἐπίμονα στὰ μάτια καὶ ὕστερα τοὺς εἶπε μὲ φωνὴ ἀργὴ καὶ σοβαρή:

— Κύριοι, ἕνας ἄνθρωπος ἐμπιστεύεται σ' ἕνα φίλο του κάτι τὸ πολύτιμο !... Ὁ φίλος του αὐτὸς ὅμως διαθέτει τὴν ἱερὴ καὶ πολύτιμη ἐκείνη παρακαταθήκη, ὅπως θέλει, καὶ δίχως τὴν ἄδεια τοῦ ἰδιοκτήτου της !... Τί γνώμη θὰ σχηματίζατε σεῖς, γιὰ ἕναν τέτοιο φίλο ;

Οἱ δυὸ ἀντίπαλοι δὲν μιλοῦσαν, ἔχοντας σκυμμένο τὸ κεφάλι τους...

— Δὲν μ' ἀκούσατε, τί εἶπα ; φώναξε ἐπιτακτικὰ ὁ Βάσιγκτων. Κι' ἂν μ' ἀκούσατε, γιὰ ποιὸ λόγο δὲν ἀπαντᾶτε σ' ἐμένα τὸν ἀρχιστράτηγό σας ;

Ὁ Ντίξων πρῶτος, σήκωσε ἀποφασιστικὰ τὸ κεφάλι του καὶ εἶπε μὲ σταθερὴ φωνή:

— Ὁ φίλος αὐτὸς θὰ εἶνε ἀχρεῖος, ἐφόσον καταχράστηκε τὴν παρακαταθήκη τοῦ φίλου του !

— Αὐτὴ τὴ γνώμη ἔχετε κι' ἐσεῖς, συνταγματάρχα, ἢ καμμιὰ ἄλλη ; ξανάπε ὁ Βάσιγκτων, γυρίζοντας πρὸς τὸν Κομβάϋ.

Ἐκεῖνος περιωρίστηκε νὰ ὑποκληθῆ εὐλαβικὰ σὲ σημεῖο, ὅτι παραδεχόταν ἀπολύτως τὴ γνώμη τοῦ ἀντιπάλου του.

— Λοιπόν, κύριοι, ἀκοῦστε με! τοὺς εἶπε τότε σοβαρὰ καὶ μὲ κατάνυξι, ὁ ἀρχιστράτηγός τους. Ξέρω μιὰ ἱερὴ παρακαταθήκη, τὴν ὁποία σᾶς ἐμπιστεύτηκε ἡ πατρίς μας ποὺ σᾶς γέννησε!... Κι' αὐτὴ ἡ παρακαταθήκη της ἡ πολύτιμη, εἶνε ἡ ζωή σας !... Μὲ ποιὸ δικαίωμα λοιπὸν τὴ διαθέτετε ἐσεῖς καὶ τὴ χρησιμοποιεῖτε, ὅπως σᾶς ἀρέσει καὶ δίχως τὴν ἄδειά της :... Δὲν ξέρετε ὅτι ἡ ζωή σας ἀνήκει στὴν Ἀμερική μας ;... Κι' ὅτι αὐτὴ μονάχα, μπορεῖ νὰ τὴ διαθέτη, ὅπως θέλει ;...

Τὸ αἷμα τοῦ Ντίξων ἀνέβηκε στὰ μάγουλά του. Ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὸν ἀρχιστράτηγό του, στάθηκε «προσοχὴ» καὶ τοῦ εἶπε μὲ τόνο φωνῆς εὐλαβικὸν ἀλλὰ καὶ σταθερόν:

— Μὲ προκάλεσαν, στρατηγέ μου !... Ὑβρίσθηκα !...

Ὁ Βάσιγκτων ἔκανε μιὰ χειρονομία ἀνυπομονησίας, καὶ φώναξε ζωηρά:

— Δὲν ξέρω τίποτε, κύριε, κι' οὔτε θέλω νὰ ξέρω !... Ἡ μόνη μονομαχία, ἡ ὁποία σᾶς ἐπιτρέπεται, εἶνε ἡ ἑξῆς: Ἡ νόμιμος ἄμυνά σας ἐναντίον καθενὸς ποὺ προσπαθεῖ νὰ σᾶς ἀφαιρέση τὴ ζωή, κι' ἡ πάλη σας ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος !...

Ὁ Ντίξων φρικιοῦσε. Μουρμούρισε δειλά:

— Καὶ ἡ τιμή μου, στρατηγέ ;

— Ἡ τιμή σου ;... φώναξε πιὸ ζωηρὰ ὁ Βάσιγκτων, τώρα. Ξέρεις, λοχαγέ, σὲ τί συνίσταται ἡ τιμή σου ;... Σὲ τί συνίσταται, ἐπίσης, ἡ τιμὴ ὅλων μας ;... Ἁπλούστατα, τιμή μας εἶνε μονάχα ἡ δόξα, τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ ἱερὴ ἐλευθερία τῆς πατρίδος μας !... Αὐτὴ τὴν τιμὴ ἀναγνωρίζω ἐγώ, καὶ ὄχι ἐκείνη ποὺ ἔχει σχέσι μὲ τὰ προσωπικά μας πάθη καὶ μὲ τὶς ταπεινὲς μικροφιλοτιμίες μας !...

Ὁ συνταγματάρχης Κομβάϋ, χαμογέλασε τότε πικρὰ καὶ φθονερά, καὶ εἶπε:

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι ὁ ὑβρισθείς, στρατηγέ !... Κι' ἂν ὁ λοχαγὸς Ντίξων θεωρήσει τὸν ἑαυτό του ἱκανοποιημένον, ἐγὼ παραιτοῦμαι πρόθυμα ἀπὸ τὴ μονομαχία !

Μὰ ὁ Βάσιγκτων τὸν πλήρωσε πανάκριβα, λέγοντάς του μὲ ψυχρότητα:

— Λυποῦμαι κατάκαρδα γι' αὐτό, συνταγματάρχα !... Γιατὶ ἂν δὲν εἶσθε ὁ ὑβρισθείς, εἶσθε ἀσφαλῶς τότε ὁ ὑβρίσας !

Καὶ γυρίζοντας ὕστερα στὸν Ντίξων, τοῦ εἶπε μὲ τόνο βαθειᾶς ἐκτιμήσεως:

— Εἶμαι εὐτυχής, λοχαγέ, γιατὶ δὲν εἶσθε σεῖς ὁ ὑβρίσας ! Αὐτὸ δυναμώνει ἀκόμη περισσότερο τὴν ἀρίστη γνώμη, τὴν ὁποία εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς εἶχα σχηματίσει γιὰ τὸν χαρακτῆρα σας !

Κι' ἐνῶ ὁ Ντίξων συγκινημένος ἀπὸ τὴν τιμή, ὑποκλινόταν, κι' ἐνῶ ὁ Κομβάϋ ἀνατρίχιαζε ἀπὸ μῖσος καὶ ἀνίσχυρη ἀγανάκτησι, ὁ μεγάλος καὶ εὐγενικὸς ἀρχιστράτηγος ἐξακολούθησε:

—Ἀφῆστε, κύριοι, αὐτὴ τὴν ἐγκληματικὴ ἀπόπειρά σας !... Κανένας δὲν θὰ σᾶς χαρακτηρίση γιὰ δειλούς !... Ἄλλωστε, σὲ λίγο ἡ πατρίδα μας θὰ χρειασθῆ τὸ σπαθί σας στὰ πεδία τῶν μαχῶν !... Τότε, ἐκεῖ στὰ τιμημένα αὐτὰ πεδία, μπορεῖτε θαυμάσια νὰ δείξετε τί ἀξίζει ὁ καθένας σας καὶ πῶς ἀντιμετωπίζη τὸν θάνατο καὶ τὸν κίνδυνο!...

Σταμάτησε νὰ μιλάη γιὰ λίγες στιγμές, καὶ τοὺς κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια καὶ τοὺς δυό. Καὶ ὕστερα μὲ σιγανή, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλητικὴ φωνή, πρόσθεσε:

Δὲν ἔχω τὴν ἀπαίτησι, νὰ ἀποχωρισθῆτε ὡς φίλοι !... Ὄχι !... Ἀπαιτῶ ὅμως, νὰ βάλετε τὰ σπαθιά σας στὴ θήκη τους τώρα... Καὶ σᾶς ἐπιτρέπω νὰ εἶσθε μὲν ἀντίπαλοι, ἀλλὰ ἀντίπαλοι στὸν ἀγῶνα τῆς φιλοπατρίας καὶ τῆς δόξης: Ναί, σ' αὐτὸν τὸν ἱερὸ ἀγῶνα σᾶς θέλω ἀντιπάλους, κι' ἐδῶ πρέπει νὰ ἀγωνισθῆτε γιὰ νὰ νικήσετε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον !

Ὁ Ντίξων σκίρτισε καὶ ὁ Κομβάϋ μόρφασε μὲ δυσαρέσκεια: Τοὺς ἐρχόταν κακὸ νὰ βάλουν πάλι τὰ σπαθιά τους στὴ θήκη, μιὰ ποὺ τὰ εἶχαν ἤδη τραβήξει γιὰ ν' ἀλληλοσφαχτοῦν. Ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ Βάσιγκτων, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἐπιμένη καρφωμένο ἐπάνω τους ἐπιτακτικό, κι' ἀναγκάστηκαν μὲ κρυφὴ δυσαρέσκειά των νὰ συμμορφωθοῦν τέλος.

— Χαίρετε, κύριοι ! εἶπε μὲ εὐμένεια καὶ ἀγαθότητα κατόπιν, ὁ Βάσιγκτων. Καὶ ὁ Θεὸς μαζύ σας, καὶ μαζύ μας !

Πλησίασε ὕστερα τὸν Ζὰν Πώλ, τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ ἐκεῖ σιγὰ-σιγά...

Ὁ ἀντιστράτηγος Γκάτ
(Παλαιὰ χαλκογραφία)

ΟΠΟΥ Ο ΤΑΝΕΓΚΥ ΜΙΜΕΙΤΑΙ ΚΑΙ ΜΑΣ ΠΑΡΙΣΤΑΝΕΙ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ὁ Τανεγκῦ εἶχε ἀλλάξει ἀρκετὰ τὸν τελευταῖον καιρό. Μιὰ ὁλοφάνερη μεταβολὴ εἶχε συντελεσθῆ, στὴν ψυχή του... Τὸ πρόσωπό του εἶχε γίνει πιὸ σοβαρὸ καὶ πιὸ ἐμβριθές...

Καὶ στὰ στήθια του, καινούργια αἰσθήματα, φλόγες πρωτοδοκιμάστων παθῶν, κι' ὁρμὲς παράφορες ἀλληλοσυγκρουόντουσαν καὶ φούντωναν κάθε τόσο !

Ναί, ὁ Τανεγκῦ μας τώρα — ὁ τόσο ξέννοιαστος καὶ φαιδρὸς πρὶν — εἶχε γίνει ἀλλοιώτικος: Θυμόταν... Μισοῦσε... Εἶχε νοιώσει καὶ εἶχε δῆ τὴ μαύρη ὄψι τοῦ Ἐγκλήματος... Εἶχε δοκιμάσει τὴν παγερὴ καὶ γλοιώδη ἐπαφὴ τῆς δολιότητος καὶ τοῦ φθόνου... Εἶχε ἀνατριχιάσει ἀπὸ ἀποστροφὴ καὶ τρόμο, καθὼς εἶχε πατήσει ἀπάνω στὶς «ἔχιδνες» ἐκεῖνες — τὴ σύζυγό του καὶ τὴ γυναικαδέλφη του — ὅπως τὶς εἶχε ὀνομάσει ὁ Ζὰν Πώλ. Καὶ τώρα...

Ναί, μόλις πρὸ ὀλίγης ὥρας τώρα, εἶχε ματώσει ἡ ψυχή του ὀδυνηρά, ἀπὸ καινούργια καταδρομὴ τῆς μοίρας: Μόλις πρὸ ὀλίγης ὥρας, εἶχε δῆ ἄψυχον, μυστηριωδῶς δολοφονημένον, ἕναν ἀπ' τοὺς ἐπιστηθιωτέρους φίλους του, τὸν κόμητα ντὲ Σαμπλαΐζ..

* * *

Ὁ πελωριοκέφαλος Μπουργκινιόν, καταστόλιστος ἀκόμη ἀπὸ φτερὰ καὶ βαμμένος στὸ πρόσωπο σὰν Ἐρυθρόδερμος μάγος — δὲν εἶχε προλάβει ἀκόμη, ὁ δυστυχὴς νὰ «ξεμασκαρευτῆ» ! — βοηθοῦσε τὸν λαπρευτό του ἱππότη νὰ ντυθῆ. Ὁ ὑποκόμης ντὲ Ρουερὶ εἶχε δανείσει στὸν Τανεγκῦ μιὰ δική του στολή, καὶ ὁ Μπουργκινιὸν ἀφοῦ ἔγδυσε τὸν ἱππότη ἀπὸ τὰ ἀπερίγραπτα ἐκεῖνα ἐνδύματα, τὸν ἔντυνε ξανὰ μὲ τὴν κομψὴ στολὴ τοῦ Γάλλου εὐπατρίδου.

Ὁ καλλωπισμὸς τοῦ Τανεγκῦ τελείωσε κάποτε, ἐπὶ τέλους. Πολὺ εἶχε δυσκολευτῆ σ' αὐτὸ ὁ Μπουργκινιόν, γιατὶ τὰ χέρια του εἶχαν ξεμάθει — τόσους μῆνες — νὰ κουμπώνουν καὶ νὰ ξεκουμπώνουν λουριὰ καὶ περιλαίμια καὶ ζωστῆρες κλπ. Ξεφυσῶντας λοιπὸν ὁ δυστυχισμένος ὑπηρέτης, σκούπιζε τώρα τὸν ἱδρῶτα του, καὶ καμάρωνε τὸν κύριό του ντυμένον τὴν ὥμορφη δανεικὴ στολή, μὲ κάποια κρυφὴ ζηλοτυπία...

Ὁ Τανεγκῦ ὅμως, ὅσο ἦταν κι' αὐτὸς «μασκαρεμένος» δὲν πρόσεχε στὴν ἀλλόκοτη, στὴν ἐξωφρενικὴ κυριολεκτικῶς ἐμφάνισι τοῦ Μπουργκινιόν του... Ἀλλὰ τώρα ποὺ εἶχε κομψοντυθῆ πειὰ ὁ ἴδιος, τὸ ἀντίκρυσμα τοῦ Μπουργκινιὸν τοῦ φάνηκε ἀπὸ τὰ πιὸ κωμικοτραγικὰ τῆς ζωῆς του !

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΕΝΑΣ ΑΠΕΛΠΙΣΜΕΝΟΣ

Η πλῆξι εἶχε ἀρχίσει νὰ τοῦ πληγώνη τὴν καρδιά. Αὐτὸς ὁ ὕπουλος ἐχθρός, ποὺ τόσα χρόνια τώρα τὸν φοβόταν εἶχε καταφέρει νὰ τρυπώση μέσα στὴν ὕπαρξί του καὶ νὰ τοῦ τσακίση τὰ νεῦρα του. Τώρα πειὰ ὁ Ραοὺλ Πομὲρ ἦταν ἕνας δυστυχισμένος. Ξαπλωνόταν ὁλόκληρες ὧρες στὸν κῆπο τῆς βίλλας του, κάρφωνε τὸ βλέμμα του ὁλόϊσια μπροστὰ καὶ ἔμενε ἀκίνητος, χωρὶς νὰ σκέφτεται τίποτε. Τὸ μόνο ποὺ ἔνοιωθε, ἦταν ἕνα μεγάλο κενὸ μέσα στὴν ψυχή του. Σὰν ἔτσι ξαφνικά, νὰ εἶχε ἀνοιχτῆ ἐκεῖ πέρα μιὰ τρομαχτικὴ ἄβυσσος καὶ νὰ εἶχε παρασύρει μέσα στὰ σκοτάδια της ὅλους τοὺς πόθους του, ὅλα τὰ ὄνειρά του, ὅλη τὴν εὐθυμία του. Ἦταν μόλις τριάντα χρόνων καὶ ὡστόσο ἡ ἀπογοήτευσις εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν βασανίζη. Σὲ τίποτε πειὰ δὲν εἶχε ἐμπιστοσύνη. Τὸ μόνο ποὺ ποθοῦσε ἦταν νὰ κλείση τὰ μάτια του καὶ νὰ κοιμηθῆ. Ναί, ἤθελε νὰ βυθισθῆ σὲ μιὰ νάρκη, νὰ μὴ θυμᾶται τίποτε, νὰ μὴν ὑποφέρη, νὰ μὴ σκίζη τὸ στῆθος του μὲ τοὺς θλιμμένους ἀναστεναγμούς του...

Ἕνας ἄλλος στὴ θέσι του θὰ εἶχε κιόλας τινάξει τὰ μυαλά του. Μὰ ὁ Ραοὺλ δὲν ἦταν δειλός. Ἔπειτα φοβόταν καὶ τὰ σχόλια τῶν γνωστῶν του. Γιὰ φαντασθῆτε ὁ πιὸ εὔθυμος ἄνθρωπος τῆς Νίκαιας νὰ τέλειωνε μὲ ἕνα τόσο ἄδοξο τρόπο τὴ ζωή του ! μὲ μιὰ πιστολιά !... Κι' αὐτὲς ἀκόμη ἡ αἰσθηματικὲς μαδιστροῦλες θὰ εὕρισκαν πολὺ ἀνόητο τὸ φέρσιμό του.

Ὁ Ραοὺλ Πομὲρ εἶχε ὑποχρεώσεις ἀπέναντι τῶν θαυμαστριῶν του. Ὅλοι τὸν ἤξεραν γιὰ ἄνθρωπο σκληρόκαρδο ποὺ ἔπαιζε μὲ τὸν ἔρωτα τῶν ὤμορφων γυναικῶν, ὅπως μὲ τὰ κύματα τῆς θάλασσας. Διασκέδαζε μαζύ τους καὶ ὕστερα τὶς ξεχνοῦσε καὶ ποτὲ δὲν ἐνδιαφερόταν νὰ μάθη τί ἀπέγιναν. Τρία χρόνια τώρα ποὺ καθόταν στὴ Νίκαια, εἶχε γνωρίσει ἕνα σωρὸ θαμῶνες τοῦ «Νεγκρέσκο», τοῦ «Μισσμάρ», τοῦ «Μουφλερὺ», τοῦ «Ρούλ» κι' ὅλων τῶν ἄλλων ἀριστοκρατικῶν ξενοδοχείων μὲ τὰ ἐκθαμβωτικὰ πολύχρωμα φῶτα. Ἕνα τεράστιο μέρος τῆς περιουσίας του τὸ εἶχε καταναλώσει σὲ ἀνθοδέσμες, σὲ δῶρα, σὲ πουρμπουὰρ καὶ στὰ διάφορα καταφύγια τῶν ἐρωτευμένων. Κάθε ἀπόγευμα, τὴν ὥρα ποὺ ἔγερνε ὁ ἥλιος πίσω ἀπὸ τὶς φοινικιές, τὸν ἔβλεπαν νὰ συνοδεύη πάντα δυὸ γοητευτικὲς γυναῖκες μὲ μαγιὸ ποὺ ἡ μιὰ ἦταν πιὸ ὤμορφη ἀπὸ τὴν ἄλλη.

Ἡ τρυφερὲς Γαλλίδες, ἡ ζωηρὲς Ἀμερικανίδες, ἡ Ἀγγλίδες μὲ τὴν τόσο νοικοκυρίστηκε καρδιά, ἡ γοητευτικὲς Βιεννέζες καὶ ἡ θερμὲς Ἰταλίδες ποὺ λέγαν τόσα ψέμματα, θέλαν τὴ φιλία του. Τὸ νὰ κάνουν τὸν Ραοὺλ Πομὲρ νὰ τὶς προσέξη ἦταν ἡ μεγαλείτερη ἐπιτυχία τους στὴν Κυανῆ Ἀκτή. Ἀπὸ αὐτὸν ἔπρεπε ν' ἀρχίση μιὰ γυναῖκα ἂν ἤθελε νὰ γνωρίση ὅλες τὶς ὠμορφιὲς τοῦ ἔρωτος. Κι' ὁ Ραοὺλ πρόθυμος πάντα ἀνελάμβανε νὰ τὶς κάνη νὰ αἰσθανθοῦν τὶς πιὸ δυνατὲς συγκινήσεις καὶ νὰ χύσουν πικρὰ δάκρυα γιὰ τὸν χωρισμό του. Ἦταν ἕνας δάσκαλος τῆς ἀγάπης ποὺ σκανδάλιζε τὶς αὐστηρὲς μητέρες τῶν ὤμορφων κοριτσιῶν καὶ στενοχωροῦσε ὑπερβολικὰ τοὺς πολυάσχολους γονεῖς τους. Μὰ τρία χρόνια ἦταν ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸν κάνουν νευρασθενικό. Ὅλες αὐτὲς ἡ ἐρωτικὲς κατακτήσεις, τὰ ξενύχτια, ἡ καταχρήσεις δὲν ἄργησαν νὰ φέρουν τὰ δυσάρεστα ἀποτελέσματά τους. Ὁ Ραοὺλ συχάθηκε τὴ ζωή του. Εἶδε ὅτι ὅλα τὰ πράγματα καὶ τὰ πιὸ ὤμορφα, ἔχουν ἕνα θλιβερὸ καὶ ἄσχημο τέλος. Τίποτε δὲν τὸν συγκινοῦσε. Οὔτε τὰ τρυφερὰ λόγια τῶν γυναικῶν, οὔτε τὰ δάκρυά τους, οὔτε ἡ ἀπελπισία τους. Ἤξερε ὅτι ἡ γυναῖκες μὲ τὴν ἴδια εὐκολία ποὺ γελοῦν, κλαῖνε ἢ θυμώνουν ἀναλόγως τῆς περιστάσεως. Μὰ ὅλες τους ξεχνοῦν τὰ πάντα, ἀρκεῖ νὰ τοὺς πῆ κανεὶς δυὸ τρυφερὰ λόγια καὶ τοὺς ὑποσχεθῆ, ὅτι ποτὲ πειὰ δὲν θὰ τὶς κάνη νὰ ὑποφέρουν.

Ἔτσι μὲ τὴν ἀπογοήτευσι στὴν καρδιά του ὁ Ραοὺλ ἔμενε ὧρες ὁλόκληρες στὸν κῆπο του, ἔχοντας μιὰ σκέψι μόνο στὸ μυαλό του: νὰ βρῆ ἕνα τρόπο νὰ πεθάνη χωρὶς νὰ καταλάβη κανεὶς ὅτι αὐτοκτόνησε. Ἔτσι ἄλλωστε ἔπρεπε νὰ γίνη. Οἱ γιατροὶ τοῦ εἶχαν δηλώσει κατηγορηματικά, ὅτι τίποτε πειὰ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν σώση. Ἡ καταχρήσεις τὸν εἶχαν καταστρέψει. Ἂν ἤθελε τοὐλάχιστον νὰ ζήση ἔπρεπε νὰ κλεισθῆ σ' ἕνα ἀναρρωτήριο. Κι' αὐτὸ τὸν ἀναστάτωνε. Ἔβλεπε ὅτι ἡ ζωὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ κυλάη μὲ τὴν ἴδια εὐθυμία καὶ κάθε νύχτα ἔφθαναν ὡς αὐτὸν τὰ τραγούδια καὶ τὰ εὔθυμα γέλια τῶν ἀνθρώπων ποὺ διασκέδαζαν στὶς γειτονικὲς βίλλες. Κι' αὐτὸ τὸν ἔκανε νὰ τρελλαίνεται ἀπὸ τὴν ἀπελπισία.

Σκέφτηκε τότε ὅτι ἡ καλύτερη λύσι ἦταν νὰ πάρη τὸ μικρὸ κότερό του, νὰ βγῆ στ' ἀνοιχτὰ ἕνα βράδυ χωρὶς φεγγάρι καὶ νὰ τ' ἀναποδογυρίση. Ἔτσι θὰ μποροῦσε νὰ πνιγῆ μὲ τὴν ἡσυχία του καὶ ὅλος ὁ κόσμος θὰ νόμιζε, ὅτι τοῦ εἶχε συμβῆ δυστύχημα. Καὶ πράγματι, μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ἀποφάσισε νὰ τελειώση μιὰ καὶ καλὴ τὴ ζωή του. Κι' αὐτὴ ἡ σκέψι τὸν ἔκανε νὰ ἐπιθυμήση νὰ ἀποχαιρετήση ὅλο τὸν κόσμο τῶν ὤμορφων γυναικῶν ποὺ εἶχε γνωρίσει. Εἶχε μπροστά του τέσσερες μέρες καιρό. Στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος τὸ φεγγάρι δὲν θὰ φώτιζε πειὰ τὴ μαγευτικὴ θάλασσα. Καὶ φυσικὰ θὰ μποροῦσε νὰ πεθάνη. Νὰ γλιτώση ἀπὸ τὴν πλῆξι κι' ἀπὸ τὶς ἐρωτικὲς περιπέτειες. Μὰ μέχρι τότε δὲν ἔπρεπε νὰ σκέφτεται τὸν θάνατο. Ἔπρεπε νὰ φαίνεται εὔθυμος καὶ νὰ κρύβη καλὰ τὸ μυστικό του. Ντύθηκε λοιπὸν μὲ μεγάλη κομψότητα ἔκανε διάφορες ἐπισκέψεις, πῆγε πάλι τὰ βράδυα στοὺς χοροὺς τῶν ἀριστοκρατικῶν ξενοδοχείων καὶ τὸ πρωῒ ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του στὴ γοητευτικὴ ἀμμουδιὰ τῆς Νικαίας.

Ὁ Ραοὺλ Πομὲρ ἦταν τώρα τόσο εὔθυμος ὅσο καμμιὰ ἄλλη φορά. Ἡ γυναῖκες εἶχαν ξετρελλαθῆ μαζύ του. Ὅλες τους στὴν πλὰζ ἦσαν πρόθυμες γιὰ μιὰ ὤμορφη περιπέτεια. Καὶ ὁ Ραοὺλ ποὺ ἤξερε πόσο λίγη ἦταν ἡ ζωή του δὲν τὶς ἀπογοήτευσε. Ἀφήνονταν νὰ παρασυρθῆ στὸν ἔρωτά τους, ἔλεγε ἕνα σωρὸ τρυφερὰ λόγια, ἔδινε ὑποσχέσεις καὶ διασκέδαζε, ἐνῶ ἡ καρδιά του μέσα του ἦταν ματωμένη. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ τὸν πλήγωνε πιὸ πολὺ ἦταν τὸ ὅτι κανεὶς δὲν εἶχε καταλάβει τὸν πόνο του. Κι' ὅμως ἂν λίγο τὸν πρόσεχαν θὰ βλέπαν ὅτι τὰ μάτια του εἶχαν μιὰ ἀπέραντη θλῖψι καὶ ὅτι ὑπέφερε ἀκόμη κι' ὅταν γελοῦσε:

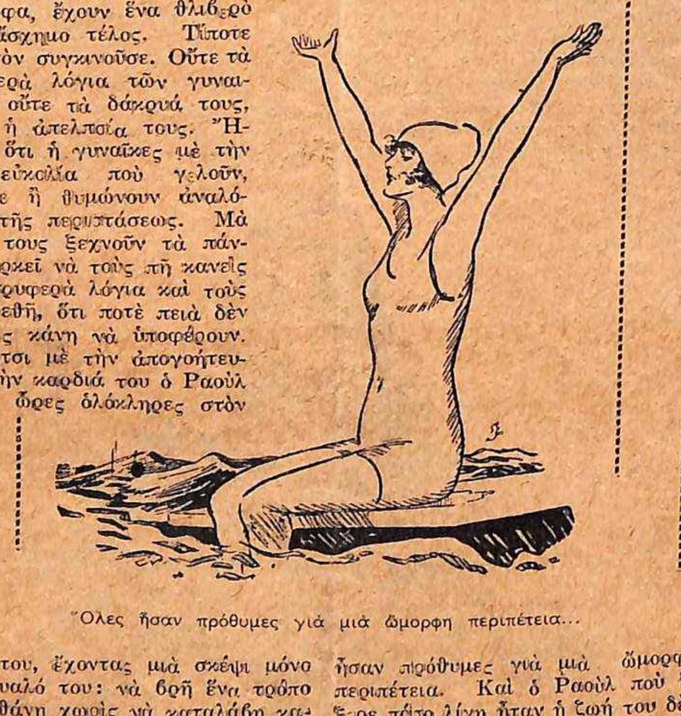

Ὅλες ἦσαν πρόθυμες γιὰ μιὰ ὤμορφη περιπέτεια...

Μὰ ἤξερε ὅτι ὅλες αὐτὲς ἡ γυναῖκες ἐνδιαφερόντουσαν μόνο μὲ πιὸ τρόπο νὰ τὸν γνωρίσουν καὶ νὰ τὸν ἐπιδείξουν σὰν θῦμα τους στὸν κόσμο. Ὅσο γιὰ τὴν καρδιά του, καμμιὰ δὲν τὴ λογάριαζε. Ἄλλωστε σὲ τί θὰ τοὺς χρησίμευε ἡ καρδιά του; Ὁ ἔρως κάθε καλοκαῖρι εἶνε τόσο εὔκολος, τόσο σύντομος, τόσο ἁπλός ! Ἕνας χορός, ἕνας περίπατος, μιὰ ὥρα στὸ ἀκρογιάλι ἦταν ἀρκετὸς χρόνος γιὰ νὰ πιάση κανεὶς μιὰ γνωριμία καὶ νὰ προχωρήση παρὰ πολύ, ὥστε νὰ μὴ χρειάζωνται στενοχώριες καὶ ἀναστεναγμοὶ γιὰ νὰ τὴν κατακτήση.

Τὸ τελευταῖο βράδυ ὅμως συνέβη στὸ Ραοὺλ μιὰ πολὺ παράδοξη ἱστορία. Βρισκόταν μὲ τὴν γοητευτικὴ κόμησσα Ὑβόνη Λ..., ὅταν τὸν πλησίασε ἕνα γκροὺμ καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα μπιλιέττο. Μιὰ ἄγνωστη τὸν παρακαλοῦσε ν' ἀνεβῆ ὡς τὸ διαμέρισμά της. Ἤθελε νὰ τοῦ πῆ κάτι ἐμπιστευτικά. Ὁ Ραοὺλ σκανδαλισμένος, ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὴ σύντροφό του καὶ ἄφησε τὸν γκροὺμ νὰ τὸν ὁδηγήση στὴν ἄγνωστη. Ἦταν μιὰ ὑπέροχη γυναῖκα μ' ὁλόξανθα μαλλιὰ καὶ μὲ μιὰ ὠμορφιὰ ποὺ σαγήνευε.

— Κύριε, τοῦ εἶπε ἐκείνη χωρὶς πολλὲς διατυπώσεις, εἶμαι ἡ κόρη τοῦ τραπεζίτου Χάρισσον. Ξέρω ὅτι ὅλο αὐτὸν τὸν καιρὸ περνᾶτε μαρτυρικὲς μέρες στὴ βίλλα σας καὶ ὅτι εἴσαστε ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴ ζωή σας. Μὴ διαμαρτύρεσθε. Οἱ μυστικοὶ ἀστυνόμοι μου δὲν κάνουν λάθος. Ἄλλωστε αὐτὸ φαίνεται κι' ἀπὸ τὸ μελαγχολικὸ βλέμμα τῶν ματιῶν σας. Ἐπειδὴ λοιπὸν μ' ἀρέσετε καὶ δὲν θέλω νὰ κάνετε καμμιὰ κουταμάρα σᾶς προτείνω νὰ μὲ παντρευθῆτε. Θὰ προσπαθήσω νὰ διασκεδάζω τὴν πλῆξι σας.

Ὁ Ραοὺλ τῆς ἔρριξε ἕνα εἰρωνικὸ βλέμμα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, τῆς ἀπάντησε. Δυστυχῶς δὲν εἶμαι ὁ ἄνθρωπος ποὺ σᾶς ταιριάζει. Ὅσο κι' ἂν μ' ἀγαπᾶτε θὰ ἔρθη μιὰ μέρα ποὺ θὰ μὲ βαρεθῆτε, γιατὶ τίποτε δὲν μ' εὐχαριστῆ πειὰ ἀπὸ τὴ ζωή.

Κι' ἀφοῦ τῆς φίλησε, μὲ ψυχρὴ εὐγένεια τὸ χέρι, γύρισε πάλι κοντὰ στὴν κόμησσα γιὰ νὰ συνεχίση τὴ διασκέδασί του. Ἡ πρότασι τῆς μὶς Χάρισσον τὸν εἶχε ἀφήσει ἀσυγκίνητο. Τίποτε πειὰ δὲν θὰ μποροῦσε ν' ἀλλάξη τὸ σχέδιό του. Καὶ τὴν ἄλλη νύχτα μπῆκε στὸ κότερό του βγῆκε στ' ἀνοιχτὰ καὶ τ' ἀναποδογύρισε. Ἔπειτα χάθηκε κάτω ἀπὸ τὰ κύματα μὲ μιὰ κραυγὴ χαρᾶς ποὺ ἀπολυτρωνόταν ἀπὸ τὴ ζωή του. Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ στὸ μέρος τοῦ ναυαγίου πλησίασε ὁλοταχῶς μιὰ βενζινάκατος καὶ δυὸ ἄνθρωποι πέσαν στὸ νερὸ καὶ τὸν ἔσωσαν. Ὁ Ραοὺλ ἦταν ἀναίσθητος. Τὸν μετέφεραν σ' ἕνα κατάλευκο γιὼτ ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως γι' ἄγνωστη διεύθυνσι. Ὅταν ὁ Πομὲρ ἄνοιξε τὰ μάτια του εἶδε κατάπληκτος πάνω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό του τὴ μὶς Χάρισσον νὰ τοῦ χαμογελάη.

— Σεῖς ἐδῶ ; ἀπόρησε. Γιατὶ δὲν μ' ἀφήσατε νὰ πεθάνω ;

— Γιατί, τ' ἀπάντησε μὲ τρυφερότητα δὲν μπορῶ νὰ ζήσω χωρὶς ἐσᾶς. Οἱ ἰδιωτικοὶ ἀστυνόμοι μου σᾶς παρακολουθοῦσαν καὶ δὲν σᾶς ἄφησαν νὰ πετάξετε τόσο ἀσυλλόγιστα τὴ ζωή σας. Τώρα μοῦ ἀνήκετε. Εἴσαστε ἐντελῶς δικός μου. Αὔριο ὅλη ἡ Νίκαια θὰ μάθη ὅτι πνιγήκατε γιατὶ θὰ βροῦν ἔρημο τὸ κότερό σας. Μὰ ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς ἀφήσω πειὰ νὰ φύγετε ἀπὸ κοντά μου. Σᾶς ἀγαπῶ καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ σᾶς γιατρέψω ἀπὸ τὴν πλῆξι σας.

Ὁ Ραοὺλ θέλησε νὰ διαμαρτυρηθῆ. Μὰ ἡ μὶς Χάρισσον τοῦ ἔκλεισε τὸ στόμα μ' ἕνα παθητικὸ φιλί. Καὶ ὁ Πομὲρ ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποχωρήση γιατὶ κατάλαβε ὅτι εἶχε ἀρχίσει νὰ τὸν διασκεδάζη αὐτὴ ἡ περιπέτεια. Ἔπειτα τὶς λίγες στιγμὲς ποὺ εἶχε βυθισθῆ στὴ θάλασσα, κατάλαβε ὅτι δὲν εἶχε τὸ κουράγιο νὰ πεθάνη. Εἶχε νοιώσει ὅτι ἡ ζωὴ ἦταν ὤμορφη, ἔστω κι' ὅταν ἀκόμη κανεὶς ὑποφέρη ἀπὸ μιὰ τρομαχτικὴ πλῆξι. Κι' ἄφησε τὴν μὶς Χάρισσον νὰ τὸν ἀπαγάγη μὲ τὴ σκέψι ὅτι ἂν βαριόταν πάλι τὴ ζωή του θὰ διάλεγε ἕναν ἄλλο τρόπο αὐτοκτονίας. Μ' αὐτὸ δὲν τοῦ συνέβη ποτέ. Ἡ μὶς Χάρισσον μέχρι τώρα τοὐλάχιστον δὲν τὸν ἔχει κάνει νὰ μετανοήση γιατὶ τὴν ἔκανε γυναῖκα του. Τοῦ εἶνε τόσο ἀφωσιωμένη, ὥστε τοῦ συγχωρεῖ ὅλες τὶς ἀπιστίες του. Ξέρει ὅτι εἶνε ἕνας ἀδιόρθωτος.

ΤΣΑΡΛΥ ΓΚΡΑΙΝ

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ANNE-MARIE DELORD JESTA

ΟΤΑΝ ΘΕΛΗ Η ΝΥΦΗ ΚΙ' Ο ΓΑΜΠΡΟΣ....

ΕΧΩ ἕνα σπουδαῖο νέο νὰ σοῦ ἀναγγείλω !

Μ' αὐτὸ τὸ ἐπιφώνημα ὁ ἔχτηκε τὸν ἄνδρα της ἡ κυρία Μπαλυτώ.

— Μήπως ἐκερδίσαμε τὸν πρῶτο ἀριθμὸ τοῦ λαχείου ; ρώτησε ἐκεῖνος ποὺ γύριζε κουρασμένος ἀπὸ τὴ δουλειά του.

— Ὄχι, ἀγαπητέ μου, δὲν εἶνε μονάχα τὰ λεπτὰ ποὺ λογαριάζονται στὸν κόσμο... Δὲν εἶνε ἀρκετὴ εὐτυχία ὅτι τέλειωσα τὴν τρίτη πρᾶξι μου ; Ἔλα γρήγορα νὰ σοῦ διαβάσω ὅλο τὸ ἔργο μου.

Καὶ σὰν μιὰ νεράϊδα ποὔχασε τὸ δρόμο της καὶ πλανιέται ζητῶντας νάβρη ἀντάξιο καταφύγιο, μπῆκε στὴν τραπεζαρία, ὅπου ἐβασίλευε μεγάλη ἀκαταστασία καὶ τίποτα δὲν ἔδειχνε πῶς ὑπῆρχε ἐλπίδα φαγητοῦ. Ἄνοιξε τὸν μπουφὲ καὶ ἄφησε ν' ἀκουστῆ ἕνα ἐπιφώνημα:

— Τί συμβαίνει ; ρώτησε ὁ ἀξιόλογος σύζυγος λιγάκι ἀνήσυχος.

— Βλέπω ξαφνικὰ ὅτι δὲν ἔχουμε τίποτε νὰ φᾶμε.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ καταλήξη ὁ δυστυχὴς Μπαλυτὼ σ' ἕνα γειτονικὸ ρεστωράν.

Καθὼς ἐδιάβαζε τὸν κατάλογο, καταρώμενος τὶς διανοούμενες γυναῖκες μιὰ γνώριμη φωνὴ τὸν ἔκανε νὰ σηκώση τὸ κεφάλι του.

— Κάτι ἐδῶ, πατέρα ;

— Ὁ Ροζέ ! Τί γυρεύεις ἐδῶ;

— Ὅ,τι γυρεύεις κι' ἐσύ, μπαμπᾶ. Μόνο ποὺ σὺ ἀρχίζεις λιγάκι ἀργά...

Ὁ Μπαλυτὼ διηγήθηκε στὸν γυιό του τὴ σκηνὴ ποὺ εἶχε γίνει σπίτι καὶ ὁ νέος διηγήθηκε πῶς γιὰ νὰ τὴν ἀποφύγη, εἶχε πάει κατ' εὐθεῖαν στὸ ρεστωράν.

— Πρέπει νὰ τὴ συγχωρήσης τὴ μητέρα. Θὰ συνέλθη, ὅταν τῆς περάσουν ἡ φιλολογικὲς φιλοδοξίες της... Ὡς τόσο χαίρομαι ποὺ σὲ βλέπω, μπαμπᾶ, γιατὶ θέλω νὰ σοῦ μιλήσω..

— Μήπως θέλεις νὰ παντρευθῆς ;

— Ἀκριβῶς ! Τὸ μάντεψες. Αὐτὴ ποὺ ἀγαπῶ, εἶνε μιὰ χαριτωμένη κοπέλλα.

— Φυσικά !

— Σὲ βεβαιῶ, μπαμπᾶ. Θὰ ἰδῆς... Μὴ νομίζης πῶς μὲ τυφλώνει ὁ ἔρως. Εἶνε ὤμορφη, κομψὴ καὶ τόσο γυναῖκα ποὺ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πιστέψη πῶς εἶνε δικηγορίνα.

— Δικηγορίνα !

Καὶ ὁ Μπαλυτὼ πετάχτηκε σὰν νὰ τὸν εἶχαν κεντήσει.

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε ! εἶπε. Καὶ φαντάσθηκες πῶς θὰ δώσω ποτὲ τὴ συγκατάθεσί μου ;

Η ἄρνησις τοῦ πατέρα ἦταν κατηγορηματική, δὲν ἦταν ὅμως καὶ τελείως ἀμερόληπτη. Εἶχε ψηθῆ στὸ σπίτι του μὲ τὴ γυναῖκα του ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ κυττάξη ποτὲ νοικοκυριό. Μὰ λογάριαζε πάντα νὰ κάμη τοὐλάχιστο νύφη μιὰ νοικοκυρά. Νἄχη, τέλος πάντων, ἕνα σπίτι. Τί θὰ γινόταν ἀνάμεσα σὲ μιὰ δικηγορίνα καὶ σὲ μιὰ λογογράφο ;

Ὅταν ἔφαγαν πατέρας καὶ γυιὸς χωρίστηκαν σιωπηλά.

Τὸ βράδυ, ὅταν γύρισε ὁ Μπαλυτὼ στὸ σπίτι του, βρῆκε τὴ γυναῖκα του χαρούμενη καὶ γελαστή.

— Ἔχω ἕνα σπουδαῖο νέο ! τοῦ ξαναγγειλε.

— Ἔγραψες καμμιὰ ἄλλη πρᾶξι ;

— Μὴν εἰρωνεύεσαι ! Δὲν πρόκειται γιὰ τέτοια πράγματα. Κερδίσαμε τὸν πρῶτο ἀριθμό.

— Ποῦ ;

— Στὸ Ἐθνικὸ λαχεῖο.

— Καλὰ τὸ μεσημέρι ποὺ σ' ἐρώτησα...

— Πεσμένη μὲ τὰ μοῦτρα στὸ γράψιμο, δὲν τὸ εἶχα κυττάξη. Ὅταν μ' ἐρώτησες μ' ἔκανες νὰ τὸ θυμηθῶ.

Ὁ Μπαλυτὼ ἅρπαξε τὴν ἐφημερίδα, βεβαιώθηκε πῶς τὸ νούμερό τους κέρδιζε πράγματι ἕνα ἑκατομμύριο καὶ τὸ ἀνήγγειλε στὸν γυιό του ποὺ ἀνέβαινε κείνη τὴν στιγμὴ μὲ τὴ σκάλα.

— Ἔ, λοιπόν, μπαμπᾶ, εἶπεν ὁ Ροζέ, γιὰ νἄμαστε τώρα ὅλοι εὐχαριστημένοι, θὰ μοῦ δώσης τὴν ἄδεια νὰ παντρευθῶ.

Ἀλλοίμονον ὅμως, ἡ ἀνέλπιστη χαρὰ δὲν εἶχε διόλου μαλακώσει τὸν Μπαλυτώ. Ἦταν ἀκλόνητος, ἀνένδοτος. Καὶ τὸ μόνο ποὺ σκεπτόταν, ἦταν νὰ πάρη μιὰ καλὴ ὑπηρέτρια ποὺ νὰ τακτοποιῆ τὸ σπίτι καὶ πρὸ πάντων νὰ μαγειρεύση καλά.

Σὲ τρεῖς μέρες τ' ὄνειρό του ἐπραγματοποιεῖτο.

Μιὰ χαριτωμένη ὑπηρέτρια παρουσιαζόταν μὲ πολὺ καλὲς συστάσεις. Λεγόταν Λιζέττα, ἦταν μόλις εἴκοσι ἕξη ἐτῶν καὶ δὲν ἦταν διόλου ἀπαιτητική, ὅσον ἀφορᾶ τὸν μισθό.

Τὴν ἑπομένη ὁ Μπαλυτὼ ἐγύρισε στὸ σπίτι πιὸ νωρὶς ἀπὸ ἄλλοτε γιὰ νὰ καταλάβη ἂν ἡ νέα ὑπηρέτρια ἦταν καλή.

Βρῆκε τὸ σπίτι ἀγνώριστο, ξεσκονισμένο, καθαρὸ καὶ στὴν τραπεζαρία στρωμένο τὸ τραπέζι, ἐνῶ μία γαργαλιστικὴ μυρωδιὰ ἔφθανε ἀπὸ τὴν κουζίνα.

Ἐκάθησε ἐνθουσιασμένος καὶ σὲ λίγο ἐνῶ ἔτρωγε μὲ ἀπόλαυσι, ἔλεγε ἐμπιστευτικά:

— Μοῦ φαίνεται πῶς πετύχαμε κελεποῦρι...

Ὅσο περνοῦσαν ἡ μέρες, τόσο ἡ πεποίθησίς του αὐτὴ ἐδυνάμωνε, ὅταν μιὰ μέρα μπαίνοντας ξαφνα στὴν κουζίνα ἡ κυρία Μπαλυτὼ ἔπιασε τὸν Ροζὲ νὰ φιλῆ τὴ Λιζέττα.

Ξερύβηξε κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ πῆ λέξι. Μονάχα εἰδοποίησε ἀμέσως τὸν ἄνδρα της. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλη της ἀπορία, αὐτὸς χαμογέλασε καὶ εἶπε μὲ ἐπιείκεια:

— Τί τὰ θές, ἀγαπητή μου, νειᾶτα...

Καὶ μέσα του σκέφθηκε: «Μακάρι νὰ καταφέρη ἡ Λιζέττα νὰ ξεθρονίση τὴ δικηγορίνα».

— Καὶ ἂν τοῦ μπῆ στὸ κεφάλι νὰ τὴν πάρη ; ἐξακολούθησε ἡ κυρία Μπαλυτὼ τρομαγμένη μόνο ποὺ τὸ σκεπτόταν.

— Ἂν θέλη νὰ τὴν πάρη, ἂς τὴν πάρη ! Ἡ ὥρα ἡ καλή.

— Δὲν εἶσαι στὰ καλά σου, χριστιανέ μου ! Νὰ πάρη τὸ παιδί μας μιὰ ὑπηρέτρια ;

— Γιατὶ ὄχι ; Θὰ τρώω τοὐλάχιστο καλὰ καὶ θὰ βλέπω ἕνα σπίτι συγυρισμένο καὶ τακτικό.

Ὁ Μπαλυτὼ ἔτριβε τὰ χέρια του ἀπὸ εὐχαρίστησι, ἐνῶ ἡ γυναῖκα του σταυροκοπιότανε. Ἔξαφνα ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρουσιάστηκε μπροστά τους ὁ Ροζέ.

— Εὐχαριστηθῆτε καὶ οἱ δυό, εἶπε. Θὰ ἔχετε ἐκεῖνο, ποὺ θέλετε. Σύ, μπαμπᾶ, μιὰ νύφη νοικοκυρὰ καὶ σύ, μαμά, μιὰ διανοούμενη. Σᾶς παρουσιάζω τὴν δικηγόρο δίδα Σιμόνη Μπωσὰν ποὺ μὲ τὴ συγκατάθεσί σας θὰ γίνη σύζυγός μου.

Καὶ χωρὶς πολλὰ-πολλὰ παρουσίασε στοὺς γονεῖς του τὴ μνηστή του ποὺ δὲν ἦταν ἄλλη παρὰ ἡ Λιζέττα...

Ὅταν πέρασε ἡ πρώτη ἔκπληξις ὁ Μπαλυτὼ θεώρησε καλὸ ν' ἀγριέψη λίγο καὶ εἶπε στὸν γυιό του μὲ αὐστηρότητα, ὅτι δὲν τοῦ ἄρεσε νὰ γίνεται κορόϊδο.

Ἀλλὰ τὰ χάδια τῆς... Λιζέττας ἀφ' ἑνὸς καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ παρακλήσεις τοῦ Ροζὲ ἔκαμαν τὸν πατέρα νὰ καμφθῆ. Καὶ ἐνῶ ἡ γυναῖκα του πρώτη ἀγκάλιαζε τὴ νύφη της, αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ δείξη κανονικώτερη ὑποχώρησι.

— Ἂς εἶνε, εἶπε, ἔχετε τὴν εὐχή μου, μὰ μὲ μιὰ συμφωνία.. Θὰ μοῦ κάνετε μιὰ φορὰ τὴν ἑβδομάδα νὰ τρώω ἐκεῖνες τὶς περίφημες τοῦρτες μὲ κρέμα...

— Ὡραῖα ! ἐπρόσθεσεν ἡ μητέρα, κι' ἐγὼ βρῆκα θέμα γιὰ ἕνα νέο μυθιστόρημα...

ANNE MARIE DELORD-JESTA

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστας των, ἀπεφάσισαν, ἐκτὸς τῶν βιβλίων ποὺ τοὺς προσφέρουν κάθε μῆνα ὡς δῶρον, νὰ τοὺς διευκολύνουν ν' ἀποκτήσουν καὶ τὰ ἄλλα βιβλία τῆς Βιβλιοθήκης των. Ἔτσι, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας παρουσιάζουν τὰ τέσσερα δελτία, τὰ ὁποῖα χρειάζονται γιὰ νὰ πάρουν τὴν «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θὰ δύνανται νὰ πάρουν συγχρόνως καὶ τὴν «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Μπαλζάκ, ἢ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ Ἰουλίου Βέρν, πληρώνοντες ὀκτὼ δραχμὰς γιὰ τὸ καθένα ἀπ' αὐτά, ἀντὶ τῶν 20 ποὺ τιμῶνται ἕκαστον. Μὲ ἄλλους λόγους, σᾶς παρουσιάζεται μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ ν' ἀποκτήσετε δυὸ ἀριστουργήματα.

Ἡ διανομὴ τῶν δύο αὐτῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου», θὰ ἀρχίσῃ ἀπὸ τοῦ μηνὸς Μαΐου διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἀναγνώστας μας καὶ ἀπὸ τοῦ μηνὸς Ἰουνίου διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΝΤΥ ΧΟΒΑΡΝΤ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΧΩΡΙΣ ΚΑΡΔΙΑ

ΑΠ' ὅλες τὶς γυναῖκες ποὺ τοῦ εἶχαν συστήσει, καμμιὰ δὲν ἀντιπάθησε ὁ Κάρεϋ, τόσο πολὺ ὅσο τὴν Μαίρη Θόμψων. Ἦταν μιὰ ὤμορφη γυναῖκα μὲ ἐλόμαυρα μαλλιὰ καὶ μὲ πιὸ μαῦρα ἀκόμα μάτια. Ὅλοι ἦσαν ξετρελλαμένοι μαζύ της καὶ μόνο ἐκεῖνος ἔμεινε ἀπαθής. Κάθε φορὰ ποὺ τὴ συναντοῦσε, τὴν κύτταζε μ' ἕνα ψυχρὸ βλέμμα σὰν ἄγνωστη, τὴν ἔκανε νὰ κοκκινίζη ἀπὸ τὴ στενοχώρια της καὶ νὰ συνεχίζη τὸ δρόμο της ταπεινωμένη. Μὰ τὸ περίεργο εἶνε ὅτι κι' αὐτὴ ἡ τύχη τὸν βοηθοῦσε στὴ σατανικὴ ἐκδίκησί του. Κάθε τόσο στὶς φιλικὲς συγκεντρώσεις καὶ στὰ κοσμικὰ κέντρα, οἱ διάφοροι γνωστοί του προθυμοποιόντουσαν νὰ τοῦ τὴ συστήσουν:

— Ἡ μὶς Μαίρη Θόμψων...

— Χαίρω πολύ, ἀπαντοῦσε μὲ φαινομενικὸ ἐνθουσιασμό.

Τότε ἡ Μαίρη τολμοῦσε νὰ παρατήρηση:

— Μὰ γνωριζόμαστε μὲ τὸν μίστερ Κάρεϋ. Ἔχουμε χορέψει μάλιστα μαζύ.

— Ἀλήθεια, ἔκανε ἐκεῖνος. Περίεργο ! Αὐτὸ εἶνε περίεργο. Πῶς συμβαίνει νὰ μὴ σᾶς θυμοῦμαι ;

— Μπορεῖ νὰ μὴν ἔχετε τόσο καλὸ μνημονικό, ἔσπευδε νὰ τοῦ πῆ πειραχτικὰ ἐκείνη.

— Μὲ συγχωρεῖτε, μίς, διαμαρτυρόταν ὁ Κάρεϋ, τὰ πρόσωπα ποὺ μ' ἀρέσουν δὲν τὰ ξεχνῶ ποτέ.

— Τότε ἐγὼ δὲν θὰ σᾶς ἔχω κάνει καμμιὰ ἐντύπωσι, ἔκανε μὲ ἀπογοήτευσι ἡ Μαίρη.

— Γιὰ νὰ εἶμαι εἰλικρινής, ἔχετε κάτι ποὺ δὲν μ' ἀρέσει, τῆς ὡμολογοῦσε μὲ ἀπάθεια ὁ Κάρεϋ. Ἴσως αὐτὸ νὰ ὀφείλεται στὸ ὑπεροπτικὸ βλέμμα σας. Ἴσως πάλι καὶ στὴν ἐμφάνισί σας. Χαίρετε, μὶς Θόμψων.

Καὶ ὁ Ρόμπερτ Κάρεϋ ἔφευγε ἀπὸ κοντά της γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῆ νὰ τῆς ἀποκαλύψη τὸ μυστικό του. Ναί, τὴ μισοῦσε αὐτὴ τὴν ὤμορφη γυναῖκα. Ὅποτε τὴν ἔβλεπε ἀνατρίχιαζε, σὰν νὰ τὸν πλησίαζε ἕνα ἐπικίνδυνο φεῖδι. Δὲν ἔνοιωθε τίποτε ἄλλο γι' αὐτὴν παρὰ μιὰ μεγάλη ἀηδία. Ἤξερε τί ψυχὴ ἔκρυβε κάτω ἀπὸ τὶς ἀκριβὲς γοῦνες της καὶ τὶς βαρύτιμες τουαλέττες της. Ἤξερε τί μαρτύρια ὑπέφερε ὁ πατέρας της γι' αὐτὴν καὶ τὴ μισοῦσε μ' ὅλη τὴ δύναμι τῆς καρδιᾶς του.

Ὁ Ρόμπερτ Κάρεϋ δὲν ἦταν βέβαια κανένας ἠθικολόγος. Κάθε ἄλλο μάλιστα. Ἡ ζωή του ἦταν γεμάτη ἀπὸ σκάνδαλα καὶ περιπέτειες. Μὰ εἶχε ἀγαθὴ καρδιὰ καὶ συμπονοῦσε τοὺς δυστυχισμένους. Ἔτσι ὅταν ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια γιὰ ἕνα πολιτικὸ ἀδίκημα τὸν ἔκλεισαν στὶς φυλακὲς γιὰ ἔξη μῆνες, ἔγινε φίλος μὲ ὅλους τοὺς καταδίκους. Ἕνας δὲ ἀπ' αὐτοὺς τοῦ εἶνε κάνει μεγάλη ἐντύπωσι γιὰ τὴν εὐγένειά του καὶ γι' αὐτὸ συνεδέθη πιὸ στενὰ μαζύ του κι' ἔτσι ἔμαθε τὴν ἱστορία του. Ὁ δυστυχισμένος ἀνθρωπάκος ἦταν ἄλλοτε κλητήρας σὲ μιὰ τράπεζα. Μὲ τὸν μισθό του εἶχε κατορθώσει νὰ ἀναθρέψη τὴ μοναχοκόρη του καὶ νὰ περνάη εὐτυχισμένα τὸ σπίτι του. Εἴκοσι χρόνια εἶχε ἐργασθῆ σκληρὰ καὶ εἶχε σπουδάσει τὸ παιδί του, ὅπως τὰ πλούσια κορίτσια τοῦ Νιοῦ Τζέρσεϋ. Κι' αὐτὸ ἦταν τὸ μεγάλο λάθος του. Τὸ κορίτσι του εἶχε συνηθίσει νὰ θεωρῆ πολὺ εὔκολη τὴ ζωή, νὰ ντύνεται μὲ κομψότητα καὶ νὰ ὀνειρεύεται πολυτελεῖς λιμουζίνες, μέγαρα καὶ ὁλονύχτιες διασκεδάσεις. Σὲ ἡλικία εἴκοσι χρόνων ἦταν τόσο γοητευτικὸ καὶ τόσο ὑπερήφανο, ὥστε ἄρχισε νὰ στενοχωριέται ἀπὸ τοὺς ἁπλοϊκοὺς τρόπους τοῦ πατέρα του. νὰ κοκκινίζη ἀπὸ τὴν ντροπή της, ὅταν τὴ ρωτοῦσαν τί δουλειὰ κάνει καὶ νὰ ὑποφέρη, ὅταν ἀναγκαζόταν νὰ κλειστῆ μερικὲς ὧρες τῆς μέρας στὸ σπίτι της. Ὅλα αὐτὰ τὰ ἔπιπλα τῆς περασμένης μόδας, ἡ φτωχικὲς κάμαρες, τὴν πνίγαν. Καὶ γιὰ νὰ ἡσυχάση, ξεσποῦσε σὲ ὑστερικὰ κλάμματα.

— Πατέρα, ἔλεγε κάθε τόσο στὸν ἄτυχο φυλακισμένο, πρέπει νὰ βρῆς ἕναν τρόπο νὰ κερδίσουμε λεφτά. Δὲν μπορῶ νὰ φοράω πάντα τὸ ἴδιο φουστάνι. Ἔπειτα μὴ ξεχνᾶς ὅτι πρέπει νὰ ντύνουμαι κομψὰ γιὰ νὰ μ' ἀγαπήση κανένας νέος καὶ νὰ μὲ παντρευθῆ.

Ὁ πατέρας της εὕρισκε πολὺ σωστὰ τὰ παράπονά της, μὰ ἤξερε, ὅτι οἱ σημερινοὶ νέοι δὲν ξεγελιοῦνται ἀπὸ ἕνα κομψὸ φόρεμα καὶ ὅτι περισσότερο ἐνδιαφέρονται ἂν ἡ φίλη τους εἶνε ἀπὸ καλὸ σπίτι ἢ ἔχει καμμιὰ ἀξιοπρόσεχτη προῖκα. Τῆς ἀπαντοῦσε λοιπὸν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐγκαταλείψη τὰ τολμηρὰ ὄνειρα καὶ νὰ κυττάξη νὰ βρῆ καμμιὰ δουλειὰ γιὰ νὰ τὸν βοηθάη στὴ συντήρησι τοῦ σπιτιοῦ. Μὰ ἐκείνη οὔτε καταδεχόταν νὰ τοῦ ἀπαντήση. Ὠνειρευόταν μόνο τουαλέττες καὶ βαρύτιμα κοσμήματα. Ὁ φτωχὸς κλητήρας ἄρχισε σιγὰ-σιγὰ νὰ λυπᾶται τὸ κορίτσι του καὶ νὰ ὑποφέρη ποὺ τὸ ἔβλεπε νὰ χάνη τὴ δροσερότητά του ἀπὸ τὶς στενοχώριες ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ διασκεδάση. Καὶ μιὰ μέρα, μιὰ ἰδέα καρφώθηκε στὸ μυαλό του. Ὁ ταμίας τῆς Τραπέζης πολλὲς φορὲς τοῦ ἐμπιστευόταν μεγάλα ποσὰ γιὰ νὰ τὰ μεταφέρη στὰ θησαυροφυλάκια. Ἂν κατώρθωνε νὰ ξεγλυστρήση καὶ νὰ τὸ σκάση ἀπὸ τὴν Τράπεζα, ἡ ὤμορφη κόρη του δὲν θὰ παραπονιόταν πειά, ὅτι εἶνε δυστυχισμένη. Καὶ σιγὰ-σιγὰ αὐτὴ ἡ σκέψι ριζώθηκε τόσο πολὺ μέσ' στὸ μυαλό του, ὥστε ἀποφάσισε νὰ τὴν πραγματοποιήση. Καὶ μιὰ μέρα πῆρε ἕνα σημαντικὸ ποσό, ξεγλύστρησε κρυφὰ ἀπὸ τοὺς μυστικοὺς ἀστυνόμους τῆς Τραπέζης καὶ μὲ ἕνα αὐτοκίνητο τὰ μετέφερε στὸ σπίτι του.

— Κόρη μου, εἶπε συγκινημένος στὴν ἐλαφρόμυαλη νέα, φρόντισε νὰ κρύψης καλὰ αὐτὰ τὰ χρήματα γιατὶ σ' αὐτὰ στηρίζεται ἡ εὐτυχία σου. Ἐμένα δὲν θὰ μὲ ξαναδῆς πειά !

Καὶ ξαναγύρισε στὴν Τράπεζα. Ἐκεῖ ὅμως ὅλοι εἶχαν ἀναστατωθῆ. Μόλις τὸν εἶδαν οἱ ἀστυνομικοὶ ρίχτηκαν ἀπάνω του καὶ τοῦ πέρασαν τὶς χεροπέδες;

— Ποῦ εἶνε τὰ λεφτά ; τὸν ρώτησαν.

Μὰ ὁ ὑπάλληλος προσποιήθηκε, ὅτι τοῦ τὰ εἶχαν κλέψει μερικοὶ ἄγνωστοι καὶ ὅτι ἦταν πρόθυμος νὰ πληρώση τὸ λάθος του. Κανεὶς φυσικὰ δὲν ὑποπτεύθηκε τὸ τέχνασμά του. Μὰ τὸν τιμώρησαν παραδειγματικὰ καὶ τὸν ἔκλεισαν γιὰ δέκα χρόνια στὶς φυλακές. Ὡστόσο ἡ κόρη του δὲν νοιάστηκε καθόλου γιὰ τὸ δύστυχο πατέρα της. Ἕνα καλὸ κορίτσι στὴ θέσι της θὰ ἐπέστρεφε τὰ χρήματα στὴν Τράπεζα καὶ θὰ προσπαθοῦσε νὰ τὸν γλυτώση ἀπὸ τὴν καταισχύνη. Μὰ ἐκείνη οὔτε στενοχωρήθηκε. Τὴν ἄλλη μέρα, πῆρα τὸ τραῖνο γιὰ τὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ἄρχισε νὰ ζῆ μιὰ πολυτελῆ καὶ χαρούμενη ζωή. Ἔπειτα, ὅταν σώθηκαν τὰ κλεμμένα λεφτὰ προσπάθησε νὰ συντηρηθῆ μὲ τοὺς πλούσιους φίλους της. Κι' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ τὴ γνώρισε κι' ὁ Ρόμπερ στὰ σαλόνια τῆς Νέας Ὑόρκης. Γιὰ ἐκείνους ποὺ δὲν ἤξεραν τὴν ἱστορία της, ἡ μὶς Μαίρη Θόμψων ἦταν ἡ πλούσια κληρονόμος ἑνὸς «βασιλέως». Μὰ γι' αὐτὸν ἡ μὶς Μαίρη ἦταν τὸ πιὸ ἐγκληματικὸ κορίτσι τοῦ Νέου Κόσμου. Εἶχε ἀφήσει τὸν πατέρα της νὰ σαπίση στὴ φυλακὴ γιὰ νὰ ζήση τὴν μάταιη καὶ ἀνιαρὴ ζωὴ τῶν πλουσίων.

Εἶχε δίκηο λοιπὸν νὰ μισῆ τὴ μὶς Θόμψων καὶ ν' ἀηδιάζη, ὅταν τὴν συναντοῦσε σ' ἕνα σαλόνι. Καὶ φαντάζεσθε βέβαια τὴν ἱκανοποίησί του, ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ πλούσιος φίλος της τὴν εἶχε ἐγκαταλείψει, κι' ὅτι εἶχε βρῆ ἕναν ἄλλο, μὰ ὄχι καὶ τόσο ἀνοιχτοχέρη... Εἶχαν ἀρχίσει καὶ γι' αὐτὴ τὴ δυστυχισμένη ἡ πρῶτες στενοχώριες. Κι' ἀπὸ τότε ἡ πτῶσι της, ὅπως ὅλων τῶν γυναικῶν τοῦ ἡμικόσμου, ἦταν ραγδαία. Μέσα σ' ἕνα χρόνο ἡ ὤμορφη μὶς Θόμψων κυλίστηκε ἀπὸ τὸ σαλόνι στὸ πεζοδρόμιο. Τώρα πουλοῦσε τὰ θέλγητρά της γιὰ νὰ ζήση. Ἡ φτίσι τῆς εἶχε τσακίσει τὸ στῆθος καὶ τὸ πρόσωπό της δὲν εἶχε πειὰ ἐκείνη τὴ γοητευτικὴ ὠμορφιά του. Ἡ Μαίρη Θόμψων εἶχε ἀποκτηνωθῆ.

Τότε ὁ μίστερ Κάρεϋ κατάλαβε ὅτι εἶχε ἔρθει ἡ ὥρα νὰ τῆς ἀποκαλύψη τὸ μυστικό του. Καὶ μιὰ νύχτα τὴν πλησίασε καὶ τῆς ζήτησε νὰ τοῦ κρατήση συντροφιά. Ἐκείνη γνώρισε τὸν Ρόμπερτ καὶ ἔκανε νὰ φύγη μὲ μιὰ σπαραχτικὴ κραυγὴ φρίκης. Μὰ ὁ Κάρεϋ τὴν ἔσυρε βάναυσα ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν ἀνάγκασε νὰ τὸν ἀκολουθήση. Κι' ἐκεῖ στὸ φτωχὸ δωμάτιό της μὲ τὰ κουρελιασμένα χαλιὰ καὶ τὰ βρώμικα σεντόνια, τῆς διηγήθηκε τὴν ἱστορία τοῦ πατέρα της καὶ τὴν ἔκανε νὰ χύση δάκρυα πικρά. Ἔπειτα ἔφυγε μὲ ματωμένη τὴν καρδιὰ ἀπὸ τὴ θλῖψι. Καὶ ποτὲ ἄλλοτε δὲν ξανασυνάντησε τὴ Μαίρη. Δὲν ἔμαθε τί ἀπέγινε. Μπορεῖ νὰ βρίσκεται σὲ κανένα νοσοκομεῖο. Μπορεῖ νὰ πέθανε ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν πεῖνα στὸ πεζοδρόμιο. Μὰ ποτὲ δὲν ἔχυσε γι' αὐτὴν οὔτε ἕνα δάκρυ. Δὲν τὸ ἄξιζε. Ἦταν μιὰ νέα ποὺ εἶχε ἀφήσει τὸν πατέρα της νὰ πεθάνη στὰ κάτεργα γιατὶ ἤθελε αὐτὴ νὰ ζήση τὴ ζωὴ τῶν Ἀμερικανῶν Κροίσων. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς δυστυχισμένες γυναῖκες ποὺ πληρώνουν μὲ τὴ ζωή τους ὅλα τὰ τολμηρὰ ὄνειρά τους. Ἦταν μιὰ γυναῖκα χωρὶς καρδιά.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ FERNAND LOT

ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ

Ο Φιρμὲν Πιερὰ μοῦ ἔρριξε μιὰ πονηρὴ ματιά, ἤπιε τὸ κονιάκ του, καὶ κυττάζοντας πέρα τ' ἀνθισμένα δέντρα τοῦ βουλεβάρτου, μοῦ εἶπε μὲ μιὰ παιγνιδιάρικη φωνή.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, μὴ κάνης ποτὲ τὸν Δὸν Κιχώτη !... Μὴν ἀνακατεύεσαι ποτέ, ἱπποτικά, στὶς ξένες ὑποθέσεις !... Ἂ ! Ἂν ἤξερες τί ἔπαθα ἐγὼ μιὰ φορά... Θέλεις νὰ σοῦ διηγηθῶ αὐτὴ τὴν ἱστορία ; Ἄκουσε λοιπὸν τὴν πιὸ παράξενη περιπέτεια τῆς ζωῆς μου:

Καθόμουν ἐκεῖνο τὸν καιρὸ στὸ Ὠτέϊγ, σὲ μιὰ καινούργια πολυκατοικία. Καταλαβαίνεις τώρα: Εἶχε ὅλα τὰ κομφόρ. Ἕνα ὄνειρο, ἔ; Μά, τί νὰ σοῦ πῶ, ἦταν ἕνα ὄνειρο ἀπὸ χαρτόνι ! Ἔχεις καθήσει σὲ μιὰ μοντέρνα πολυκατοικία ; Ὄχι ; Ἔ, λοιπόν, σὲ συμβουλεύω νὰ μὴ καθήσης ποτέ σου. Ἡ μοντέρνα πολυκατοικίες δὲν ἔχουν ἐσωτερικοὺς τοίχους... Δηλαδὴ ἔχουν, ἀλλὰ εἶνε λεπτοὶ σὰν τσιγαρόχαρτο !..

Ἄχ! Αὐτοὶ οἱ τοῖχοι !... Ὅταν ἡ ἠθοποιός, ποὺ καθόταν νοτιοδυτικά, στὴν ἄλλη ἄκρη τῆς πολυκατοικίας, τραγουδοῦσε τὶς ἐπιτυχίες τῆς ὀπερέττας της, τί ἀπόλαυσις, τί διασκέδασις, τί ἀϋπνίες ! Καὶ ὅταν τὰ παιδιὰ τοῦ βορειοανατολικοῦ διαμερίσματος ἔπαιζαν τοὺς καννιβάλους, τί νευρικὲς κρίσεις !... Μά, ὡστόσο, δὲν παραπονιέμαι, γιατὶ σ' αὐτὴ τὴν πολυκατοικία μοῦ συνέβη αὐτὴ ἡ περιπέτεια ποὺ θὰ σοῦ διηγηθῶ.

Κάτω ἀπὸ τὴν κάμαρή μου καθόταν ἕνα ἥσυχο ζευγάρι, οἱ Γκερλέν. Ἦσαν ἄνθρωποι καθὼς πρέπει, διακριτικοί, μὲ μεγάλη εὐγένεια. Μὰ ζοῦσαν σὲ μιὰ παράξενη μοναξιά. Δὲν δεχόντουσαν καμμιὰ ἐπίσκεψι καὶ δὲν μιλοῦσαν σὲ κανένα. Οὔτε εἶχαν καὶ ὑπηρέτρια. Περίεργοι ἄνθρωποι, σοῦ λέω... Κανεὶς δὲν ἤξερε, σ' ὅλη τὴν πολυκατοικία, νὰ σοῦ δώση μιὰ πληροφορία γιὰ τοὺς Γκερλέν. Μὰ καὶ κανεὶς δὲν νοιαζόταν γιὰ τὴν ἥσυχη ζωή τους. Στὸ Παρίσι δὲν νοιάζεται κανεὶς ποτὲ γιὰ τὸ γείτονά του. Αὐτὸ βέβαια εἶνε τρομερό, μὰ ἔτσι εἶνε !..

Ἐγὼ ὅμως ἔχω τὴ μανία νὰ κάνω διάφορες παρατηρήσεις. Ὁ καθένας, φίλε μου, ἔχει τὶς λόξες του. Ἡ δική μου εἶνε νὰ προσέχω τοὺς ἀνθρώπους νὰ τοὺς ἐξετάζω, νὰ τρυπώνω στὴ ζωή τους καὶ στὰ μυστικά τους. Γιατὶ ὁ Α εἶνε σιωπηλός ; Γιατὶ ἡ Β εἶνε σκεπτική; Τί κρυφὸ εἶνε αὐτὸ τὸ ζευγάρι ἐκεῖ πέρα ; Τί ;... Δὲν μπορεῖς ὅμως νὰ φαντασθῆς πόσο πονηροὶ καὶ καχύποπτοι εἶνε οἱ ἄνθρωποι καὶ πῶς κρύβονται ἀπὸ τὰ ξένα βλέμματα..

Διάβολε ! Εἶνε νὰ μὴ σκανδαλίζεται κανεὶς ἀπὸ τὰ μυστήρια ποὺ ὑπάρχουν στὴ ζωή ; Ἐμένα, μὲ κάνουν ὑπερβολικὰ περίεργο οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦνε κλειδωμένοι στὸ σπίτι τους, μέσα σὲ μιὰ παράξενη σιωπή, τυλιγμένη σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα μυστηρίου. Μὰ πολὺ σπάνια καταφέρνω νὰ ἱκανοποιήσω αὐτὴ τὴν περιέργειά μου. Καὶ στεναχωριέμαι ποὺ δὲν ἔγινα ἀστυνομικός, παρὰ ἔμεινα ἕνας κοινὸς εἰσοδηματίας. Ἄ! Τί καρριέρα ποὺ θὰ ἔκανα ὡς μυστικὸς ἀστυνομικός ! Καὶ σὲ πόσα μυστήρια δὲν θὰ ἔχωνα τὴ μύτη μου !... Ὅλοι ὅμως οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶνε τυχεροί. Κι' ἐγώ, ἀγαπητέ μου φίλε εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἀδικημένους...

Ἂς εἶνε. Ἂς ξαναγυρίσουμε στοὺς Γκερλέν. Αὐτὴ ἡ σιωπή τους, αὐτὴ ἡ αἰνιγματικὴ μοναξιά τους μ' ἔκανε νὰ φαντάζωμαι ἕνα σωρὸ σκοτεινὰ πράγματα. Οἱ Γκερλὲν δίχως ἄλλο, θὰ εἶχαν περάσει μιὰ θυελλώδη ζωή, γεμάτη ἀνεξιχνίαστα καὶ φοβερὰ περιστατικά, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τὰ ξεχάσουν τώρα, μακρυὰ ἀπὸ κάθε πειρασμὸ τῆς ζωῆς καὶ γιὰ τὰ ὁποῖα δὲν τολμοῦσαν πειὰ νὰ κάνουν λόγο..

Ἕνα βράδυ λοιπόν, ὕστερ' ἀπὸ τὸ δεῖπνο, ἤμουν ξαπλωμένος στὴν πολυθρόνα μου καὶ κάπνιζα τὴν πίπα μου, διαβάζοντας ἕνα συναρπαστικὸ βιβλίο — τὴν «Ἀπόκρυφη Ζωὴ» τοῦ Ἐστανιέ,—ὅταν ἔξαφνα, ἄκουσα ν' ἀνεβαίνουν ἀπὸ κάτω, μέσα στὴ βαθειὰ σιωπὴ τῆς νύχτας, κάτι παράξενες φωνές. Ἔστησα ἀμέσως τὸ αὐτί μου καὶ ξεκαθάρισα ἕνα ζωηρὸ διάλογο, σὰν νὰ εἶχε ξεσπάσει ἀπότομα κάποιος καυγᾶς !

Μπᾶ ! Μπᾶ ! Τί ἄκουγα ; Νὰ κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενα. Οἱ Γκερλὲν εἶχαν ξυπνήσει καὶ μάλωναν. Τί ἀπίστευτο ποὺ ἦταν ! Ἔ, βέβαια δὲν ξεχνιοῦνται εὔκολα τὰ περασμένα. Τὰ μυστικὰ βγαίνουν κάποτε στὰ φόρα καὶ τὰ κλειστὰ στόματα ἀνοίγουν μὲ λύσσα, γιὰ νὰ κάνουν τὶς πιὸ τρομακτικὲς ἀποκαλύψεις !...

Πρέπει τώρα νὰ ὁμολογήσω κάτι ; Ἔ, ναί, ἔτσι εἶνε φτιαγμένη ἡ ἀνθρώπινη καρδιά: χάρηκα, φίλε μου, ποὺ μάλωναν οἱ Γκερλέν. Κι' ὁ καυγᾶς τους, ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ ὅλο κι' ἄναβε περισσότερο κι' ὅλο καὶ ἔβγαζε ἀληθινὲς τὶς ὑποψίες μου. Ἄφησα λοιπὸν τὴν πίπα καὶ τὸ βιβλίο πάνω στὸ τραπέζι καὶ ἔπεσα μὲ τὰ τέσσερα πάνω στὸ χαλί, σὰν ἕνας ἐρυθρόδερμος ποὺ ἀφουγκράζεται τὴ γῆ. Καὶ τότε, ἄκουσα καθαρὰ τί ἔλεγαν οἱ ἔξαλλοι Γκερλέν:

— Φτάνει πειά ! φώναξε ἐκεῖνος. Ἀρκετὰ ἄντεξα ! Τώρα θὰ ξεσπάσω ! Ἡ νύχτες μου εἶνε ἕνα φριχτὸ μαρτύριο !... Ἄ ! Τί τραγωδία ἐκεῖνος ὁ ἐφιάλτης ! Ἐσὺ εἶσαι ἡ ἔνοχος ! Ἐσύ !... Πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσης... Ἐμπρός ! Θέλω νὰ μάθω ! Νὰ τὰ μάθω ὅλα ! Ἦρθε πειὰ ὁ καιρὸς τοῦ ἐξιλασμοῦ. Πρέπει νὰ μιλήσης!... Ἐμπρὸς λοιπόν !

—Τί κρυφολέει αὐτὸ τὸ ζευγάρι ἐκεῖ πέρα ;

— Ὄχι, ὄχι ! ψιθύρισε ἐκείνη κλαίγοντας μὲ λυγμούς. Δὲν μπορῶ... Ὄχι ! Θὰ μὲ τρελλάνης ! Καλύτερα ὁ θάνατος. Αὐτὸς εἶνε ἡ μόνη ἀπολύτρωσις...

— Πρόσεξε ! Θέλω νὰ μοῦ τὰ πῆς ὅλα ! Ἀκοῦς ; Ὅλα !...

— Θεέ μου ! Πῶς μὲ τρομάζουν τὰ μάτια σου !..

— Φόνισσα !... οὔρλιαξε ἐκεῖνος. Ἐσὺ τὸν σκότωσες, ἔ; Ἐσύ. Ὁμολόγησέ το!... Ἐμπρὸς !... Πές μου, θέλω νὰ μάθω ! Πῶς τὸν σκότωσες ; Καὶ γιατί ; Γιατί ; Ἦταν φίλος σου ; Μὲ ἀπατοῦσες λοιπόν ; Ἔ; Γιατί τρέμεις ἔτσι;

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! στέναξε ἐκείνη. Γιατὶ ξαναγυρίζεις στὰ περασμένα ; Γιατὶ θέλεις νὰ μάθης τὰ παληά ;...

—Ἐμπρός ! Μίλησε ! Ἦταν φίλος σου ;

— Ναί... ψιθύρισε μ' ἕνα τραγικὸ λυγμὸ ἐκείνη.

Ἐδῶ, σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο, ἄκουσα τὰ ἀπαίσια οὐρλιάσματα ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ εἶχε τυφλωθῆ ἀπὸ τὸ πάθος του καὶ διψοῦσε γιὰ ἐκδίκησι. Ἀμέσως κατόπιν ἀντήχησαν σπαραχτικὲς φωνές, ποὺ πνίγηκαν ἄξαφνα καὶ ξανάρχισαν σὲ λίγο, σὰν ἐπιθανάτιος ρόγχος...

Πετάχτηκε ὄρθιος, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα ἀπὸ τὴ φρίκη. Κάτω ἀπὸ τὰ πόδια μου ξετυλιγόταν ἕνα ἀπαίσιο δρᾶμα, γινόταν ἕνα φρικαλέο ἔγκλημα ! Μπρὸς στὰ μάτια μου, τὸ πάτωμα εἶχε γίνει διαφανὲς καὶ ἔβλεπα τὸν Γκερλέν, μὲ ἕνα μαχαῖρι στὸ χέρι νὰ κομματιάζη τὴ γυναῖκα του. Οἱ γείτονες θὰ εἶχαν ἀκούσει κι' αὐτοὶ τὶς φωνές. Μὰ δὲν τολμοῦσαν νὰ ἐπέμβουν, οἱ ἄνανδροι ! ἄφηναν μιὰ γυναῖκα στὰ χέρια ἑνὸς κακούργου. Θὰ ἄφηνα λοιπὸν κι' ἐγὼ τοὺς Γκερλὲν νὰ ἀλληλοσφαχτοῦν; ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα εἶχα διαβάσει στὴν ἐφημερίδα ἕνα παρόμοιο δρᾶμα. Ἕνας σύζυγος εἶχε σφάξει τὴν ἄπιστη γυναῖκα του...

Ἀπότομα, ὥρμησα στὴ σκάλα, φωνάζοντας:

— Βοήθεια ! Βοήθεια !... Οἱ Γκερλὲν σφάζονται !... Προφτάστε ! Βοήθεια !...

Κι' ἔπειτα, δίχως νὰ περιμένω κανένα, κατέβηκα τέσσερα-τέσσερα τὰ σκαλοπάτια καὶ μὲ δυὸ-τρεῖς δυνατὲς σπρωξιὲς ἔσπασε τὴν πόρτα τῶν Γκερλὲν καὶ μπῆκα σὰν τρελλὸς μέσα στὸ τραγικὸ δωμάτιο.

Μόλις ὅμως ἔκανα μερικὰ βήματα, μαρμάρωσα στὴ θέσι μου. Μὰ τὸ ἴδιο εἶχαν πάθει καὶ οἱ δύστυχοι Γκερλέν, ποὺ ἦσαν ξαπλωμένοι ἀναπαυτικὰ στὸ ντιβάνι κι' ἀγκαλιασμένοι μὲ τρυφερότητα, ἄκουγαν, σὰν ἕνα ἀγαπημένο ζευγάρι, τὸ ραδιόφωνο !

Ἐκείνη τὴ στιγμή, μέσα στὴ νεκρικὴ σιγὴ ποὺ μᾶς πάγωνε καὶ τοὺς τρεῖς, ὁ «σπῆκερ» τοῦ ραδιοφώνου, ἐξήγησε στοὺς ἀκροατάς του:

«Πρὸ ὀλίγου, ἀκούσατε, κύριοι, τὴν τελευταία πρᾶξι ἀπὸ τὸ νέο ἔργο τοῦ Ἀνρὶ Χουὰτ «Ἐρωτικὴ τραγωδία», μὲ τὸν κ. Μπαλαὶ καὶ τὴ Δίδα Κρεσὺ τοῦ «Ὀντεόν»...

Ὁ Φιρμὲν Πιερὰ ξέσπασε στὸ σημεῖο αὐτὸ σ' ἕνα σαρκαστικὸ γέλιο καὶ κατόπιν ἐπρόσθεσε:

—Βλέπεις τώρα τί ἔπαθα, γιὰ νὰ θέλω νὰ κάνω τὸν Δὸν Κιχώτη ; Ἀκούγοντας τὸ δρᾶμα στὸ ραδιόφωνο, νόμισα πὼς οἱ Γκερλὲν σφάζονται... Αὐτή μου ἡ περιπέτεια, ὡστόσο, ἦταν ἕνα ἀξέχαστο μάθημα. Κι' ἀπὸ τότε, ἔπαψα πειὰ νὰ εἶμαι περίεργος καὶ νὰ χώνω τὴ μύτη μου στὶς ξένες ὑποθέσεις. Ἂν γινάμουν δηλαδὴ ἀστυνομικός, θὰ διασκέδαζα ὅλο τὸν κόσμο μὲ τὶς ξεκαρδιστικὲς γκάφες μου !...

FERNAND LOT

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Ἀληθινὴ Ἱστορία)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Μὲ τὸ κερὶ στὰ χέρια, τράβηξε πρὸς τὴ σκάλα καὶ κατέβηκε τὰ σκαλοπάτια.

Ὁ Καμπούρης ἦταν ἐκεῖ, κρυμμένος στὸ κούφωμα μιᾶς πόρτας τοῦ ὑπογείου. Ὁ ντὸν Μπλὰς πέρασε τόσο κοντά του ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ νοιώση τὴν ἀναπνοή του, μὰ δὲν τὸν εἶδε.

Ὅταν ἐπέρασε ὁ Καμπούρης δὲν σάλεψε ἀπὸ τὴ θέσι του. Περίμενε ἀκόμα.

Ἡ πορτίτσα τοῦ τείχους ἔτριξε μέσα στὴ σιωπή. Ὁ Καμπούρης χαμογέλασε διαβολικά.

Ὁ ἀνάλαφρος ἦχος ἑνὸς γυμνοῦ ποδιοῦ, ἀκούστηκε τὴ στιγμὴ ἐκείνη στὶς πλάκες. Ὁ Καμπούρης κράτησε τὴν ἀναπνοή του. Μιὰ μεγάλη σκιὰ πέρασε ἀργὰ πλάϊ του κ' ἡ ἄκρη ἑνὸς μανδύα τὸν ἄγγιξε. Στὴ σκιὰ αὐτή, ὁ Λαζαρίλος γνώρισε τὸ Φαρές, τὸ Μαῦρο Κόμιν.

Ἔπιασε τὸ στῆθος του μὲ τὰ δυό του χέρια κι' ἀνώρθωσε τὸ ἀνάστημά του ποὺ φάνηκε σὰν νὰ ψήλωνε ξαφνικά. Τὰ μάτια του ἔλαμψαν μέσ' στὸ σκοτάδι. Κατέβηκε κι' αὐτὸς μὲ τὴ σειρά του.

Μὰ τί ἔκανε ἐκεῖ ὁ Καμπούρης, τόσο μακρυὰ ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοῦ αἰχμαλώτου του; Τί ἔκανε ἐκεῖ, μακρυὰ ἀπὸ τὰ ἐρείπια τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου τοῦ Σόρ, ὅπου ἦταν φυλακισμένος ὁ ντὰ Κόστα;

Δὲν παρουσιάσαμε τὸν Καμπούρη γιὰ κανένα ἅγιο. Ἦταν ἕνας νάνος ποὺ μποροῦσε νὰ γίνη κι' ἀγαθοποιὸς ἀπὸ τὴν τύχη, μὰ τοῦ ὁποίου ὁ χαραχτῆρας ἦταν ἐκδικητικὸς καὶ σκληρός. Ὁ Καμπούρης εἶχε κάνει αὐτὴ τὴ νύχτα καὶ καλὸ καὶ κακό. Ἀφίνοντας τὸν Καίσαρα ντὲ Σαμπανεῖλ στὴ Ματίλλα, εἶχε ξαναγυρίσει ἥσυχα πρὸς τὰ ἐρείπια ὅπου τὸ ὀψοφυλάκειο τῶν Ἀτσιγγάνων τοῦ προμήθευε ἄφθονα τρόφιμα.

Ὁ ἀφέντης του τὸν εἶχε διατάξει νὰ μὴ σκοτώση τὸ Σαμουὲλ ντὰ Κόστα, καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ διάθεσι νὰ μὴν ὑπακούση στὸν Καίσαρα.

Μὰ ἡ μοναξιὰ εἶνε κακὸς σύμβουλος. Ὁ Λαζαρίλος δὲν εἶχε πειὰ τοὺς τέσσερες δραγόνους του κοντά του.

Ἦταν μόνος. Τί νὰ κάνη μόνος σ' ἕνα ὑπόγειο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ νὰ πιῆ;

Ὁ Λαζαρίλος εἶχε ἕνα ἀσκὶ ἀνοιγμένο μπροστά του. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τὸ χαϊδεύη.

Τὸ κρασὶ τοῦ φαινόταν πολὺ πικρό, γιατὶ τὸ ὑπόγειο ἦταν πολὺ μεγάλο τώρα ποὺ δὲν ἄκουγε πειὰ τοὺς τέσσερες δραγόνους νὰ ροχαλίζουν ἢ νὰ μιλᾶνε. Θυμόταν χωρὶς νὰ θέλη ὅλα τὰ μαρτύρια ποὺ εἶχε ὑποστῆ στὰ παιδικά του χρόνια.

Ἡ εἰκόνες τῶν δύο δημίων ἐχόρευαν μπροστά του: Τοῦ Σαμουὲλ καὶ τοῦ Φαρές.

Εἶχε τὸ Σαμουὲλ ἐκεῖ, ἀνυπεράσπιστο, τρία βήματα μακρυά του. Κάποια μέρα ὑπολόγιζε νἄχη καὶ τὸ Φαρές.

Ὁ ἀφέντης του ἤξερε ὅτι ἡ Λευκὴ ἦταν πεθαμμένη, μὰ δὲν εἶχε μιλήσει διόλου γιὰ ἐκδίκησι. Ὁ Καμπούρης εἶχε συγκατατεθῆ νὰ περιμένη, μὰ ἡ ἐκδίκησι ἔπρεπε νἄρθῆ.

Ἐπῆγε ν' ἀφογκραστῆ στὴν πόρτα τῆς φυλακῆς τοῦ Σαμουέλ. Ὁ Σαμουὲλ κοιμόταν. Ἡ φυλακὴ τοῦ Σαμουὲλ ἦταν σὲ μιὰ μικρὴ κρύπτη τῶν ἐρειπίων, πέρα ἀπὸ τὴ μεγάλη κρύπτη τῶν ἀτσιγγάνων. Ἐκεῖ ἡ Ἀντιόχα ἀποτραβιόταν ὅταν ἄφηνε τὰ σκαλοπάτια τοῦ βωμοῦ.

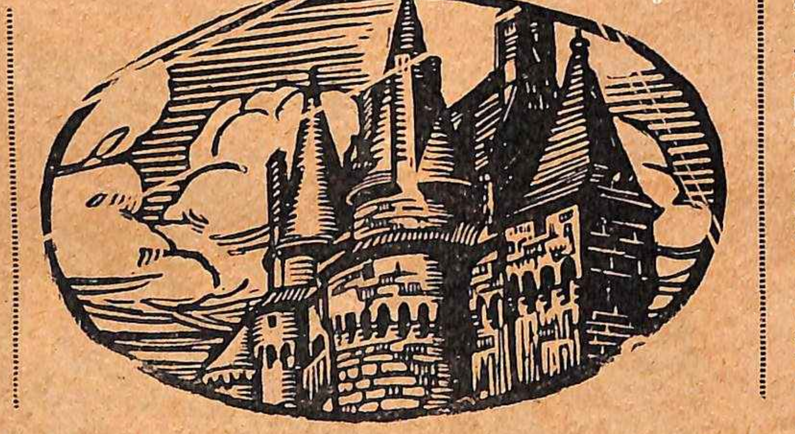

Ἡ ἀπόδρασι ἀπὸ κεῖ ἦταν ἀδύνατη. Ἡ πόρτα ἦταν σιδεροδεμένη κι' ὁ τοῖχος εἶχε ἔξη πόδια πάχος.

Ἦταν δυνατὸ αὐτὸς ὁ κακοῦργος ὁ Σαμουὲλ νὰ κοιμᾶται; Ὁ Καμπούρης ἄρχισε νὰ φωνάζη:

—Πεινᾶς, Σαμουέλ;

—Μάλιστα, ἀπάντησε ὁ φυλακισμένος.

Ὁ Καμπούρης πλησίασε τὸ στόμα του στὴν κλειδωνιὰ καὶ εἶπε:

—Καλά, Σαμουέλ. Θυμᾶσαι τὸ «Σκοτωμένο Ταῦρο»; Δὲν θὰ φᾶς ποτὲ πειά! Μ' ἀκοῦς; Ποτέ! Ποτέ! Ποτέ!

Κι' ἀφοῦ δυνάμωσε ἔτσι τὸ μαρτύριο τῶν αἰχμαλώτων του, ὁ Καμπούρης ἀπομακρύνθηκε σφυρίζοντας κι' ἐπῆγε κι' ἔσκαψε ἕνα τάφο, ὅπου ἔθαψε τοὺς τέσσερες Σκώτους Γρεναδιέρους. Αὐτὸ τὸ ἔκανε μὲ μεγάλη εὐλάβεια.

Μὲ περισσότερη εὐλάβεια ἀκόμα ἔκανε τὸ ἴδιο γιὰ τὴ Λευκὴ καὶ τὴν Ἰωάννα. Ἡ γλυκειὰ ὠμορφιὰ αὐτῶν τῶν θυμάτων ἔκανε κάτι νὰ σαλεύη μέσ' στὴν καρδιά του. Ὁ Φαρὲς εἶχε σκοτώσει ὅλους αὐτοὺς κι' ὅλες αὐτὲς ποὺ εἶχε κλείσει τώρα μέσ' στοὺς τάφους. Τὸ Φαρὲς ἤθελε κι' αὐτὸς τώρα...

—Ὑπομονή. Ἡ σειρὰ τοῦ καθενὸς ἔρχεται γι' αὐτὸν ποὺ ξέρει νὰ περιμένη.

Ὁ Καμπούρης διψοῦσε. Ξαναγύρισε πρὸς τὸ ἀσκὶ καὶ ἤπιε πιὸ πολὺ αὐτὴ τὴ φορά.

Καὶ πίνοντας ὁλοένα, δὲν μποροῦσε νὰ σκεφτῆ τίποτε, ἐκτὸς ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δυὸ δολοφόνους, τὸ Φαρὲς καὶ τὸ Σαμουὲλ ντὰ Κόστα.

Προσπάθησε νὰ συλλογιστῆ τὴ μάχη ποὺ ἔπρεπε νἄχη ἀρχίσει τώρα, μὰ τί τὸν ἐνδιέφερε αὐτὸν ἡ μάχη;

Ἡ μάχι εἶχε ὅ,τι τῆς χρειαζότανε: Ὅλους τοὺς στρατιῶτες γιὰ τὸν ἀγῶνα κι' ὅλα τὰ τσακάλια γιὰ τὴ σκύλλευσι τῶν θυμάτων της.

Δὲν ἦταν αὐτὸς κατάλληλος γιὰ τὴ μάχη. Ἦταν πολὺ μικρὸς γιὰ νὰ μεταχειριστῆ ἕνα τουφέκι, πολὺ ἀδύνατος γιὰ νὰ κρατήση ἕνα σπαθί, μὰ ἦταν ὁ κύριος καὶ φύλακας τοῦ Σαμουὲλ ντὰ Κόστα, ποὺ τόσο κακὸ τοῦ εἶχε κάνει.

Ἂν ὁ Καῖσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ δὲν ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ γιὰ τὸν ἑαυτό του, αὐτὸ ἦταν δικαίωμά του, μὰ γιατὶ ὁ Καῖσαρ ντὲ Σαμπανεῖλ τοῦ ἀπαγόρευε καὶ τὴ δική του ἐκδίκησι; Τὸ κεφάλι του ἄναβε. Ἦταν μόνος καὶ κύριος.

—Ἀρκετὰ ἤπιαμε! ψιθύρισε, ἀπομακρυνόμενος ἀπὸ τὸ ἀσκί. Ὁ ἀφέντης δὲν θέλει ν' ἀγγίξω οὔτε μιὰ τρίχα τοῦ κεφαλιοῦ του. Δὲν θ' ἀγγίξω οὔτε τὶς τρίχες του, οὔτε τὸ πετσί του, γιατὶ ξέρω νὰ ὑπακούω στὸν ἀφέντη... Μὰ γιὰ νὰ πεθάνη τῆς πείνας, θὰ χρειαζόταν πολὺς καιρός.. καί, ποιὸς ξέρει, τί γίνεται σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ.

Σηκώθηκε. Κάτω ἀπὸ τὰ μακρυὰ ἄγρια μαλλιά του, στὸ πρόσωπό του ζωγραφίστηκε ἕνα σκληρὸ χαμόγελο.

Πῆρε ἀπὸ μιὰ γωνιὰ μιὰ κανάτα ἀγκουαρντιάντε μισαδειανή, καί, βαδίζοντας στὴν μύτη τῶν ποδιῶν του, ξαναγύρισε πρὸς τὴ φυλακὴ τοῦ Σαμουέλ. Ἀφογκράστηκε.

Ὁ Πορτογάλος ροχάλιζε πάλι. Δὲν τὸν ἐξύπνησε αὐτὴ τὴ φορά.

Μὲ μιὰ ἐπιδεξιότητα γάτου, πέρασε τὸ κλειδὶ στὴν κλειδωνιὰ κι' ἄνοιξε τὴν πόρτα, χωρὶς νὰ κάνη τὸν ἐλάχιστο θόρυβο

Στὸ ἐσωτερικὸ τῆς φυλακῆς, βαθὺ σκοτάδι ἦταν ἁπλωμένο. Ἄρχισε νὰ τρέμη, γιατὶ ὁ Σαμουὲλ μποροῦσε νὰ τὸν λυώση μὲ τὰ δυὸ δάχτυλα τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ. Μὰ ὁ Σαμουὲλ κοιμόταν.

Ὁ Λαζαρίλος ἔβαλε δίπλα του τὸ κανάτι μὲ τὸ πιοτό, ἔπειτα τράβηξε ἀπὸ τὴ μέση τὸ μαχαῖρι του καὶ τὸ ἔβαλε κι' αὐτὸ δίπλα στὸ κανάτι.

Μόλις ἔκανε αὐτό, ἔκλεισε πάλι τὴν πόρτα μὲ πάταγο. Ἀφογκράστηκε. Ὁ φυλακισμένος ξύπνησε, ἀναπηδῶντας καὶ φώναξε:

—Ποιὸς εἶνε;

—Ἐγώ, Σαμουέλ, ἀπάντησε ὁ Λαζαρίλος σιγά. Ἔχεις τὴν ἐλευθερία σου δίπλα σου. Ἀντίο, Σαμουέλ! Δὲν θ' ἀκούσης ποτὲ πειὰ φωνὴ ἀνθρώπου ἐδῶ κάτω Ποτέ, ποτέ, ποτέ! Σοῦ ἄφησα ἕνα κανάτι ἀγκουαρντιάντε γιὰ νὰ πιῆς καὶ τὸ μαχαῖρι μου γιὰ νὰ μπορῆς νὰ πεθάνης εὔθυμα καὶ γρήγορα

Ἀπομακρύνθηκε γιὰ δεύτερη φορά, μὰ ὄχι γιὰ νὰ ξαναγυρίση στὸ ἀσκί. Ἐβγῆκε καὶ κατέβηκε ὡς τὴν ὄχθη τοῦ βάλτου, ὅπου πέταξε τὸ κλειδὶ μακρυὰ καὶ στὸ πιὸ βαθὺ μέρος.

Ἀκολούθησε τὰ σπαθόχαρτα ὡς τὸ δρόμο καὶ τὸ δρόμο ὡς τὸ πέρασμα τοῦ Καμπανίλ. Τὸ χοντρό του κεφάλι, γυρμένο ἀπὸ τὸ βάρος τῶν σκέψεών του, φαινόταν σὰν νὰ βαραίνη στὸ ἀδύνατο καὶ μικρὸ σῶμα του.

Δὲν συλλογιζόταν πειὰ τὸ Σαμουὲλ ντὰ Κόστα. Εἶχε πειὰ ξεμπερδέψει μ' αὐτόν, χωρὶς κἂν ν' ἀγγίξη μιὰ τρίχα τῆς κεφαλῆς του. Σκεφτόταν τὸ Φαρές. Τὸ Φαρὲς ἤθελε τώρα. Τὸ Φαρές, ποὺ τὸν μυριζόταν νἄρχεται

Σ' ὅλο τὸ μάκρος τοῦ δρόμου ἔλεγε:

—Τώρα ποὺ ὁ τόπος εἶν' ἐλεύθερος, ὁ Φαρὲς θὰ γυρίση στὸ θησαυρό.

Καθὼς ἔφτασε μπρὸς στὸν πύργο τῶν Καμπανίλ, ἡ αὐγὴ φώτιζε τὶς ἄκρες τῶν ἐπάλξεών του. Στάθηκε. Γύρω του βασίλευε ἀπόλυτη σιωπή. Ἔκατσε μπρὸς στὸ σκαλοπάτι τῆς ἐξωτερικῆς πορτίτσας τοῦ τείχους. Σὲ λίγα λεπτὰ ἄκουσε βήματα μακρυά.

—Ὁ Φαρές! ψιθύρισε, συνερχόμενος ἀπὸ τὸ βυθισμὸ ποὺ τὸν εἶχε πιάσει.

Μπῆκε μέσα καὶ χώθηκε στὴ στενὴ σκάλα, ὅπου περίμενε.

Ὡστόσο, δὲν ἦταν ἀκόμα ὁ Φαρές. Ἦταν ὁ ντὸν Μπλὰς ντὲ Καμπανίλ, ποὺ ξαναγύριζε στὸ σπίτι τῶν προγόνων του.

Μὰ τὸ ἔνστικτο τοῦ Καμπούρη δὲν γελιότανε διόλου. Ὁ Μαῦρος Κόμιν ἔφτασε κι' αὐτός, μολονότι τὸ καθῆκον του ὡς στρατιώτου τὸν καλοῦσε στὴ μάχη.

Ἀπὸ τὴν Ταλαβέρα, ὁ Μαῦρος Κόμιν, παρακολουθοῦσε τὸν Πλούσιο Ἄνθρωπο ἀπὸ ἀπόστασι τριακοσίων ὡς τετρακοσίων βημάτων. Στάθηκε μπρὸς στὴ γωνία τοῦ τείχους κι' ἔβγαλε τὶς μπόττες του

Καθὼς ἀνασηκώθηκε, ἔριξε γύρω του τὸ σκοτεινό του βλέμμα κι' ἀναγνώρισε αὐτὴ τὴ γωνία, ποὺ σχηματιζόταν ἀπὸ τὴν ἕνωσι τοῦ τείχους μὲ τοὺς βράχους. Ἐδῶ εἶχε μαχαιρώσει τὸν Καίσαρα ντὲ Σαμπανεῖλ, πρὶν κλέψει τὴν Λευκὴ ντὲ Καμπανίλ. Ἀπόφευγε πάντοτε αὐτὸ τὸ μέρος. Μὰ σήμερα τίποτε δὲν τοῦ προκαλοῦσε φόβο.

Κατέβηκε τὸ μονοπάτι ξυπόλυτος καὶ πέρασε τὸ σκαλοπάτι τῆς πορτίτσας.

Ἡ σκάλα φωτιζόταν ἀπὸ τὴν ἀνταύγεια ἑνὸς φωτός, ποὺ δὲν φαινόταν διόλου καὶ ποὺ ἐρχόταν ἀπὸ κάτω. Ὁ Μαῦρος Κόμιν κατέβηκε ἀθόρυβα τὶς σκάλες κι' ἀκολούθησε τὸ φῶς.

Ὁ Καμπούρης ἀκολούθησε τὸ Μαῦρο Κόμιν.

Ὁ Πλούσιος Ἄνθρωπος ποὺ ἐπήγαινε πρῶτος, δὲν ἄκουγε διόλου τὰ γυμνὰ πόδια τοῦ Μαύρου Κόμιν. Ὁ Μαῦρος Κόμιν δὲν ἄκουγε τὸν Καμπούρη, ποὺ εἶχε παπούτσια πάνινα, μὲ πάτους σκοινένιους.

Ὅταν ἔφτασε στὴν κυκλικὴ αἴθουσα, ποὺ ἦταν σὰν προθάλαμος τῶν ὑπογείων, ὁ ντὸν Μπλὰς ντὲ Καμπανὶλ στάθηκε ξαφνιασμένος. Μιὰ ἀπὸ τὶς τέσσερες πόρτες ἦταν ἀνοιχτή.

Χαμήλωσε τὸ κερί του κι' ἔγειρε πρὸς τὸ ἔδαφος. Μὲ τὴν πρώτη ματιὰ ἀναγνώρισε τὸ πρόσφατο ἴχνος μιᾶς περπατησιᾶς.

Μπροστά του, ὅπως καὶ πίσω του, ὑπῆρχαν γυμνὰ πόδια, ποὺ περπατοῦσαν. Γονάτισε γιὰ νὰ ἐξετάση καλύτερα τὸ ἀποτύπωμά των Τὰ δάχτυλα εἶχαν ἀφήσει καλὰ τ' ἀχνάρια τους ἀπάνω στὸ ἔδαφος.

—Ἡ Ὑψηλὴ Γυναῖκα δὲν εἶνε προφήτισσα, εἶπε δυνατά, ἂν δὲν ἐμάντεψε τὴν τύχη ποὺ τὴν περίμενε ἐδῶ κάτω.. Θέλησε νὰ 'ρθῆ ἐδῶ πρῶτα ἀπὸ μένα; Χά!... Χά!..

Σηκώθηκε κι' ἐξακολούθησε τὸ δρόμο του...

Τὸ κούφωμα ἦταν ἀνοιχτὸ σὰν τὴν πόρτα. Τὰ σημάδια τῶν γυμνῶν ποδιῶν ἐξακολουθοῦσαν σ' ὅλο τὸ μάκρος τῆς σκάλας, ποὺ ἔφερε στὸ δεύτερο πάτωμα τῶν ὑπογείων, στὸ μεγάλο αὐτὸ τετράγωνο, στὸ κέντρο τοῦ ὁποίου ἦταν ἡ στήλη μὲ τὴ λατινικὴ ἐπιγραφή: Inde castrum (ἀπὸ δῶ χτίστηκε ὁ πύργος).

Ἡ πλάκα ἦταν ἀνασηκωμένη καὶ φάνηκαν τὰ πρῶτα σκαλοπάτια τῆς μικρῆς ἑλικοειδοῦς σκάλας στὸ φῶς τοῦ κεριοῦ.

Ὁ Πλούσιος Ἄνθρωπος δὲν ἀναρωτιόταν πειὰ τί εἶχε ἀπογίνει τὸ σχέδιο — διαθήκη ποὺ εἶνε στὴ βιβλιοθήκη του γιὰ τὸν κόμητα Ἄγγελο ντὲ Καμπανίλ, καὶ σὲ περίπτωσι θανάτου αὐτοῦ γιὰ τὴν ντόνα Μαρία Λευκὴ καὶ τὴ ντόνα Μαρία Ζοακίνα ντὲ Καμπανὶλ καὶ σὲ περίπτωσι θανάτου αὐτῶν γιὰ τὸ Κάρολο τῶν Βουρβόνων, βασιλέα τῆς Ἰσπανίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν.

Ἐξακολούθησε νὰ κατεβαίνη. Ἡ μικρὴ σκάλα τὸν ἔφερε στὸ λαβύρινθο μὲ τὸ χαμηλὸ θόλο, ποὺ σχημάτιζε τὸ τρίτο καὶ τὸ τελευταῖο πάτωμα τῶν ὑπογείων. Τὰ ἴχνη τῶν γυμνῶν ποδιῶν προχωροῦσαν σ' ὅλο τὸ μάκρος τοῦ ὑπογείου καὶ δὲν φαινόντουσαν ἀποπλανημένα οὔτε μιὰ φορά.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη ἐπίσκεψι ποὺ ἔκανε ἡ Ὑψηλὴ Γυναῖκα στὰ ὑπόγεια.

Στὴν ἄκρη τοῦ λαβυρίνθου, στὸ μέρος τοῦ μετάλλινου τοίχου, ποὺ εἶχε σταματήσει τὴ Ζοακίνα καὶ τὴ Λιλίας, ἦταν τώρα ἕνα πλατὺ θολωτὸ ἄνοιγμα, μὲ δυὸ πόρτες διάπλατα ἀνοιγμένες, τὴ μιὰ ἀπὸ μέσα καὶ τὴν ἄλλη ἀπόξω.

Ὁ Πλούσιος Ἄνθρωπος στάθηκε γιὰ δεύτερη φορὰ καὶ εἶπε:

—Τὸ σιδερένιο ἄγαλμα ἔκανε τὸ ἔργο του.

Πέρα ἀπὸ τὴ δεύτερη πόρτα τῆς ὁποίας ἡ κλειδωνιὰ εἶχε τὴν Ἰσπανικὴ ἐπιγραφή: «Ἐμοῦ ζῶντος, οὐδεὶς ἐκτὸς ἐμοῦ», ἄνοιγε στὸ ἔδαφος ἕνας κύκλος σὲ σχῆμα πηγαδιοῦ.

Ὅσο γιὰ τὸ σιδερένιο ἄγαλμα, γιὰ τὸ ὁποῖο ὁ Πλούσιος Ἄνθρωπος εἶχε μιλήσει δυὸ φορές, δὲν φαινότανε πουθενά.

Ὁ ντὸν Μπλὰς ἔγειρε πάνω ἀπὸ τὸ πηγάδι: Μαύρη ἄβυσσος ποὺ παρουσίαζε τὴν εἰκόνα τοῦ κενοῦ Στρέφοντας ἔπειτα πίσω, ἅρπαξε μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ βαρὺ ποντόφυλλο, μὲ τὴν πρόθεσι νὰ τὸ κλείση. Μὰ στάθηκε καὶ ψιθύρισε:

—Ὄχι.. Ὄχι... Δὲν θέλω νὰ τὴ δῶ πεθαμμένη.

Καί, χωρὶς νὰ πραγματοποιήση τὸ σκοπό του, μπῆκε μέσα.

Τὸ κερί του ἐφώτισε μιὰ μακρυὰ γαλερία στὸ μάκρος τῆς ὁποίας ἦταν πλάγια μικρὰ διαμερίσματα.

Καθένα ἀπὸ αὐτὰ τὰ διαμερίσματα ἔκλεινε τὸ θησαυρὸ ποὺ εἶνε συνάξει ὁ κάθε Πλούσιος Ἄνθρωπος, κάθε μαρκήσιος ντὲ Καμπανίλ, στὸ διάστημα τῆς ζωῆς του.

Οἱ σωροὶ τοῦ χρυσοῦ ἦσαν ξεσκέπαστοι. Στὸ βάθος τῶν ὑπογείων, ὑπῆρχαν μαρμάρινα τραπέζια, σὰν βωμοί, ὅπου φαινόντουσαν τὰ κοσμήματα τῶν μαρκησίων τοῦ Καμπανίλ.

Στὴν εἴσοδο κάθε διαμερίσματος ἦταν γραμμένο μὲ γοτθικὰ γράμματα τὸ ὄνομα τοῦ Πλουσίου Ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος εἶχε συνάξει τὸν ξεχωριστὸ θησαυρὸ ποὺ ἦταν κλεισμένος μέσα.

Δυὸ διαμερίσματα ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ θησαυρὸ στὸ μπόϊ ἀνθρώπου.

Αὐτὰ εἶχαν στὴν εἴσοδό τους τὸ ὄνομα τοῦ Χουὰν II καὶ τοῦ Χουὰν III ντὲ Γκουαντελούπ, πέμπτου καὶ ἕκτου μαρκησίων τοῦ Καμπανίλ, ποὺ καὶ οἱ δυὸ εἶχαν χρηματίσει ἀντιβασιλεῖς στὶς Ἰσπανικὲς κτήσεις στὴν Νότιο Ἀμερική

Ἕνα ὅμως διαμέρισμα ἦταν ἄδειανό. Εἶχε γραμμένο στὴν εἴσοδό του τὸ ὄνομα τοῦ δὸν Ροδρίγου ντὲ Γκουαντελούπ, τετάρτου μαρκησίου τοῦ Καμπανίλ. Στὸ μαρμάρινο τραπέζι του, ὅπου κανένα κόσμημα δὲν ἔλαμπε, διάβαζε κανεὶς αὐτὴ τὴν ἐπιγραφή:

«Ὁ ντὸν Ροδρῖγος σύναξε ὅσα χρειαζόντουσαν γιὰ ν' ἀγοράση ἀπὸ τὸ Μεγαλειότατο Κύριό μας Φίλιππο II τῆς Αὐστρίας, βασιλέα τῆς Ἰσπανίας καὶ τῶν Ἰνδιῶν, τὸ σιδερένιο ἄγαλμα ποὺ φύλαγε τὸ θησαυρὸ τῶν Μαυριτανῶν βασιλέων, στὸ Ἀλκαζὰρ τῆς Σεβίλλης».

Μὰ οὔτε ἴχνος τοῦ ἀγάλματος δὲν φαινότανε πουθενά.

Ποῦ ἦταν λοιπὸν αὐτὸ τὸ σιδερένιο ἄγαλμα, ποὺ ἄξιζε ἕνα σωρὸ χρυσάφι;

Τὸ σιδερένιο ἄγαλμα τοῦ πύργου του Καμπανὶλ εἶχε τὸ θρῦλο του ἢ καλύτερα τὴν ἱστορία του.

Στοὺς καιροὺς τῶν μεγάλων πολιτισμῶν τῆς Ἀνατολῆς, στοὺς καιροὺς ὅπου τὰ μαυριτανικὰ μεγαλεῖα ἀνταγωνιζόντουσαν μὲ τὶς αὐτοκρατορικὲς λαμπρότητες τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ καλίφης Ἀβντεράμ, κύριος τῆς Ἰσπανίας καὶ τῆς Ἀφρικανικῆς ἀκτῆς, παράγγειλε στὸν Ἕλληνα Χρυσέα, ποὺ ἤξερε νὰ φτειάχνη λιοντάρια ἀτσαλένια, ποὺ μούγκριζαν καὶ χρυσᾶ πουλιά, ποὺ πετοῦσαν μέσ' στὰ μαγεμένα ἄλση τῶν βυζαντινῶν ἀνακτόρων, ἕνα σιδερένιο αὐτόματο, ποὺ εἶχε τὸ ὕψος καὶ τὴ μορφὴ Σαρρακινοῦ πολεμιστῆ γιὰ νὰ τὸ κάνη φύλακα τῶν ἰδιωτικῶν του θησαυρῶν. Ὁ Χρυσεὺς ἄρχισε τὸ ἔργο του καὶ δούλεψε ἑφτὰ χρόνια μέσ' στὸ χυτήριό του στὴν Κορδούα.

Μόλις τελείωσαν τὰ ἑφτὰ χρόνια, παράδωσε τὸ Σαρρακινό του, ποὺ τοποθετήθηκε ἀπὸ τὸ μέσα μέρος τῆς μοναδικῆς πύλης τῶν θησαυρῶν τοῦ Ἀβντεράμ.

Ὁ Σαρρακινὸς τοῦ Χρυσέα εἶχε ἔξη πόδια ὕψος ἀπὸ τὰ πέλματα τῶν σανδαλιῶν του ὡς τὴν ἄκρη τοῦ τουρμπανιοῦ του κι' ἦταν ἕνας φύλακας τόσο πιστὸς ὅσο καὶ τρομερός, ἂν καὶ δὲν εἶχε διόλου ὅπλα ἀπάνω του.

Ἦταν τοποθετημένος πάνω ἀπὸ ἕνα πηγάδι γεμᾶτο νερό. Μ' ἕνα μηχανισμὸ συνδεότανε μὲ τὴ πέτρα τοῦ κατωφλιοῦ τῆς πόρτας τῶν θησαυρῶν, ἡ ὁποία ἦταν ἰσορροπημένη μ' ἕνα ἐλατήριο. Μόλις ἕνα πόδι πατοῦσε αὐτὴ τὴν πέτρα, τὰ

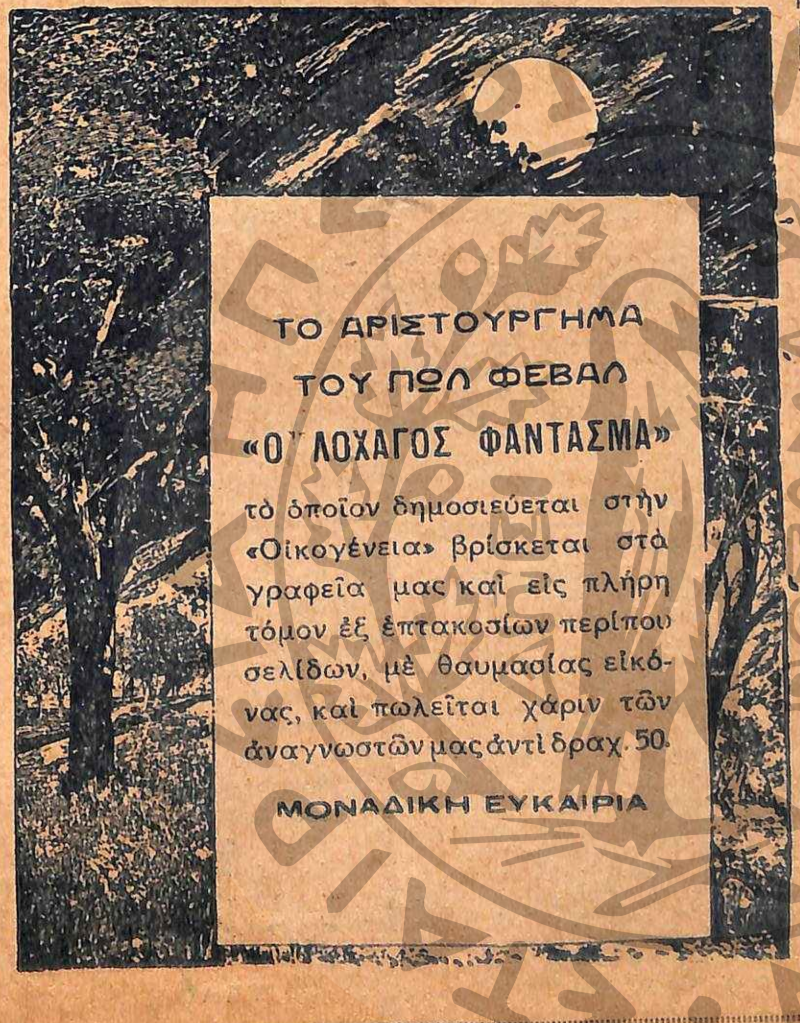

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ
ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ
«Ο ΛΟΧΑΓΟΣ ΦΑΝΤΑΣΜΑ»
τὸ ὁποῖον δημοσιεύεται στὴν «Οἰκογένεια» βρίσκεται στὰ γραφεῖα μας καὶ εἰς πλήρη τόμον ἐξ ἑπτακοσίων περίπου σελίδων, μὲ θαυμασίας εἰκόνας, καὶ πωλεῖται χάριν τῶν ἀναγνωστῶν μας ἀντὶ δραχ. 50.
ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

χέρια τοῦ σιδερένιου τούτου τέρατος ἄνοιγαν, ἄρπαζαν τὸν ἀπερίσκεπτο καὶ ξανάκλειναν πάλι.

Αὐτὸ τὸ καινούργιο βάρος, ποὺ χάλαγε τὴν ἰσορροπία, ἔκανε τὸ αὐτόματο νὰ κατεβαίνη πρὸς τὸ πηγάδι, παρασύροντας τὴ λεία του μέσ' στὸ βάθος τοῦ νεροῦ.

Μονάχα τὸ ξανακλείσιμο τῆς πόρτας ἔκανε τὸ σιδερένιο ἄγαλμα ν' ἀνεβαίνη ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ πηγαδιοῦ μὲ τὸν πνιγμένο μέσ' στὴν ἀγκαλιά του.

Τὸ αὐτόματο, ἀφοῦ πέρασε ἀπὸ πολλὰ χέρια, σύμφωνα μὲ τὰ πείσματα τῶν διαφόρων ἐπαναστάσεων τῶν Σαρρακινῶν, πρὶν ἀγοραστῆ ἀπὸ τοὺς Καμπανὶλ, βρισκόταν μαζὺ μὲ τὶς πέντε λάμπες τοῦ Ρέζλινγ μέσ' στὴν αἴθουσα τῶν σημαιῶν τοῦ 'Αλκαζὰρ τῆς Σεβίλλης.

Ὁ θρῦλος τῶν Καμπανὶλ λέει ὅτι ὁ ντὸν Ροδρίγος εἶχε λάβει ὁ ἴδιος πολὺ πικρὴ πεῖρα τῆς ἀξίας τοῦ ἀποκτήματός του. Μιὰ φορὰ ποὺ λησμόνησε νὰ τραβηχτῆ πίσω καθὼς ἄνοιξε τὴν πύλη τῶν θησαυρῶν του, ἁρπάχτηκε ἀπὸ τὸν τυφλὸ καὶ κουφὸ ἐκεῖνο σκλάβο, ποὺ τοῦ ἐστοίχισε ὅσα εἶχε ἀποθησαυρίσει σὲ ὅλη του τὴ ζωὴ καὶ πνίγηκε ἀνελεήμονα στὸ βάθος τοῦ ἴδιου του πηγαδιοῦ.

Αὐτὸ ἦταν τὸ σιδερένιο ἄγαλμα τοῦ Καμπανίλ.

Δὲν μποροῦμε τώρα νὰ ξαφνιαζόμαστε, ποὺ δὲν τὸ εἴδαμε καθόλου, ἀφοῦ ἔμενε κρυμμένο στὰ βάθη τοῦ πηγαδιοῦ, ἐφόσον ἡ πόρτα δὲν ξανάκλεινε.

Ὁ ντὸν Μπλὰς ἤξερε ὅτι τὸ ἄγαλμα δὲν βούλιαζε ποτέ, παρὰ ὅταν εἶχε ἀνθρώπινη ὕπαρξι μέσ' στὰ χέρια του.

Κι' ἀκριβῶς, γιὰ νὰ μὴ βρεθῆ ἀπέναντι στὸ πελιδνὸ πτῶμα τῆς Ὑψηλῆς Γυναίκας, ὁ ντὸν Μπλὰς δὲν εἶχε κλείσει τὴν πόρτα.

Αὐτοὶ ποὺ τὸν παρακολουθοῦσαν, δὲν τὸ ἤξεραν αὐτό.

Ἐμπῆκε, μὰ πρὶν νὰ διατρέξη τὴ γαλερία, ἐκύτταξε τὴν κλειδωνιὰ ὅπου τὸ κλειδὶ ἦταν ὁλοκαίνουργιο. Ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στῆθος του τὸ δικό του κλειδὶ καὶ τὸ πέταξε μέσ' στὸ πηγάδι, λέγοντας:

—Δὲν χρειάζεται, παρὰ ἕνα.

Τὸ νερὸ ἀνάδωσε ἕναν ἦχο πένθιμο καὶ μακρυνό.

Ὁ ντὸν Μπλὰς ἐπισκέφθηκε τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο ὅλα τὰ ὑπόγεια τοῦ ναοῦ αὐτοῦ τοῦ χρυσοῦ. 'Ακολουθοῦσε τὴ φαντασία του καὶ τὸν εἶχε πιάσει ἕνα εἶδος ἐκστάσεως, ποὺ τὸν ἔκανε νὰ βλέπη τὸν τεράστιο βράχο τοῦ Γιβραλτὰρ σωριασμένο σὲ συντρίμμια.

Καθὼς ὁ μαρκήσιος Μπλὰς εἶχε γυρίσει τὴν πλάτη του, ὁ Μαῦρος Κόμιν μπῆκε καὶ κρύφτηκε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

Ὁ Καμπούρης εἶχε μείνει ἀπέξω.

Ὁ Κόμιν εἶχε κι' αὐτὸς τὴν ἔκστασί του. Ἡ θέα τῶν σωρῶν αὐτῶν τοῦ χρυσοῦ ἄναβε μέχρι τρέλλας τὴ φωτιὰ τοῦ μαύρου του πυρετοῦ.

Ἦτανε ἐκεῖ ἀπὸ τὸ νόμο τῆς Μοίρας του, ἀναστρέφοντας μόνο τοὺς ὅρους τοῦ χρησμοῦ. Θὰ ἔπαιρνε τὸ χρυσάφι πρίν, ἀπὸ τὸ αἷμα, γιατὶ μὲ τὸ χρυσάφι μόνο θὰ ἔρριχνε τὸ φραγμό, ποὺ τὸν χώριζε ἀπὸ τὸ αἷμα.

Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι ὑπῆρχε μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ χρυσοῦ ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦταν ὁ πατέρας του.

Μὰ ὁ Κόμιν δὲν ἔγειρε, παρὰ μιὰ στιγμὴ μόνο τὸ κεφάλι μπρὸς σ' αὐτὴ τὴ σκέψι. 'Ανορθώθηκε ἀμέσως καὶ ὥρμησε, ἄοπλος καθὼς ἦταν, ἔξω ἀπὸ τὸν κρυψῶνα του.

Ὁ Πλούσιος Ἄνθρωπος τὸν ἄκουσε νὰ ἔρχεται. Κράτησε ἀποφασιστικὰ στὰ χέρια του τὸ σπαθί του κι' ἀπόθεσε τὸ κερί του κάτω. Ὁ Κόμιν, εὐκίνητος σὰν τίγρις, πέρασε κάτ' ἀπὸ τὸ σίδερο τοῦ σπαθιοῦ ποὺ τὸν σημάδεψε στὴν καρδιὰ κι' ἄρπαξε τὸ γέρο ἀπ' τὰ πλευρὰ ποὺ ἀμέσως ἔτριξαν.

Ὁ Μπλὰς ντὲ Καμπανὶλ ἄφησε τὸ ὅπλο του. Ὁ Κόμιν τὸ ἄρπαξε. Τὰ μαλλιά του σηκώθηκαν στὸ κεφάλι του, μὰ χτύπησε καὶ ὁ Πλούσιος Ἄνθρωπος ἔπεσε, βγάζοντας ἕνα καὶ μόνο στεναγμό.

Ἕνα διαπεραστικὸ γέλιο ἀντήχησε ἐκείνη τὴ στιγμὴ πρὸς τὴν πόρτα. Μέσ' στὴ σκιὰ ποὺ ἦταν ἁπλωμένη στὴν εἴσοδο, τὸ ἀλλόκοτο μοῦτρο τοῦ Καμπούρη φάνηκε ἀόριστα. Ἔπειτα ἡ πόρτα τραβήχτηκε κι' ἔκλεισε μὲ κρότο κεραυνοῦ ὁ ὁποῖος ἁπλώθηκε κυλῶντας ὥς τὴν ἄκρη τῶν ὑπογείων.

Ὁ Κόμιν ἄρπαξε τὸ κερὶ καὶ ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα. Καθὼς προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀνοίξη, ἕνας ἀνεξήγητος κρότος ἀκούστηκε πίσω του.

Ἔστρεψε ἀπολιθωμένος, νομίζοντας πὼς εἶνε ὁ πατέρας του. Ἦταν ἡ μητέρα του. Τὸ σιδερένιο ἄγαλμα ἔβγαινε ἀργὰ ἀπὸ τὸ πηγάδι μὲ τὴν πνιγμένη μέσ' στὴν ἀγκαλιά του.

Ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα κατὰ γῆς καὶ τὸ κερὶ ἔσβησε.

Ἔκανε τέσσερες ὁλόκληρες μέρες νὰ πεθάνη. Ὁ Καμπούρης ἔβγαινε ἔξω γιὰ νὰ φάη καὶ νὰ πιῆ κι' ἔπειτα ξαναγύριζε γιὰ νὰ ἀκούη τὴν ἀγωνία του. Τὸ πρωῒ τῆς πέμπτης ἡμέρας μόνο, ἡ κραυγὲς τοῦ Μαύρου Κόμιν ἔπαψαν. Ὁ Καμπούρης ἄνοιξε τὴν πόρτα κι' ἔρριξε τὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ του μέσα, χωρὶς νὰ μπῆ.

Εἶδε ἀπὸ μακρυὰ τὸν Πλούσιο ἄνθρωπο ἁπλωμένο στὸ μανδύα του. 'Απέναντί του, μέσ' στὰ χέρια τοῦ σιδερένιου ἀγάλματος, κρεμόταν τὸ πελιδνὸ πτῶμα τῆς 'Αντιόχας, μὰ τὸ πτῶμα τοῦ πατροκτόνου δὲν ἦταν ἐκεῖ...

Ὅταν ὁ Καμπούρης πῆγε ὥς τὰ Πορτογαλικὰ σύνορα γιὰ νὰ βρῆ τὸν Κόκκινο Ντίκ, ἐκτελῶντας τὴν τελευταία ἐπιθυμία τῶν τεσσάρων Σκώτων Γρεναδιέρων, διηγήθηκε τὸ τρομερὸ τέλος τοῦ Μαύρου Κόμιν, ἀποσιωπῶντας τὸ ρόλο ποὺ αὐτὸς εἶχε παίξει σ' αὐτό. Κανένας ἀπὸ τοὺς γενναίους Σκώτους δὲν θέλησε νὰ παραδεχτῆ ὅτι ὁ καταραμένος ἔπεσε μέσα στὸ πηγάδι. Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ πέση μέσα στὸ πηγάδι; Ὁ Σατανᾶς εἶχε πάρει ὅ,τι τοῦ ἀνῆκε.

* * *

Ὁ θάνατος τοῦ Πλουσίου Ἀνθρώπου, τῆς 'Αντιόχας καὶ τοῦ Φαρές, ἔρριξαν ἕνα βαθὺ πέπλο στὸ παρελθόν. Ἔξη μῆνες μετὰ τὰ γεγονότα ποὺ διηγηθήκαμε, ὅταν ἡ νίκη τῶν Γάλλων στὴν 'Οκάνα ὑπήγαγε τὶς δύο Καστίλλιες στὴ Γαλλικὴ κατοχή, ἡ μοναξιὰ τοῦ παληοῦ πύργου τῶν Καμπανὶλ ἐμψυχώθηκε ἀκόμα μιὰ φορὰ κι' ὁ ἀξιόλογος δεύτερος σταυλίτης 'Αντρέας, ἐπιφορτισμένος νὰ ξαναεπιπλώση τὰ διαμερίσματα τῆς οἰκογενείας, μπόρεσε νὰ ξαναδῆ τὸ θέατρο τῶν κατορθωμάτων του.

Ἡ Λίλιας ἢ ἡ ντόνα Μαρία ντὲ Καμπανίλ, ὅπως τὴν ἔλεγαν τώρα, εἶνε γίνει κόμησσα ντὲ Σαμπανεῖλ πρὸ ἀρκετῶν ἑβδομάδων. Ἑτοιμαζόντουσαν τώρα οἱ γάμοι τῆς ντόνας Ζοακίνας ντὲ Καμπανὶλ μὲ τὸ λοχαγὸ Ἕκτορα, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχαν γίνει ὥς τότε ἐπειδὴ δὲν τὸ ἐπέτρεπε ἡ κατάστασι τῆς ὑγείας τῆς μητρός. Εἶν' ἀλήθεια ὅτι μιὰ θλῖψι πλανιόταν ἀκόμα πάνω ἀπ' τὴν εὐτυχία τους, ὕστερ' ἀπὸ τόσους θανάτους.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσουμε ὅτι ὁ θησαυρὸς τῶν Καμπανὶλ δὲν ἐξακολούθησε να παραμένη καταχωνιασμένος κάτ' ἀπὸ τὴν τριπλῆ σειρὰ τῶν ὑπογείων γαλεριῶν. Ὁ Καμπούρης, πιστός, ἀπόδωσε τὸ κλειδὶ στοὺς κυρίους του.

Ὑπάρχει σήμερα ποὺ γράφουμε αὐτὴ τὴν ἱστορία, μιὰ ἔνδοξη οἰκογένεια, ὁλόκληρη πιὰ Γαλλική, τῆς ὁποίας ἡ ἀπέραντη περιουσία ἔχει αὐτὴ τὴ ρωμαντικὴ καταγωγή.

'Αλλάχτε τὰ ὀνόματα, γιατὶ δὲν μᾶς ἐπιτρέπετε νὰ ποῦμε τ' ἀληθινά, καὶ θὰ βρῆτε στ' ἀνώτερα στρώματα τῆς Παρισινῆς ἀριστοκρατίας τρεῖς εὐγενεῖς καὶ βαθυπλούτους οἴκους, ποὺ ἔχουν ἀρχηγοὺς τὸ γυιὸ καὶ τὶς δυὸ κόρες, ποὺ ἡ Λίλιας κι' ἡ Ζοακίνα ἔδωσαν στοὺς δύο στρατηγοὺς Καίσαρα καὶ Ἕκτορα ντέ... Σαμπανεῖλ.

ΤΕΛΟΣ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ ΣΑΣ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ συμβουλευθοῦν τὸν ἰατρὸν τῆς «Οἰκογενείας», πρέπει νὰ γράφουν στὸν φάκελλο τῶν ἐπιστολῶν τὴν φράσι: «Διὰ τὸν Ἰατρόν», καὶ νὰ ὑπογράφουν μὲ ψευδώνυμο.

Ἑλληνοαιγυπτίαν, 'Αλεξάνδρειαν. 'Εκ τῆς περιγραφῆς σας δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ σχηματίσω σαφῆ ἀντίληψιν, καθόσον ἀτελῶς περιγράφετε τὴν πάθησίν σας. Κάμνετε τοπικὰ λουτρὰ θερμά, εἰς τὰ ὁποῖα προσθέτετε μικρὸν τεμάχιον θείου λουτρῶν (Hepar Sulfuris). Εἰς μίαν λεκάνην χλιαροῦ ὕδατος ἕνα τεμάχιον μεγέθους ἀμυγδάλου. Θὰ σᾶς ἀνεκούφιζαν περισσότερον ὅμως τὰ καθολικὰ θειοῦχα λουτρὰ εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Κάμνετε ἐπίσης δίαιτα ἀντιαρθριτικήν, ἀποχὴν ἀπὸ ἐρεθιστικὰς τροφάς. Προφυλάττετε τὰ χέρια σας ἀπὸ τὸ Eau oxygenée. Τὴν νύκτα νὰ τὰ ἀλείφετε μὲ pâte de zinc καὶ νὰ φορῆτε πέτσινα γάντια. Συμβουλευθῆτε τὸν ἰατρόν σας διὰ γενικὴν ἐξέτασιν τοῦ αἵματος. Βεβαίως τὸ Eau oxygenée θὰ ἐπέφερε τὸν ἐρεθισμόν, πάντως ὅμως παίζει σπουδαῖον ρόλον καὶ ὁ ἀρθριτισμός, ἂν ἐξέτασις τοῦ αἵματος δὲν δείξη ἄλλο τίποτε.

Μικρόν. Νὰ ἀποφεύγετε τὰς παρεκτροπάς, τὰς συνήθεις κατὰ τὴν ἡλικίαν σας. Νὰ τρέφεσθε καλῶς, νὰ μὴ γυμνάζεσθε πολύ, οὔτε νὰ περιπατῆτε πολύ. Καὶ ἐστὲ βέβαιος, ὅτι μιὰ καλὴ θρέψις τοῦ ὀργανισμοῦ, ἥσυχος βίος, μὴ κοπιώδης καὶ ἤρεμος ψυχικῶς, θὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἀνάπτυξίν σας καὶ εἰς ὕψος καὶ εἰς βάρος. Βοηθητικῶς, μεταχειρισθῆτε μεσημέρι καὶ βράδυ, τὴν ὥραν τοῦ φαγητοῦ, ἕνα χάπι ἀπὸ Lecithine 0,10 oxalate de Fer 0,10 Extrait mou de quinquina q.s. pour une pilule, ἐπὶ δέκα ἢ δεκαπέντε ἡμέρας καὶ μετὰ ἰσόχρονον διακοπήν, τὸ ἐπαναλαμβάνετε τρεῖς ἢ τέσσαρας φοράς.

Σ. Τ., Ἄστρον. Εἶνε ἀληθιναὶ αἱ παρατηρήσεις σας καὶ βάσιμοι, ἀλλὰ πολλάκις καὶ χωρὶς ἀφορμὴ παρατηρεῖται ἡ μαλθακότης. Ὠφελοῦν τὰ τοπικὰ ψυχρὰ λουτρά, ἐπὶ 10 λεπτὰ τῆς ὥρας, εἰς τὰ ὁποῖα προσθέτετε εἰς μίαν λεκάνην νερὸ ἕνα κουταλάκι τοῦ καφὲ στύψι δι' ἕνα λουτρὸν καὶ τὸ ἀνανεώνετε κάθε φορά. Πολὺ ἐπίσης ὠφελεῖ νὰ τὸ κρατᾶτε ὑψηλὰ πάντοτε, ὄχι μόνον τὴν ἡμέραν, ἀλλ' εἰ δυνατὸν καὶ τὴν νύκτα. 'Επιθυμοῦν λεπτομερεστέρας πληροφορίας εἰς τὴν περιγραφήν σας.

Θ. Χ., Θεσσαλονίκην. Κατὰ τῆς καθ' ἕξιν δυσκοιλιότητος πολὺ καλὰ ἀποτελέσματα φέρει ἡ poudre de Reglisse composée, ἕνα κουταλάκι τοῦ καφὲ πρὸ τοῦ ὕπνου. Προτιμᾶτε ἐπίσης τὴν χορτοφαγίαν. Βεβαίως τὸ μαῦρο κρασὶ δὲν σᾶς ὠφελεῖ· προτιμᾶτε τὸ ἄσπρο. Ἡ μπύρα δὲν βλάπτει, τουναντίον διευκολύνει.

Πεταλουδίτσαν. 'Ασφαλῶς τὰ σπυράκια τῆς κεφαλῆς σας ὀφείλονται εἰς διαφόρους οὐσίας τῶν βαφῶν. Παύσατε τὴν χρῆσιν αὐτῶν, μὴ τὰ βρέχετε καὶ θὰ περάσουν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Ι. Λ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ J. H. ROSNY

Η ΠΕΡΙΒΟΛΑΡΙΣΣΑ

(Ἀληθινὴ ἱστορία παρμένη ἀπὸ τὰ ἐπίσημα πρακτικὰ τῆς σχετικῆς δίκης)

ΠΩΣ ;... Τί εἴπατε ; φώναξε μὲ ἔκπληξι ὁ φίλος μου Λαντάς. Ὑποστηρίζετε λοιπὸν σοβαρά, ὅτι ὁ γυναικεῖος χαρακτὴρ εἶνε πολύπλοκος ;.... Λάθος ἔχετε !... Μᾶς φαίνεται πολύπλοκος, γιατὶ ἴσα - ἴσα εἶνε πολὺ ἁπλός !... Ναί !... Ἡ γυναῖκα εἶνε σὰν μιὰ μαϊμουδίτσα: Εὐκίνητη, ἄστατη, φαντασιόπληκτη... Εἶνε στὴ διάθεσι τοῦ πρώτου τυχαίου συμβάντος, στὴ διάθεσι τοῦ ἥλιου, τῆς βροχῆς, τοῦ ἀέρα, τῆς θυέλλης κλπ. κλπ... Οἱ μόνοι λαοὶ ποὺ ἔχουν καταλάβει τί ἐστὶ πραγματικῶς γυναῖκα, εἶνε ἐκεῖνοι ποὺ τὴν κρατοῦν φυλακισμένη στὸ χαρέμι ἢ στὸ κλουβί !...

Τότε ὅμως, ὁ ἄλλος φίλος μου Ντεμαζοὺρ, σηκώθηκε ὀρθὸς καὶ εἶπε ἐπίσημα:

— Μπορεῖ ἡ γυναῖκα νὰ εἶνε, βέβαια, ἁπλούστερη ἀπὸ τὸν ἄνδρα στὸν χαρακτῆρα... 'Ασφαλῶς ὅμως, εἶνε πλουσιωτέρα του στὰ αἰσθήματα, καὶ μάλιστα σὲ αἰσθήματα τέτοια ποὺ νὰ εἶνε ἀντίθετα μεταξύ τους !... Ναί, θὰ δῆτε τὴ γυναῖκα τρυφερὴ καὶ στὲς πιὸ σκληρὲς ἀκόμη στιγμές της !.... Στὰ χειρότερα ἐγκλήματά της θὰ τὴν δῆτε νάχη ἀναμίξει καὶ κάποια δόσι ἀρετῆς... Εἴδατε πολλοὺς ἄνδρες νὰ κάνουν, ὅτι ἔκανε ἡ περιβολάρισσα τοῦ χωριοῦ Βαρὺ στὸν ἄνδρα της ;... 'Αμφιβάλλω !... 'Εγώ, τοὐλάχιστον, κάθε φορὰ ποὺ θυμοῦμαι τὰ πρακτικὰ αὐτῆς τῆς δίκης, νοιώθω ἕνα κομμάτι πάγο μέσα στὴν ψυχή μου !

Τὸν παρακαλέσαμε νὰ μᾶς διηγηθῆ λεπτομερῶς τὸ ἔγκλημα αὐτό, τὸ ὁποῖο — θυμοῦμαι — εἶχε κάνει κρότο στὶς ἐφημερίδες.

Κι' ὁ Ντεμαζοὺρ πρόθυμος, μᾶς εἶπε τὰ ἑξῆς:

— Ἡ ἔνοχη, ἦταν μιὰ νεαρὴ κι' ἀρκετὰ νόστιμη γυναῖκα, μὲ ζωηρὰ ἀλλὰ καὶ παθητικὰ μαῦρα μάτια καὶ μὲ παχειὰ κόκκινα χείλη... Ἦταν μιὰ γυναῖκα προωρισμένη γιὰ καλὴ νοικοκυρά, καὶ στὴν ὁποία ποτὲ δὲν θὰ ὑποπτευόταν κανένας κλίσεις ἐγκληματικές...

...Τὰ ἤθη της, βέβαια, δὲν ἦσαν ἄμεμπτα... Ἂν καὶ παντρεμμένη μ' ἕναν πλούσιο περιβολάρη τοῦ χωριοῦ της, εἶχε ἀρκετοὺς ἐραστάς, ὡστόσο !... Μὰ ἡ κάθε ἄμυαλη γυναῖκα, πρέπει ἀναγκαστικὰ νὰ γίνη καὶ δολοφόνος;... Ὄχι, βέβαια !

...Ὁ συνένοχός της, ἦταν ἕνας μυλωνᾶς... Ἦταν ἕνα γερὸ παλληκάρι, συγχωριανό της κι' αὐτό, ἀγαθὸ στὴν ψυχή, καὶ ροδοκόκκινο στὰ μοῦτρα... 'Αγαποῦσε τὴ νόστιμη αὐτὴ γυναῖκα τοῦ περιβολάρη, μὲ μανία, μὲ φλόγα νεανική...

...Ὁ δυστυχισμένος ὁ σύζυγος, εἶχε νοιώσει τὶς ἀπιστίες τῆς γυναίκας του μὲ τὸν νεαρὸ μυλωνᾶ... Δὲν τολμοῦσε ὅμως νὰ παραπονεθῆ γιατὶ ἦταν λίγο ἀρρωστιάρης καὶ πολὺ μαλακὸς στὸν χαρακτῆρα...

...Ξαφνικά, ὁ δαίμονας κάποια ἡμέρα, ἔβαλε στὸ κεφάλι τῆς περιβολάρισσας τὴν ἰδέα νὰ παντρευτῆ τὸν ἐραστή της !... Κι' ἐπειδὴ διαζύγιο δὲν ἐπιτρεπόταν, ἕνα μονάχα μέσον ἔμενε, γιὰ νὰ ἐκπληρωθῆ ὁ ἄνομος αὐτὸς πόθος της: Νὰ ἐξαφανιστῆ δηλαδὴ μὲ κάθε τρόπο, ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς, ὁ σύζυγός της !

...Αὐτὸ τὸ τρομερὸ ἔγκλημα, μποροῦσε βέβαια νὰ τὸ ἐκτελέση καὶ μόνη της, γιατὶ καὶ δυνατὴ ἦταν, καὶ πονηρή, καὶ δραστηρία... 'Αλλὰ ἡ γυναῖκες ἔχουν συχνά, τὸ κακὸ αὐτὸ ἔνστικτο: Νὰ ζητοῦν δηλαδὴ συνενόχους, στὰ ἐγκλήματά τους ! Καὶ ἡ περιβολάρισσα βρῆκε γιὰ συνένοχό της, τὸν ἴδιο τὸν ἐραστή της !

...Ὁ μυλωνᾶς αὐτός, ἦταν ἀγαθῆς ψυχῆς... Ἤ, καλύτερα, δὲν ἦταν οὔτε ἀγαθός, οὔτε κακός, οὔτε μαλακός, οὔτε σκληρός !... Ἦταν ἕνα ζῶο ἀκίνδυνο, τόσο ἀδύνατο στὴ θέλησι, ὅσο στιβαρὸ ἦταν στὰ μπράτσα... Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ ἄνθρωποι, δὲν ἔχουν χαρακτῆρα δικό τους: Εἶνε πάντα ὄργανα τῶν γυναικῶν !

...Ἡ ἐρωμένη του λοιπόν, γρήγορα τὸν ἔπεισε... Καὶ γρήγορα τοῦ ἔβαλε τὴν ἰδέα στὸ μυαλό, ὅτι ὁ θάνατος τοῦ συζύγου της ἦταν ἀπαραίτητος πειὰ γιὰ τὴν εὐτυχία τους...

...Τὸ σχέδιό τους καταστρώθηκε τεχνικά... 'Αντὶ νὰ σκοτώσουν τὸν περιβολάρη μέσα στὸ σπίτι, τὸν παραφύλαξαν ἕνα βράδυ στὸν γυρισμό του ἀπὸ τὸ δάσος... 'Εκείνη ἀπὸ τὸ περιβόλι της κι' ὁ μυλωνᾶς ἀπὸ τὸ μύλο του, ἔφυγαν χωριστὰ ὁ καθένας τους κι' ἀντάμωσαν σὲ ἕνα σταυροδρόμι πολὺ πιὸ ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό... Κι' ἐκεῖ, ὅπως βεβαιώνει ἡ ἔκθεσις τοῦ ἀνακριτοῦ, παραμόνεψαν καὶ οἱ δυό τους τὸν ἄτυχο περιβολάρη περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὧρες !

...Τὸ φεγγάρι ἐπὶ τέλους βγῆκε ὁλόγιομο... Ἔβλεπε κανένας μακρυά, σὰν νὰ ἦταν ἡμέρα... Καὶ ξαφνικά, μέσα στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας, ἀκούστηκε τὸ βαρὺ περπάτημα τοῦ περιβολάρη: Ἦταν φορτωμένος μὲ ξύλα ἀπὸ τὸ δάσος, καὶ γύριζε στὸ περιβόλι του κουρασμένος κι' ἀνύποπτος !

...Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, οἱ κρυμμένοι ἐρασταὶ ἀντίκρυσαν τὸ κορμὶ τοῦ θύματός των νὰ μαυρίζη στὸ βάθος τοῦ μονοπατιοῦ... «'Απάνω του !»... φώναξε στὸν ἐραστή της, ἡ γυναῖκα ἀνυπόμονη.

...Ἡ κίνησις ἦταν παράκαιρη. Γιατὶ μόλις ὥρμησε ὁ μυλωνᾶς, ὁ δυστυχὴς περιβολάρης πρόλαβε καὶ ἀντιλήφθη τοὺς σκοπούς του, καὶ τὄβαλε ὁλοταχῶς στὰ πόδια !

...Ὁ τρόμος ἔδωσε φτερά, στὰ ἀδύναμα πόδια του... Ὁ μυλωνᾶς ἔτρεχε ξοπίσω του λαχανιασμένος, δίχως νὰ κατορθώνη νὰ τὸν πιά-

...'Επὶ τέλους, τὸ στιβαρὸ καὶ πελώριο χέρι του, γάντζωσε τὸν δύστυχο περιβολάρη ἀπὸ τὸν λαιμό !

...Ἔγινε μιὰ μικρὴ πάλη, τότε... Πάλη σωστὴ λύκου μὲ ἀρνί... Καὶ ὁ περιβολάρης, βλέποντας μάταιη πειὰ κάθε ἄμυνα, ἔπεσε γονατιστὸς ἀγκάλιασε τὰ πόδια τοῦ νικητοῦ του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ἱκετεύη σπαραχτικά...

...Τοὔκανε χίλια παρακάλια, λυπητερά, συγκινητικά, ἀφελῆ, παιδιάστικα... Τοῦ ὡρκιζόταν στὸ Θεό, ὅτι δὲν θἄβγαινε ποτὲ μιλιὰ ἀπὸ τὸ στόμα του... τοῦ πρόσφερνε τὸ περιβόλι του, τὰ χρήματά του, τὰ πουλερικά του, καὶ μὲ ταπεινὰ κλάμματα καὶ θρήνους ἐξακολουθοῦσε ν' ἀγκαλιάζη ἱκευτικὰ τὰ πόδια τοῦ γίγαντος ἐκείνου...

...Ὁ μυλωνᾶς ἄρχισε πιὰ νὰ διστάζη... Ἕνας ἄθελος οἶκτος πλημμύρισε τὰ διάπλατα στήθη του, καὶ τοῦ χαλάρωνε τὰ νεῦρα... Ξέσφιξε λίγο, τὴ γαντζωμένη στὸν ὦμο τοῦ θύματός του χούφτα του καὶ περίμενε ἔτσι νὰ φτάση ἡ γυναῖκα...

...'Εκείνη ἔφθασε, ἐπὶ τέλους, λαχανιασμένη καὶ λαχταρισμένη.... «Ἂς τὸν ἀφήσουμε νὰ ζήση ! τῆς μουρμούρισε στὸ αὐτὶ ὁ μυλωνᾶς. Μοῦ ὡρκίστηκε, πὼς δὲν θὰ μᾶς μαρτυρήση» !...

...Ὁ δυστυχὴς περιβολάρης, περισσότερο μὲ τὸ ἔνστικτο παρὰ μὲ τὰ αὐτιά του, ἄκουσε τὴν μετριοπαθῆ πρότασι τοῦ μυλωνᾶ... Λαχτάρησε ἀπὸ ἐλπίδα τότε, σύρθηκε ὥς τὰ πόδια τῆς γυναίκας του, καὶ μπλέκοντας τὰ χέρια του μὲ ὑπερτάτη ἱκεσία, φώναξε: «Ναί, χάρισέ μου τὴ ζωή, γυναικούλα μου !... Ἄφησέ με νὰ ζήσω !... Ξέρεις πόσο φοβᾶμαι τὸ Θεό... Ποτέ μου δὲν πάτησα τὸν ὅρκο μου !... Ἔ, σᾶς ὁρκίζομαι λοιπόν, στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου καὶ στὸν Πλάστη μας, ὅτι κανένας ποτέ του δὲν θὰ μάθη τίποτα ἀπὸ τὸ στόμα μου» !...

Ἔσκυψε πάλι κοντά της, φίλησε τὸ φουστάνι της καὶ γόγγυζε:

— Ἔλα, γυναικούλα μου... Πές τὸ ναί, καὶ μὴν εἶσαι τόσο σκληρή !... Σᾶς ἔκανα ποτέ μου κακό ;... 'Εγὼ σᾶς ἀγαποῦσα καὶ τοὺς δυό, κι' ἔκανα πὼς δὲν βλέπω τίποτα... Μὴ μὲ σκοτώνετε, λοιπόν... Λυπήσου με, καλή μου γυναῖκα !... Δὲν εἶνε κρῖμα νὰ χαθῶ ἔτσι ἄδικα ;

...'Εκείνη, τὸν ἄκουγε καὶ ἡ συγκίνησις τὴν ἔπνιγε... Χονδρὰ δάκρυα, ἔπεφταν ἀπὸ τὰ μάγουλά της στὴ χλόη... Λυγμοὶ κρυφοὶ συγκλόνιζαν τοὺς ὤμους της... Καὶ καθὼς ὁ δύστυχος σύζυγός της μισοανασήκωσε τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ τὴ δῆ, ἐκείνη τὸν ἔπιασε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ μὲ λαχτάρα καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα φιλὶ στὸ μέτωπο !...

...Καὶ ὕστερα...

...'Αμέσως ὕστερα, γύρισε στὸ μυλωνᾶ καὶ κλαμμένη βόγγησε: «Μὰ ἔλα, λοιπόν !... Τί περιμένεις !... Σκότωσέ τον, γιατὶ μοῦ ραγίζει τὴν καρδιά» !...

...Κι' ὁ ΕΡΑΣΤΗΣ, ἔπνιξε τὸν ΣΥΖΥΓΟ !

ΑΡΧΙΣΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ
Γ΄. ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΟΣ
ποὺ σᾶς χαρίζει τὸ «Μπουκέτο»
καὶ ἡ «Οἰκογένεια»
«Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ»
Τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΟ
Ἐπίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ
τῶν Α΄ καὶ Β΄ βιβλίων μας
«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ»
Τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ
καὶ
«Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»
Τοῦ ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνῶσται τῶν περιοδικῶν μας νὰ σπεύσουν νὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἐγκαίρως, διότι ἡ ζήτησις εἶνε μεγάλη καὶ πρωτοφανὴς καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ ἐξαντληθοῦν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ αἱ 20 χιλιάδες σωμάτων, ποὺ ἑτοιμάσαμε.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ **ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΗ**

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου

—Ὄχι, Μαγδαληνή, εἶνε κι' αὐτὸς σὰν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους... Ἀλλά, βλέπεις, δὲν ξέρουν τί θὰ πῆ δυστυχία... Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι γεννιοῦνται εὐτυχισμένοι, ζοῦν εὐτυχισμένοι, πεθαίνουν εὐτυχισμένοι... Ποῦ νὰ φαντασθοῦν, μέσα στὴν εὐτυχία τους, τὶς δυστυχίες τῶν ἄλλων... Κι' ἐμεῖς, στὴ θέσι τους, ἴσως νἄμαστε σὰν κι' αὐτούς.

—Καὶ πάλι ὅμως οἱ φτωχοὶ εἶνε καλύτεροι ἀπ' αὐτούς... Ὁ ἕνας βοηθάει τὸν ἄλλο... Δὲς γιὰ παράδειγμα τὴν καλὴ αὐτὴ γειτόνισσά μας, τὴ Γερασίνα... Πόσες φορὲς δὲν ξενύχτησε κοντά μας, στὶς ἀρρώστειες μας. Χθὲς πάλι ἐπῆρε τὰ παιδιά μας καὶ μοιράστηκε μαζύ τους τὸ φτωχικό της φαγητό...

—Ναί, εἶνε πολὺ καλὴ ἡ κοπέλλα... εἶπε ὁ Μορέλ. Καὶ γιατί τὰ κάνει ὅλα αὐτά ; Γιατί ξέρει ἀπὸ φτώχεια... Ἂν τὸ ἤξεραν οἱ πλούσιοι αὐτὸ θὰ ἦσαν διαφορετικοὶ ἀπέναντί μας.

—Κι' αὐτὴ ἡ κυρία ποὺ ἦρθε προχθὲς καταταραγμένη νὰ μᾶς ρωτήση ἂν χρειαζόμαστε τίποτε ; τὸν διέκοψε ἡ Μαγδαληνή. Αὐτὴ εἶδε τί θὰ πῆ φτώχεια... Οὔτε ὅμως ξαναφάνηκε ἐδῶ...

—Ἴσως νὰ ξανάρθη... Γιατί, παρ' ὅλη τὴν ταραχή της, μοῦ φάνηκε πολὺ καλὴ κυρία... Ἀλήθεια, γυναῖκα, δὲν μοῦ λὲς πῶς εἶσαι τώρα...

—Τὸ ἴδιο... Δὲν νοιώθω πειὰ τὰ πόδια μου. Ἀλλὰ καὶ σὺ τρέμεις... Πάρε λοιπὸν τὸ σακκάκι σου καὶ ρίξε το ἐπάνω σου... Καὶ σβύσε πειὰ τὸ κερί, γιὰ νὰ μὴν καίη τοῦ κάκου... Νά... ξημέρωσε...

Καὶ πράγματι, ἕνα γκριζωπὸ φῶς, ποὺ μόλις περνοῦσε τὸ χιόνι, μὲ τὸ ὁποῖο ἦσαν φραγμένα τὰ τζάμια τοῦ φεγγίτη, ἄρχισε νὰ σκορπίζη τὴ σκιὰ τῆς σοφίτας, παρουσιάζοντάς την ἔτσι ἀπαίσια ἔρημη. Τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας σκέπαζε τουλάχιστον ἕνα μέρος τῶν ἀθλιοτήτων αὐτῶν.

—Ἂς περιμένω νὰ ξημερώση καλά, καὶ ξαναρχίζω τὴ δουλειά μου, εἶπε ὁ Μορέλ, καὶ κάθησε στὴν ἄκρη τοῦ στρώματος τῆς συζύγου του, στηρίζοντας τὸ κεφάλι του ἐπάνω στὰ χέρια του.

Ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ σύντομη σιωπή, ἡ Μαγδαληνὴ εἶπε :

—Πότε θάρθη ἡ Ματιὲ νὰ πάρη τὰ διαμάντια ποὺ τῆς δουλεύεις ;

—Σήμερα τὸ πρωΐ... Μοῦ μένει ἀκόμα νὰ στιλπνώσω ἕνα ἀπὸ τὰ ψεύτικα διαμάντια ποὺ μοὔφερε.

—Ναί, ψεύτικα... ἔκανε ἡ Μαγδαληνὴ δύσπιστα. Νομίζεις πῶς δὲν ξέρω ὅτι εἶνε ἀληθινὰ τὰ διαμάντια ποὺ δουλεύεις, ἐνῶ ὅλοι στὸ σπίτι νομίζουν πῶς εἶνε ψεύτικα....

—Τὸ ξέρεις, βέβαια, αὐτό. Ἀλλὰ δὲν ξέρεις, γιατί κοιμόσουν τὴν ὥρα ποὺ ἦρθε ἡ κυρὰ Ματιέ, ὅτι μοὔδωσε δέκα διαμάντια ψεύτικα νὰ τὰ κάνω ὅμοια κι' ἀπαράλλαχτα μὲ τ' ἀληθινά, ποὺ μοῦ ἔφερε ἡ ἴδια καὶ ποὺ τὰ βλέπεις ἐκεῖ πάνω, στὸ τραπέζι, πλάϊ στὰ ρουμπίνια... Ποτὲ δὲν εἶδα διαμάντια τόσο λαμπρά. Αὐτὲς ἡ δέκα πέτρες ἐκεῖ ἐπάνω ἀξίζουν τουλάχιστον ἑξῆντα χιλιάδες φράγκα...

—Καὶ γιατί θέλει νὰ τῆς κάνης τὰ ψεύτικα διαμάντια ἀπαράλλαχτα μὲ τ' ἀληθινά ;

—Μιὰ μεγάλη κυρία, στὴν ὁποία ἀνήκουν, μιὰ δούκισσα μοῦ φαίνεται, ἀνέθεσε στὸν κοσμηματοπώλη κ. Μποντὲν νὰ πουλήση μερικὰ διαμάντια της καὶ ἀντὶ αὐτῶν νὰ φτιάξη ἄλλα ὅμοια, ἀλλὰ ψεύτικα. Ἡ Ματιέ, ἡ ὁποία εἶνε μεσίτρα τοῦ Μποντὲν στὰ διαμάντια, μοῦ τὸ εἶπε αὐτό, ὅταν μοῦ ἔφερε ἐδῶ τ' ἀληθινά, γιὰ νὰ δώσω στὰ ψεύτικα ὅμοιο σχῆμα καὶ χρῶμα. Ἡ Ματιὲ ἔδωσε δουλειὰ καὶ σ' ἄλλους τέσσερες ἀκόμα λιθογλύφους, ἐπειδὴ ὅλα τὰ διαμάντια εἶνε κάπου σαράντα - πενῆντα, καὶ μόνος μου δὲν θὰ τὰ πρόφταινα... Πρέπει, βλέπεις, νὰ εἶνε ἕτοιμα σήμερα τὸ πρωΐ, γιὰ νὰ προφτάση ὁ κ. Μποντὲν νὰ βάλη τὰ ψεύτικα στὴ θέσι τῶν ἀληθινῶν.

—Καὶ πόσα θὰ σοῦ δώση σήμερα ἡ Ματιέ ;

—Δὲν θὰ μοῦ δώση τίποτε, γιατί μοῦ ἔχει δώσει κιόλας 120 φράγκα.

—Τίποτε !... Ἀλλὰ ἐμεῖς ξοδέψαμε ἀπὸ προχτὲς καὶ τὸ τελευταῖο μας φράγκο... Δὲν μᾶς μένει πειὰ οὔτε λεφτό...

—Τὸ ξέρω, εἶπε ὁ Μορὲλ περίλυπος.

—Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε ;

—Τί θὰ κάνουμε ;... Ξέρω κι' ἐγώ... Ἴσως αὐτὴ ἡ κυρία ποὺ ἦρθε χθές, νὰ μὴ μᾶς ξεχάση...

—Ναί, περίμενε... Ὡστόσο, ἡ Ματιὲ δὲν μπορεῖ νὰ μὴ σοῦ δανείση πέντε - δέκα φράγκα... Δέκα χρόνια τώρα δουλεύεις γι' αὐτήν... Πῶς εἶνε δυνατὸν ν' ἀφήση ἔτσι ἕναν τίμιο οἰκογενειάρχη;

—Δὲν πιστεύω νὰ μᾶς δανείση ἄλλα... Ἔκανε ὅ,τι μπόρεσε κι' αὐτὴ γιὰ μᾶς... Σιγὰ - σιγὰ ἔφτασα νὰ τῆς χρωστάω ἑκατὸν εἴκοσι φράγκα... Δὲν εἶνε λίγα γι' αὐτήν. Μὴ τὴν βλέπης ποὺ εἶνε μεσίτρα διαμαντιῶν καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἔρχεται ἐδῶ κρατάει ἀπάνω της πενῆντα χιλιάδων δραχμῶν πράγματα... Αὐτὴ ἑκατὸ φράγκα τὸ μῆνα κερδίζει κι' ἔχει δυὸ ἀνεψιὲς τῆς παντρειᾶς...

—Νὰ τί θὰ πῆ νὰ δουλεύη κανεὶς μὲ μεσίτες, ἀντὶ νὰ συνεννοῆται ἀπ' εὐθείας μὲ τοὺς κοσμηματοπώλας... Ἔτσι ἀφήνει καὶ τὸν μαδάει ὁ ἕνας κι' ὁ ἄλλος... Νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, φταῖς ἐσύ...

—Ἐγὼ φταίω !... φώναξε νευριασμένος ὁ Μορέλ. Ξέχασες, λοιπόν, ὅτι ἡ μητέρα σου εἶνε ἡ αἰτία ὅλων μας τῶν συμφορῶν... Ἂν δὲν ὑποχρεωνόμουν νὰ πληρώσω τὸ διαμάντι ποὺ μοῦ ἔχασε ἐκείνη, τώρα θὰ εἴχαμε λεπτὰ κατὰ μέρος... Δὲν θὰ χρωστοῦσα χίλια τριακόσια φράγκα στὸν συμβολαιογράφο Ζὰκ Φεράν, ποὺ νὰ τὸν κάψη ὁ κεραυνός.

—Ἀλήθεια, δὲν τοῦ ζητᾶς αὐτοῦ τίποτα ;... Εἶνε βέβαια πολὺ φιλάργυρος, ἀλλὰ δὲν θὰ χάσης τίποτε, ἂν κάνης μιὰ δοκιμή !...

—Ἀπ' αὐτὸν νὰ ζητήσω !... Ἀπ' αὐτὸν !... φώναξε ὁ Μορέλ. Καλύτερα νὰ μὲ κάνουν κομμάτια... Πρόσεξε μὴ μοῦ τὸν ἀναφέρης ἄλλη φορὰ αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο... Σαλεύει τὸ μυαλό μου..

Καὶ καθὼς ἔλεγε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Μορέλ, τὸ πρόσωπό του, τὸ συνήθως γλυκὺ καὶ καρτερικό, ἐξαγριώθηκε. Σηκώθηκε ἀπότομα ἀπὸ τὸ στρῶμα κι' ἄρχισε νὰ κόβη βόλτες στὴ σοφίτα, ταραγμένος.

—Δὲν εἶμαι κακός, εἶπε σὲ λίγο. Δὲν θυμᾶμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ νὰ ἔβλαψα κανένα. Αὐτὸν ὅμως τὸν καταραμένο συμβολαιογράφο, ὁ Θεὸς νὰ τὸν παιδέψη, ὅπως μὲ παίδεψε καὶ μὲ παιδεύει...

Ἔπειτα, σφίγγοντας μὲ τὰ δυό του χέρια τὸ μέτωπό του, ψιθύρισε μὲ φωνὴ περίλυπη :

—Θεέ μου ! Δὲν ἀξίζει. Θεέ μου, νὰ ρίξης ἔτσι τὴν οἰκογένειά μου, μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια δεμένα, σ' ἕναν τέτοιον ἄθλιο ὑποκριτή... Εἶνε λοιπὸν δίκαιο νὰ χρησιμοποιῆ κανεὶς τὰ πλούτη του μονάχα γιὰ νὰ σκορπίζη τὴν καταστροφή ;...

—Μπράβο ! Μπράβο !... εἶπε ἡ Μαγδαληνή. Ξεθύμανε τουλάχιστον ἐναντίον του. Ἔτσι θὰ τὸν μάθη ὁ κόσμος, πρὶν σὲ κλείση στὴ φυλακή... Ὁ Φερὰν εἶνε ἱκανὸς νὰ τὸ κάνη κι' αὐτὸ σήμερα - αὔριο, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ τοῦ γραμματίου, ποὺ δὲν μπόρεσες νὰ τὸ ξοφλήσης καὶ γιὰ τὸ ὁποῖο σὲ καταδίκασε τὸ δικαστήριο. Τώρα σὲ κρατάει δεμένο... Αὐτὸ τὸν ἄνθρωπο τὸν ἀποστρέφομαι ὅσο καὶ σύ... Μιὰ καὶ πέσαμε ὅμως στὰ νύχια του... εἶνε ἀνάγκη....

—Τί εἶν' ἀνάγκη ;.... τὴν διέκοψε ὁ Μορέλ, μὲ φωνὴ τρομερή. Νὰ τὸν ἀφήσουμε ν' ἀτιμάση τὴν κόρη μας ;....

—Σώπα, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ !... Τὰ παιδιὰ εἶνε ξύπνια καὶ σ' ἀκοῦνε..

—Καλύτερα !... Ἂς τ' ἀκούσουν ὅλα !... ἔκανε ὁ Μορέλ, μ' ἕνα φριχτὸ μορφασμό. Ἔτσι θὰ πάρουν τὸ παράδειγμα κι' ἡ δυὸ μικρὲς καὶ θὰ προετοιμαστοῦν... Ποῦ ξέρεις, μιὰ μέρα μπορεῖ νὰ ἔρθη τὸ κέφι τοῦ συμβολαιογράφου νὰ τὶς ζητήση κι' αὐτές... Δὲν εἴμαστε στὸ χέρι του, καθὼς λὲς συχνά ; Ἔλα, ξαναπές το καὶ πάλι, ὅτι μπορεῖ νὰ μὲ βάλη στὴ φυλακή... Ἔλα, πές το, πὲς πῶς εἶν' ἀνάγκη νὰ τοῦ παραδώσουμε τὴν κόρη μας, τὴ Λουΐζα ..

Καὶ ὁ δυστυχισμένος πατέρας, ἀφήνοντας τὸν πόνο του νὰ ξεσπάση σὲ δάκρυα, φώναξε :

—Ὤ, παιδιά μου !... Δυστυχισμένα μου παιδιά !... Λουΐζα, κόρη μου. ὡραία καὶ καλή μου Λουΐζα... Ἀλλοίμονο ὅμως !... Ἡ ὀμορφιά της ἔγινε ἡ ἀφορμὴ ὅλων μου τῶν δυστυχιῶν. Ἂν δὲν ἦταν τόσο ὡραία, ὁ συμβολαιογράφος Ζὰκ Φερὰν δὲν θὰ μοῦ πρότεινε νὰ μοῦ δανείση αὐτὰ τὰ καταραμένα χρήματα. Καθὼς εἶμαι ἐργατικὸς καὶ τίμιος, ἀσφαλῶς ὁ κοσμηματοπώλης θὰ μοῦ ἔδινε μιὰ προθεσμία γιὰ νὰ τοῦ πληρώσω τὴν ἀξία τοῦ διαμαντιοῦ ποὺ ἔχασε ἡ μητέρα σου. Δὲν θὰ ὑποχρεωνόμουν σ' αὐτὸν τὸν ἔκφυλο γέρο, ὁ ὁποῖος, ἐπωφελούμενος τῆς ἐκδουλεύσεως ποὺ μᾶς ἔκανε, θέλησε νὰ ντροπιάση τὴν κόρη μας... Τὴν ἔχει τώρα σὰν ὑπηρέτρια στὸ σπίτι του... Ὤ, φρίκη ! φρίκη !... Τί κάνει ἡ φτώχεια !...

—Καὶ τὸ κακὸ εἶνε ὅτι δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε τίποτε... Αὐτὸς ὁ παληάνθρωπος κρατάει τὴ Λουΐζα διὰ τῆς βίας στὸ σπίτι του. Τὴν φοβερίζει πῶς ἂν φύγη, θὰ σὲ κλείση στὴ φυλακή... Ὡστόσο, ἡ Λουΐζα μᾶς εἶνε τίμια καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς φόβος...

—Ναί, εἶπε κι' ὁ Μορέλ. Εἶνε τίμια ἡ Λουΐζα, μὰ μᾶς ἀγαπάει τόσο... Ἡ ψυχή της ὑποφέρει γιὰ τὴ δυστυχία μας. Ξέρει πῶς ἂν λείψω ἐγώ, θὰ πεθάνετε ὅλοι σας τῆς πείνας. Ἂν, λοιπόν, ὁ συμβολαιογράφος, βλέποντας πῶς δὲν ὑποχωρεῖ στὶς κτηνώδεις ἀξιώσεις του, τὴν ἀπειλήση πῶς θὰ μὲ φυλακίση, ἴσως... ἴσως... Ὤ ! τὸ κεφάλι

μου ! Μοῦ ἔρχεται νὰ τρελλαθῶ...

—Ἂν συνέβαινε ὅμως ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, ὁ συμβολαιογράφος θὰ τῆς ἔδινε χρήματα, δῶρα... Κι' ἡ Λουΐζα θἄτρεχε ἀμέσως νὰ μᾶς τὰ φέρη...

—Σώπα !... Σώπα !... φώναξε ὁ Μορέλ. Ἀπορῶ πῶς σοῦ περνάει μιὰ τέτοια ἰδέα... Ἡ Λουΐζα νὰ δεχθῆ... ἡ Λουΐζα μας...

—Ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό της... γιὰ μᾶς...

—Σώπα, σοῦ λέω !... Σώπα !.... Μὲ κάνεις ν' ἀνατριχιάζω... Φοβᾶμαι... Φοβᾶμαι... Κάθε φορὰ ποὺ ἡ Λουΐζα ἔρχεται ἐδῶ καὶ μὲ φιλάει, κοκκινίζει...

—Ἀπὸ τὴ χαρά της ποὺ σὲ ξαναβλέπει, ἡ δυστυχισμένη, εἶπε ἡ Μαγδαληνή.

—Ἀπὸ τὴ χαρά της ἢ ἀπὸ τὴν ντροπή της... Θεέ μου ! Θεέ μου !...

Ἔξαφνα, ἐκείνη τὴ στιγμή, ἡ πόρτα τῆς σοφίτας χτύπησε μὲ δύναμι.

Γ'.

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ...

Ξαφνιασμένος ὁ Μορέλ, σηκώθηκε καὶ πῆγε ν' ἀνοίξη.

Δυὸ ἄνδρες παρουσιάστηκαν τότε. Ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἦταν ἀδύνατος, μὲ μοχθηρὴ φυσιογνωμία, μὲ μαῦρα γένεια, καὶ κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα χοντρὸ ραβδί. Φοροῦσε καπέλλο ἀκαθορίστου σχήματος καὶ μακρὺ πανωφόρι πράσινο, σφιχτὸ καὶ λασπωμένο, μὲ μαῦρο βελουδένιο καὶ τριμμένο γιακᾶ, ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐξεῖχε ἕνας λαιμὸς μακρὺς καὶ τριχωτός. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὀνομαζόταν Μαλικόρν.

Ὁ σύντροφός του, πιὸ κοντός, μὲ χυδαία φυσιογνωμία, ἦταν στολισμένος φανταχτερὰ καὶ γελοῖα κι' ὀνομαζόταν Μπουρντέν.

—Ού ! φτώχεια βρωμάει ἐδῶ μέσα !... εἶπε ὁ Μαλικόρν, στέκοντας στὸ κατῶφλι.

—Τὸ βέβαιο εἶνε ὅτι δὲν μυρίζει μόσχο ! εἶπε κι' ὁ Μπουρντέν, προχωρῶντας πρὸς τὸν τεχνίτη, ποὺ τὰ εἶχε χαμένα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη φάνηκε ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ εἶχε μείνει μισάνοιχτη, τὸ πονηρὸ καὶ ἄσχημο μοῦτρο τοῦ Στραβοπόδη, ὁ ὁποῖος, παρακολουθῶντας τοὺς δυὸ ἀγνώστους, χωρὶς αὐτοὶ νὰ τὸν ἀντιληφθοῦν, ἔβλεπε, κατασκόπευε, ἄκουγε.

—Ποιὸν ζητᾶτε ; ρώτησε ὁ Μορέλ, νευριασμένος ἀπὸ τὴν πρόστυχη συμπεριφορὰ τῶν δυὸ αὐτῶν ἀνθρώπων.

—Κάποιον Ζερὸμ Μορέλ, ἀπάντησε ὁ Μπουρντέν.

—Ἐγὼ εἶμαι... Τί θέλετε ;... Μὲ κάνετε νὰ χάνω τὴν ὑπομονή μου μὲ τοὺς τρόπους σας... Τί θέλετε ; Μιλῆστε ἢ πηγαίνετε στὸ καλό !...

—Εἶδες ἐκεῖ εὐγένεια !... εἶπε ὁ Μπουρντέν.

—Ναί... Τρόπος μιὰ φορά, ἔκανε σαρκαστικὰ ὁ Μαλικόρν.

—Ἀκοῦστε νὰ σᾶς πῶ... εἶπε ὁ Μορέλ, θυμωμένος. Μεθυσμένοι εἴσαστε ;... Ἔξω γρήγορα ἀπὸ τὸ σπίτι μου...

—Χά ! Χά ! Χά ! Ἔχει καὶ νεῦρα ! φώναξε ὁ Μπουρντέν. Ἀπὸ τὸ σπίτι του... Ἔχει καὶ σπίτι.... Λέει σπίτι μιὰ τρύπα, στὴν ὁποία δὲν θἄβαζα οὔτε τὸ σκύλλο μου...

—Μορέλ, ζήτησε βοήθεια ! φώναξε ἡ Μαγδαληνὴ τρομαγμένη. Αὐτοὶ δὲν εἶνε ἄνθρωποι καλοί... Πρόσεξε τὰ διαμάντια σου...

Μὰ κι' ὁ Μορέλ, βλέποντας ὅτι οἱ ἄγνωστοι πλησίαζαν στὸ τραπέζι, ὅπου εἶχε ἐκτεθειμένα τὰ διαμάντια του, τοὺς ὑποπτεύθηκε κι' ἔσπευσε νὰ τὰ σκεπάση μὲ τὶς παλάμες του.

Ὁ Στραβοπόδης, προσεχτικὸς πάντοτε, ἄκουσε τὰ λόγια τῆς Μαγδαληνῆς, παρατήρησε τὴν κίνησι τοῦ Μορέλ, κι' εἶπε ἀπὸ μέσα του :

—Ἆ ! οἱ πονηροί ! Κι' ἔλεγαν πῶς τὰ πετράδια ποὺ δούλευε ὁ Μορὲλ εἶνε ψεύτικα. Ἂν ἦσαν ψεύτικα, δὲν θὰ τὰ σκέπαζε ἔτσι, μὲ τὸ χέρι του... Ἂς τὸ ξέρουμε κι' αὐτό... Ἡ κυρὰ Ματιέ, λοιπόν, ποὺ ἔρχεται ἐδῶ, φέρνει ἀληθινὰ διαμάντια καὶ τἄχει μέσα στὴ τσάντα της ! Ἂς τὸ πῶ αὐτὸ τῆς Κουκουβάγιας, πρόσθεσε ὁ γιὸς τοῦ Κοκκινοχέρη.

—Φευγᾶτε γρήγορα ἀπὸ δῶ !... φώναξε ὁ Μορέλ. Ἀλλοιῶς θὰ φωνάξω ἕνα χωροφύλακα.

Τὰ παιδιά, φοβισμένα ἀπὸ τὴ σκηνὴ αὐτή, ἄρχισαν νὰ κλαῖνε κι' ἡ τρελλὴ γρηὰ ἀνακάθησε στὸ στρῶμα της.

—Τὸν στρατιώτη θὰ τὸν φωνάξουμε γιὰ σένα... **Τὸ ἄκουσες ; εἶπε ὁ** Μπουρντέν.

—Βέβαια, θὰ γίνη, ἂν μᾶς φέρη ἀντίστασι νὰ τὸν πᾶμε στὴ φυλακή, ἐπρόσθεσε ὁ Μαλικόρν.

—Στὴ φυλακή ;... Ἐγώ ; τραύλισε ὁ Μορέλ, ὁ ὁποῖος τὰ εἶχε χάσει.

—Ναί, στὴ φυλακὴ τοῦ Κλισύ...

—Τοῦ Κλισύ !... ἔκανε ὁ δυστυχισμένος τεχνίτης. Γιατί ;

—Θὰ σὲ φυλακίσουμε γιὰ χρέη. Εἴμαστε δικαστικοὶ κλητῆρες...

Ὁ Μορὲλ σωριάστηκε σὲ μιὰ καρέκλα καὶ ἡ Μαγδαληνὴ φώναξε σπαραχτικά :

—Μορέλ... Ἡ ὁμολογία τοῦ ἀφέντη τῆς Λουΐζας, τοῦ Ζὰκ Φεράν ! Εἴμαστε χαμένοι !...

—Νὰ ἡ ἀπόφασις τοῦ δικαστηρίου, εἶπε ὁ Μαλικόρν, βγάζοντας ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα δικαστικὸ ἔγγραφο, τὸ ὁποῖο τελείωνε ὡς ἑξῆς :

«Διὰ ταῦτα, τὸ δικαστήριον καταδικάζει ἀνεκκλήτως τὸν Ζερὸμ Μορὲλ νὰ πληρώση εἰς τὸν μηνυτήν, διὰ παντὸς νομίμου μέσου, ὡς καὶ διὰ προσωπικῆς κρατήσεως, τὸ ποσὸν τῶν χιλίων τριακοσίων φράγκων μετὰ τῶν τόκων ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς διαμαρτυρήσεως. Καταδικάζει αὐτὸν πρὸς τούτοις καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης».

—Καὶ ἡ Λουΐζα, λοιπόν ;... Ἡ Λουΐζα ; φώναξε ὁ Μορὲλ ἔξαλλος. Ποῦ εἶνε ἡ Λουΐζα ; Ἔφυγε λοιπὸν ἀπὸ τοῦ Ζὰκ Φεράν, ἀφοῦ αὐτὸς μὲ φυλακίζει ; Ἡ Λουΐζα, Θεέ μου !... Τί ἔγινε ;

—Τί ; Ποιὰ εἶν' αὐτὴ ἡ Λουΐζα ; ἔκανε ὁ Μπουρντέν.

—Τί σὲ μέλλει ἐσένα ; τοῦ ἀπάντησε ἀπότομα ὁ Μαλικόρν. Ἔλα, πρόσθεσε, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Μορέλ, πᾶμε τώρα !...

—Μορέλ, μὴν τὸ κουνήσης ἀπὸ δῶ ! φώναξε ἡ Μαγδαληνὴ ξετρελλαμένη.

Μὰ ὁ νοῦς τοῦ Μορὲλ ἦταν ἐκείνη τὴ στιγμὴ στὴ Λουΐζα καὶ δὲν ἄκουγε τί ἔλεγαν γύρω του. Ἔξαφνα μιὰ ἀχτίνα πικρῆς χαρᾶς φώτισε τὸ πρόσωπό του καὶ φώναξε :

—Ὥστε ἡ Λουΐζα ἔφυγε ἀπὸ τοῦ συμβολαιογράφου ; Ὥστε σώθηκε ἡ τιμή της ;... Πηγαίνω στὴ φυλακὴ μὲ χαρά...

Ἀλλά, ρίχνοντας γύρω του μιὰ ματιά, ἐπρόσθεσε :

—Κι' ἡ γυναῖκα μου ; Καὶ τ' ἄλλα μου παιδιά ; Ποιὸς θὰ τοὺς δώση νὰ φᾶνε ;... Ποιὸς θὰ μοῦ ἐμπιστεύεται διαμάντια μέσα στὴ φυλακή ; Αὐτὸς ὁ συμβολαιογράφος λοιπὸν θέλει τὸ θάνατο ὅλων μας ;

—Ἔλα, θὰ ξεμπερδεύουμε καμμιὰ φορά ; εἶπε ὁ Μπουρντέν. Ντύσου, λοιπόν, καὶ πᾶμε..

—Ἀφεντάδες μου, ἔλεος !... τραύλισε ἡ Μαγδαληνὴ ἀπὸ τὸ στρῶμα ποὺ κοίτοταν. Ἂν μᾶς τὸν πάρετε, τί θὰ γίνω ἐγὼ μὲ τὰ πέντε μου παιδιὰ καὶ τὴ μητέρα μου τὴν τρελλή;

Καὶ ἀπευθυνομένη πρὸς τὰ παιδιά της, ἐπρόσθεσε :

—Πέσετε, παιδιά μου, στὰ πόδια τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, καὶ παρακαλέστε τους νὰ μὴν πάρουν τὸν πατέρα σας, τὸ μόνο στήριγμα τοῦ σπιτιοῦ μας....

Ἀλλὰ τὰ παιδιά, φοβισμένα καθὼς ἦσαν, δὲν ὑπάκουσαν. Ἄρχισαν μόνο νὰ κλαῖνε.

Ἀκούγοντας τὸν ἀσυνήθιστο αὐτὸ ἀλαλαγμό, καὶ βλέποντας τοὺς δυὸ ἐκείνους ἀγνώστους, ἡ γρηὰ ἄρχισε νὰ ξεφωνίζη καὶ νὰ μαζεύεται σὲ μιὰ γωνιά. Ὁ Μορὲλ φαινόταν σὰν ξένος σὲ ὅσα διαδραματιζόντουσαν ὁλόγυρά του. Δὲν μποροῦσε ν' ἀντιληφθῆ ἀκόμα τὴν πραγματικότητα. Τόσο φριχτὴ ἦταν... Εἶχε χάσει πειὰ τὶς δυνάμεις του, κι' εἶχε σωριαστῆ χλωμὸς καὶ συντριμμένος στὸ κάθισμά του, μὲ τὸ κεφάλι γερμένο ἐπάνω στὸ στῆθος του.

—Ἔ, θὰ τελειώνουμε καμμιὰ φορά ;... φώναξε ὁ Μαλικόρν. Μήπως νομίζετε ὅτι ἤρθαμε ἐδῶ νὰ περάσουμε τὴν ὥρα μας ;... Ἐμπρός, ἢ σὲ κουβαλᾶμε διὰ τῆς βίας !...

Κι' ὁ κλητήρας ἔβαλε τὸ χέρι του ἐπάνω στὸν ὦμο τοῦ τεχνίτη καὶ τὸν τίναξε μὲ δύναμι. Ἡ χειρονομία αὐτὴ φόβισε ὑπερβολικὰ τὰ παιδιά. Πετάχτηκαν καὶ τὰ τρία ἀπὸ τὸ στρῶμα τους κι' ἔπεσαν στὰ πόδια τῶν κλητήρων, φωνάζοντας ἱκετευτικά :

—Μή !... Μὴ σκοτώσετε τὸν πατέρα μας !... Μή !...

Βλέποντας τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα νὰ τρέμουν ἀπὸ τὸ κρύο κι' ἀπὸ τὸ φόβο, ὁ Μπουρντέν, παρ' ὅλη τὴ φυσική του σκληρότητα καὶ μολονότι ἦταν συνηθισμένος νὰ βλέπη τέτοιες σκηνές, συγκινήθηκε. Ὁ σύντροφός του ὅμως Μαλικόρν, πιὸ σκληρὸς κι' ἀδυσώπητος αὐτός, ἀπελευθέρωσε κτηνωδῶς τὸ πόδι του, ποὺ τὸ εἶχαν ἀγκαλιάσει τὰ παιδιά, καὶ φώναξε :

—Ἔ ! παληόπαιδα !... Ἀφῆστε με !...

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ συνέβη κάτι, ποὺ συμπλήρωσε τὴ φριχτὴ αὐτὴ τραγωδία. Τὸ μεγαλείτερο ἀπὸ τὰ δυὸ κορίτσια, ποὺ κοίτοταν στὸ στρῶμα μαζὺ μὲ τὴν ἄρρωστη ἀδελφή του, σηκώθηκε ἔξαφνα καὶ φώναξε :

—Μητέρα ! Μητέρα !... Δὲν ξέρω τί ἔπαθε ἡ Ἀδέλα μας. Εἶνε κρύα... πάγωσε ὁλόκληρη... Μὲ κυττάζει στὰ μάτια κι' ἔπαψε ν' ἀναπνέη...

Πράγματι, ἡ δυστυχισμένη μικρούλα φθισικὴ εἶχε ξεψυχήσει, διατηρῶντας προσηλωμένα τὰ μάτια της στὰ μάτια τῆς ἀδελφῆς της, τὴν ὁποία ἐλάτρευε.

Εἶνε ἀδύνατον νὰ περιγράψουμε τὴν κραυγὴ ποὺ ἔβγαλε ἡ γυναῖκα τοῦ Μορέλ, μόλις ἄκουσε τὰ φριχτὰ αὐτὰ λόγια. Εἶχε καταλάβει ἀμέσως τί συνέβη.

—Μοῦ φαίνεται πῶς πέθανε !... ἐξακολούθησε ἡ μικρούλα ἀδελφὴ τῆς πεθαμένης. Ἐγὼ φοβᾶμαι...

Καὶ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ ἀχυρόστρωμά της. γιὰ νὰ τρέξη περιφοβη στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας της.

Ἡ Μαγδαληνὴ πάλι, ξεχνῶντας ὅτι τὰ σχεδὸν παράλυτα πόδια της ἀδυνατοῦσαν νὰ τὴν στηρίξουν, ἐπροσπάθησε νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ τρέξη πρὸς τὴν πεθαμένη της κόρη.... Ἀλλ' ἡ δυνάμεις της τὴν ἐγκατέλειψαν καὶ σωριάστηκε κάτω, βγάζοντας μιὰ κραυγὴ ἀπελπισίας.

Ἡ κραυγὴ αὐτὴ βρῆκε ἀπήχησι στὴν καρδιὰ τοῦ Μορὲλ καὶ τὸν ἔκανε νὰ συνέλθη ἀπὸ τὴ βύθισί του. Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε στὸ ἀχυρόστρωμα καὶ πῆρε τὴν πεθαμένη του κόρη στὴν ἀγκαλιά του.

Τότε κατάλαβε ἐντελῶς τὴ φριχτὴ πραγματικότητα.

Ὁ δυστυχισμένος πατέρας, μὲ τὰ μαλλιὰ ἀνωρθωμένα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του καὶ τὴ φρίκη, στεκόταν τώρα ἀκίνητος, κρατῶντας τὴν πεθαμένη κόρη του στὴν ἀγκαλιά του καὶ κυττάζοντάς την μὲ βλέμμα τρελλοῦ.

—Μορέλ ! Μορέλ ! δός μου τὴν Ἀδέλα μου !... φώναξε συγχρόνως ἡ ξετρελλαμένη μητέρα, ἁπλώνοντας τὰ χέρια της πρὸς τὸν σύζυγό της. Ψέμματα ! ψέμματα !... Δὲν πέθανε !... Δὲν πέθανε !... Δός την μου νὰ τὴν ξεστάνω...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ τρελλὴ γρηὰ σηκώθηκε ἀργά, πλησίασε τὸν Μορὲλ καὶ κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὸ πτῶμα τῆς ἐγγονῆς της. Ἔξαφνα ἔβγαλε ἕνα ἄγριο μουγκρισμα καὶ σωριάστηκε πάλι στὸ στρῶμα της, φωνάζοντας :

—Τρεχᾶτε !... Τρεχᾶτε !... Ἡ πεῖνα !... Ἡ πεῖνα !...

Ὁ Μορέλ, ποὺ τὸ μυαλό του εἶχε ἀρχίσει πειὰ νὰ σαλεύη, φώναξε τὴ στιγμὴ ἐκείνη πρὸς τοὺς κλητῆρες :

—Δές τε την, κύριοί μου, δές τε την, τὴν Ἀδέλα μου.. Εἶνε τεσσάρων χρόνων τὸ παιδί μου.. Χθὲς τὸ βράδυ ἀκόμα τὴ φίλησα ζωντανή, καὶ σήμερα τὸ πρωΐ, νά !... Θὰ μοῦ πῆτε πὼς ἔτσι θὰ ἔχω ἕνα στόμα λιγώτερο νὰ τρέφω... Αὐτὸ εἶνε σωστό...

—Μορέλ, θέλω τὴν κόρη μου, τὴν θέλω ! φώναξε ἡ Μαγδαληνή. Δός τη μου κι' ἐμένα...

—Καλὰ λές... Πάρ' την καὶ σύ, νὰ χαρῇς... Ὁ καθένας μὲ τὴ σειρά του !... ἀπάντησε ὁ Μορέλ.

Καὶ σκύβοντας, ἔβαλε τὴν κόρη του στὴν ἀγκαλιὰ τῆς γυναίκας. Ἔπειτα ἔκρυψε τὸ πρόσωπό του στὰ χέρια του κι' ἄρχισε νὰ κλαίη..

Ἡ Μαγδαληνή, σαστισμένη κι' αὐτὴ σὰν τὸ σύζυγό της, ἔχωσε μέσα στ' ἄχυρα τοῦ στρώματός της τὴ μικρούλα, πεθαμμένη κυττάζοντάς την μὲ μάτια παράφρονος, ἐνῶ τ' ἄλλα παιδιά, γονατισμένα, ὠλόλυζαν.

Οἱ κλητῆρες, ποὺ γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ θάνατος τῆς μικρούλας εἶχε μαλάξει τὴν καρδιά τους, ἀνέκτησαν γρήγορα τὴ συνηθισμένη τους σκληρότητα.

— Ἔ! φτάνει πειά ! φώναξε ὁ Μαλικὸρν πρὸς τὸν Μορέλ. Ἡ κόρη σου πέθανε... Ὑπομονή !... Ὅλοι θὰ πεθάνουμε μιὰ μέρα... Τί νὰ κάνουμε τώρα ;... Τίποτε δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε... Ἔλα ! Ἔλα ! Ἂς πηγαίνουμε πειά... Ἔχουμε νὰ συλλάβουμε κι' ἕναν ἄλλο... Σήμερα εἶνε ἡμέρα κυνηγιῶν.

Ὁ Μορὲλ ὅμως δὲν τὸν ἄκουσε. Βυθισμένος ὁλόκληρος στὸν πόνο του, μουρμούριζε μὲ φωνὴ βαθειά:

— Τώρα πρέπει νὰ θάψω τὸ παιδί μου.. Νὰ τὸ θάψω... Ἀλλὰ μὲ τί ; Δὲν ἔχουμε πεντάρα... Πῶς θὰ τοῦ ἀγοράσω φέρετρο ;... Ποιὸς μᾶς ἐμπιστεύεται νὰ μᾶς δώση μὲ πίστωσι... Ἕνα μικρὸ φέρετρο γιὰ ἕνα παιδάκι τεσσάρων χρόνων, πόσο νὰ ἔχη ; Χά !... Χά !... Χά !... Εὐτυχῶς ποὺ πέθανε τόσο μικρή.. Ἂν γινόταν δεκαοχτὼ χρόνων, σὰν τὴ Λουΐζα μας καὶ πέθαινε, κανένας δὲν θὰ μοῦ ἔδινε φέρετρο μὲ πίστωσι...

— Ἄ! ἔκανε ὁ Μπουρντὲν πρὸς τὸ Μαλικὸρν. Ὁ φιλαράκος μας, ἀπὸ δῶ, κοντεύει νὰ τὰ χάση ἐντελῶς.. Κύτταξε τὰ μάτια του... Σὰν ἐπικίνδυνος μοῦ φαίνεται... Νὰ καὶ ἡ γρηὰ ποὺ ἄρχισε πάλι τὰ ξεφωνητά της... Ποῦ τοὺς πετύχαμε... Ἂς τὸν πάρουμε τώρα γιὰ μέσα... Τί νὰ τοῦ κάνουμε... Φταῖμε ἐμεῖς τάχα ἂν τοῦ πέθανε τὸ παιδί του ;

— Ποιὸς τοῦ εἶπε νὰ κάνη τόσα παιδιά, ἐνῶ δὲν μπορεῖ νὰ τὰ θρέψη ; εἶπε καὶ ὁ Μαλικόρν.

Καί, χτυπῶντας τὸ Μορὲλ στὸν ὦμο, πρόσθεσε :

— Ἔλα, πᾶμε τώρα !... Ἀρκετὰ καθήσαμε... Ἀφοῦ δὲν ἔχεις νὰ πληρώσης, δρόμο γιὰ τὴ φυλακή...

— Στὴ φυλακή ; Ποιὸν θὰ πᾶτε στὴ φυλακή ; Τὸν κύρ' Μορέλ; ἀκούστηκε ἔξαφνα μιὰ καθαρὴ νεανικὴ φωνή.

Καὶ συγχρόνως μπῆκε βιαστικὰ μέσα στὴ σοφίτα μιὰ μελαχροινὴ κοπέλλα, δροσερὴ καὶ τριανταφυλλένια.

—Ἄ ! δεσποινὶς Γελασίνα ! φώναξε τότε ἕνα ἀπὸ τὰ παιδιὰ κλαίγοντας. Ἐλᾶτε σεῖς ποὺ εἴσαστε τόσο καλή. Γλυτῶστε τὸν πατέρα μας ποὺ θέλουν νὰ τὸν πᾶνε στὴ φυλακή, τὴ στιγμὴ ποὺ πέθανε ἡ Ἀδέλα μας...

— Πέθανε ἡ Ἀδέλα ! ξεφώνισε ἡ νέα, ἐνῶ τὰ μεγάλα μαῦρα καὶ λαμπρὰ μάτια της γέμιζαν ἀπὸ δάκρυα. Ὁ πατέρας σας θὰ φυλακιστῇ ; Μὰ αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ γίνη...

Κι' ἀκίνητη, ἄρχισε νὰ κυττάζη διαδοχικά, τὸ Μορὲλ, τὴ γυναῖκα του καὶ τοὺς δυὸ δικαστικοὺς κλητῆρες.

Ὁ Μπουρντέν, πλησίασε τότε τὴ Γελασίνα καὶ τῆς εἶπε:

—Ἄκουσε, καλή μου κοπέλλα, ἐσὺ ποὺ φαίνεσαι ἀρκετὰ γνωστική, δόσε σ' αὐτὸ τὸν καλὸ ἄνθρωπο νὰ καταλάβη... Ἡ μικρή του κόρη πέθανε... Ὅ,τι ἔγινε, δὲν ξεγίνεται... Τώρα πρέπει αὐτὸς νὰ μᾶς ἀκολουθήση στὸ Κλισύ... Ἐκεῖ ποὺ φυλακίζουν ὅσους δὲν πληρώνουν τὰ χρέη τους. Ἐμεῖς εἴμαστε δικαστικοὶ κλητῆρες...

— Θεέ μου ! Θεέ μου ! Τί συμφορά ! φώναξε ἡ Γελασίνα. Καὶ τώρα τί θὰ γίνη ;

— Ἕνα ἀπ' τὰ δυό: ἢ θὰ πληρώση ἢ θὰ ρθῆ στὴ φυλακή, ἀπάντησε ὁ Μαλικόρν. Μήπως ἔχεις ἐσὺ νὰ τοὺς δανείσης γιὰ νὰ πληρώσουν ; πρόσθεσε εἰρωνικά.

— Ἄ ! τί φρίκη ! φώναξε ἡ Γελασίνα μ' ἀγανάκτησι. Τολμᾶτε ν' ἀστειεύσαστε μπροστὰ σὲ μιὰ τέτοια συμφορά.

— Ναί, ἂς ἀφήσουμε τ' ἀστεῖα! εἶπε τότε καὶ ὁ Μπουρντέν. Ἀφοῦ εἶσαι τόσο καλή, φρόντισε νὰ μὴ μᾶς δῆ ἡ γυναῖκα τὴ στιγμὴ ποὺ θὰ παίρνουμε τὸν ἄντρα της, γιατὶ αὐτό, μέσα στὶς τόσες ἄλλες της συμφορές, θὰ τῆς σπαράξη τὴν καρδιά.

Ἡ συμβουλὴ αὐτή, παρ' ὅλη τὴ σκληρότητά της, ἦταν καλὴ καὶ ἡ Γελασίνα ἀποφάσισε νὰ τὴν ἀκολουθήση. Πλησίασε λοιπὸν τὴ Μαγδαληνή, ἡ ὁποία ἐκμηδενισμένη καθὼς ἦταν ἀπὸ τὴ λύπη της, οὔτε τὴν ἐπρόσεξε κάν.

— Ἐμπρὸς λοιπὸν τώρα ! εἶπε ὁ Μπουρντὲν ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν Μορέλ.

Ὁ φτωχὸς λιθογράφος τινάχτηκε, ἀντελήφθη ἀμέσως τὴν πραγματικότητα καὶ ἀπάντησε, δείχνοντας τὰ διαμάντια ποὺ ἦσαν σκορπισμένα ἐπάνω στὸ τραπέζι.

— Δὲν μπορῶ ν' ἀφήσω αὐτὰ τὰ διαμάντια ἐδῶ. Ἡ γυναῖκα μου εἶνε σὰν τρελλὴ ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσί του... Ἔχουν μεγάλη ἀξία αὐτὰ τὰ διαμάντια καὶ ἡ μεσίτρα, ἡ ὁποία μοῦ τἄφερε θἄρθη νὰ τὰ πάρη σήμερα.

— Ὡραῖα ! μουρμούρισε ὁ Στραβοπόδης, ὁ ὁποῖος στεκόταν πάντα πίσω ἀπὸ τὴ μισόκλειστη πόρτα. Κι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸ μάθη ἡ Κουκουβάγια.

— Ἀφῆστε με τοὐλάχιστον ὣς αὔριον ! ἐπρόσθεσε ὁ Μορέλ. Ἀφῆστε με νὰ παραδώσω πρῶτα αὐτὰ τὰ διαμάντια στὴ μεσίτρα.

— Αὐτὸ ποὺ ζητᾶς εἶνε ἀδύνατον νὰ γίνη...

— Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ ἀφήσω ἐδῶ αὐτὰ τὰ διαμάντια. Μπορεῖ νὰ χαθοῦν...

Ἡ γοητευτικὴ «βεντέττα» Μάντζη Ἔβανς

— Πάρ' τα μαζύ σου... Μᾶς περιμένει κάτω ἕνα ἀμάξι... Μποροῦμε πρὶν σὲ πᾶμε στὴ φυλακή, νὰ περάσουμε πρῶτα ἀπὸ τὴ μεσίτρα... Ἔλα κάνε γρήγορα... Νὰ φύγουμε τώρα πρὶν σὲ ἀντιληφθοῦν ἡ γυναῖκα σου καὶ τὰ παιδιά σου...

— Ἀφῆστε με ὣς αὔριο γιὰ νὰ φροντίσω νὰ θάψω τὸ παιδί μου! τραύλισε ὁ Μορὲλ μὲ φωνὴ ἱκετευτικὴ καὶ πνιγμένη ἀπὸ τὰ δάκρυά του.

— Δὲν γίνεται ! Ἔχουμε μιὰ ὥρα τώρα ποὺ χάνουμε τὸν καιρό μας ἐδῶ. Ντύσου γρήγορα...

— Δὲν ἔχω ἄλλα ροῦχα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ φορῶ...

— Τί μ' αὐτὰ τὰ κουρέλλια θὰ βγῇς στὸ δρόμο ....

— Σᾶς προξενῶ ντροπή ; ρώτησε ὁ Μορὲλ μὲ πίκρα.

— Ὄχι, θὰ πᾶμε μὲ τ' ἀμάξι, ἀπάντησε ὁ Μπουρντέν.

— Πατέρα, σὲ θέλει ἡ μητέρα, εἶπε τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἕνα ἀπ' τὰ παιδιά.

— Ἀκοῦστε, ψιθύρισε τότε ὁ Μορὲλ πρὸς τοὺς κλητῆρες. Μὴν εἴσαστε τόσο ἄτονοι. Κάμετέ μου μιὰ τελευταία χάρι. Δὲν μοῦ βαστάει ἡ ψυχή μου ν' ἀποχαιρετήσω τὴ γυναῖκα μου καὶ τὰ παιδιά μου. Θὰ μὲ σπάραζε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Ἂν σᾶς δοῦν νὰ μὲ παίρνετε μαζύ σας, θὰ τρέξουν ξοπίσω μου... Κι' αὐτὸ θέλω νὰ τὸ ἀποφύγω. Σᾶς παρακαλῶ πέστε μου δυνατά, ὅτι θἄρθῆτε μετὰ τρεῖς - τέσσερες μέρες νὰ μὲ πάρετε καὶ προσποιηθῆτε, ὅτι φεύγετε. Θὰ πᾶτε νὰ μὲ περιμένετε στὸ πιὸ κάτω πάτωμα καὶ σὲ πέντε λεπτὰ θὰ κατέβω κι' ἐγώ. Ἔτσι θὰ γλυτώσω ἀπὸ τοὺς ἀποχαιρετισμούς, ἐπειδὴ μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ τοὺς ὑποφέρω... Σᾶς βεβαιώνω πὼς θὰ τρελλαθῶ...

— Ἔλα, παμπόνηρε, ἄφησέ τα αὐτά... εἶπε ὁ Μαλικόρν. Ζητᾶς νὰ μᾶς στρίψης...

— Ὢ! Θεέ μου ! Θεέ μου ! ξεφώνισε ὁ Μορέλ.

— Δὲν πιστεύω νὰ θελήση νὰ κάνη ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, εἶπε ὁ Μπουρντὲν στὸν συνάδελφό του μὲ σιγανὴ φωνή. Ἂς τοῦ κάνουμε αὐτὴ τὴ χάρι. Ἀλλοιῶς, δὲν θὰ ξεμπερδέψουμε ποτὲ ἀπ' ἐδῶ... Ἐξ ἄλλου ἐγὼ θὰ σταθῶ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα... Ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς ξεφύγη !

— Ἂς γίνη κι' αὐτὸ ποὺ νὰ τὸν πάρη ἡ ὀργή ! ἀπάντησε ὁ Μαλικόρν.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τὸ Μορέλ, ἐπρόσθεσε:

— Καλά.. Σὲ περιμένουμε στὸ παρακάτω πάτωμα... Ξεγέλασέ τους καὶ ἔλα γρήγορα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, ἀπάντησε ὁ Μορέλ.

— Ἔ, λοιπόν ! Ἂς εἶνε ! εἶπε ὁ Μπουρντὲν μὲ δυνατὴ φωνὴ καὶ κυττάζοντας συνθηματικὰ τὸν Μορέλ. Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, καὶ μᾶς ὑπόσχεσαι πὼς θὰ πληρώσης, σὲ ἀφήνουμε. Μετὰ πέντ' - ἔξη μέρες ὅμως θὰ περάσουμε πάλι καὶ τότε πειὰ δὲν θὰ σοῦ κάνουμε καμμιὰ χάρι..

— Ναί, μάλιστα, κύριοί μου, ἀπάντησε ὁ Μορέλ. Ἐλπίζω ὣς τότε νὰ σᾶς πληρώσω.

Καὶ οἱ δυὸ κλητῆρες βγῆκαν ἔξω.

Ὁ Στραβοπόδης, ἀπὸ φόβο μήπως ἀνακαλυφθῆ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴ σκάλα, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ δυὸ κλητῆρες ἔβγαιναν ἀπὸ τὴ σοφίτα.

—Ἀκοῦς, κυρὰ Μαγδαληνή;.. εἶπε ἡ Γελασίνα, ἀπευθυνομένη πρὸς τὴ γυναῖκα τοῦ Μορέλ, γιὰ νὰ τὴν ἀποσπάση ἀπὸ τὴν πένθιμη βύθισί της. Οἱ δυὸ αὐτοὶ κλητῆρες ἔφυγαν... Ἄφησαν τὸν ἄνδρα σου ἐλεύθερο...

—Ἀκοῦς, μητέρα ; Δὲν θὰ τὸν πάρουν τὸν πατέρα μας... εἶπε καὶ τὸ μεγαλείτερο ἀπὸ τὰ παιδιά.

—Μορέλ, ἄκουσε... Τώρα ποὺ σ' ἄφησαν ἐλεύθερο, πάρε ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλείτερα διαμάντια καὶ πούλησέ το... Δὲν θὰ τὸ καταλάβη κανεὶς καὶ θὰ μᾶς σώσης ἔτσι... τραύλισε ἡ Μαγδαληνή, ποὺ εἶχε τρελλαθῆ σχεδόν. Ἔτσι ἡ Ἀδέλα μας θὰ πάψη νὰ κρυώνη καὶ θὰ ζωντανέψη.

Καὶ ἡ δυστυχισμένη μητέρα ἔσκυψε πάλι πάνω ἀπὸ τὴν πεθαμένη της κόρη.

Ὁ Μορέλ, βλέποντας τότε ὅτι δὲν τὸν ἔβλεπε πειά, ἐπωφελήθηκε τῆς εὐκαιρίας καὶ βγῆκε ἔξω.

Ὁ Μπουρντὲν τὸν περίμενε, καὶ μόλις τὸν εἶδε, τοῦ εἶπε :

—Ἔλα, περπάτα τώρα... νὰ κερδίσουμε τὸν καιρὸ ποὺ χάσαμε...

Ὁ Μορὲλ ἑτοιμάστηκε νὰ τὸν ἀκολουθήση, ὅταν ἔξαφνα, ἐκείνη τὴ στιγμή, μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ἀπὸ τὴ σκάλα.

— Πατέρα ! Πατέρα μου !...

—Ἡ Λουΐζα μου !... φώναξε ὁ Μορὲλ ὑψώνοντας τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανό. Ἔτσι τουλάχιστον θὰ μπορέσω νὰ τὴν φιλήσω, πρὶν φύγω...

—Δόξα σοι ὁ Θεός !... φώναξε ἡ Λουΐζα ἀπὸ τὴ σκάλα. Πρόφτασα !...

Συγχρόνως, μιὰ ἄλλη φωνή, πιὸ βαθειὰ καὶ λαχανιασμένη, ἀκούστηκε πίσω ἀπὸ τὴ Λουΐζα :

—Ἄ ! τοὺς παληανθρώπους !... Τοὺς παληανθρώπους !... Νὰ θέλουν νὰ πάρουν ἕνα φτωχό, τίμιο ἄνθρωπο, στὴ φυλακή... Ἔννοια σου, κόρη μου, καὶ θὰ τοὺς τὰ ψάλλω ὅπως τοὺς ἀξίζει.

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἦταν τῆς κυρᾶς Πιπελέτ, ἡ ὁποία ἀκολουθοῦσε ξοπίσω τὴ Λουΐζα !

Ἔπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμές, ἡ κόρη τοῦ λιθογλύφου βρισκόταν στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Μορέλ.

—Ἐσὺ εἶσαι, Λουΐζα μου, καλή μου Λουΐζα ; ἔλεγε κλαίγοντας ὁ Μορέλ. Ἀλλὰ γιατί εἶσαι τόσο χλωμή ; Τί ἔχεις, κόρη μου ;

—Τίποτε, τίποτε, ἀπάντησε ἡ Λουΐζα τραυλίζοντας. Ἔτρεξα πολύ. Νὰ τὰ χρήματα !...

—Πῶς ! τραύλισε ὁ Μορὲλ κατάπληκτος.

—Νὰ τὰ χρήματα !... Θὰ πληρώσουμε καὶ θὰ σ' ἀφήσουν ἐλεύθερο.

—Ὥστε ἤξερες πὼς ἐπρόκειτο νὰ μὲ συλλάβουν ;

—Ναί, ναί, τὸ ἤξερα... Νά, κύριε, πάρτε τὰ χρήματα... Μετρῆστε τα !... εἶπε ἡ νέα, δίνοντας στὸν Μαλικόρν, ὁ ὁποῖος εἶχε πλησιάσει ἐντωμεταξὺ τὸν Μπουρντέν, ἕνα μάτσο χρυσᾶ νομίσματα.

—Καὶ αὐτὰ τὰ χρήματα ποῦ τὰ βρῆκες ; τραύλισε ὁ φτωχὸς πατέρας.

—Μὴ σὲ νοιάζει... Μεῖνε ἥσυχος. Ἔλα τώρα νὰ δοῦμε τὴ μητέρα...

—Ὄχι, στάσου ! εἶπε ὁ Μορέλ, μπαίνοντας μπρὸς στὴν πόρτα. Περίμενε μιὰ στιγμή.

Δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήση νὰ μπῆ μέσα, γιατί ἡ Λουΐζα ἀγνοοῦσε τὸ θάνατο τῆς ἀδελφῆς της Ἀδέλας κι' ἤθελε νὰ τὴν προδιαθέση σχετικῶς.

—Στάσου ! εἶπε σχεδὸν συγχρόνως ὁ Μαλικόρν, ὁ ὁποῖος εἶχε τελειώσει τὸ μέτρημα τῶν χρημάτων. Ἐδῶ εἶνε χίλια τριακόσια φράγκα. Δὲν ἔχεις ἄλλα ἀπ' αὐτά ;

—Μὰ μόνο χίλια τριακόσια φράγκα χρωστᾶμε, εἶπε ἡ Λουΐζα. Δὲν εἶν' ἔτσι, πατέρα ;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ Μορέλ.

—Τὸ χρέος εἶνε βέβαια χίλια τριακόσια φράγκα, εἶπε ὁ κλητήρας. Μὰ εἶνε καὶ τὰ ἔξοδα μὲ τοὺς τόκους ἄλλα χίλια ἑκατὸν σαράντα φράγκα...

—Ὢ ! δυστυχία μου !... φώναξε ἡ Λουΐζα. Κι' ἐγώ, ποὺ νόμιζα πὼς ἦσαν μόνο χίλια τριακόσια φράγκα !... Καλά, κύριε, θὰ σᾶς πληρώσουμε ἀργότερα τὸ ὑπόλοιπο.... Πάρτε τώρα αὐτά... Τὸ ποσὸν εἶνε ἀρκετό...

—Δὲν ξέρω ἀργότερα... ἀπάντησε ὁ Μαλικόρν. Ἢ τὰ πληρώνεις ὅλα τώρα ἢ ἀλλοιῶς ὁ πατέρας σου θὰ πάη στὴ φυλακή... Δὲν ἔχεις ; Ἐμπρός, τότε... Πᾶμε... Καταντήσατε ἀνυπόφοροι...

—Ὢ ! δυστυχισμένε μου πατέρα ! τραύλισε ἡ Λουΐζα μ' ἀπελπισία. Κι' ἐγώ, ποὺ νόμιζα πὼς ὁ πατέρας μου σώθηκε...

—Ὄχι !... Ὄχι !... Δὲν εἶνε δίκαιος ὁ Θεός ! φώναξε ὁ Μορέλ, χτυπῶντας τὸ πόδι του μ' ἀπελπισία.

—Μὴν ἀπελπίζεσαι, γιατί ὁ Θεὸς εἶνε δίκαιος καὶ καλὸς γιὰ τοὺς τιμίους ἀνθρώπους ! εἶπε μιὰ γλυκειὰ καὶ ζωηρὴ φωνή.

Καὶ συγχρόνως παρουσιάστηκε ὁ πρίγκηψ Ροδόλφος, ὁ ὁποῖος κρυμμένος σὲ μιὰ ἀποθήκη, εἶχε παρακολουθήσει ὅλη αὐτὴ τὴν δραματικὴ σκηνή. Ἦταν χλωμὸς ἀπὸ τὴ συγκίνησί του.

Στὴν ἀπρόοπτη αὐτὴ ἐμφάνισί του, οἱ κλητῆρες τραβήχτηκαν πίσω, ἐνῶ ὁ Μορὲλ κι' ἡ κόρη του, στοὺς ὁποίους ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστος, τὸν κύτταζαν μὲ θαυμασμό.

Ὁ Ροδόλφος, χωρὶς νὰ πῆ λέξι, ἔβγαλε ἕνα καρνὲ μὲ τσέκ, ἔκοψε τρία ἀπ' αὐτὰ καὶ δίνοντάς τα στὸ Μαλικόρν, τοῦ εἶπε :

—Πάρε δυὸ χιλιάδες πεντακόσια φράγκα καὶ ἐπίστρεψε στὴ δεσποινίδα τὰ χρήματα ποὺ σοῦδωσε !...

Ὁ Μαλικόρν, ξαφνιασμένος, πῆρε τὰ τσὲκ μὲ δισταγμό, τὰ κύτταξε καὶ τὰ ξανακύτταξε καὶ τέλος τὰ ἔβαλε στὴν τσέπη του. Ἔπειτα ἀναμέτρησε τὸν Ροδόλφο μὲ τ' βλέμμα ἀπὸ πάνω ὣς κάτω καὶ εἶπε :

—Πράγματι, τὰ τσὲκ εἶνε γνήσια. Ἀλλὰ πῶς βρέθηκαν στὰ χέρια σου ; Εἶνε τάχα δικά σου ;

Ὁ Ροδόλφος φοροῦσε ροῦχα ἐργατικὰ κι' ἔτσι ἦταν φυσικὸ νὰ προκαλῆ τὴ δυσπιστία τοῦ δικαστικοῦ κλητῆρος.

Ὡστόσο, ἀντὶ ν' ἀπαντήση στὴν ἐρώτησί του, τοῦ εἶπε μ' ἐπιτακτικὸ καὶ τραχὺ τόνο :

—Σοῦ εἶπα νὰ ἐπιστρέψης τὰ χρήματα στὴ δεσποινίδα !...

—Σοῦ εἶπα ;... Ποῦ βρῆκες τὸ θάρρος καὶ μοῦ μιλᾶς στὸν ἑνικό ;... φώναξε ὁ κλητήρας, προχωρῶντας ἀπειλητικὰ πρὸς τὸν Ροδόλφο.

—Τὰ χρήματα γρήγορα ! Δῶσε τὰ χρήματα τῆς δεσποινίδος ! εἶπε ὁ πρίγκηψ, σφίγγοντας μὲ τόση δύναμι τὸ μπράτσο τοῦ κλητῆρα, ὥστε τὸν ἀνάγκασε νὰ ξεφωνίση :

—Ὢ ! τί μὲ σφίγγεις ἔτσι ;.... Ἄφησέ με...

—Δῶσε τὰ χρήματα, κάθαρμα !... Καὶ φύγε !... Καὶ πρόσεξε μὴν πῆς λέξι, γιατὶ ἀλλοιῶς σὲ γκρεμίζω ἀπὸ τὴ σκάλα !...

—Ὁρίστε τὰ χρήματα !... εἶπε ὁ Μαλικόρν, δίνοντας τὰ χαρτονομίσματα στὴ Λουΐζα. Ἀκοῦς ἐκεῖ νὰ μὲ βρίζη ἔτσι, ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ εἶνε πιὸ δυνατός...

—Καὶ ποιὸς εἶσαι σύ, ποὺ φέρεσαι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ; εἶπε ὁ Μπουρντέν, ὁ ὁποῖος συγχρόνως κρύφτηκε προφυλακτικὰ πίσω ἀπὸ τὸ συνάδελφό του.

—Τί ;... Ποιὸς εἶνε ;... Ρωτᾶνε ποιὸς εἶνε ὁ νοικάρης μου ;... Ἡ κορῶνα ὅλων τῶν νοικάρηδῶν μου; Εἶχες ἐκεῖ θράσος, οἱ παληανθρῶποι !... φώναξε ἡ κυρία Πιπελέτ, ἡ ὁποία εἶχε ἀνεβῆ ἐπιτέλους τὴ σκάλα, λαχανιάζοντας καὶ φυσῶντας.

Κρατοῦσε μάλιστα στὰ χέρια της μιὰ χύτρα ἀχνιστὸ ζουμί, ποὺ τὸ εἶχε μαγειρέψει γιὰ τοὺς Μορὲλ δωρεάν.

—Τί λέει ἡ γρηὰ αὐτὴ μαϊμοῦ ; ρώτησε ὁ Μπουρντέν.

—Μαϊμοῦ ! Ἄ ! μὲ λέτε μαϊμοῦ !... φώναξε ἡ καλὴ θυρωρός. Βουλῶστε τὸ στόμα σας, γιατί ἀλλοιῶς ρίχνουμε ἀπάνω σας καὶ σᾶς τρελλαίνω στὶς δαγκωματιές. Δὲν τὄχει τίποτε ὁ νοικάρης μου, ἡ κορῶνα ὅλων τῶν νοικάρηδῶν μας, νὰ σᾶς γκρεμίση ἀπὸ τὶς σκάλες, ὅπως σᾶς τ' εἶπε κιόλας...

—Αὐτὴ ἡ γρηὰ εἶνε ἱκανὴ νὰ σηκώση ἐναντίον μας ὅλους τοὺς νοικάρηδές της... Πήραμε ὅσα ἔπρεπε νὰ πάρουμε... Ἂς τρίβουμε τὸ λοιπόν... εἶπε ὁ Μπουρντὲν σιγανὰ στὸν Μαλικόρν.

—Νὰ τὰ χαρτιά σου ! ἐπρόσθεσε ὁ τελευταῖος μὲ δυνατὴ φωνή, πετῶντας ἕνα μάτσο ἔγγραφα στὰ πόδια τοῦ Μορέλ.

—Μάζεψέ τα γρήγορα !... Πληρώθηκες... Φέρσου μὲ σεβασμό !... εἶπε ὁ Ροδόλφος, ἁρπάζοντας μὲ δύναμι τὸν κλητῆρα μὲ τὸ ἕνα του χέρι, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο τοῦ ἔδειχνε τὰ ἔγγραφα.

Ὁ Μαλικόρν, καταλαβαίνοντας ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ τὰ βγάλη πέρα μὲ ἕναν τέτοιο ἀντίπαλο, μάζεψε τὰ χαρτιὰ καὶ τὰ ἔδωσε στὸ Μορέλ, ὁ ὁποῖος τὰ πῆρε μηχανικά, νομίζοντας πὼς ὀνειρεύεται...

Γιὰ νὰ ξεθυμάνη ὡστόσο ὁ κλητήρας, εἶπε στὸ Ροδόλφο :

—Ἐσύ, παλληκαρᾶ μου, παρακάλα τὸ Θεὸ νὰ μὴ βρεθῇς ποτὲ μπροστά μας !...

Καὶ τρέχοντας, ἄρχισε νὰ κατεβαίνη τὴ σκάλα, ἀκολουθούμενος κι' ἀπὸ τὸν Μπουρντέν, ὁ ὁποῖος ἔρριχνε κάθε τόσο πίσω του φοβισμένα βλέμματα.

Ἡ κυρὰ Πιπελὲτ ὅμως θέλησε νὰ ἐκδικηθῆ τὸ Ροδόλφο γιὰ τὴν ἀπειλὴ ποὺ ἐξεστόμισαν ἐναντίον του οἱ κλητῆρες. Βλέποντας λοιπὸν τὴ χύτρα της μὲ τὸ ζουμί, τῆς ἦρθε μιὰ ἀλλόκοτη ἔμπνευσι καὶ φώναξε ἡρωϊκά :

—Τὰ χρέη τοῦ Μορὲλ πληρώθηκαν. Σίγουρα τώρα θὰ ἔχη νὰ φάη αὐτὸς καὶ τὰ παιδιά του. Ἔτσι, τὸ ζουμὶ ποὺ τοὺς ἔφτιαξα, δὲν τοὺς χρειάζεται πειά...

Καὶ σκύβοντας στὰ κάγκελλα τοῦ κεφαλόσκαλου, ἄδειασε τὸ περιεχόμενο τῆς χύτρας ἀπάνω στοὺς δυὸ κλητῆρες, οἱ ὁποῖοι κατέβαιναν τὶς σκάλες τέσσερες - τέσσερες.

—Ζήτω ὁ Θεός ! φώναξε ἡ θυρωρός. Τοὺς ἔκανα σούπα καὶ τοὺς δυό... Οὐρρά !...

—Ὢ ! ποὺ νὰ πάρη ὁ διάβολος ! Ποῦ νὰ πάρη καὶ νὰ σηκώση !... φώναξε ὁ Μαλικόρν, μουσκεμένος ἀπὸ τὸ ζουμὶ τῆς κυρᾶς Πιπελέτ. Ὢ ! ποὺ νὰ στραβωθῇς, γρηὰ στρίγγλα !...

—Ἀλφρέδε ! Ἀλφρέδε !... φώναξε ἡ θυρωρὸς στὸ σύζυγό της, ποὺ ἦταν κάτω στὸ θυρωρεῖο. Ἀλφρέδε, δός τους στὸ κεφάλι μὲ τὸ σκουπόξυλο, γέρο μου... Μὲ σύγχισαν οἱ ἀδιάντροποι !... Δός τους ! Μπράβο !... Φώναξε καὶ τὴ στρειδοῦ καὶ τὸ ρακοπώλη νὰ σὲ βοηθήσουν !... Πιάστε τους !... Βαρᾶτε τους... Στὸ κεφάλι ! Ἀλύπητα !...

Καὶ ἡ κυρὰ Πιπελέτ, μεθυσμένη ἀπὸ τὸ θρίαμβό της, πέταξε ἀπὸ τὸ κεφαλόσκαλο καὶ τὴν πήλινη χύτρα της, ἡ ὁποία ἔσπασε μὲ τρομερὸ πάταγο, τὴ στιγμὴ ποὺ οἱ κλητῆρες, σαστισμένοι ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ φασαρία, ἔφταναν κάτω....

....

Ἐνῶ ἡ καλὴ ἐκείνη γυναῖκα ἔδινε τὸν κωμικὸ τόνο σ' αὐτὴ τὴν τραγωδία, ὁ Μορέλ, πέφτοντας στὰ πόδια τοῦ Ροδόλφου, τοῦ εἶπε :

—Ἀφέντη μου, μᾶς ἔσωσες ἀπὸ σίγουρο θάνατο... Σὲ ποιὸν χρωστᾶμε τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ βοήθεια ;...

—Στὸ Θεὸ τῶν καλῶν ἀνθρώπων !... ἀπάντησε ὁ πρίγκηψ.

Δ'.

ΓΕΛΑΣΙΝΑ

Ἡ μεγάλη κόρη τοῦ Μορέλ, ἡ Λουΐζα, εἶχε μιὰ ἀρσιτοκρατικὴ ὀμορφιά. Εὐκίνητη κι' ὑψηλή, ἔμοιαζε μὲ τὴν Ἥρα στὴν κανονικότητα τῶν περήφανων χαρακτηριστικῶν της καὶ μὲ τὴν κυνηγέτιδα Ἀρτέμιδα στὸ λυγερὸ καὶ κομψὸ ἀνάστημα. Μολονότι ὁ ἥλιος εἶχε ψήσει τὸ πρόσωπό της καὶ τὰ ὡμορφα χέρια της κόντευαν νὰ τὰ χαλάσουν ἡ βαρειὲς δουλειές, τὸ παρουσιαστικό της ἦταν γεμᾶτο εὐγένεια.

Παραλείπουμε τὴν περιγραφὴ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς δυστυχισμένης οἰκογενείας Μορέλ, ἡ ὁποία ἔτσι ξαφνικὰ εἶχε σωθῆ ἀπὸ τὴ φριχτὴ ἐκείνη καταδρομὴ τῆς τύχης. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μάλιστα, μπρὸς στὴν ἀπροσδόκητη ἐκείνη χαρά, ξεχάστηκε καὶ ὁ θάνατος τῆς μικρῆς Ἀδέλας. Μονάχα ἡ Λουΐζα ἦταν χλωμὴ καὶ βυθισμένη σὲ βαθεῖς συλλογισμούς, ἀκόμη καὶ μετὰ τὴ σωτηρία τοῦ πατέρα της, πρᾶγμα ποὺ τὸ πρόσεξε ἀμέσως ὁ Ροδόλφος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΕΠΑΝΩ : Δυό καλλιτέχνιδες στόν ἴδιο ρόλο : 'Η Γερμανίς Σύμπιλλε Σμίτζ κι' ή Γαλλίς Λουσιέν Λεμαρσάν, στό ρόλο τῆς Γεωργίας Σάνδη, στο «Τελευταΐο Βάλς τοῦ Σοπέν». — ΔΕΞΙΑ : 'Η τρισχαριτωμένη Γαλλίς «βεντέττα» Σιμόν Σιμόν, σ' ἕνα νέο της ρόλο.

Λιστ κι' ή Γαλλίς Μονετ [illegible] στο ρολο τής πριγκιπίσσης

"Αλλες δυό «βεντέττες» σ[illegible] ρόλο : 'Η Γερμανις 'Ιγγκ

Ιουραντο [illegible] φιλμ

Δυό ἀκόμ[illegible] [illegible]έττες» στόν ἴδιο ρόλο : 'Η Τσίνα Θάλ[illegible] [illegible]κ, Γερμανίς, κι' ή Γκανιέλ Παρολά, [illegible] στό ρόλο τῆς πρωταγωνιστρίας τοῦ [illegible] «Βαρώνος 'Ατσίγγανος».

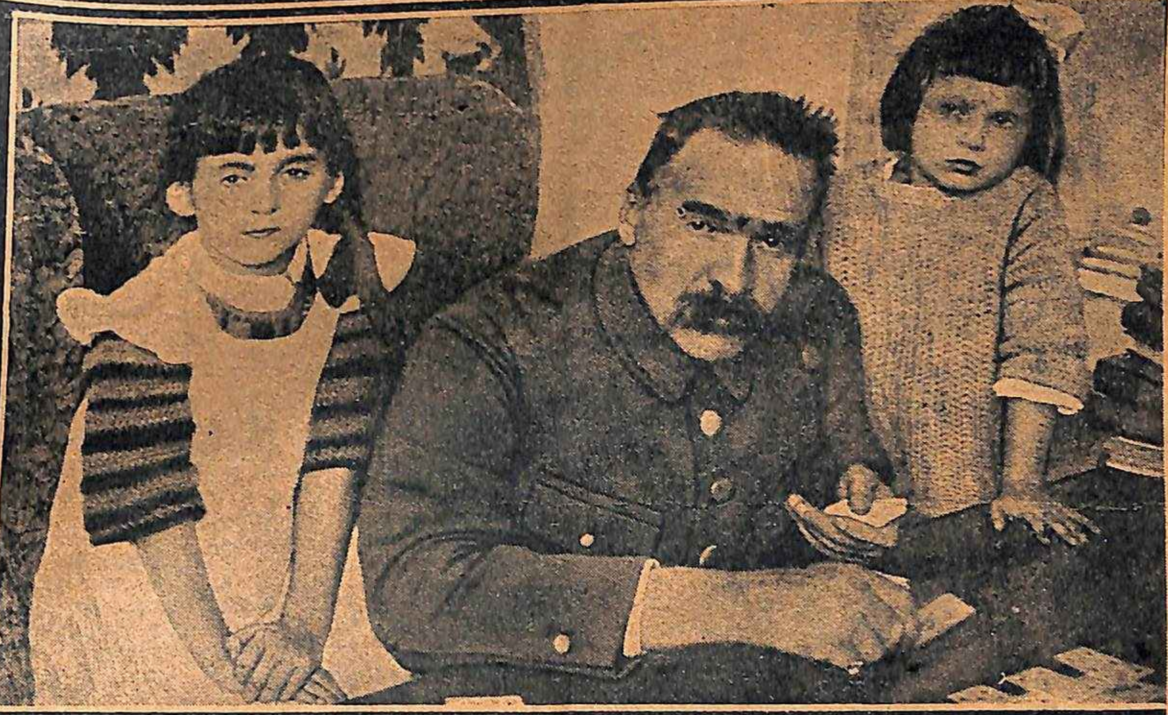

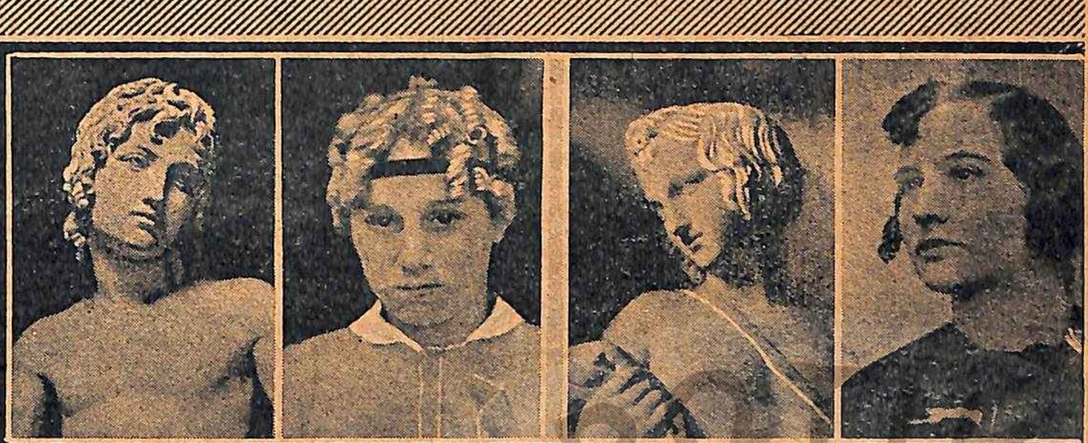

ΕΝΤΕΛΩΣ ΕΠΑΝΩ : 'Ο ἀποθανών ἔνδοξος Πολωνός στρατάρχης Πιλδσούσκι, στίς ὧρες τῆς σχολῆς του, ρίχνοντας πασιέντσες μὲ τὰ ἐγγονάκια του. — ΜΕΣΟΝ : "Ενας Δανός κομμωτής, θέλοντας νά δημιουργήση καινούργια χτενίσματα, πῆγε στό Μουσεῖο τῆς Κοπεγχάγης καὶ συμβουλεύτηκε διάφορα ἀγάλματα τοῦ μεγάλου Δανοῦ γλύπτου Θορβάλδσεν. "Ετσι λανσάρισε τά δυό χτενίσματα πού βλέπετε στίς εἰκόνες μας. Πλάϊ σὲ κάθε χτένισμα καὶ τὸ ἄγαλμα πού ἐνέπνευσε τόν κομμωτή. — ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Δυό καλλιτέχνες στόν ἴδιο ρόλο : 'Ο Βίλλυ Φρίτς καὶ ὁ 'Ανρύ Γκαρά, στό ρόλο τοῦ Τσάρου, στό περίφημο φίλμ «Τὸ Συνέδριο χορεύει».

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MARCEL PRÉVOST

ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ ΜΙΑΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ δόκτωρ Ντωμιὲ φίλησε τὸ χέρι τῆς Τζούλιας.

Τοῦ κάκου ὅμως ζητοῦσε λόγια γιὰ νὰ τῆς ἐκφράση τὴ συγκίνησί του.

Ἡ κ. Συρζὲρ ἔβαλε τότε τὸ δάχτυλό της στὸ στόμα της καὶ εἶπε:

—Οὔτε μιὰ λέξι ὥς τότε; Σύμφωνοι;.. Καὶ τώρα ἂς κατέβουμε γιὰ τὸ φαγητό...

VI

Τρεῖς μέρες τώρα, ὁ Μωρὶς περίμενε μὲ ἀγωνία, στὴ Χαϊδελβέργη, τὴν ἀπάντησι τῆς Κλάρας..

Ἂν τοῦ ἀπαντοῦσε, τί θὰ τοῦ ἀπαντοῦσε τάχα;

Καὶ τί μποροῦσε νὰ τοῦ ἀπαντήση ποὺ νὰ τὸν ἱκανοποιήση, νὰ τὸν εὐχαριστήση;

Ἡ κατάστασις ἦταν ἀδιέξοδος γι' αὐτήν, ὅπως καὶ γι' αὐτόν.

Ἕνα μονάχα γεγονὸς θὰ μποροῦσε νὰ ξαναφέρη τὴ γαλήνη στὴν καρδιά του.. Ἦταν βέβαια ἐντελῶς ἀπίστευτο, ἐντελῶς ἀπραγματοποίητο αὐτὸ τὸ γεγονὸς κι' ὅμως ὁ Μωρὶς περνοῦσε ὧρες ὁλόκληρες, κάνοντας ὄνειρα σχετικῶς. Νὰ φύγη ἡ Κλάρα ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ νὰ πάη νὰ τὸν συναντήση στὴ Γερμανία, ὅπως ἔκανε ἄλλοτε ἡ Τζούλια.

Ὦ! Τί ὄνειρο θὰ ἦταν τότε ἡ συνέχεια τοῦ ταξειδιοῦ του μαζύ της, μαζὺ μὲ τὴν Κλάρα, καθὼς θὰ ἔνοιωθε σφιγμένο ἐπάνω της τὸ λυγερό της κορμί!... Ὦ! Τὸ φίλημα τῶν κόκκινων φιλιῶν της καὶ τὸ ἄρωμα τῶν μαύρων της μαλλιῶν.

Εἶχε τὸ σκληρὸ θάρρος νὰ ξαναζήση μὲ τὴν ἀνάμνησί του μιὰ-μιὰ τὶς ἡμέρες καὶ τὶς στιγμὲς ποὺ εἶχε περάσει στὸ Κρόνμπεργκ μαζὺ μὲ τὴ Τζούλια, ἀντικαθιστῶντας ὅμως στὴ φαντασία του τὴν προδομένη ἐρωμένη μὲ τὴν Κλάρα...

Μὰ μέσα στὰ ὄνειρά του αὐτὰ ἀντηχοῦσαν ἔξαφνα καὶ τὸν χτυποῦσαν σὰν μιὰ μαχαιριὰ τὰ τελευταῖα λόγια τῆς Τζούλιας:

«Ἂν ξαναγυρίσης ἐδῶ κάποτε μαζὺ μὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα καὶ ἡ μικρὴ Καῖτε σὲ ρωτήσει ποὺ εἶμαι, θὰ τὸ γράψιμο τῆς τῆς ἀπαντήσης ὅτι πέθανα, δὲν εἶν' ἔτσι;»

Τὴν τρίτη μέρα, μιὰ ἐπιστολὴ ἔφτασε. Ἀναγνώρισε στὸ φάκελλο Τζούλιας.

—Φτωχὴ Τζούλια! ψιθύρισε. Πάλι θὰ μοῦ γράφης μάταιες τρυφερότητες. Πάλι θὰ μοῦ γράφης: «Σ' ἀγαπῶ, λατρεμένε μου. Ἐσὺ ὅμως ξεχνᾶς τὴ Γιού σου!..»

Μὰ ὅταν ἄνοιξε τὸ φάκελλο κι' ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὶς λίγες γραμμὲς τῆς ἐπιστολῆς, ξύπνησε, ἀναπηδῶντας ἀπὸ τὴν ἀρχική του ἀδιαφορία.

Νὰ τί τοῦ ἔγραφε ἡ Τζούλια:

«Φίλε μου,

»Γεγονότα σοβαρά, ποὺ σὲ ἐνδιαφέρουν, συμβαίνουν ἐδῶ. Ξαναγύρισε ὅσο τὸ δυνατὸν ταχύτερα.

»Ἡ παρουσία σου εἶνε ἀναγκαία ἐδῶ κι' αὐτὴ ποὺ τὴ ζήτησε εἶνε

Ἡ φίλη σου
ΤΖΟΥΛΙΑ ΣΥΡΖΕΡ»

Ὁ Μωρὶς ξαναδιάβασε αὐτὸ τὸ σύντομο γράμμα, ἐπαναλαμβάνοντας τὶς λέξεις του μὲ δυνατὴ φωνή.

Τὸ γράψιμο ἦταν αὐτό, στὸ ὁποῖο ἐκείνη συνήθιζε νὰ γράφη, μὰ ἡ σκέψι ποὺ ἐμψύχωνε αὐτὲς τὶς γραμμές, ὄχι, δὲν ἦταν ἡ δική της.

—Πράγματι, σκέφτηκε ὁ νέος, κάτι πολὺ σοβαρὸ συμβαίνει ἐκεῖ κάτω. Μοῦ γράφει «φίλε μου», ἀντὶ «πολυαγαπημένε μου»... Οὔτε τρυφερὴ λέξις δὲν ὑπάρχει στὴν ἐπιστολή της... Μιὰ μητέρα θὰ μποροῦσε νὰ μοῦ γράψη ἕνα τέτοιο γράμμα..

Βυθίστηκε σὲ σκέψεις κι' ἀναλογίστηκε ὅλες τὶς λύσεις, ποὺ τοῦ φαινόντουσαν ἐνδεχόμενες: Φυσικά, δὲν συλλογίστηκε τὴ μόνη πραγματική, δὲν μάντεψε ὅτι ὁ Ντωμιὲ μποροῦσε νὰ εἶχε δείξει τὸ γράμμα του στὴ Τζούλια.

«Ἡ Κλάρα θὰ εἶνε πολὺ ἄσχημα.. ἢ μᾶλλον θὰ πεθαίνη ὁ Συρζέρ..»

Μὰ ἀμέσως ἀπέκρουσε τὴν πρώτη ὑπόθεσι, λέγοντας μόνος του:

«Ἂν ἡ Κλάρα ἦταν ἄσχημα, δὲν θὰ μὲ προσκαλοῦσε ἡ Τζούλια κοντά της».

Γιατί, ὅπως οἱ περισσότεροι ἄνδρες, δὲν μποροῦσε νὰ φανταστῆ ὅτι μιὰ γυναῖκα χωρὶς νὰ πάψη νὰ τὸν ἀγαπᾶ, θὰ θυσίαζε τὴν ἀγάπη της.

«Ναί, εἶν' αὐτό, ὁ Συρζὲρ πεθαίνει, ξαναεῖπε. Ἡ Τζούλια βιάζεται νὰ μὲ ξαναϊδῆ καὶ μὲ προσκαλεῖ. Θὰ μοῦ ζητήση χωρὶς ἄλλο νὰ κρατήσω τὸ λόγο ποὺ τῆς ἔδωσα.. Θέλει νὰ βεβαιωθῆ ὅτι εἶμαι πάντα ἀποφασισμένος νὰ τὴν παντρευτῶ.

Μερικὲς στιγμὲς πρωτήτερα, αὐτὴ ἡ ἀνάγκη νὰ ξαναγυρίση στὸ Παρίσι, ὅπου θὰ βρισκόταν ἀναγκασμένος νὰ κρατήση τὸν ὅρκο του, θὰ τὸν τρόμαζε. Σήμερα ὅμως αὐτὴ ἡ ἐπιστολὴ ποὺ περιεῖχε, ὅπως νόμιζε, τὴν ὁριστικὴ ἀπόφασι γιὰ τὴν τύχη του, τὸν ἱκανοποιοῦσε, τὸν ἀναφούφιζε κρυφά.

Αὐτὲς ἡ τρεῖς γραμμὲς στὸ μὼβ χαρτὶ ἦταν ἡ ἀπελευθέρωσις, τὸ τέλος τῆς ἐξορίας του: Τοῦ ξανάδιναν μπροστὰ στὴ συνείδησί του, τὸ δικαίωμα τῆς ἐπιστροφῆς. Στὸ τέλος τοῦ ταξειδιοῦ θὰ συναντοῦσε τὸν τοῖχο τοῦ ἀδιεξόδου... Μὰ ἀόριστες καὶ κακὲς ἐλπίδες τὸν ὑποστήριζαν καὶ τώρα, ὅπως καὶ σὲ τόσες ἄλλες κρίσιμες ὧρες τῆς ζωῆς του.

«Ἔστω.. ἔλεγε, θὰ κρατήσω τὸ λόγο μου, μὰ εἶμαι κοντὰ στὴν Κλάρα καὶ ὅταν εἶμαι κοντά της, θὰ τὴν κάνω καλά. Κι' ἔπειτα ὅλα θὰ τακτοποιηθοῦν...»

Δὲν τολμοῦσε νὰ πῆ πῶς θὰ ἐτακτοποιοῦντο ὅλα... μὲ ποιὰ διπλῆ προδοσία..

Κι' ἔτσι ἀποφάσισε χωρὶς κανένα δισταγμὸ μέσ' στὸ μυαλό του νὰ ἐπιστρέψη.. Ὅπως πάντα, σκλάβος τῆς μοίρας, περίμενε τὸ σπρώξιμο κάποιου ἄλλου γιὰ ν' ἀποφασίση...

Θὰ ἔφευγε λοιπόν... Θὰ ἔφευγε τὸ ταχύτερο.. Ἀφοῦ συμβουλεύθηκε τὸ δρομολόγιο τῶν τραίνων, εἶδε πὼς ἔπρεπε νὰ περιμένη τὴν ἐπομένη γιὰ νὰ πάρη στὴν Καρλσρούη τὸ Ὀριὰν-Ἐξπρὲς ποὺ θὰ τὸν ξανάφερνε στὸ Παρίσι τὸ πρωῒ τῆς μεθεπομένης

Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, τὸν ὁποῖο ἀπειλοῦσε ἡ πιὸ σκληρὴ μοῖρα καὶ τοῦ ὁποίου ἔπειτ' ἀπὸ σαρανταοχτὼ ὧρες θὰ κρινόταν τὸ μέλλον, αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν πέρασε τὶς δυὸ ἑπόμενες μέρες μέσα σ' ἕναν πυρετὸ δραστηριότητος, σχεδὸν εὐτυχισμένος.

Ἀφιέρωσε τὸ πρωΐ του γιὰ νὰ ξαναϊδῆ ἀκόμα μιὰ φορὰ τὰ ὑπέροχα τοπεῖα τῆς Χαϊδελβέργης... Ποτὲ δὲν τοῦ εἶχαν φανῆ τόσο γοητευτικά... Ἔνοιωθε γιὰ τὴ Χαϊδελβέργη, ὅπως καὶ γιὰ τὸ Χόνμπουργκ, καὶ τὸ Κρόμπεργκ, τὴ μυστηριώδη ἕλξι μὲ τὴν ὁποία μᾶς τραβᾶνε τὰ μέρη ὅπου ζήσαμε πολύ, κι' ὅπου ἀγαπήσαμε ἢ ὑποφέραμε πολύ.

Τὴν ἑπομένη νύχτα, κοιμήθηκε ἐλάχιστα: Αὐτὴ ἡ νύχτα τῆς ἀϋπνίας δὲν τοῦ φάνηκε οὔτε ἀργή, οὔτε βαρειὰ καί, ὅταν, μὲ τὶς πρῶτες λάμψεις τῆς αὐγῆς, πῆρε τὸ τραῖνο, ἀνατρίχιασε, σκεπτόμενος ὅτι τὸ τραῖνο αὐτὸ τὸν ξανάφερνε στὴ Γαλλία..

Ἐπιτέλους, ἐπιτέλους, ἡ ἐξορία εἶχε τελειώσει, ξαναγύριζε...

Ξαναγύριζε πρὸς ἄλλες δοκιμασίες βέβαια, πρὸς τὸ ὁριστικὸ πνίξιμο τῶν ὀνείρων του, μὰ ξαναγύριζε... Ἄλλοτε ὠνειρευόταν νὰ γίνη ἕνας ἀδιάφορος κοσμοπολίτης, ὅπως ὁ Βύρων, ὁ Στένταλ, κι' εἰρωνευόταν τὴν πατρίδα, σὰν μιὰ πρόληψι. Πῶς λοιπὸν τοῦ ἔμενε ἡ πρόληψις αὐτή, ὅπως ἡ πρόληψις τοῦ ἔρωτος;

Σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε..

Ὅταν ξύπνησε, ὁ ἥλιος ἔλαμπε πειὰ ψηλά, σ' ἕναν οὐρανὸ γκρίζο

Τὸ τραῖνο διέσχιζε κάμπους ἐρημωμένους, δάση γυμνωμένα: Ἦταν πειὰ ἡ Γαλλία..

Ὁ Μωρίς, ἐξετάζοντας τὴν καρδιά του μ' ἀνησυχία, γιατὶ φοβόταν μήπως λιποψυχήσει τὴν τελευταία στιγμή, ξαφνιάστηκε, βρίσκοντάς την γεμάτη ἐγκαρτέρησι μέσα στὴ θλῖψι της.

—Αὐτὸ συμβαίνει, γιατὶ θὰ ξαναϊδῶ τὴ Τζούλια, εἶπε μονολογῶντας. Φτωχὴ φίλη!... Μ' ἀγαπάει τόσο..»

Θυμήθηκε τὶς παληὲς ἐπιστροφές, τὸν καιρὸ τῆς μεγάλης τους ἀγάπης, ὅταν ξαναγύριζε στὸ Παρίσι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ σύντομη ἀπουσία.. Ξανάβρισκε τότε τὴν ἐρωμένη του νὰ τὸν περιμένη ὄρθια στὴν ἀποβάθρα τοῦ σταθμοῦ καὶ ἐπακολουθοῦσαν ἀτελείωτα ἀγκαλιάσματα, καθὼς τὸ ἁμάξι τοὺς ὡδηγοῦσε στὸ διαμέρισμά

του τῆς ὁδοῦ Σαμπίζ.

Αὐτὲς ἡ ἀναμνήσεις τὸν ἀναστάτωσαν καὶ κατάλαβε πόσο ἀγαποῦσε ἀκόμα αὐτὴ τὴν παρατημένη, γιὰ τὴν ὁποία πρὸ ὀλίγου ἀκόμα ἔλεγε: «Πόσο μὲ ἀγαπᾶ!»

—Μὰ τί ἄνθρωπος εἶμαι λοιπόν; ἀναρωτιόταν. Τί ἐξαίρεσις; Τί ἀπόκληρος τῆς λογικῆς; Ἡ Τζούλια εἶνε ἡ ἀπειλή, ποὺ κρέμεται πάνω ἀπ' τὸ μέλλον μου, ἡ μυστική μου ἀρρώστεια, καὶ ὅμως τὴν ἀγαπῶ.

Ναί, ἔτσι ἦταν.. Ἡ ἀνάγκη νὰ ξαναβρῆ τὴ Τζούλια, νὰ χώση τὸ κεφάλι του μέσα στὴν ἀγκαλιά της τώρα ποὺ ἡ στιγμὴ τοῦ ἀγκαλιάσματος αὐτοῦ πλησίαζε, γινόταν ἀγωνιώδης.

—Σὲ λίγο, σὲ λίγο θὰ τὴν δῶ στὸ σταθμό.. Σὲ μιὰ στιγμή...

Γελιότανε ὅμως.

. . . .

Ἡ Τζούλια δὲν ἦταν στὸ σταθμό.

Εἶχε φοβηθῆ μήπως λιποψυχήσει τὸ θάρρος της, ὅταν, ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ πολυθόρυβα πλήθη τοῦ σταθμοῦ, ὁ Μωρὶς θὰ ἔπεφτε στὴν ἀγκαλιά της.

Φοβόταν μήπως τῆς δειχτῆ τρυφερός... Φοβόταν μήπως εἶχε ξαναρχίσει νὰ τὴν ἀγαπᾶ—πρᾶγμα καθόλου ἐκπληκτικὸ γι' αὐτόν.

Τότε θ' ἀναγκαζόταν νὰ παλαίψη... νὰ ὑπερασπίση τὸν ἑαυτό της ἀπὸ τὴν ἀγάπη του.

Ὦ! ὄχι.. ποτὲ πειά!...

Ἦταν ἀποφασισμένη τώρα... Κάτι πειὸ δυνατὸ ἀπὸ τὸν ἔρωτά της, μιὰ πίστι στὴ μοῖρα τὴν κρατοῦσε.

Ἡ φτωχὴ γυναῖκα εἶχε περιορισθῆ μόνο νὰ πάη στὸ διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Σαμπίζ, λίγη ὥρα πρὶν φτάσει ὁ Μωρὶς ἐκεῖ. Ἐπῆγε πεζή, προσπαθῶντας νὰ καθησυχάση, νὰ διώξη τὸν πυρετό της μὲ τὴ μακρυὰ αὐτὴ πορεία.

Εἶχε δίκηο ἄλλωστε νὰ φοβᾶται τὰ νεῦρα της γιατὶ τὴν πρόδωσαν ἀμέσως., μόλις ἔφτασε ἐκεῖ, στὸ ἄσυλο τοῦ ἀγαπημένου της παρελθόντος τῶν φιλημάτων καὶ τῶν χαδιῶν Μόλις μπῆκε μέσα σκέφτηκε:

«Εἶνε ἡ τελευταία φορὰ ποὺ ἔρχομαι ἐδῶ..»

Κι' ἀμέσως τῆς φάνηκε πὼς πέθαινε.

Σωριάστηκε λιπόθυμη στὸ ντιβάνι, ὅπου συχνὰ εἶχαν ξαπλωθῆ ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, μὲ τὰ χείλη ἑνωμένα, σὲ στάσεις ἔρωτος καὶ ὀνείρου, γεμᾶτες ἀκινησία.

Ξαναῆρθε στὶς αἰσθήσεις της ἀργά, ὅπως ἕνα σῶμα ἀραιὲς ἀνεβαίνει στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, συνῆλθε ἀπ' αὐτὴ τὴ βύθισι της στὴ λήθη, ἀκούγοντας τὸ θόρυβο ἑνὸς ἁμαξιοῦ, ποὺ σταματοῦσε ἔξω στὸ δρόμο.

Ἡ ἐξώπορτα ἀνοιγόκλεισε κι' ἕνα κλειδὶ στριφογύρισε στὴ μέσα πόρτα.

—Εἶν' αὐτός! σκέφτηκε ἡ Τζούλια.

Ναί, ἦταν ὁ Μωρίς.

Τὸ παραπέτασμα τῆς εἰσόδου ἀνασηκώθηκε καὶ παρουσιάστηκε μπροστά της. Κατὰ τὴν ἀφάνταστη σύντομη ἐκείνη στιγμὴ ποὺ τὸν εἶδε σὰν νὰ δίσταζε νὰ προχωρήση μέσ' στὸ μισοσκόταδο τοῦ μεγάλου δωματίου, ἡ Τζούλια πρόφτασε νὰ σκεφτῆ:

—Εἶν' αὐτὸς καὶ δὲν εἶν' αὐτός!

Τῆς φαινόταν πὼς ἦταν ἄλλος, πὼς εἶχε νὰ τὸν δῆ ἀπὸ μιὰ ἐποχὴ πολὺ μακρυνή, πὼς εἶχε μεταβληθῆ σ' ἕνα πρᾶγμα ξένο κι' ἄϋλο, σὰν τὴν εὐτυχία της.

—Τζούλια!

Ὁ Μωρὶς δὲν ἐπρόφερε, παρὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα μὲ μιὰ φωνὴ τόσο συντριμμένη!... Καί, χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ τὸ νοιώση πῶς, βρέθηκε γονατιστὸς μπροστά της, κύλισε στὰ πόδια της, ξανάγινε ὁ Μωρὶς τοῦ παρελθόντος, ποὺ ζητοῦσε καταφύγιο μέσ' στὴν ποδιά της, ὁ ἄσωτος υἱός, ὁ χλωμιασμένος ἀπὸ τὴν ἀπουσία, ὁ σακατεμένος ἀπὸ τὸ δρόμο.

Κατέφευγε πάλι μέσα στὴ θερμότητα τοῦ στήθους της, ἀπ' τὸ ὁποῖο, τοῦ κάκου εἶχε λιποτακτήσει, ποὺ τὸ εἶχε ἀναζητήσει μακρυά της καὶ ποὺ τὸ ξανάβρισκε ἐπιτέλους.

Κι' ἐκείνη ἐπίσης, ὅπως ἄλλοτε, εἶχε ἀκουμπήσει τὰ χείλη της στὶς μαῦρες μποῦκλες τῶν μαλλιῶν τοῦ φίλου της. Τὰ ἄφηνε ἐκεῖ, δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ τ' ἀποσπάση, γιατὶ ἤξερε καλὰ πὼς ἦταν τὸ τελευταῖο, ναί, τὸ τελευταῖο φίλημα. Ἕνας μόνος λόγος ποὺ θὰ τοῦ ἔλεγε, θὰ διέκοπτε αὐτὴ τὴ μαγεία

Κι' ὅλα θὰ τελείωναν γιὰ πάντα, ἀνεπανόρθωτα·

Κι' ἔξαφνα ὁ Μωρίς, τοῦ ὁποίου ἡ καρδιὰ καὶ τὸ σῶμα ἦσαν σὰν σφραγισμένα ἀπὸ τὴν ἀναμονὴ κάποιου ἐκτάκτου γεγονότος, ἔνοιωσε δάκρυα νὰ βρέχουν τὰ μαλλιά του καὶ τὰ μάγουλά του. Αὐτὰ τὰ δάκρυα δὲν κυλοῦσαν ὅπως τὰ συνηθισμένα δάκρυα, κυλοῦσαν χωρὶς τινάγματα λυγμῶν, ἄφθονα καὶ σιωπηλά, κυλοῦσαν ὅπως τὸ αἷμα μιᾶς πληγῆς.

Φοβήθηκε τότε, φοβήθηκε πραγματικὰ καί, σηκώνοντας τὸ κεφάλι του τρομαγμένος, τραύλισε:

—Τί ἔχεις, Τζούλια;... Πές μου τί ἔχεις; Γιατί κλαῖς ἔτσι; Μὲ φοβίζεις...

Ἐκείνη σφίχτηκε παράφορα ἀπάνω του.

—Τελείωσαν ὅλα, ψιθύρισε. Ὦ, πολυαγαπημένε μου, ὅλα τελείωσαν..

Ὁ Μωρὶς δὲν τὴν κατάλαβε...

Μὰ αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ ἄκουσε, τοῦ μάτωσαν τὴν καρδιὰ σὰν νὰ τὴν χτύπησε ἡ ψυχρὴ λεπίδα ἑνὸς μαχαιριοῦ. Κάτι, κάποιος, αὐτή, αὐτός,—δὲν ἤξερε τί,—κάτι τελοσπάντων πέθαινε, ἐκείνη τὴ στιγμή, κοντά του, κοντά της, μεταξύ των.. Τὸ ἔνοιωθε.. Τὸ καταλάβαινε καλά...

Πιάστηκε ἀπὸ τὸ φόρεμα τῆς ἐρωμένης του καὶ ζήτησε τὸ στόμα της, τὸ ὁποῖο ἐκείνη ἀπέφευγε νὰ τοῦ τὸ δώση.

—Τί λές; τῆς φώναξε. Τελείωσαν ὅλα; Τίποτε δὲν τελείωσε.. Ἰδού με, Τζούλια.. Κύτταξε!... Ξαναγυρίζω... Δὲν μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν πειά! Δὲν θέλεις νὰ μὲ φιλήσης;

Ἐκείνη τὸν παραμέρισε μὲ μιὰ χειρονομία ἀργὴ κι' ἐπιβλητική.

Ἡ θέλησί της νὰ μὴ λυγίση ἀπὸ τὴ συγκίνησί της, σταμάτησε μὲ μιᾶς τὰ δάκρυά της.

—Σὲ παρακαλῶ.. Μωρίς! τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ἀργή.

Ἐκεῖνος ὕψωσε πρὸς αὐτὴν τὰ ὡραῖα του μάτια ποὺ ἦσαν γεμᾶτα ἀπελπισία.

—Ἔ, λοιπόν; τὴ ρώτησε. Γιατί μὲ ἀποκρούεις; Σ' ἀγαπῶ!

—Ἄκουσέ με, τοῦ ἀπάντησε. Λυπήσου με... Μὴ μὲ κάνης νὰ ὑποφέρω περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει.. Ξέρεις καλὰ πὼς ὅλα τελείωσαν...

Ὁ Μωρὶς ξαναεῖπε ἐπίμονα:

—Σ' ἀγαπῶ!...

Καὶ δὲν τῆς ἔλεγε ψέμματα. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἔνοιωθε φρίκη γιὰ τοὺς δισταγμούς του καὶ γιὰ τὶς προδοσίες του. Ἔνοιωθε τώρα τὸν ἑαυτό του ἀνίκανο νὰ ἐγκαταλείψη τὴ Τζούλια

—Εἶμαι ἀποφασισμένη σταθερά, τοῦ εἶπε ἐκείνη. Σὲ ξαναδίνω στὸν ἑαυτό σου. Παντρέψου, καί... (ἡ φωνή της στὸ σημεῖο αὐτὸ πνίγηκε σ' ἕνα λυγμό)... γίνου εὐτυχισμένος!

—Σ' ἀγαπῶ! ξαναεῖπε ὁ Μωρίς. Δὲν θέλω, παρὰ ἐσένα μόνο.

(Ἀκολουθεῖ)

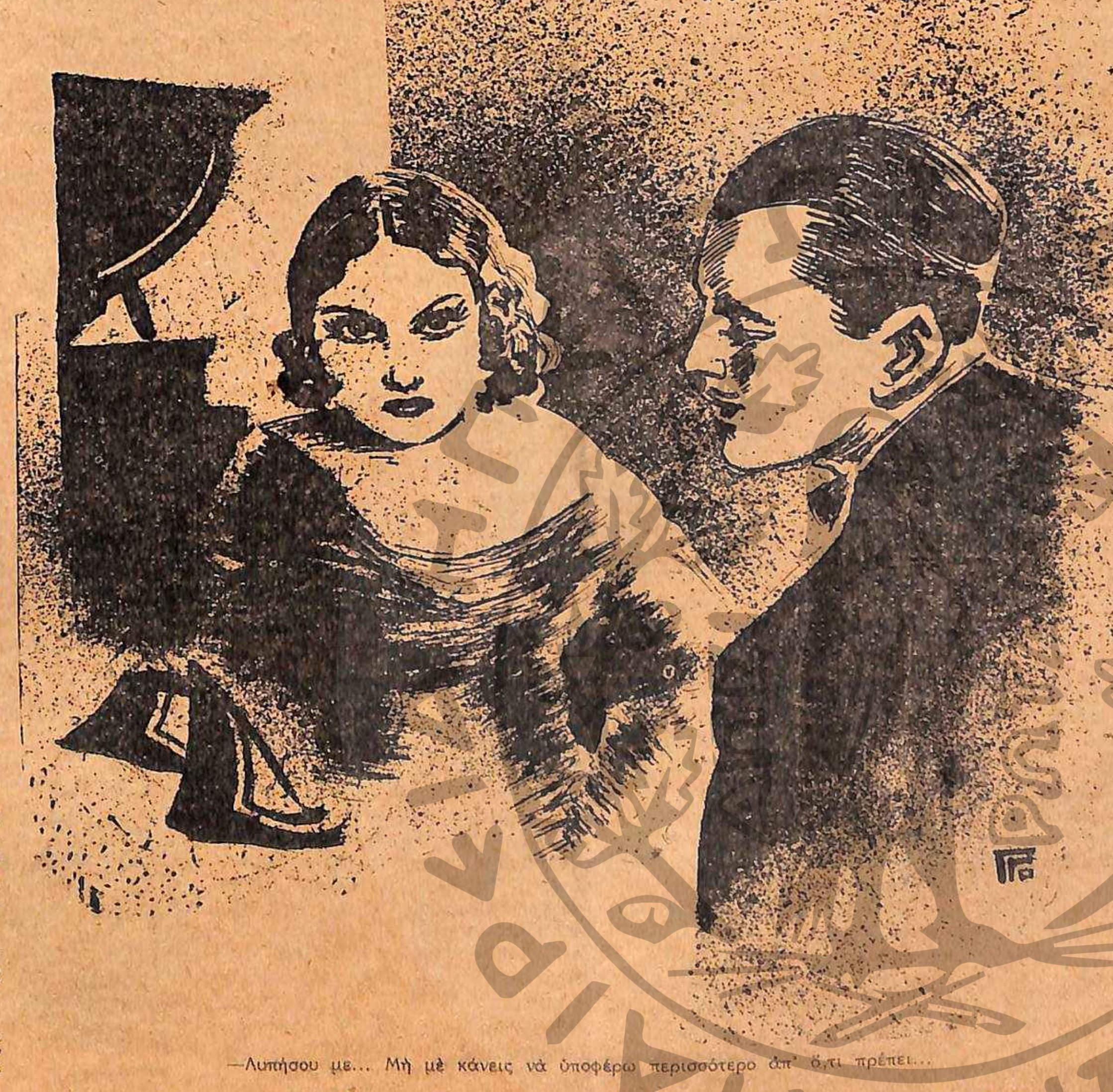

—Λυπήσου με... Μὴ μὲ κάνεις νὰ ὑποφέρω περισσότερο ἀπ' ὅ,τι πρέπει...

ΤΑ ΠΑΝΑΡΧΑΙΑ ΕΘΙΜΑ ΤΗΣ ΑΠΩ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ

Ἡ Κινεζικὴ ζωὴ καὶ τὸ περίφημο «Βιβλίο τῆς Ἐθιμοτυπίας». Τί εἶνε ἡ Κινεζικὴ εὐγένεια. Ἡ καλὴ συμπεριφορὰ τῶν «Υἱῶν τοῦ Οὐρανοῦ». Κινέζικα ἀρραβωνιάσματα. Ἡ γραφικὴ τελετὴ τοῦ γάμου. Πῶς μεταφέρεται ἡ νύφη στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ. Τὸ γαμήλιο γεῦμα. Ἡ τρομερὲς Κινέζες πεθερές. Πῶς ἐκδικοῦνται ἡ νύφες. Ἡ πιὸ θηριώδης Κινέζα πεθερά.

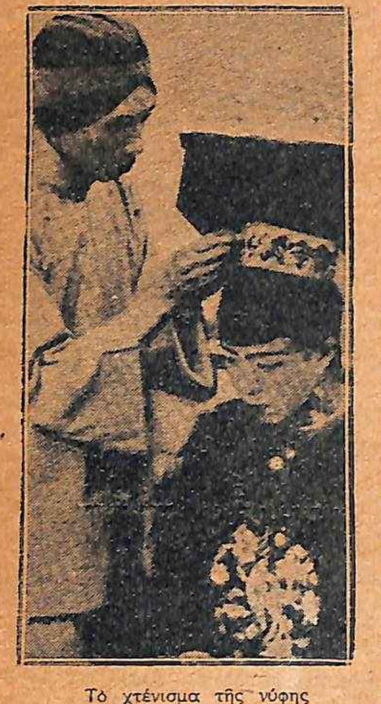

Τὸ χτένισμα τῆς νύφης

Ο γάμος, σ' ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς λαούς, εἶνε μία ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες γιορτὲς τῆς ζωῆς καὶ συνοδεύεται πάντα ἀπὸ λαμπρὲς καὶ γραφικὲς τελετές.

Στὴν Κίνα ἰδίως, ὁ γάμος εἶνε ἡ μεγαλείτερη γιορτή, γιατί σὲ καμμιὰ ἄλλη χώρα τοῦ κόσμου δὲν εἶνε πιὸ σημαντικὸς ὁ ρόλος τῆς οἰκογενείας, ἡ λατρεία τῶν προγόνων, ὁ νόμος τῆς υἱϊκῆς στοργῆς καὶ συγχρόνως ἡ τυφλὴ πίστις στὰ πανάρχαια ἔθιμα καὶ στὶς κοινωνικὲς παραδόσεις.

Μὲ δυὸ λόγια τώρα, ἡ ζωὴ τῶν Κινέζων βασίζεται σὲ μιὰ περίεργη **ἐθιμοτυπία**, ὅπως ἕνα ζωντανὸ σῶμα στὸ σκελετό του. Τὸ περίφημο καὶ παμπάλαιο «Βιβλίο τῆς Ἐθιμοτυπίας», δείχνει στὸν κάθε Κινέζο τί πρέπει νὰ κάνη σὲ κάθε περίστασι τῆς ζωῆς του, ποιὲς πρέπει νὰ εἶνε ἡ σχέσεις του μὲ τοὺς ἀνθρώπους, μὲ τὰ πράγματα καὶ μὲ τοὺς θεούς. Ἐπίσης κανονίζει ὅλες τὶς ἀτομικὲς ὑποχρεώσεις, ὅπως καὶ ὅλα τὰ κοινωνικὰ καθήκοντα. Αὐτὴ ἡ ἐθιμοτυπία ἄλλωστε εἶνε ἀπαραίτητη σὲ μιὰ τέτοια χώρα, ὁ πληθυσμὸς τῆς ὁποίας εἶνε πάρα πολὺ πυκνὸς καὶ ὅπου εἶνε τόσο δυσχερεῖς ἡ συνθῆκες τῆς ζωῆς.

Σ' αὐτὴ ἀκριβῶς τὴν παληὰ ἐθιμοτυπία τους χρωστοῦν οἱ Κινέζοι τὸν μαλακὸ χαρακτῆρα τους, τὰ εὐγενικὰ αἰσθήματά τους καὶ τὴν μεγάλη κι' ἀξιοθαύμαστη ἐγκαρτέρησι ποὺ δείχνουν στὴ ζωή.

Γιὰ νὰ δῆτε πόσο εὐγενεῖς εἶνε οἱ Κινέζοι, ἀκοῦστε τὴν ἀκόλουθη ἱστορία :

Ἕνας Κινέζος ἑτοιμάζεται νὰ κάνη μιὰ ἐπίσκεψι. Φορεῖ λοιπὸν τὰ ὡραιότερα ροῦχα του καὶ πάη στὸ σπίτι τοῦ φίλου του. Ἐκεῖ κάθησε λίγο στὸν προθάλαμο καὶ τὸν περίμενε. Μὰ ξαφνικά, ἕνας ποντικὸς ἀναποδογύρισε ἕνα μικρὸ δοχεῖο μὲ λάδι πάνω στὰ καινούργια ροῦχα τοῦ ἐπισκέπτου. Ἐκεῖνος λύσσιαξε ἀπὸ τὸ θυμό του γι' αὐτὴ τὴν ἀτυχία του, μὰ μόλις παρουσιάσθηκε ὁ φίλος του, βρῆκε ἀμέσως τὴν ψυχραιμία του κι' ὕστερ' ἀπὸ τὰ τυπικὰ φιλοφρονήματα, τοῦ ἐξήγησε τὴν περιπέτειά του ὡς ἑξῆς:

—Καθὼς ἔμπαινα στὸ ἔντιμο σπίτι σας, τρόμαξα ἀπὸ μιὰ ἀσυγχώρητη ἀδεξιότητά μου ἕναν ἀγαθὸ ποντικό, ὁ ὁποῖος, δίχως νὰ τὸ θέλη, ἀναποδογύρισε τὸ δοχεῖο μὲ τὸ λάδι ἀπάνω μου καὶ γι' αὐτὸ τολμῶ νὰ παρουσιασθῶ μπροστὰ στὴν ἐντιμότητά σας μὲ τέτοια ἀξιοθρήνητα χάλια.

Αὐτὴ ἡ Κινεζικὴ εὐγένεια ἔχει ἕνα ὡρισμένο σύστημα κι' ὅπως καταλαβαίνετε, αὐτὸ τὸ σύστημα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ μάθη κανεὶς μέσα σὲ μιὰ μέρα. Οἱ ξένοι φυσικὰ δὲν μποροῦν νὰ νοιώσουν τὴ λεπτότητα αὐτῆς τῆς εὐγενείας, γιατί ἐκεῖνοι ἔχουν μιὰ διαφορετικὴ ἀντίληψι τῆς ζωῆς, καὶ γι' αὐτὸ ἀκριβῶς θεωροῦνται ἀπὸ τοὺς «Υἱοὺς τοῦ Οὐρανοῦ» ὡς βάρβαροι καὶ ἄξεστοι. Κι' ὅπως σ' ἕνα παιχνίδι πρέπει κανεὶς νὰ ξέρη τοὺς κανόνες του, ἔτσι καὶ στὴ ζωὴ πρέπει νὰ ξέρη τοὺς τύπους της. Ὁ Κινέζος, ὅταν μιλάη γιὰ τὴ γυναῖκα του, πρᾶγμα ποὺ δὲν ἐπιτρέπεται καὶ τόσο, πρέπει νὰ λέη μ' ἕνα στενοχωρημένο ὕφος: «Τὸ μαρτυρικὸ ἀγκάθι μου ἢ ἡ μικρὴ ἀνόητη τοῦ σπιτιοῦ μου», ὄχι ὅμως ἀπὸ περιφρόνησι γιὰ τὴ γυναῖκα του, ἀλλὰ ἀπὸ ἕνα περίεργο αἴσθημα ταπεινότητος.

Κατὰ τοὺς κλασσικοὺς συγγραφεῖς τῆς Κίνας, οἱ κανόνες τῆς ἐθιμοτυπίας εἶνε 300 καὶ οἱ κανόνες τῆς καλῆς ἀνατροφῆς 3.000 ! Κάθε Κινέζος πρέπει ἀπαραιτήτως νὰ τοὺς ξέρη ἀπ' ἔξω. Εἶνε «καθὼς πρέπει» γιὰ ἕναν Κινέζο, νὰ φωνάζη πότε - πότε : «Θὰ ἔπρεπε νὰ σᾶς προσκυνήσω. Θὰ ἔπρεπε νὰ μαστιγωθῶ. Θὰ ἔπρεπε νὰ μὲ σκοτώσουν !»

Μεγάλη τώρα ἔνδειξις καλῆς ἀνατροφῆς εἶνε ἡ χρησιμοποίησις αὐτῶν τῶν κανόνων μὲ ἔξυπνο τρόπο, ὅταν πρέπει ἀκριβῶς ἢ γιὰ νὰ δικαιολογηθῆ κανεὶς γιὰ τὴν παράλειψι ἑνὸς τύπου μὲ τὴν ἐφαρμογὴ ἑνὸς ἄλλου πιὸ σπουδαίου. Τὸν καιρὸ τῆς δυναστείας τῶν Χούν, ἕνας νεαρὸς Κινέζος, ποὺ εἶχε πάει σὲ ἕνα φιλικό του σπίτι, ἔπαιξε μὲ μερικὰ πορτοκάλια καὶ μιὰ στιγμή, ἔκρυψε δυὸ μέσα στὰ φαρδειὰ μανίκια του. Ἔπειτα ὅμως, ὅταν χαιρέτησε μὲ μιὰ βαθειὰ ὑπόκλισι γιὰ νὰ φύγη, τὰ πορτοκάλια ἔπεσαν ἀπὸ τὰ μανίκια του καὶ κύλισαν καταγῆς. Ὁ νεαρὸς Κινέζος, ἀντὶ τότε νὰ κοκκινίση ἀπὸ τὴ ντροπή του, εἶπε μὲ ἀπάθεια :

—Ἡ μητέρα μου τρελλαίνεται γιὰ τὰ πορτοκάλια καὶ γι' αὐτὸ θέλησα νὰ τῆς πάω δυό...

Αὐτὴ ἡ δικαιολογία ἦταν τόσο ὥμορφη, ὥστε τ' ὄνομα τοῦ νεαροῦ Κινέζου ἔγινε πασίγνωστο κι' ἀναφέρεται ἀκόμα καὶ σήμερα, ὕστερ' ἀπὸ δυὸ χιλιάδες χρόνια.

* * *

Ἡ υἱϊκὴ στοργή, λοιπόν, θεωρεῖται στὴν Κίνα ὡς ἡ μεγαλείτερη ἀρετή. Καὶ γι' αὐτὸ ὁ γάμος καὶ ἡ ἐθιμοτυπία του εἶνε ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες γιορτὲς τῶν «Υἱῶν τοῦ Οὐρανοῦ». Ἡ πρώτη φροντίδα ἑνὸς Κινέζου εἶνε ν' ἀποκτήση ἕνα παιδὶ καὶ κυρίως ἕνα ἀγόρι, γιὰ τὴν διαιώνισι τῆς οἰκογενείας του. Γι' αὐτό, ἕνα ἀγόρι πρέπει νὰ παντρεύεται ἀπὸ πολὺ ἐνωρίς. «Τὰ δένδρα τὰ φυτεύει κανεὶς γιὰ νὰ ρίχνουνε σκιά», λένε οἱ Κινέζοι. Τὰ παιδιὰ λοιπὸν τ' ἀνατρέφουν γιὰ νὰ τὰ ἔχουν στήριγμα στὰ γεράματά τους καὶ γιὰ νὰ καῖνε τὸ θυμίαμα πάνω στοὺς τάφους τῶν προγόνων.

Ὄχι μόνον οἱ Κινέζοι παντρεύονται πολὺ νέοι, ἀλλὰ καὶ ξαναπαντρεύονται μόλις χηρέψουν. Κι' ἔτσι δημιουργοῦν ἕνα ἀπίστευτο σύμπλεγμα συγγενειῶν, ποὺ προξενεῖ κατάπληξ. Σ' ἕνα χωριὸ μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν δέκα γενεές. Ἔτσι ὅλος ὁ κόσμος συγγενεύει κι' ἕνας γέρος μπορεῖ νὰ εἶνε ἀνεψιὸς ἑνὸς νέου. Ἂν ἡ τρομερὲς **ἐπιδημίες** κι' ἡ μεγάλες καταστροφὲς δὲν ἀποδεκάτιζαν τοὺς Κινέζους, ποὺ διατηροῦνται πάντα 250 ἑκατομμύρια, ὅλη ἡ γῆ θὰ εἶχε πλημμυρίσει ἀπὸ τοὺς «Υἱοὺς τοῦ Οὐρανοῦ».

Τὸ περίεργο κάλυμμα τῆς κεφαλῆς ποὺ φοράει ἡ νύφη

Οἱ ἀρραβῶνες εἶνε μιὰ σοβαρὴ τελετή, κατὰ τὴν ὁποίαν συντάσσεται ἕνα εἶδος συμβολαίου καὶ δίνονται μὲ τὸν πιὸ ἐπίσημο τρόπο τὰ δῶρα. Δὲν εἶνε μιὰ γιορτὴ μὲ μουσικὴ καὶ χορούς, γιατί οἱ ἀρραβῶνες στὴν Κίνα εἶνε ἕνα εἶδος πένθιμης τελετῆς. Οἱ νέοι ποὺ θὰ ἐγκαταλείψουν σὲ λίγο τοὺς γονεῖς τους, δὲν πρέπει νὰ δείχνουν ὅτι χαίρονται γι' αὐτό, ἀλλὰ νὰ λυποῦνται καὶ νὰ κλαῖνε.

Μόλις λοιπὸν κλείση ἡ συμφωνία τῶν ἀρραβώνων, οἱ πρῶτοι ποὺ πρέπει νὰ εἰδοποιηθοῦν εἶνε οἱ πεθαμένοι συγγενεῖς καὶ τῶν δυὸ οἰκογενειῶν. Γράφουν ἔτσι ἕνα εἶδος ἀγγελτηρίου καὶ μὲ μεγάλη εὐλάβεια τὸ ἀφήνουν ἐπάνω στοὺς βωμοὺς τοῦ σπιτιοῦ. Αὐτὸ τὸ ἀγγελτήριο ἀποτελεῖται ἀπὸ δυὸ κάρτες, δεμένες μὲ μιὰ κόκκινη κλωστή. Ἡ κάρτες ἔχουν ἀπάνω τὰ ὀνόματα τῶν δύο οἰκογενειῶν, ἕνα δράκοντα κι' ἕνα φοίνικα, σύμβολο τῶν μελλόντων συζύγων.

Τὴν ἡμέρα τῶν ἀρραβώνων γίνεται πρῶτα ἡ τελετὴ τῆς προσευχῆς στοὺς προγόνους. Οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι τῶν νέων ποὺ θ' ἀρραβωνιαστοῦν, μαζεύονται στὸ σπίτι τοῦ νέου κι' ἔπειτα πηγαίνουν ἐπίσημα στὸ σπίτι τῆς νέας, ὅπου προσφέρουν ἕνα δίσκο μὲ «μπελτὲ» στοὺς προγόνους, ἀφήνοντάς τον πάνω στὸ βωμό τους. Ὁ πατέρας τότε τῆς ἀρραβωνιαστικιᾶς προσκυνάει τέσσερις φορὲς τὸ βωμὸ καὶ μὲ δυνατὴ φωνὴ ἀναγγέλλει στοὺς προγόνους τὶς συμφωνίες ποὺ κλείστηκαν. Ἔπειτα ραντίζει τὸ βωμὸ μὲ κρασί, προφέροντας σιγανὰ διάφορες εὐχές.

Τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου, ὁ γαμπρὸς κι' ἡ ἀκολουθία του πηγαίνουν στὸ σπίτι τῆς νύφης καὶ ἀκουμποῦν πάνω στὸ βωμὸ τοῦ σπιτιοῦ ἕνα δίσκο μὲ «μπετέλ», κι' ἕνα δίσκο μὲ κεριά. Ὁ πατέρας τῆς νύφης τότε ἀνάβει τὰ κεριὰ καὶ ἀναγγέλλει στοὺς προγόνους του ὅτι παντρεύει τὴν κόρη του μὲ τὸν τάδε, τὸ γυιὸ τοῦ τάδε. Οἱ γονεῖς τότε τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης προσκυνοῦν τέσσερες φορὲς τὸ βωμό, ἀκουμπῶντας τὸ μέτωπό τους καταγῆς.

Ἡ πομπὴ ἔπειτα ξαναγυρίζει στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ, ὅπου γίνεται πάλι ἡ ἴδια τελετή. Ὁ πατέρας τοῦ γαμπροῦ ἀναγγέλλει στους προγόνους του ὅτι ἡ οἰκογένειά τους ἀπέκτησε ἀκόμη ἕνα κορίτσι. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἡ νύφη ἀποτελεῖ πειὰ μέλος τῆς οἰκογενείας. Κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ θὰ προσκυνάη τοὺς προγόνους τῆς καινούργιας οἰκογενείας της κι' ὄχι τοὺς δικούς της. Τὸ ἴδιο ἔθιμο εἶχαν καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι...

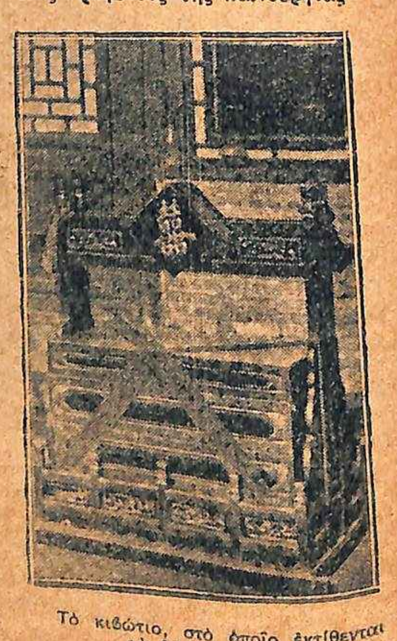

Τὸ κιβώτιο, στὸ ὁποῖο ἐκτίθενται τὰ δῶρα τῆς νύφης

Ὁ γαμπρός, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῆς τελετῆς, εἶνε πεσμένος μπρούμυτα, μὲ τὸ μέτωπο καταγῆς, μπροστὰ στὸ βωμό. Ἔπειτα, ὅταν τελειώση ἡ θυσία, σηκώνεται καὶ στέκεται δίπλα στὸν πατέρα του. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ τότε στρώνουν δυὸ τραπέζια, ἕνα πρὸς ἀνατολὰς γιὰ τὸν πατέρα κι' ἕνα πρὸς δυσμὰς γιὰ τὸν γαμπρό. Ὁ ἐπὶ τῆς τελετῆς ὁδηγεῖ κατόπιν τὸν γαμπρὸ στὴ θέσι του καὶ τοῦ προσφέρει μιὰ κοῦπα μὲ κρασί. Ἐκεῖνος γονατίζει, τὴν παίρνει στὰ χέρια του, χύνει καταγῆς λίγες σταγόνες, προσκυνάει τὸν πατέρα του καὶ τὸν ρωτάει ἂν ἔχη νὰ τὸν προστάξη γιὰ τίποτα. Ὁ πατέρας του τότε τοῦ λέει :

—Ἦρθε ἡ ὥρα. Πήγαινε νὰ φέρης τὴ γυναῖκα σου. Πήγαινε νὰ φέρης ἐδῶ μιὰ πιστὴ σύντροφο τῆς ζωῆς σου.

Ὁ γαμπρὸς τὸν προσκυνάει τέσσερες φορὲς κι' ἔπειτα σηκώνεται καὶ τραβάει γιὰ τὸ σπίτι τῆς νύφης. Μπροστὰ πηγαίνουν οἱ ὑπηρέτες, ποὺ κρατοῦν ἀναμμένα φανάρια «μέρα - μεσημέρι» ! Ἔτσι φτάνει στὸ σπίτι τῶν πεθερικῶν του, ὅπου τὸν περιμένει ἡ νύφη, στολισμένη μὲ πολυτέλεια. Κάθε στολίδι της ἔχει κι' ἀπὸ μιὰ ἀλληγορικὴ σημασία. Ἡ νύφη στέκεται ἀνάμεσα στὴ παραμάννα της καὶ στὴν γυναῖκα ἐπὶ τῆς τελετῆς. Μόλις δῆ λοιπὸν τὸν γαμπρό, πλησιάζει τοὺς γονεῖς της, τοὺς προσκυνάει τέσσερες φορές, παίρνει ἀπ' τὰ χέρια τους μιὰ κοῦπα μὲ κρασὶ κι' ἀκούει μὲ σεβασμὸ τὶς συμβουλές τους. Πρέπει νὰ εἶνε πάντα φρόνιμη, ν' ἀκούη τὸν ἄνδρα της καὶ τὰ πεθερικά της. Ἔπειτα ἡ μητέρα της τῆς βάζει στὸ κεφάλι της ἕνα λουλουδένιο στεφάνι, ἀπὸ τὸ ὁποῖο κρέμεται ἕνα μακρὺ πέπλο. Οἱ νεόνυμφοι κατόπιν, βγαίνοντας, στέκονται στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ καὶ γονατίζουν, γιὰ νὰ προσευχηθοῦν στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ.

Ἡ νύφη ἔπειτα ἀνεβαίνει σ' ἕνα καταστόλιστο φορεῖο, μὲ τὸ ὁποῖο οἱ συγγενεῖς της τὴν μεταφέρουν στὸ καινούργιο σπίτι της.

Ἡ πομπὴ ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ «χουὰ κιάο», τὸ φορεῖο τῶν νεονύμφων, ποὺ εἶνε στολισμένο μὲ ζωηρὰ χρώματα καὶ λουλούδια, εἶνε ἀπὸ τὶς πιὸ εὔθυμες καὶ τὶς πιὸ γραφικές. Κάθε συγγενὴς κρατάει κι' ἀπὸ ἕνα δίσκο μ' ἕνα γαμήλιο δῶρο καὶ προχωρεῖ ἀργὰ - ἀργά, μ' ἐπισημότητα, μὰ καὶ μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

Σὲ μερικὲς ἐπαρχίες τῆς Κίνας, κάθε διαβάτης ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀνασηκώση τὴν κουρτίνα τοῦ φορείου καὶ νὰ κυττάξη τὴ νύφη. Σ' ἄλλες πάλι ἐπαρχίες τὰ κορίτσια στέκονται ἀπὸ τὴ μιὰ μεριὰ κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη τοῦ δρόμου καὶ ραίνουν μὲ ἄχυρα τὴ νύφη, ποὺ κολλοῦν πάνω στὰ λαδωμένα μαλλιά της.

* * *

Τὸ περίεργο ὅμως εἶνε ὅτι μόλις ἡ νύφη περάση τὸ κατῶφλι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ γαμπροῦ, οἱ συγγενεῖς καὶ οἱ φίλοι τὴν ὑποδέχονται, ὅπως εἶνε τὸ ἔθιμο, μὲ κρίσεις ὄχι καὶ τόσο κολακευτικές, πρᾶγμα ποὺ τὴν κάνει νὰ τὰ χάνη κυριολεκτικῶς καὶ νὰ σκύβη ταπεινωμένη τὸ κεφάλι της.

Τὸ γαμήλιο γεῦμα λαμβάνει χώραν στὸ σπίτι τοῦ γαμπροῦ. Πρὶν καθήσουν στὸ τραπέζι, οἱ σύζυγοι χαιρετιῶνται καὶ πλένουν τὰ χέρια τους. Ἡ νύφη γονατίζει τέσσερες φορὲς μπροστὰ στὸ γαμπρὸ κι' ὁ γαμπρὸς δυὸ φορὲς μπροστὰ στὴ νύφη. Ἔπειτα χύνουν λίγο κρασὶ καταγῆς καὶ κάθονται στὶς θέσεις τους. Καὶ τὸ γεῦμα ἀρχίζει.

Ὁ γαμπρὸς μένει λίγες στιγμὲς σιωπηλὸς καὶ κατόπιν σηκώνεται καὶ λέει τῆς νύφης νὰ πιοῦν ἀπὸ τὶς δυὸ κοῦπες ποὺ βρίσκονται μπροστά τους. Πίνουν λοιπὸν λίγο κρασὶ κι' ὕστερα ἀνακατεύουν τὸ ὑπόλοιπο σὲ μιὰ κοῦπα, ἀπὸ τὴν ὁποία πίνουν πάλι διαδοχικῶς. Κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος ὅλος ὁ κόσμος πίνει πολὺ κρασὶ κι' ἄφθονη ρακὴ τοῦ ρυζιοῦ.

Πολλὲς λεπτομέρειες αὐτῆς τῆς τελετῆς δείχνουν καθαρὰ ὅτι ὁ σύζυγος εἶνε ὁ...ἀφέντης ! Ὁ γαμπρὸς λοιπόν, μιὰ στιγμή, ξερριζώνει τρεῖς τρίχες ἀπὸ τὸ μέτωπο τῆς νύφης κι' ἔπειτα σκεπάζει τὸ ἕνα γόνατό της μὲ τὴν ἄκρη τῆς φορεσιᾶς του, γιὰ νὰ δείξη ὄχι μόνο τὴν ὑπεροχή του, ἀλλὰ κι' ὅτι εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ προστατεύη τὴ γυναῖκα του.

Μὰ ἡ νύφη δὲν ὑπακούει τυφλὰ μονάχα στὸν ἄνδρα της, ἀλλὰ καὶ στὴν πεθερά της, ἡ ὁποία τὶς περισσότερες φορὲς τὴν βασανίζει μὲ τὸν πιὸ σκληρὸ τρόπο. Ἡ μόνη παρηγοριὰ λοιπὸν τῆς νύφης εἶνε ν' ἀποκτήση ἕνα γυιό, γιὰ νὰ πάρη κι' αὐτὴ κάποιο γόητρο μέσα στὸ σπίτι καὶ νὰ τὸν παντρέψη γρήγορα, γιὰ νὰ γίνη κι' αὐτή...πεθερὰ καὶ νὰ βασανίζη τὴ νύφη της !..

Ἡ πεθερὲς στὴν Κίνα εἶνε τόσο κακές, ὥστε πολλὲς νειόπαντρες φτάνουν σὲ τέτοιο σημεῖο ἀπογνώσεως, ὥστε αὐτοκτονοῦν.

Αὐτὸ ὅμως τὸ τραγικὸ τέλος τῆς νύφης γίνεται ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς τρομερῆς συμφορᾶς γιὰ τὴν πεθερά... Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, τὰ πεθερικὰ χάνουν τὴν ὑπόληψί τους καὶ περιφρονοῦνται ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο. Ἔπειτα ἡ οἰκογένεια τῆς αὐτόχειρος παίρνει ἐκδίκησι μὲ τὸν πιὸ σκληρὸ τρόπο. Σέρνει τὰ πεθερικὰ στὰ δικαστήρια καὶ οἱ δικηγόροι, σὰν κατάρα ἀκρίδες, ἀφανίζουν τὴν περιουσία τῶν πεθερικῶν.

Ὅταν πάλι ἡ νύφη δὲν μπορεῖ νὰ ἀνθέξη πειὰ στὰ μαρτύρια ποὺ τὴν ὑποβάλλει ἡ πεθερά της, ἡ οἰκογένειά της μπορεῖ νὰ πάρη ἐκδίκησι μὲ τὸν ἀκόλουθο τρόπο : Μαζεύει μερικοὺς φίλους τῆς νύφης, ὡπλισμένους μὲ ρόπαλα, καὶ τοὺς στέλνει στὸ σπίτι τῆς πεθερᾶς. Οἱ φίλοι τῆς νύφης τότε μαυρίζουν στὸ ξύλο τὰ πεθερικὰ καὶ τὰ κάνουν γυαλιὰ - καρφιὰ μέσα στὸ σπίτι !..

Τὰ πανάρχαια ἔθιμα τῆς Κίνας, ὅπως ἐπιτρέπουν στὴν πεθερὰ νὰ βασανίζη τὴ νύφη της, ἔτσι ἐπιτρέπουν καὶ στοὺς φίλους τῆς τελευταίας νὰ σπεύδουν κάποτε εἰς βοήθειάν της καὶ νὰ δίνουν ἕνα ἀλησμόνητο μάθημα στὰ πεθερικά.

Σὲ τέτοιες περιπτώσεις ὁ σύζυγος δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα ν' ἀνακατευθῆ. Ὅσο ζοῦν οἱ γονεῖς του, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ τοῦ ζητοῦν τὸν πιὸ ὑποδειγματικὸ σεβασμὸ καὶ τὴν πιὸ μεγάλη ὑπακοή.

Ξέρετε τώρα ποιὰ εἶνε ἡ περιφημότερη κακὴ πεθερὰ τῆς Κίνας ; Εἶνε ἡ βασιλομήτωρ Τσοῦ - Χί, μιὰ τρομερὴ γυναῖκα, μητέρα τοῦ προτελευταίου αὐτοκράτορος τῆς Κίνας, ἡ ὁποία ἔγινε ἡ αἰτία ν' αὐτοκτονήσουν τρεῖς διαδοχικὲς γυναῖκες τοῦ γυιοῦ της.

Ἡ Τσοῦ - Χὶ ἦταν ἕνα τέρας θηριωδίας. Ἡ κακία της ἔφτανε ὥς τὸ σημεῖο ν' ἀφήνη νηστικὲς τὶς νύφες της καὶ κατόπιν νὰ τὶς κρατάη ἄϋπνες δυὸ καὶ τρεῖς νύχτες, τρυπῶντας τὸ σῶμα τους μὲ μακριὲς βελόνες !..

Σήμερα, ὡστόσο, στὶς μεγάλες πόλεις, τὰ ἔθιμα αὐτὰ ὑποχωροῦν μπροστὰ στὸν Εὐρωπαϊκὸ πολιτισμό. Μὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὶς λίγες αὐτὲς ἐξαιρέσεις, ἡ ἀχανεῖς ἐπαρχίες τῆς Κίνας ἐξακολουθοῦν νὰ παραμένουν πιστὲς στὰ πανάρχαια ἔθιμα καὶ στὶς παληὲς παραδόσεις.

ΕΜΙΛ ΝΤΕΡΜΕΝΓΚΕΜ

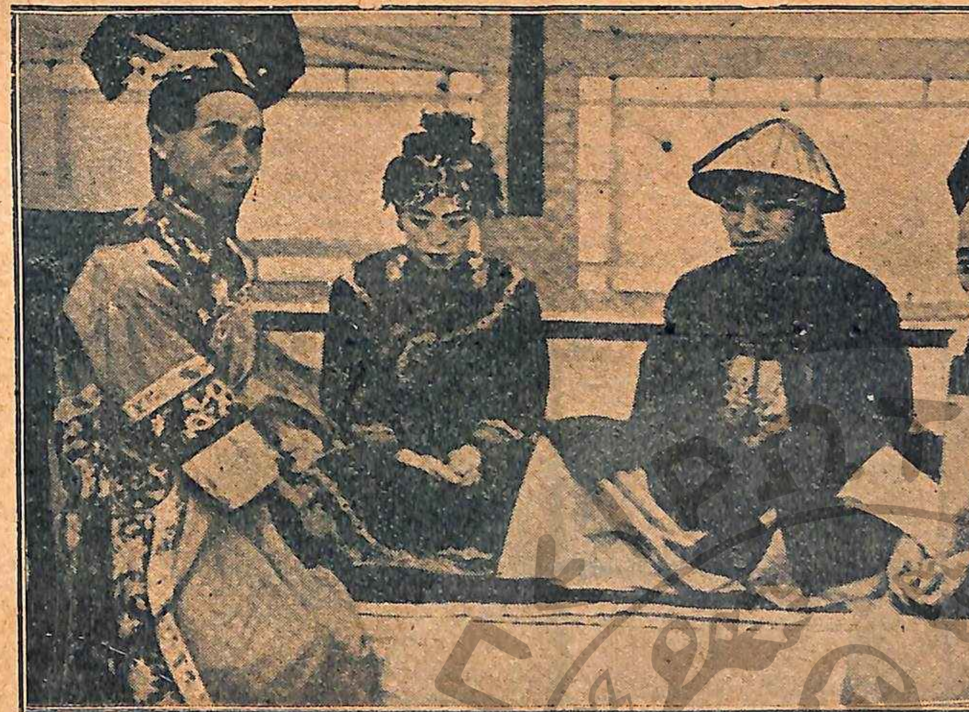

Οἱ μελλονυμφοι καὶ οἱ γονεῖς τους κατὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου

ΑΠΟ ΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΝΕΑ

Ἡ Τζὶν Χάρλοου, καθὼς ἀναφέρουν τὰ «Κινηματογραφικὰ Νέα» τοῦ Χόλλυγουντ, βρῆκε κιόλας τὸν ἀντικαταστάτη τοῦ τετάρτου συζύγου της. Εἶνε ἕνας βαθύπλουτος τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου, ὁ μίστερ Λέλυ Ντόϊσερ. Ὁ νέος φίλος τῆς Τζὶν Χάρλοου δὲν φημίζεται καὶ τόσο γιὰ τὴν ὠμορφιά του, ὅσο γιὰ τὸν δυνατὸ χαρακτῆρα του. Τὸ εἰδύλλιό του μὲ τὴν ἐκκεντρικὴ «βεντέττα» ἦταν ἁπλὸ καὶ χωρὶς δραματικὰ ἐπεισόδια. Μιὰ μέρα ἐπισκέφθηκε τὴν ὤμορφη Τζὶν Χάρλοου στὴ βίλλα της καὶ τῆς εἶπε :

—Μ' ἀρέσετε καὶ θέλω νὰ σᾶς κάνω φίλη μου !

Ἐκεί η φυσικὰ ἔγινε ἔξω φρενῶν καὶ τὸν ἔδιωξε μὲ τὸν χειρότερο τρόπο.

Ὁ μίστερ Ντόϊσερ ὅμως, χωρὶς ν' ἀπογοητευθῆ, τῆς ἔστειλε μιὰ ἀνθοδέσμη μὲ κρυστάλλινα τριαντάφυλλα, τὰ ὁποῖα εἶχαν μέσα ἕνα ὑπέροχο ἄρωμα. Τὸ δῶρο του ἦταν ἕνα ἀληθινὸ ἀριστούργημα. Ἡ Τζὶν τὸν κάλεσε λοιπὸν νὰ δειπνήσουν καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἡ πρότασι ποὺ μοῦ κάνατε δῶ καὶ λίγες μέρες δὲν μοῦ φαίνεται καὶ ἄσχημη... Ἂς κάνουμε λοιπὸν μιὰ δοκιμή. Ἀλλὰ σᾶς εἰδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ μοῦ πῆτε οὔτε ἕναν τρυφερὸ λόγο.

Κι' ὁ Λέλυ Ντόϊσερ κράτησε τὸ λόγο του. Γι' αὐτό, ἄλλωστε, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ὁ πιὸ τρυφερὸς φίλος τῆς Τζὶν Χάρλοου.

* * *

Ὁ Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ εἶνε πάλι ἐρωτευμένος. Αὐτὴ τὴν πληροφορία μᾶς δίνουν τὰ «Νέα τοῦ Χόλλυγουντ». Ὁ νέος ἔρως του εἶνε μιὰ γοητευτικὴ ξανθὴ Νιουγιορκέζα, ἡ ὁποία βρίσκεται δῶ καὶ λίγο καιρὸ στὸ Χόλλυγουντ. Ἐννοεῖται ὅτι ὅλοι εἶνε βέβαιοι ὅτι ὁ «Μπὸμπ» δὲν θ' ἀργήση νὰ βαρεθῆ κι' αὐτὴ τὴν ἀγαπημένη του καὶ θὰ τὴν ξεχάση μὲ τὴ συντροφιὰ καμμιᾶς ἄλλης !...

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΤΡΕΛΛΗ ΕΡΩΤΙΚΗ ΖΩΗ ΕΠΙ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ Γ'

ΤΩΝ A. SIMOND ET M. C.POINSOT

I

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΩΝ ΕΙΚΟΣΙ ΚΑΛΛΟΝΩΝ

Ἕνα στοίχημα τοῦ αὐτοκράτορος Ναπολέοντος Γ' καὶ τῆς αὐτοκρατείρας συζύγου του Εὐγενίας. Ἡ ἐννηὰ ὡραιότερες Γαλλίδες. Ἡ ξανθή, καπριτσιόζα καὶ φλογερὴ δούκισσα ντὲ Περσινιύ.—Ἡ μελαχροινὴ δούκισσα ντὲ Καντόρ. Ἡ εὐσεβὴς κόμησσα ντὲ Μοντεμπέλλο καὶ ἡ «θεία» κόμησσα ντὲ Πουρταλές. — Μιὰ οἰκογένεια ὡραίων γυναικῶν. — Τρία ἄνθη τοῦ Βορρᾶ : Ἡ βαρώνη ντὲ Ρότσιλντ, ἄνθος τοῦ Παραδείσου. Ἡ στρατάρχινα Κουρομπέρ, ἕνα σκωτσέζικο κοράλλι. Ἡ Ἄννα Μυρά, μὲ τὴν ἀμερικανικὴ ὠμορφιά. — Ἡ σουλτάνες, κλπ. κλπ.

Χίλια ὀκτακόσια ἑξῆντα... Τὸ Παρίσι εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ χαμόγελα νεραϊδῶν.

Ἡ δουλειὲς πᾶνε καλά, τὸ χρῆμα κυκλοφορεῖ, τὰ θέατρα γεμίζουν κόσμο, ἡ εἰρήνη βασιλεύει σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη... Κι' ὁ κόσμος πλουτίζει, γελάει, διασκεδάζει... Καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλους διασκεδάζει ἡ Αὐλὴ τοῦ Ναπολέοντος Γ' καὶ τῆς αὐτοκρατείαρς Εὐγενίας, στὰ ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ.

Ἡ ἀνακτορικὲς ἑσπερίδες ἔμοιαζαν μὲ πραγματικὸ ὄνειρο... Κι' ἀλήθεια, μονάχα στ' ὄνειρό του θὰ μποροῦσε νὰ δῆ κανεὶς τὶς ὠμορφιὲς ποὺ συγκεντρωνόντουσαν ἐκεῖ.

Μιὰ εὐτυχὴς σύμπτωσις θὰ μᾶς ἐπιτρέψη νὰ παρουσιάσουμε ἀμέσως τὶς εἴκοσι ὡραιότερες γυναῖκες τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Κι' ἡ σύμπτωσις αὐτὴ εἶνε ἕνα γεῦμα, ποὺ ἐδόθη στ' ἀνάκτορα τοῦ Κεραμεικοῦ, ὑπὸ τὶς ἑξῆς συνθῆκες :

Μιὰ μέρα, ὁ Ναπολέων Γ' κι' ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία εἶχαν βάλει ἕνα στοίχημα, τὸ ὁποῖο ἔχασε ἡ τελευταία. Ἔπρεπε λοιπόν, κατὰ τὴ συμφωνία ποὺ εἶχε κάνει μὲ τὸ σύζυγό της, νὰ παραθέση δι' ἐξόδων της ἕνα μεγάλο γεῦμα. Σὰν ἔξυπνη γυναῖκα ποὺ ἦταν, καὶ πρὸ πάντων σὰν μιὰ γυναῖκα ποὺ τῆς ἄρεσε νὰ ζῆ μόνο σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα γοητείας καὶ ὠμορφιᾶς, σκέφτηκε νὰ προσκαλέση στὸ τραπέζι της ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὶς εἴκοσι ὡραιότερες γυναῖκες τοῦ περιβάλλοντός της. Ὁ αὐτοκράτωρ, στὸν ὁποῖο ἄρεσε ἐπίσης ἡ ὠμορφιά, ἢ μᾶλλον τοῦ ἄρεσαν ἡ ὡραῖες γυναῖκες, ἐπεδοκίμασε τὴ γνώμη της κι' ἔτσι δόθηκε τὸ περίφημο καὶ ἱστορικὸ γεῦμα τῶν εἴκοσι καλλονῶν.

Αὐτὲς ἡ εἴκοσι καλλονὲς — τί ἀλησμόνητο θέαμα θὰ παρουσίαζαν στὸ τραπέζι, συγκεντρωμένες ὅλες μαζύ ! — ἀνῆκαν σὲ δεκα διαφορετικὰ ἔθνη, ἀπὸ τὰ ὁποῖα, ὅπως ἦταν φυσικό, τὰς περισσοτέρας ἀντιπροσώπους, ἐννέα ἐν ὅλῳ, εἶχε ἡ Γαλλία. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἱσπανικῆς καταγωγῆς αὐτοκράτειρα - οἰκοδέσποινα Εὐγενία, ἦσαν ἐκεῖ ὑπέροχες Ἰταλίδες καὶ Ρωσσίδες, μιὰ Ἑβραία καὶ μιὰ κρεολή, μιὰ Σκωτσέζα, μιὰ Ἀγγλίδα, μιὰ Ἀμερικανίδα καὶ μιὰ Οὐγγαρέζα.

Μπουκέτο ἀσύγκριτο, δηλαδή !... Μὰ ἂς ὀνομάσουμε τὰ λουλούδια του :

Ἦταν, ἐν πρώτοις, ἡ δούκισσα ντὲ Περσινιύ, ποὺ ἀριθμοῦσε εἴκοσι Μαΐους καὶ ποὺ ἦταν ἡ καλὴ συντρόφισσα τοῦ Ναπολέοντος Γ', ὅταν ἦταν ἀκόμη ἕνας ἐξόριστος καὶ καταδιωκόμενος πρίγκηψ. Ὁ αὐτοκράτωρ, μάλιστα, διατηροῦσε τόσο εὐχάριστη τὴν ἀνάμνησί της ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ὥστε κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν γάμων της καρφίτσωσε στὸ μπλλιέτο του ἕνα τσὲκ ἑνὸς ἑκατομμυρίου φράγκων καὶ τῆς τὸ ἔστειλε ὡς δῶρο. Ἡ δούκισσα ντὲ Περσινιὺ εἶχε μιὰ ὠμορφιὰ ξανθή, ἐκκεντρική, κι' ἦταν τόσο καπριτσιόζα καὶ πεισματάρα, ὥστε στοὺς χοροὺς μετεμφιεσμένων τῆς ἄρεσε νὰ ντύνεται ἔτσι, ποὺ νὰ συμβολίζη τὴ φωτιά. Τὴν ὠμορφιά της τὴν ἀποθανάτισε ὁ ζωγράφος Ντουμπούφ, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ περίφημα ἔξη μενταγιόν του, ποὺ παρίσταναν τὶς ὡραιότερες γυναῖκες τοῦ καιροῦ του : Τρεῖς ξανθὲς καὶ τρεῖς μελαχροινές, καὶ ποὺ στόλιζαν στὸ ἐπάνω μέρος τὶς ἔξη πόρτες τοῦ Γαλάζιου Σαλονιοῦ τῶν ἀνακτόρων.

Ἦταν ἀκόμη ἡ δούκισσα ντὲ Καντόρ, μιὰ ἀπὸ τὶς μελαχροινὲς τῶν ἔξη αὐτῶν μενταγιόν, στὸ ὁποῖο ὁ ζωγράφος τὴν παρίστανε ὡς Χάϊδω.

Ἦταν ἐπίσης κι' ἡ δούκισσα ντὲ Μονμορανσὺ Κάρμεν, ἡ ὁποία πέθανε τόσο νέα, κόρη τῆς μαρκησίας ντὲ Λὰς Μαρίσμας, αὐτή, γιὰ τὴν ὁποία ἔλεγε πὼς «ἔχει μάτια γεμᾶτα φλόγα καὶ καρδιὰ ἀπὸ πάγο».

Ἡ μαρκησία ντὲ Λὰς Μαρίσμας βρισκόταν ἐκείνη τὴν ἡμέρα κοντὰ στὴν κόρη της. Πολλοὶ τὴν ἤξεραν μὲ τὸ ὄνομα κ. Ἀγκουάντο, γιατί, ὅταν χήρεψε ἀπὸ τὸν Λὰς Μαρίσμας, ἕναν Ἱσπανὸ ποὺ εἶχε πολιτογραφηθῆ Γάλλος καὶ ποὺ πέθανε τρελλὸς καὶ στὸν ὁποῖο παραστάθηκε ὡς τὴν τελευταία του στιγμὴ μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀφοσίωσι, παντρεύτηκε τὸν ὑποκόμητα Ἀγκουάντο, ὁ ὁποῖος εἶχε τὰ καλύτερα ἁμάξια τοῦ Παρισιοῦ καὶ ποὺ ἔδινε στὸ πριγκηπικὸ μέγαρό του τὶς λαμπρότερες ἑορτὲς τοῦ καιροῦ του. Οἱ Ἀγκουάντος ἦσαν τόσο πλούσιοι, ὥστε ὁ μαίτρ - ντ' ὀτέλ τους ἔγινε πολυεκατομμυριοῦχος.

Ἔχουμε καὶ δυὸ κόμησσες, στὸ γεῦμα τῶν εἴκοσι καλλονῶν, τὴν κόμησα Μοντεμπέλλο, σύζυγο τοῦ ὁμωνύμου στρατάρχου, ὑπέρκομψη καὶ ὑπερχαριτωμένη, ἡ ὁποία ἐξαφανίστηκε ἐντελῶς ἀπὸ τὸν κόσμο μετὰ τὴν πτῶσι τῆς αὐτοκρατορίας, καὶ τὴν ὑπέροχη, τὴν θεϊκῆς ὠμορφιᾶς κόμησσα ντὲ Πουρταλές, τῆς ὁποίας ὅταν κυττάζει κανεὶς τὸ πορτραῖτο, τὸ καμωμένο ἀπὸ τὸν Βεντερχάλτερ, νοιώθει ἕνα μυστηριῶδες ρῖγος πάθους νὰ τοῦ περνάη ὅλο του τὸ κορμί.

Τέλος, πλάϊ σ' αὐτὲς τὶς δυὸ κόμησσες, ἦσαν δυὸ βαρωνίδες, ἡ κ. ντὲ Πιερρεμποὺργκ κι' ἡ κ. ντὲ Μπουργκουάν, στὶς ὁποῖες πρέπει νὰ προσθέσουμε καὶ τὴν μαρκησία ντὲ Κανεζύ, γιὰ νὰ συμπληρώσουμε τὶς Γαλλίδες τοῦ γεύματος τῶν εἴκοσι καλλονῶν.

Ἡ Ρωσσίδες κυρίες ὀνομαζόντουσαν δούκισσα ντὲ Μορνὺ καὶ ἡ Λεοπὸλντ Μανιάν. Ἡ ξανθὴ δούκισσα ὀνομαζόταν Σοφία Τρουμπετσκόϊ κι' ἦταν κυρία ἐπὶ τῶν τιμῶν τῆς Τσαρίνας, ὅταν ὁ δοὺξ ντὲ Μορνύ, ποὺ εἶχε πάει μ' ἀποστολὴ στὴν Πετρούπολι, τὴν συνάντησε καὶ γοητεύθηκε τόσο ἀπὸ τὰ γαλάζια μάτια της καὶ τὴ χάρι της, ὥστε τὴν ἔκανε σύζυγό του.

Ἡ κ. Λεοπὸλντ Μανιὰν πάλι ἦταν ἀδελφή της κι' ἐθεωρεῖτο ὡς μιὰ ἀπὸ τὶς ὡραῖες μέσα στὶς ὡραῖες τῆς Αὐλῆς.

Πλάϊ αὐτὰ τὰ κοράλλια τοῦ Βορρᾶ, τρία ἄλλα κοράλλια τοῦ Νότου σκόρπιζαν ὅλη τὴ γοητεία τους στὸ γεῦμα αὐτὸ τῶν εἴκοσι καλλονῶν.

Ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἦταν κι' ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία, ἡ ὡραία Ἱσπανιόλα, μὲ τοὺς θείους ὤμους της. Μὰ γι' αὐτὴν θὰ μιλήσουμε πιὸ κάτω.

Τὰ ἄλλα δυὸ ἦσαν ἡ Ἰταλίδες κ. Μπαρτολόνυ καὶ ἡ κόμησσα Βαλέφσκα. Ἡ τελευταία εἶχε ἕνα πρόσωπο γεμᾶτο πάθος καὶ γλύκα καὶ τὰ φιλήματά της τὰ δοκίμασε, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σύζυγό της, ὁ Ναπολέων Γ' καὶ ἀρκετοὶ ἄλλοι.

Ἡ Ἑβραία τοῦ γεύματος τῶν εἴκοσι καλλονῶν ἦταν ἡ πάμπλουτη βαρώνη Ρότσιλντ, τὸ πουλὶ τοῦ Παραδείσου, ὅπως τὴν ἀποκαλοῦσαν.

Ἡ στρατάρχινα Κουρομπὲρ προμήθευε στὸ γεῦμα τὴν Σκωτσέζικη ὠμορφιά της, μιὰ ὠμορφιὰ ζωντανή, δυνατή, ὑπέροχη. Ἡ Ἄννα Μυρὰ ἦταν ἡ ἀμερικανικὴ καλλονή, μιὰ συνταρακτικὴ καλλονή, ψηλή, κομψὴ καὶ λεπτή, ποὺ εἶχε παντρευτῆ τὸν κοντούλη δοῦκα ντὲ Μονσύ, καὶ γι' αὐτό, ὁσάκις ὁ κόσμος ἔβλεπε τὸ ἀνδρόγυνο, ἔλεγε : «Σὲ μεγάλο γάτο, μικρὸς ποντικός» !...

Ἡ ὡραία κρεολὴ μαρκησία ντὲ Σασσελὸν - Λωμπά, ἡ Οὐγγαρέζα πριγκήπισσα Μέττερνιχ κι' ἡ μισο-Ἀγγλίδα κ. ντὲ Γκαγιφέ, συμπλήρωναν τοὺς συνδυασμοὺς τοῦ περιφήμου αὐτοῦ γεύματος. Ἡ τελευταῖες αὐτὲς ὅμως ἦσαν τόσο ὑπέροχες στὴν ὠμορφιά τους κι' ἔχουν τόσο πικάντικα ἀνέκδοτα, ὥστε δὲν μποροῦμε ν' ἀσχοληθοῦμε μαζύ τους μὲ δυὸ γραμμὲς μόνο. Θὰ μιλήσουμε σχετικῶς παρακάτω.

Ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενία

Θέλετε τώρα νὰ μάθετε ποιὲς ἀπ' αὐτὲς ἦσαν ἡ εὐνοούμενες τοῦ Ναπολέοντος Γ' ; Ποιὲς ἔπαιξαν ρόλο κοντά του σουλτανῶν ;

Κι' αὐτὸ θὰ τὸ δῆτε παρακάτω.

* * *

Κι' ἐν πρώτοις, ἡ πιὸ εὐνοουμένη Σουλτάνα τοῦ αὐτοκράτορος ἦταν ἡ ἴδια ἡ σύζυγός του Εὐγενία —«Οὐζενέ», ὅπως τὴν ἔλεγε ὁ ἴδιος, «Οὐράνια» ὅπως τὴν ἔλεγε ἡ μητέρα της, καὶ «Νινί», ὅπως τὴν ἔλεγαν περιφρονητικὰ οἱ ἀντιβοναπαρτισταί.

Ναί, αὐτὴ ἦταν ἡ εὐνοουμένη σουλτάνα, παρ' ὅλες τὶς ἀπιστίες τοῦ συζύγου της. Αὐτὸ ἄλλωστε φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ ἕνα ἀπόσπασμα τῶν Ἀπομνημονευμάτων τῆς πριγκηπίσσης Ματθίλδης τῆς Γαλλίας.

«Σ' ἕνα ἀνακτορικὸ χορὸ — γράφει ἡ πριγκήπισσα Ματθίλδη — εἶδα τὸν αὐτοκράτορα σκεφτικόν. Τὸν ρώτησα τί ἔχει κι' ἐκεῖνος μοῦ ἀπάντησε :

—Ἔχω δυνατὸ πονοκέφαλο, κι' ἐπὶ πλέον μὲ κυνηγᾶνε τρεῖς ὡραῖες κυρίες...

—Ὤ ! Τρεῖς μαζύ ; ἔκανα ἐγὼ ξαφνιασμένη. Μὰ εἶνε τρέλλα νἄχετε μπλέξει μὲ τρεῖς γυναῖκες συγχρόνως. Κι' ἡ αὐτοκράτειρα ;

—Ὤ ! στὴν αὐτοκράτειρα ἔμεινα πιστὸς τοὺς ἔξη πρώτους μῆνες τοῦ γάμου μας... Μὰ ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ μικρὲς ἐρωτικὲς διασκεδάσεις. Ἐξ ἄλλου, ἔπειτα ἀπὸ καθεμιὰ ἀπὸ τὶς διασκεδάσεις αὐτές, ξαναγυρίζω κοντά της μ' εὐχαρίστησι».

Ἔτσι ἀσφαλῶς θὰ μιλοῦσε κι' ἕνας Τοῦρκος σουλτᾶνος γιὰ τὴν πιὸ ἀγαπημένη του σουλτάνα.

* * *

Ὁ Ναπολέων Γ', ἄλλωστε, παντρεύτηκε τὴ σύζυγό του ἀπὸ ἔρωτα, ἀσχέτως ἂν ἔπαιξε σπουδαῖο ρόλο στὸ γάμο αὐτὸ ἡ γυναικεία πονηρία, τόσο τῆς Εὐγενίας, ὅσο καὶ τῆς μητέρας της.

Ἡ Εὐγενία, ἡ ὁποία γεννήθηκε στὴ Γρενάδα τῆς Ἱσπανίας, τὸν μῆνα τῶν ρόδων τοῦ 1825, πέρασε μιὰ νεότητα ἀρκετὰ ταραγμένη, μιὰ νεότητα γεμάτη ταξείδια, τὰ ὁποῖα συνετέλεσαν ν' ἀποκτήση μιὰ μόρφωσι κοσμοπολιτική, ἀτελῆ, βέβαια, μὰ ποικίλη καὶ ζωντανή. Ἡ μητέρα της, ἡ ὁποία δὲν ἦταν καθόλου ὑπόδειγμα ἀρετῆς, τὴν ἄφησε ν' ἀνθίση ἀνάμεσα στὶς πιὸ διαφορετικὲς σχέσεις κι' ἀνάμεσα σὲ περιπέτειες, ποὺ ἦσαν συχνὰ πικάντικες. Κι' ἔτσι ἡ Εὐγενία ἔγινε μιὰ νέα γυναῖκα καπριτσιόζα, ἐλευθερόστομη, θεληματικὴ καὶ σαγηνευτική. Ἀπὸ πολὺ νωρὶς κατώρθωσε νὰ ἐμβαθύνη στὸ Γαλλικὸ πνεῦμα, χάρις σὲ δυὸ περιφήμους Γάλλους διανοουμένους, φίλους τῆς μητέρας της : τὸν Στένταλ καὶ τὸν Μεριμέ.

Ἡ μητέρα της, ἡ ντόνα Μαρία Μανουελίτα, χήρα τοῦ Ἱσπανοῦ εὐπατρίδου Μοντίγκο, ἔμενε στὴ Μαδρίτη, καὶ στὰ σαλόνια της σύχναζε ὅλη ἡ ἱσπανικὴ ἀριστοκρατία, τὴν ὁποία τραβοῦσε ἐκεῖ ἡ ὠμορφιὰ τῆς νεαρᾶς Εὐγενίας. Πολλοὶ μάλιστα ἐρωτοτροποῦσαν τότε μαζύ της καὶ πρὸ πάντων ὁ δοὺξ τοῦ Σέστο. Μὰ ἡ Εὐγενία, ἂν καὶ δὲν ἀπέκρουε τὸν ἔρωτά του, συλλογιζόταν μᾶλλον τὴν εὐχαρίστησι, παρὰ τὸν γάμο. Ἴσως, ἀπὸ τότε, μάντευε τὰ ὑψηλὰ τῆς πεπρωμένα.

Ἡ μητέρα της ταξείδευε πολὺ καὶ φυσικὰ ἔπαιρνε μαζύ της τὴν Εὐγενία, καθὼς καὶ τὴν ἀδελφή της Πάκκα, ἡ ὁποία ἦταν ἐπίσης ὡραία. Ὅταν πήγαιναν στὸ Παρίσι, ὅλα τὰ σαλόνια ἄνοιγαν μπρὸς στὴ συναρπαστικὴ ὠμορφιὰ τῶν δυὸ νεαρῶν Ἱσπανίδων. Ἂν δὲν εἶχαν τὴν ὠμορφιά τους, εἶνε ζήτημα ἂν θὰ γινόντουσαν δεκτὲς στὰ περισσότερα ἀπ' αὐτά, γιατὶ ἡ καταγωγή τους δὲν ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀριστοκρατική. Κι' ἀπόδειξις αὐτοῦ, εἶνε ὅτι κάποτε ποὺ ἡ πριγκήπισσα ντὲ Πολινιὰκ ἔδωσε μιὰ γιορτὴ σὲ περιωρισμένο ἀριστοκρατικὸ κύκλο, δὲν τὶς ἐκάλεσε.

Ἡ Εὐγενία ἔνοιωσε μάλιστα τότε κάποιο πεῖσμα, ὅπως ἐπίσης πεισματώθηκε ὅταν ὁ δοὺξ τῆς Ἄλβας, τὸν ὁποῖο φιλοδοξοῦσε νὰ κάνη σύζυγό της, προτίμησε καὶ παντρεύτηκε τὴν ἀδελφή της Πάκκα, ἂν καὶ ἀσφαλῶς θὰ γέλασε ἀργότερα γιὰ ὅλ' αὐτά...

Ἐντωμεταξὺ ὅμως ὁ καιρὸς περνοῦσε κι' ἡ Εὐγενία τὴν ἔχανε σὲ διάφορα ἄσκοπα φλέρτ, ὡς ὅτου τέλος γνώρισε σχεδὸν συγχρόνως δυὸ ἀνεψιοὺς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, τὸν πρίγκηπα Ἱερώνυμο Βοναπάρτη καὶ τὸν πρίγκηπα Λουδοβῖκο - Ναπολέοντα - Βοναπάρτη, τὸν κατόπιν σύζυγό της, ποὺ ἦταν τότε ἀκόμα πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας. Ἐρωτοτροποῦσε καὶ μὲ τοὺς δυό, ὡς ὅτου προτίμησε τὸ δεύτερο, γιατὶ σ' αὐτὸν ἔβλεπε νὰ χαμογελάη τὸ μέλλον, ἂν καὶ ὁ πρῶτος τῆς ἄρεσε περισσότερο.

* * *

Οἱ μέλλοντες σύζυγοι βλεπόντουσαν στὴν ἀρχὴ στὰ διάφορα ἀριστοκρατικὰ σαλόνια τοῦ Παρισιοῦ. Τέλος, μιὰ μέρα, ὁ Ναπολέων πῆγε στὸ μέτριο σχετικῶς σπίτι, ὅπου κατοικοῦσε ἡ Εὐγενία μαζὺ μὲ τὴ μητέρα της. Ἔνοιωθε νὰ τὸν τραβάη ἐξαιρετικὰ ἡ ὡραία Ἱσπανιόλα καὶ αἰσθανόταν μεγάλη ἐπιθυμία νὰ τὴν κάνη δική του. Κατὰ τὴν ἐπίσκεψί του μάλιστα αὐτή, δὲν ἐδίστασε νὰ τῆς τὸ πῆ.

Τότε ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε ἑτοιμότατα :

—Πρίγκηψ... Μετὰ τὸ γάμο !...

Μὰ ὅταν τὴν ἴδια μέρα ὁ Ναπολέων μίλησε γιὰ τὸ πάθος του αὐτὸ στὸν ἐξάδελφό του Ἱερώνυμο καὶ τοῦ ἔκανε λόγο γιὰ ἕναν ἐνδεχόμενο γάμο μὲ τὴν Εὐγενία, ἐκεῖνος τοῦ ἀπάντησε ψυχρά :

—Ἕνας Βοναπάρτης μπορεῖ ν' ἀγαπήση μιὰ δεσποινίδα ντὲ Μοντίγκο, μὰ ὄχι καὶ νὰ τὴν παντρευτῆ !...

Ἐντωμεταξύ, ὅσο περισσότερο ἀντιστεκόταν ἡ Εὐγενία, τόσο ὁ Ναπολέων φλογιζόταν ἀπὸ ἔρωτα. Δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ κάνη χωρὶς αὐτήν... Τὴν προσκαλοῦσε σ' ὅλες τὶς ἐπίσημες δεξιώσεις καὶ στὰ κυνήγια, πρὸς μεγάλο σκάνδαλο ὅλων τῶν συγγενῶν του καὶ τῶν φίλων του.

Ὅταν ὁ Ναπολέων κατήργησε πραξικοπηματικῶς τὴ δημοκρατία κι' ἀνακήρυξε τὸν ἑαυτό του αὐτοκράτορα τῶν Γάλλων, ἐξακολούθησε νὰ ἐρωτοτροπῆ μὲ τὴν Εὐγενία, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε ἔξω φρενῶν τὴν μὶς Χόβαρντ, τὴν ἡμιεπίσημη ὡς τότε ἐρωμένη του, ἡ ὁποία ἔλπιζε κι' αὐτὴ πὼς θὰ τὴν παντρευόταν.

Ὅλοι οἱ Βοναπαρτισταὶ εὐχόντουσαν νὰ ἰδοῦν τὸ εἰδύλλιο τοῦ νέου αὐτοκράτορος νὰ καταλήξη σ' ἕναν ἐρωτικὸ δεσμό, κι' ὄχι σὲ γάμο, γάμο ἀταίριαστο, ἀφοῦ ἡ Εὐγενία δὲν ἀνῆκε σὲ βασιλικὸ οἶκο. Ἐπεδίωξαν μάλιστα νὰ προκαλέσουν μιὰ ἀπὸ τὶς περιστάσεις αὐτές, κατὰ τὶς ὁποῖες δυὸ ἐρωτευμένοι βρίσκονται ἄξαφνα μόνοι καὶ δὲν μποροῦν πειὰ νὰ συγκρατήσουν τὸ πάθος τους. Ἔλπιζαν ὅτι μ' αὐτὸ τὸν τρόπο ὁ Ναπολέων, ἱκανοποιῶντας τὶς ἐπιθυμίες του, θὰ ἔπαυε νὰ λαχταράη τὴν Εὐγενία.

Μὰ ἔκαναν τοὺς λογαριασμούς τους χωρὶς νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τους τὴν ἐξυπνάδα τῆς Εὐγενίας. Πάντως τὰ κανόνισαν ἔτσι, ὥστε μιὰ νύχτα ὁ Ναπολέων, βρίσκοντας τὴν πόρτα τοῦ δωματίου τῆς ἀγαπημένης του ἀνοιχτή, μπῆκε μέσα κι' ἄρχισε νὰ τὴν ἀγκαλιάζη καὶ νὰ τὴν φιλάη, προσπαθῶντας νὰ κατανικήση κάθε της ἀντίστασι.

Μὰ ἡ νέα γυναῖκα ἀμύνθηκε τόσο ἐπίμονα, ὥστε στὸ τέλος ὁ αὐτοκράτωρ, ἐγκαταλείποντας κάθε προσπάθεια, τὴ ρώτησε :

—Μὰ ποιὸς εἶνε, λοιπόν, ὁ δρόμος τῆς καρδιᾶς σας ;

—Ὁ δρόμος ποὺ περνάει ἀπὸ ἐκκλησία ! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη ἑτοιμότατα.

Συγχρόνως δὲ κατώρθωσε νὰ τοῦ ἀποσπάση μιὰ ἐπιστολή, διὰ τῆς ὁποίας ζητοῦσε ἀπὸ τὴ μητέρα της τὸ χέρι της.

Τὴν ἄλλη μέρα, καθὼς ἡ Εὐγενία εἶχε πάει κυνῆγι μὲ τὴν Αὐλὴ στὸ δάσος τῆς Κομπιέννης, ὁ Ναπολέων ἔπλεξε ἕνα στέφανο ἀπὸ τριφύλλια, τῆς τὸν φόρεσε στὸ κεφάλι καὶ τῆς εἶπε δυνατά, ὥστε νὰ τὸν ἀκούσουν ὅλοι :

—Αὐτό, ὡς ὅτου νὰ σᾶς φορέσω τὸ ἄλλο.

Ἡ εἴδησις τοῦ αὐτοκρατορικοῦ γάμου ἀνησύχησε τὴ Γαλλία, ἔρριξε τὶς τιμὲς τοῦ Χρηματιστηρίου, ἔκανε τοὺς πολιτικοὺς ν' ἀγανακτήσουν. Μονάχα ὁ Λαμαρτῖνος ἐπεδοκίμαζε τὸ γάμο αὐτόν, ἴσως γιατί ἦταν φιλόλογος. Λένε δὲ πράγματι ὅτι τὰ γράμματα τῆς Εὐγενίας πρὸς τὸν μνηστῆρα της ἦσαν ἀριστουργήματα ὕφους. Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε καθόλου περίεργο, γιατί τῆς τὰ ὑπαγόρευε ὁ Προσπὲρ Μεριμέ !

Μιὰ ἀριστοκράτις τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἡ κ. ντὲ Κονστάντ, γράφει σχετικῶς στὸ Ἡμερολόγιό της, στὶς 10 Ἰανουαρίου 1853 :

«Χθὲς ἐδόθη χορὸς ὑπὸ τῆς Α. Α. Μ. τῆς πριγκηπίσσης Ματθίλδης. Κατὰ τὶς τρεῖς τὸ πρωῒ ἐμείναμε τριάντα πρόσωπα μόνο γιὰ τὸ σουπέ, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦταν καὶ ἡ δὶς Εὐγενία ντὲ Μοντίγκο καὶ ἡ μητέρα της.

Ὁ αὐτοκράτωρ ἐνδιαφέρεται πολὺ γιὰ τὴν ὡραία αὐτὴ νέα. Ἐπὶ μιὰ ὥρα καὶ περισσότερο εἶχε μαζύ της μιὰ ἰδιαίτερη συνομιλία, τὴν ὁποία κανεὶς δὲν ἐτόλμησε νὰ ταράξη.

Ἡ δεσποινὶς ντὲ Μοντίγκο, παρ' ὅλη τὴν εὔνοια τοῦ αὐτοκράτορος, δὲν τὰ χάνει καθόλου. Φέρεται πάντοτε μὲ ἄνεσι καὶ μὲ χάρι. Αὐτὴ καὶ ἡ μητέρα της ἐλπίζουν σὲ γάμο καὶ πρὸς τὴν πραγματοποίησι τῆς ἐλπίδος αὐτῆς τείνουν ὅλες ἡ προσπάθειές τους. Ὅλοι στὴν Αὐλὴ περιποιοῦνται ὅσο μποροῦν τὴν δεσποινίδα ντὲ Μοντίγκο, οἱ ὑπουργοὶ τὴν χαϊδεύουν καὶ εἶνε ὁ ἥλιος ποὺ ἀνατέλλει».

Ἡ Εὐγενία θριαμβεύει. Στὶς 22 Ἰανουαρίου ὁ αὐτοκράτωρ ἀνήγγειλε στὰ νομοθετικὰ σώματα τὸ γάμο του, ὁ ὁποῖος ἔγινε ἑφτὰ ἡμέρες ἀργότερα.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ Δούκισσα ντὲ Περσινιὺ
(Ἔργο τοῦ Ντουμπούφ)

ΑΠΟ Τ' ΑΓΡΙΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΣΥΝΗΣ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΜΙΑΣ ΞΑΝΘΗΣ “ΓΟΗΣΣΑΣ„

Τὸ τραγικὸ ἄσυλο τοῦ Μπορντῶ. Τέσσερες χιλιάδες τρελλοὶ κλεισμένοι σ' ἕνα ψυχιατρεῖο. Ἡ σκανδαλώδης διαγωγὴ τῶν γιατρῶν καὶ τῶν νοσοκόμων πρὸς τὶς τρελλὲς γυναῖκες. Τὰ θύματα τοῦ ὑποκόσμου. Πῶς γνώρισε ὁ Πιὲρ Ἀνζεβὲν μιὰ ὄμορφη χορεύτρια. Ὁ φλογερὸς ἔρως του γιὰ τὴν ξανθὴ «γόησσα». Μιὰ ἑβδομάδα μέλιτος στὸ φρενοκομεῖο. Ἡ τρομαχτικὴ ἐπανάστασις τῶν παραφρόνων. Ἡ δραπέτευσις τῆς «γυναίκας» τοῦ Ἀνζεβέν. Τὸ τραγικὸ τέλος μιᾶς ἐρωτικῆς ἱστορίας, κλπ.

ΣΤΑ περίχωρα τοῦ Μπαρντώ, ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς ἀπέραντους ἀμπελῶνες ὑψώνεται ἕνα μελαγχολικὸ κτίριο, ποὺ εἶνε τριγυρισμένο ἀπὸ χοντροὺς καὶ πανύψηλους τοίχους. Ὅσοι ἄνθρωποι τύχει νὰ περάσουν ἀπὸ ἐκεῖ πέρα, ἀκοῦνε ἕνα σωρὸ φωνές, οὐρλιάσματα κι' ἄγριες κραυγὲς ποὺ προκαλοῦν τὴ φρίκη. Σ' αὐτὸ τὸ μεγάλο κτίριο μὲ τὰ σιδερόφραχτα παράθυρα εἶνε κλεισμένοι τέσσαρες χιλιάδες ἐπικίνδυνοι τρελλοί. Οἱ γιατροὶ καὶ οἱ πολυάριθμοι νοσοκόμοι μάταια ἀγωνίζονται νὰ τοὺς ἡσυχάσουν. Ὅλοι τους ὑποφέρουν ἀπὸ τρομαχτικοὺς παροξυσμούς, οὐρλιάζουν σὰν τσακάλια καὶ καμμιὰ φορὰ ἐγκληματοῦν μὲ ἕναν ἀνατριχιαστικὸ τρόπο ποὺ τρομοκρατεῖ τοὺς φύλακές τους. Κι' ὡστόσο μέσα σ' αὐτὸ τὸ μακάβριο περιβάλλον ἐξετυλίχθη ἐδῶ καὶ λίγες μέρες, ἕνα ἄγριο ἐρωτικὸ δρᾶμα ποὺ εἶχε ὡς θῦμα μιὰ γοητευτικὴ γυναῖκα τοῦ ὑποκόσμου τοῦ Μπορντὼ καὶ ὡς ἥρωα ἕναν ἀπὸ τοὺς πιὸ καλοὺς καὶ τοὺς πιὸ ἥσυχους φύλακες τῶν παραφρόνων. Μὰ ἂς σᾶς διηγηθοῦμε μὲ κάθε λεπτομέρεια αὐτὴ τὴν τραγικὴ ἱστορία γιατὶ μὰ τὴν ἀλήθεια εἶνε ὑπερβολικὰ πρωτάτυπη.

Ὁ Πιὲρ Ἀνζεβὲν ἦταν ἕνας εἰρηνικὸς φύλακας τῶν τρελλῶν καὶ ἔκανε μὲ ἐξαιρετικὴ εὐσυνειδησία τὴ δουλειά του. Ἀπέφευγε νὰ ἐρεθίζη μὲ τὴ συμπεριφορά του τοὺς ἀρρώστους καὶ κατάφερνε χωρὶς νὰ τοὺς περνάη τὸν ζουρλομανδύα νὰ τοὺς κάνη νὰ ἡσυχάζουν. Ἦταν ὁ μόνος ἄνθρωπος στὸν ὁποῖο οἱ τρελλοὶ καὶ πρὸ πάντων ἡ γυναῖκες εἶχαν ἐμπιστοσύνη. Καὶ ἀλήθεια ὁ Πιὲρ Ἀνζεβὲν ἀναγκαζόταν νὰ περιποιῆται μόνος του τὶς τρεῖς χιλιάδες τῶν γυναικῶν τοῦ ἀσύλου καὶ νὰ τὶς βάζη στὰ κελλιά τους νὰ κοιμοῦνται, ὅπως τὰ μικρὰ παιδιὰ στὴν κούνια τους. Ὁ Πιὲρ ἀγαποῦσε ὅλες αὐτὲς τὶς δυστυχισμένες ποὺ ἡ καταχρήσεις, οἱ δυνατοὶ ψυχικοὶ κλονισμοὶ καὶ τὰ ναρκωτικὰ τὶς εἶχαν ὁδηγήσει ἐκεῖ πέρα, καὶ ἔκανε ὅ,τι μποροῦσε γιὰ ν' ἀνακουφίζη τὴ δυστυχία τους. Οἱ ἄλλοι ὅμως συνάδελφοί του δὲν ἔκαναν τὸ ἴδιο. Γι' αὐτοὺς αὐτὲς ἡ τραγικὲς γυναῖκες ἦταν ἕνα μέσο διασκεδάσεως καὶ δὲν περνοῦσε μέρα ποὺ νὰ μὴ ξεσπάση ἕνα ἀκατονόμαστο σκάνδαλο.

Κι' αὐτοὶ ἀκόμη οἱ γιατροὶ τοῦ φρενοκομείου αὐτοῦ, καθὼς καὶ οἱ βοηθοί τους εἶχαν φίλες τὶς πιὸ ὄμορφες καὶ τὶς πιὸ νέες τρελλὲς κι' ἐκμεταλλευόντουσαν τὴν πνευματικὴ ἀνικανότητά τους γιὰ νὰ τὶς κατακτήσουν. Καταλαβαίνετε λοιπὸν τί θέαμα παρουσίαζε αὐτὸ τὸ ἄσυλο τοῦ Μπορντώ. Ἦταν μᾶλλον ἕνα δημόσιο ἄσυλο ἔρωτος παρὰ ἕνα ψυχιατρεῖο.

Ὁ Πιὲρ Ἀνζεβὲν λοιπόν, ἐρχόντουσαν ὧρες ποὺ συχαινόταν ὅλο τὸν κόσμο καὶ ὅλη τὴν ἑβδομάδα δὲν σκεφτόταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀνάπαυσι τοῦ Σαββατοκύριακου. Τότε φοροῦσε τὸ καινούργιο κοστοῦμι του καὶ κατέβαινε στὸ Μπορντὼ γιὰ νὰ διασκεδάση στὰ κέντρα τοῦ λιμανιοῦ του καὶ στὰ διάφορα μπάρ. Ὅλες ἡ εὔθυμες γυναῖκες τὸν ἤξεραν μὲ τὸ μικρὸ ὄνομά του καὶ μερικὲς μάλιστα τὸν ἀγαποῦσαν μὲ ἕναν πραγματικὸ ἔρωτα. Ὁ Πιὲρ Ἀνζεβὲν ἦταν πάντοτε καλὸς μαζύ τους καὶ καθὼς εἶχε τρομαχτικὴ δύναμι προθυμοποιεῖτο νὰ κανονίζη ὅλους τοὺς λογαριασμούς τους. Τσάκιζε στὸ ξύλο ταὺς διαφόρους ναῦτες ποὺ τὶς βασάνιζαν καὶ δὲν ἐπέτρεπε σὲ κανέναν νὰ τοὺς μιλήση μὲ πρόστυχο τρόπο:

— Εἶνε κι' αὐτὲς ἀνθρώπινα πλάσματα, διεμαρτύρετο. Δὲν πρέπει νὰ τὶς βασανίζετε καὶ νὰ τὶς κάνετε νὰ ὑποφέρουν, ἐπειδὴ τοὺς προσφέρατε ἕνα ποτῆρι κρασί. Φανῆτε πιὸ εὐγενεῖς μαζύ τους, γιατὶ θὰ σᾶς σπάσω τὰ πλευρά.

Καὶ συχνὰ ὁ Πιὲρ Ἀνζεβὲν πραγματοποιοῦσε τὴν ἀπειλή του.

Ἕνας τέτοιος καυγᾶς λοιπὸν ἦταν ἡ ἀφορμὴ νὰ γνωρίση ὁ Πιὲρ μιὰ πολὺ ὄμορφη ξανθὴ γυναῖκα. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦταν ἕνα γοητευτικὸ πλάσμα ποὺ γιὰ νὰ κερδίση τὴ ζωή του χόρευε στὸ μπὰρ «Τῶν Τριῶν Ἀστέρων» καὶ πουλοῦσε τὰ χάδια του καὶ τὰ φιλιά του στοὺς ξένους ναυτικούς. Μιὰ νύχτα ὁ Ἀνζεβὲν εἶχε μπῆ σ' αὐτὸ τὸ μπὰρ γιὰ νὰ βρέξη τὸ λαιμό του ποὺ εἶχε στεγνώσει. Κάθησε σ' ἕνα τραπέζι, παράγγειλε μιὰ μποτίλλια κρασὶ καὶ ἄρχισε νὰ πίνη παρακολουθῶντας τὶς διάφορες ἀρτίστες ποὺ χορεύαν.

Ὅταν παρουσιάσθηκε στὴ σκηνὴ ἡ ξανθὴ χορεύτρια οἱ θαμῶνες τοῦ κέντρου ξέσπασαν σὲ χειροκροτήματα. Ἦταν ἡ μόνη ὄμορφη καὶ δροσερὴ γυναῖκα ἐκεῖ πέρα. Ὅλοι ἤθελαν νὰ τὴν πάρουν στὸ τραπέζι τους γιὰ νὰ τῆς πρόσφέρουν ἕνα ποτό. Ἐκείνη προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγη ἀπὸ τὰ χέρια τους, φώναζε καὶ τοὺς χτυποῦσε. Ἕνας θεόρατος Σουηδὸς ὅμως τὴν ἅρπαξε σὲ μιὰ στιγμή, μὲ τόση δύναμι στὴν ἀγκαλιά του, ὥστε ἀκούστηκαν νὰ κόκκαλά της νὰ τρίξουν. Ἡ ξανθὴ χορεύτρια ἔβγαλε μιὰ σπαραχτικὴ φωνὴ καὶ λιποθύμησε.

Ὁ Πιὲρ Ἀνζεβὲν ποὺ μέχρις ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρακολουθοῦσε ἀπαθῶς τὸ παιγνίδι, τινάχτηκε ἀπὸ τὸ κάθισμά του, ἅρπαξε τὴν μποτίλλια τοῦ κρασιοῦ, πλησίασε τὸν Σουηδὸ καὶ τοῦ τὴν ἔσπασε μὲ τρομαχτικὴ δύναμι πάνω στὸ κεφάλι του. Ὁ ξένος ναύτης κυλίσθηκε σὰν ἄδειο σακκὶ στὸ πάτωμα. Ὁ Ἀνζεβὲν τότε πῆρε στὴν ἀγκαλιά του τὴ λιπόθυμη χορεύτρια, βγῆκε ἀπὸ τὸ κέντρο καὶ μὲ ἕνα αὐτοκίνητο τὴ μετέφερε στὸν οἰκίσκο του, στὸν κῆπο τοῦ ἀσύλου τῶν τρελλῶν. Ἐκεῖ τὴν ἔκανε νὰ συνέλθη κι' ἔπειτα τῆς δήλωσε:

— Μ' ἀρέσεις καὶ θὰ μείνης μαζύ μου. Θὰ σὲ πάρω γυναῖκα μου. Ἂν εἶσαι τόσο τρυφερή, ὅσο εἶσαι ὄμορφη θὰ περάσουμε καλά. Εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος καὶ δὲν θὰ σοῦ λείψη τίποτε.

— Ποῦ βρίσκομαι ; ρώτησε ἡ χορεύτρια.

— Σὲ μιὰ κλινικὴ στὴν ὁποία εἶμαι νοσοκόμος, τῆς ἀπάντησε ὁ Ἀνζεβέν, ἀποφεύγοντας νὰ τῆς φανερώση τὴν ἀλήθεια, μὴ τὴν κάνη καὶ τρομάξη. Ἐπειδὴ δέ, ὡς γνωστό, τὸ ὄνειρο κάθε παραστρατημένης γυναίκας εἶνε νὰ βρῆ ἕναν ἄνδρα γιὰ νὰ τὴν παντρευθῆ, ἡ χορεύτρια ὕστερ' ἀπὸ λίγη σκέψι δέχθηκε τὴν πρότασι τοῦ Πιὲρ καὶ συμφώνησε νὰ μείνουν σ' αὐτὸ τὸ «νοσοκομεῖο».

Ἡ πρώτη μέρα πέρασε χωρὶς κανένα ἐπεισόδιο. Ἡ ξανθὴ «γόησσα» δὲν εἶχε καταλάβει ἀκόμη ὅτι βρισκόταν στὸ φρενοκομεῖο, γιατὶ ὁ οἰκίσκος τοῦ Ἀνζεβὲν ἦταν στὴ γωνιὰ τοῦ κήπου, πολὺ μακρυὰ ἀπὸ τὸν περίβολο στὸν ὁποῖο ἔκαναν τὸν περίπατό τους οἱ τρελλοί. Ἔτσι μὲ τὴν ἴδια ἡσυχία πέρασαν ἀκόμη λίγες μέρες. Ὁ Ἀνζεβὲν γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ἦταν ἐρωτευμένος. Ὁ ἔρως του ἦταν τόσο φλογερὸς ὥστε τὸν ἔπιανε ἀπελπισία στὴ σκέψι, ὅτι μποροῦσε μιὰ μέρα νὰ φύγη ἀπὸ κοντά του ἡ τρυφερὴ φίλη του, ὅταν θὰ μάθαινε ὅλη τὴν ἀλήθεια. Γι' αὐτὸ τὴν ἔβαζε κάθε τόσο νὰ τοῦ ὁρκίζεται ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐγκαταλείψη ποτὲ καὶ ὅτι θὰ τὸν ἀγαπάη, ὅτι κι' ἂν ἐπρόκειτο νὰ γίνη. Ἤξερε ὁ ἄτυχος Ἀνζεβέν, ὅτι οἱ παράφρονες τοῦ φρενοκομείου καὶ πρὸ πάντων ἡ γυναῖκες κυριευόντουσαν ταχτικὰ ἀπὸ τὴ μανία νὰ σκοτώνουν. Οὔρλιαζαν λοιπὸν σὰν δαιμονισμένες καὶ δὲν ἡσύχαζαν παρὰ μόνο, ὅταν τοὺς φοροῦσαν τὸ ζουρλομανδύα. Καὶ μιὰ μέρα συνέβη ἀκριβῶς ὅ,τι φοβόταν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελ. 1147)

Πῆγε καὶ συνάντησε τὴν ἀγαπημένη του στὰ λημέρια της...

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ TODD WRIGHT

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

ΑΚΟΜΑ μιὰ μέρα, εἴκοσι τέσσερες ὧρες, κι' ὁ ὑπ' ἀριθμὸν 270,041 φυλακισμένος θἄταν ἐλεύθερος. Ἐλεύθερος ἀπὸ τὰ ἀπαίσια σκοτεινὰ τείχη τῆς φυλακῆς, μέσα στὰ ὁποῖα βρισκόταν περιωρισμένος τέσσερα ὁλόκληρα χρόνια. Θὰ γλύτωνε ἀπὸ τὸ ἄγρυπνο βλέμμα τοῦ δεσμοφύλακα, ἀπὸ τὴ μονότονη τροφὴ τοῦ συσσιτίου, ἀπὸ τὴν ὑποχρέωσι νὰ πλαγιάζη κάθε βράδυ στὶς ἐννέα καὶ νὰ σηκώνεται τὸ πρωΐ στὶς ἕξη.

Ἐλεύθερος ! Θἆταν ἐλεύθερος!..

Θὰ γινόταν πάλι ὁ παληὸς ἑαυτός του, ἕνας ἄνθρωπος μὲ ὄνομα, καὶ ὄχι ἕνας ἀριθμὸς μονάχα, ἀνάμεσα σὲ χιλιάδες ἄλλους ἀριθμούς.

Θεέ μου ! Τί εὐτυχία νὰ σοῦ λένε: «Γειά σου, Τζώρτζ... Τί γίνεσαι, φίλε μου ;» ὕστερα ἀπὸ τέσσερα χρόνια ποὺ δὲν ἄκουγε παρά: «Βρὲ σύ !» ἢ «Ἔ, τὸ σαράντα ἕνα !...»

Αὔριο τὸ πρωΐ, τέτοια ὥρα, θὰ τὸν φώναζε ὁ Διευθυντὴς τῆς φυλακῆς, θὰ τοῦ ἔδινε λίγα χρήματα, μιὰ φορεσιὰ ροῦχα καὶ μερικὲς τελευταῖες συμβουλές.

Τὸ πρόγευμα ποὺ ἔπαιρνε τώρα, ἦταν τὸ τελευταῖο ποὺ ἔπαιρνε στὴ φυλακή. Θεέ μου, πῶς τὴ συχαινόταν αὐτὴν τὴν καθημερινή, πρωϊνή, πηχτὴ σούπα ἀπὸ βρώμη! Ἀσφαλῶς, σὲ ὅλη τὴ ζωή του, δὲν θὰ τὴ ξαναδοκίμαζε πειά. Αὔριο τὸ πρωΐ δὲν θὰ προγευμάτιζε, θὰ περίμενε ν' ἀπολυθῆ πρῶτα καὶ θὰ πήγαινε κατόπιν σ' ἕνα γαλακτοπωλεῖο στὸ Λονδῖνον καὶ θὰ ἔπινε ἕνα μεγάλο φλυτζάνι ἀχνιστὸ γάλα μὲ καφέ. Θὰ ἔτρωγε καὶ αὐγὰ τηγανιτὰ μὲ βούτυρο φρέσκο...

Ἀλλὰ νὰ φύγη, Θεέ μου ! Νὰ μὴ βλέπη πειὰ αὐτὰ τὰ τείχη ! Αὐτὸ ἦταν πολὺ σπουδαιότερο ἀπὸ τὸ αὐριανό, τὸ πρῶτο ἐκλεκτὸ πρόγευμα ποὺ θὰ ἔτρωγε μετὰ τέσσερα χρόνια. Τέσσερα χρόνια καὶ εἴκοσι μιὰ μέρες ! Τὶς εἴκοσι μιὰ μέρες δὲν τὶς λογάριαζε, ἀλλὰ τὰ τέσσερα αὐτὰ χρόνια ὑπῆρξαν ἀτελείωτα. Χρόνια πληκτικά, χωρὶς ἔννοια, μονότονα, τῶν ὁποίων ἡ κάθε μέρα ἦταν ὅμοια μὲ τὴν προηγουμένη.

Ἔφθασε ἡ ὥρα τοῦ γεύματος. Ἄλλες εἴκοσι ὧρες τοῦ ἔμειναν ἀκόμα. Πφ ! δὲν θὰ ξανάβαζε ψητὸ κρέας στὸ στόμα του. Τὸ εἶχε ἀηδιάσει...

— Ναί, ἔλεγε ψιθυριστά, στὸν γείτονά του στὸ τραπέζι, αὔριο φεύγω. Δὲν θὰ μὲ ξαναδῆς ποτέ, ἐδῶ μέσα !...

Αὔριο θὰ μποροῦσε νὰ μιλήση ἐλεύθερα, ὄχι ψιθυριστά.

Ἆ! κι' ἂς ἔκανε ὡραία λιακάδα αὔριο, γιατὶ ἂν ἦταν συννεφιὰ θὰ τοῦ φαινόταν σὰν γρουσουζιά.

Τί ἀτέλειωτες, ἀλήθεια, αὐτὲς ἡ τελευταῖες ὧρες. Ἂν τὸ ἀπόγευμα ἀργοῦσε τόσο πολὺ νὰ περάση, τί θὰ ἦταν ἡ νύχτα, ἡ τελευταία νύχτα τῆς φυλακίσεώς του;...

Ἔφθασε τέλος ἡ ὥρα τοῦ δείπνου. Μὰ ὁ Τζώρτζ δὲν πεινοῦσε ἀπόψε.

— Θέλεις νὰ φᾶς καὶ τὸ δικό μου ρύζι ; ρώτησε τὸν γείτονά του.

— Εὐχαριστῶ, σύντροφε. Ἀλλὰ ἐσύ ;

— Ὤ, ἐγὼ δὲν ἔχω ὄρεξι. Αὔριο θὰ φάγω ὅ,τι μοῦ γουστάρει.

— Σιωπή, σεῖς ! διέταξε ἄγρια ὁ φύλακας.

Θεέ μου !... Αὔριο θὰ μιλοῦσε ἐλεύθερα, φωναχτά, ἀκατάπαυστα, ἔτσι, γιὰ νὰ βγάλη τὸν καϋμό του. Κανεὶς δὲν θὰ τοῦ ἔλεγε: «Βουβάσου !»

— Ἀπόψε, μὲ κλειδώνεις γιὰ τελευταία φορά, εἶπε χαρούμενος στὸν δεσμοφύλακα, τὴ στιγμὴ ποὺ τὸν ἔκλεινε στὸ κελλί του. Κατόπιν πρόσθεσε: «Ἔννοια σου κι' ἂν ἀγαπήσω ἄλλη φορὰ καὶ μοῦ κλέψουν τὴν ἀγάπη μου, δὲν θἆμαι τόσο βλάκας νὰ πυροβολήσω τὸν ἀντεραστή μου... Ἂς τὴν πάρη τὴ γυναῖκα, ὥρα τους καλή !

Ὁ διευθυντὴς τῶν φυλακῶν ἄρχισε νὰ τὸν συμβουλεύῃ...

Κι' ὅμως λυπόταν γιατὶ δὲν τὸν εἶχε ἀφήσει στὸν τόπο ἐκεῖνο τὸν ἄθλιο !

Νὰ τὸν παντρεύτηκε τάχα ἡ γυναῖκα του, ὅταν πῆρε τὸ διαζύγιό της ;

Κι' ἂν τύχαινε καμμιὰ φορὰ νὰ τοὺς συναντήση στὸ δρόμο του, τί στάσι ἔπρεπε νὰ τηρήση ἀπέναντί τους ;

Τὸ καλύτερο ἦταν, φυσικά, νὰ τοὺς ξεχάση ὁλότελα. Ἀλλοιῶς ἄλλα τείχη φυλακῆς τὸν περίμεναν.

Θεέ μου ! Δὲν θὰ ξημερώση πιά ;

Ἔπρεπε νὰ προσπαθήση νὰ κοιμηθῆ. Ἀλλοιῶς ἡ νύχτα αὐτὴ δὲν θὰ τελείωνε ποτέ. Αὐτὴ ἡ τελευταία νύχτα τοῦ φαινόταν πιὸ ἀτελείωτη ἀπὸ ὁλόκληρα τὰ τέσσερα χρόνια τῆς φυλακίσεώς του καὶ μονάχα αὐτὸς ἤξερε πόσο ἀτέλειωτα ὑπῆρξαν τὰ τέσσερα αὐτὰ χρόνια...

Δόξα νἄχη ὁ Θεός, ἄρχισε νὰ γλυκοχαράζη. Δὲν θὰ ξανάβλεπε ποτὲ πειὰ τὴν αὐγὴ νὰ ροδίζη πίσω ἀπὸ τὸ στενὸ φεγγίτη ἑνὸς κελλιοῦ.

—Σᾶς ἀφήνω γειά, σύντροφοι! εἶπε ὁ Τζώρτζ χαρούμενος.

— Ὥρα σου καλή !... Στὸ καλό !... Στὸ καλό !... τοῦ ἀπάντησαν οἱ ἄλλοι φυλακισμένοι.

Κρῖμα ποὺ δὲν ἔφευγαν κι' αὐτοὶ ὅλοι, οἱ κακομοιριασμένοι !

Χμ !... χαρὰ στὴ φορεσιὰ ποὺ τοῦ ἔδωσαν !... Ἂς εἶνε ὅμως, καλύτερα αὐτή, παρὰ ἡ στολὴ τοῦ καταδίκου. Ἆ! νὰ μὴ τὴ ξαναδῆ ποτὲ πειά, μπροστά του, τὴν καταραμένη αὐτὴ στολή.

Σὲ λίγο βρισκόταν στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ τὸν συμβουλεύη.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Διευθυντά. κύριε Διευθυντά.

— ...

— Μάλιστα, σᾶς δίνω τὸ λόγο μου, νὰ μὴ παραφερθῶ ἄλλοτε.

— ...

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Διευθυντά. Χαίρετε !...

Ἡ βαρειὰ σιδερένια πόρτα τῆς φυλακῆς, μ' ἕνα ἀπαίσιο τρίξιμο εἶχε ἀνοίξει κι' εἶχε κλείσει ξοπίσω του.

Ἆ ! τί καθαρὸς τοῦ φάνηκε ἀμέσως, ὁ ἀέρας, μόλις διάβηκε τὸ κατώφλι τῆς σιδερένιας πόρτας.

Ἦταν τώρα ἐλεύθερος. Εἶχε ἕνα ὄνομα. Μποροῦσε νὰ μιλήση ἐλεύθερα, δυνατὰ κι' ὅσο ἤθελε. Ἂν τοῦ ἄρεσε μποροῦσε τώρα ἀμέσως νὰ πάη νὰ κοιμηθῆ ἢ νὰ φάη ἢ νὰ κάνη ὅ,τι ἄλλο ἤθελε...

Πόσο γρήγορα φεύγει τὸ χρῆμα ! Ὡστόσο ἄξιζε, ἀλήθεια, τὸ καλὸ γεῦμα ποὺ ἔφαγε χθὲς τὸ βράδυ, καὶ τὸ ἀναπαυτικὸ κρεββάτι μὲ τὰ ὁλοκάθαρα σεντόνια, στὸ ὁποῖο κοιμήθηκε μ' ἀληθινὴ ἀπόλαυσι. Ἀδιάφορο ἂν τὰ ἀκριβοπλήρωσε μὲ τὰ λιγοστὰ χρήματα ποὺ εἶχε...

— Ἔχεις δουλειὰ νὰ μοῦ δώσης ; ρώτησε τὸν πράκτορα στὸν ὁποῖο παρουσιάστηκε τὴν ἑπομένη τῆς ἀποφυλακίσεώς του.

— Παλληκάρι μου, τοῦ ἀπάντησαν καὶ τοῦ ἔδωσαν ἕνα δελτίο, πήγαινε νὰ πάρης σειρὰ μὲ τοὺς ἄλλους, ἐκεῖ, ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ στούντιο, ὅπου ζητοῦν ἐκτάκτους ἠθοποιούς. Ἂν ἔχης τύχη, θὰ σὲ προσλάβουν, ἀλλοιῶς δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε γιὰ σένα.

Εὐχαριστῶ. Θὰ πάω νὰ πάρω σειρά.

— Διάβολε ! μουρμουρίζει ὁ Τζώρτζ. Θὰ περιμείνω ὧρες ὁλόκληρες γιὰ νὰ φθάση ὁ ἀριθμός μου. Ἀδιάφορο, θὰ περιμείνω. Ἂν ἔχω τὴν καλὴ τύχη νὰ προσληφθῶ καὶ μὲ κρατήσουν δυὸ μέρες, γιὰ τριάντα σελλίνια τὴ μέρα, θὰ εἶνε κι' αὐτὸ κάτι. Κατόπιν βλέπουμε πάλι... Τί παράξενο, θὰ μοῦ φανῆ, νὰ γίνω πάλι ἠθοποιός... Εὐτυχῶς κανεὶς ἐδῶ δὲν ξέρει τὴν ζωή μου τῶν τελευταίων τεσσάρων χρόνων. Μὰ κι' οὔτε τοὺς ἐνδιαφέρει. Γιατὶ λοιπὸν νὰ τοὺς πῶ τίποτε σχετικά ; Θὰ παίξω πάλι μικροὺς ρόλους, σ' ἕνα δευτερεύοντα θέατρο. Δὲν ἔχω κανένα ἐξαιρετικὸ ταλέντο, κι' ἔτσι δὲν μπορῶ νἄχω ἀπαιτήσεις. Ἀρκεῖ νὰ βγάζω τὸ ψωμί μου. Ἴσως σὲ ἄλλη δουλειὰ νὰ πρόκοβα καλύτερα, ἔλα ὅμως ποὺ μ' ἀρέσει τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ἠθοποιοῦ.

Ἔπειτα ἀπὸ δυὸ ὧρες ὁ Τζώρτζ βρίσκεται μέσα στὸ στούντιο, γιατὶ στάθηκε τυχερὸς καὶ τὸν προσέλαβαν.

Πηγαίνει τώρα χαρούμενος στὸ βεστιάριο γιὰ νὰ τοῦ δώσουν τὸ κοστοῦμι ποὺ θὰ φορέση γιὰ τὸ ρόλο του. Ὁ ἐπιστάτης ἐκεῖ, εἶνε παληὸς γνώριμός του καὶ τὸν χαιρετᾶ φιλικά.

— Ἀλλό, Τζώρτζ. Μᾶς θυμήθηκες πάλι βλέπω. Τί ἔγινες, ἀδελφέ, τόσο καιρό ; Σὲ χάσαμε... Χαίρομαι ποὺ βρῆκες ἀμέσως δουλειά. Ἡ τύχη σοῦ χαμογέλασε ἀμέσως... Γιὰ τὸ κοστοῦμι σου τώρα. Τί ρόλο πρόκειται νὰ παίξης; κανενὸς ἱππότη ἢ μήπως τὸ ρόλο τοῦ πειρατοῦ ; Γιὰ νὰ δοῦμε...

— Ἔχεις τὸν ἀριθμὸ τριάντα ἐννηά. Ὡραῖα ! Ἰδού...

— Θεέ μου !... τραυλίζει ὁ Τζώρτζ. Τί εἶν' αὐτό ;

— Ἀλλὰ τὸ κοστοῦμι σου, φίλε μου. Τὸ δρᾶμα παίζεται σὲ μιὰ φυλακὴ καὶ σεῖς οἱ ἔκτακτοι ἠθοποιοί, θὰ παίξετε τὸν ρόλο τῶν καταδίκων. Αὐτὸ εἶνε τὸ κοστοῦμι ποὺ φοροῦν οἱ φυλακισμένοι. Ἔλα, ἐμπρός, φόρεσέ το...

Μελαγχολικά, ὁ Τζώρτζ κουνάει τὸ κεφάλι του.

Ἆ! ναί, ἡ τύχη τοῦ χαμογέλασε, ἀλλὰ μὲ τί εἰρωνικὸ χαμόγελο !

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε ὅσον ἠμπορεῖτε οἰκονομίας, ἔστω μικράς, ἂν δὲν σᾶς περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αὐτὰς εἰς τὸ Ταμιευτήριον τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης. Ἔτσι ἀσφαλίζετε ἐντελῶς τὰ λεπτά σας καί, μαζὺ μὲ τοὺς τόκους, σχηματίζετε σιγὰ-σιγὰ ἕνα σεβαστὸν κεφάλαιον ἀπαραίτητον διὰ τὰ γεράματα καὶ διὰ κάθε ἔκτακτην ἀνάγκην τῆς ζωῆς σας.

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ» ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

ΓΙΑΤΙ ΧΩΡΙΣΑ ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ ΜΟΥ !..

(Ἡ μεγάλη «γόησσα» τῆς ὀθόνης Ἐλίσα Λάντι, στὸ ἄρθρο αὐτό, ἀφηγεῖται τὴν συγκινητικὴ ἱστορία τοῦ ἄτυχου γάμου της)

ΑΠΟ τὴ μέρα ποὺ πῆγα στὸ Χόλλυγουντ, δὲν ἔκανα ποτὲ λόγο γιὰ τὸ γάμο μου. Σήμερα ὅμως ποὺ χώρισα, θέλω νὰ ἀνοίξω τὴν καρδιά μου στοὺς φίλους μου καὶ νὰ τοὺς φανερώσω τὴ μεγάλη πίκρα τῆς ζωῆς μου. Ἤθελα πάντα νὰ ζήσω σὰν μιὰ ἥσυχη καὶ εὐτυχισμένη σύζυγος, κοντὰ στὸν ἄνδρα μου καὶ στὸ σπίτι μου, μὰ ποτέ μου, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειές μου δὲν μπόρεσα νὰ πραγματοποιήσω αὐτὸ τὸ ὄνειρο. Ὁ γάμος μου εἶνε μιὰ συγκινητικὴ ἱστορία, ἕνα δρᾶμα καὶ σήμερα, ποὺ δὲν ἐλπίζω πειὰ τίποτε ἀπὸ αὐτόν. μπορῶ νὰ ἐξιστορήσω αὐτὴν τὴν τραγῳδία μου. Καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα δὲν θὰ πόνεσε καὶ δὲν θὰ δυστύχησε στὸ γάμο περισσότερο ἀπὸ μένα.

»Στὶς 28 Ἰανουαρίου τοῦ 1928 παντρεύτηκα στὸ Λονδῖνο τὸν Τζὼν Λώρενς, ἕναν νεαρὸ δικηγόρο μὲ λαμπρὸ μέλλον. Τὸν ἐγνώρισα σ' ἕνα τσάϊ, στὸ σπίτι μιᾶς φίλης μου κι' ἀπὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ δὲν χωριστήκαμε πειά. Ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρό, μᾶς κάλεσαν σ' ἕνα γάμο, στὴν ἐξοχή... Οἱ νεόνυμφοι μᾶς συγκίνησαν τόσο πολύ, ὥστε πήραμε ἀμέσως τὴν ἀπόφασι νὰ ἀκολουθήσουμε τὸ παράδειγμά τους. Τὴν ἄλλη μέρα λοιπόν, ξυπνήσαμε πρωΐ, πήγαμε σ' ἕνα γειτονικὸ χωριὸ καὶ ἐκεῖ πέρα, παντρευτήκαμε ἀπὸ ἕνα ἀγαθὸ πάστορα, στὴ γραφικὴ κι' ὁλάνθιστη ἐκκλησία του.

Αὐτὴ ἡ περιπέτεια εἶχε ἐνθουσιάσει τὸν Τζών. Ἦταν ἕνας εὔθυμος ἄνθρωπος, ποὺ γελοῦσε πάντα καὶ εἶχε πνεῦμα σπινθηροβόλο. Αὐτὸς μὲ ἔμαθε νὰ εἶμαι κι' ἐγὼ εὔθυμη καὶ νὰ κυττάζω μὲ χαμόγελο τὴ ζωή.

Εἶχα ἀρχίσει νὰ ἐργάζωμαι μόλις ἔκλεισα τὰ 14 χρόνια. Στὰ 18 ἤμουν τελείως ἀνεξάρτητη καὶ ἐλεύθερη. Κι' ἀπὸ τότε δὲν κρατῶ ποτὲ στὸ χέρι μου, οὔτε ἕνα πέννυ, ἂν δὲν τὸ ἔχω κερδίσει μόνη μου, μὲ τὴ δουλειά μου.

Ὁμολογῶ πὼς τὸ ὄνειρό μου ἦταν νὰ παντρευτῶ ἀπὸ ἔρωτα. Καὶ ἤμουν πολὺ εὐτυχισμένη ποὺ εἶχα κατορθώσει νὰ τὸ πραγματοποιήσω. Μὰ ὁ ἄνδρας μου δὲν εἶχε τὶς ἰδέες μου γιὰ τὸν γάμο καὶ γιὰ τὸν ἔρωτα. Ἔβλεπε πάντα ὅλα τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν εὔθυμη ὄψι τους. Μ' ἄφησε νὰ ἐργάζωμαι καὶ νὰ ὁρίζω τὴ ζωή μου, ὅπως ἤθελα. Κι' ἐπειδὴ δὲν εἶχε δημιουργήσει ἀκόμα μιὰ καλὴ πελατεία, δεχόταν νὰ μοιράζωμαι μαζύ του τὰ ἔξοδα τοῦ νοικοκυριοῦ μας. Κι' ἔτσι μέχρι σήμερα ἀκόμη, πληρώνω τὸ νοίκι ἑνὸς μεγάλου διαμερίσματος ποὺ εἴχαμε στὸ Λονδῖνο. Μὰ δὲν θὰ πάω ποτὲ νὰ καθήσω σ' αὐτὸ τὸ σπίτι. Εἶνε γεμᾶτο ἀπὸ ἀναμνήσεις μιᾶς περασμένης ζωῆς ποὺ θέλω νὰ τὴν ξεχάσω.

Δυὸ μέρες τώρα πρὶν ἀπὸ τὸν γάμο εἶχα ὑπογράψει τὸ πρῶτο μου κινηματογραφικὸ συμβόλαιο. Κι' ἔτσι, τὴ δεύτερη μέρα τοῦ γάμου μου, μοῦ ζήτησαν ἀμέσως νὰ φύγω γιὰ τὴ Μάλτα, ὅπου ἔπρεπε νὰ «γυρίσω» τὶς ἐξωτερικὲς σκηνὲς τοῦ φίλμ. Ἔλειψα ἀπὸ τὸ Λονδῖνο τρεῖς ὁλόκληρες ἑβδομάδες. Ἔγραφα στὸν ἄνδρα μου φλογερὰ γράμματα καὶ περίμενα μὲ ἀγωνία τὴ μέρα τῆς ἐπιστροφῆς μου στὴν Ἀγγλία. Μὰ μόλις γύρισα, ἀναγκάστηκα νὰ ἐργασθῶ ἐντατικὰ γιὰ ἕνα δεύτερο φίλμ καὶ ὕστερα γιὰ ἕνα τρίτο κι' ἀμέσως γιὰ ἕνα τέταρτο ! Ἡ θέσις μου ἦταν ἀπελπιστική. Μόλις πρόφταινα νὰ δῶ τὸν ἄνδρα μου καὶ νὰ ἀνταλλάξω δυὸ τρυφερὰ λόγια μαζύ του.

Κι' ὡστόσο, οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν ἔχασα τὸ θάρρος μου. Ἔπειτα δὲν ἐργαζόμουν οὔτε γιὰ νὰ κερδίσω ἄφθονα χρήματα, οὔτε γιὰ νὰ γίνω διάσημη. Ἐργαζόμουν γιὰ νὰ διατηρήσω τὴν ἀνεξαρτησία μου. Μὰ ἐλάτρευα τὸν ἄνδρα μου κι' αὐτὴ ἡ συνεχὴς δουλειὰ δὲν ἄργησε νὰ μὲ πειράξη στὰ νεῦρα. Ἀρρώστησα λοιπόν, ἀρκετὰ σοβαρά, κι' ἔμεινα τέσσερους ὁλόκληρους μῆνες σὲ μιὰ κλινική. Ζήτησα ὅμως ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου νὰ κρατήση ἀκριβῆ λογαριασμὸ τῶν ἐξόδων ποὺ ἔκανε γιὰ μένα κι' ὅταν ἔγινα καλὰ τοῦ ἐπέστρεψα ἀμέσως ὅλα αὐτὰ τὰ χρήματα. Αὐτὴ ἦταν ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς οἰκονομικῆς ἀνεξαρτησίας ποὺ ἔγινε μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλείτερες μανίες τῆς ζωῆς μου. Δὲν δέχτηκα ποτὲ ἀπὸ τὸ σύζυγό μου τίποτε ἄλλο, παρὰ ἕνα ἁπλὸ δαχτυλίδι ποὺ τὸ φορῶ πάντοτε, μαζὺ μὲ τ' ἄλλα, τὰ πολύτιμα κοσμήματά μου, ποὺ τὰ ἔχω ἀγοράσει μόνη μου.

Κατὰ τοὺς πρώτους λοιπὸν χρόνους τοῦ γάμου μου, ἔπαιξα στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφο κι' εἶχα τὴν ἐλπίδα, ὅτι γρήγορα θὰ τὰ παρατοῦσα καὶ τὰ δυὸ γιὰ ν' ἀφοσιωθῶ στὸ σπίτι μου καὶ νὰ ζήσω μιὰ ἥσυχη καὶ εὐτυχισμένη οἰκογενειακὴ ζωή. Μὰ ξαφνικὰ μ' ἀνεκάλυψε τὸ Χόλλυγουντ. Ἡ προτάσεις τότε ἦταν τόσο δελεαστικές, ὥστε δὲν βρῆκα τὴ δύναμι νὰ τὶς ἀπορρίψω. Ὁ ἄνδρας μου μ' ἄφησε νὰ φύγω καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσι, ὅτι θὰ ἐργαζόταν μ' ὅλες του τὶς δυνάμεις γιὰ νὰ γίνη ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους δικηγόρους τοῦ Λονδίνου καὶ ἔτσι νὰ μπορέση νὰ μὲ φέρη πίσω ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ.

Μὰ οἱ μῆνες περνοῦσαν κι' ἐγὼ περίμενα μάταια νὰ γυρίσω στὸ Λονδῖνο. Μιὰ μέρα τέλος, τὰ παράτησα ὅλα κι' ἔφυγα γιὰ τὴν Ἀγγλία. Τότε, γιὰ πρώτη φορά, εἶδα ὅτι ὁ Τζὼν ἦταν κάπως ἀδιάφορος. Τί εἶχε συμβῆ ἀρά γε ; Μήπως δὲν μὲ ἀγαποῦσε πειά ; Μήπως εἶχε σχέσεις μὲ καμμιὰ ἄλλη γυναῖκα; Αὐτὸ δὲν μπόρεσα νὰ τὸ μάθω ποτέ. Ὡστόσο δὲν θέλησα ἀκόμη νὰ δώσω μιὰ ὁριστικὴ λύσι σ' αὐτὴ τὴν ἱστορία μας. Στὴν Εὐρώπη δὲν χωρίζει κανεὶς τόσο εὔκολα, ὅπως στὸ Χόλλυγουντ. Ἐκεῖ πέρα σκέπτεται πιὸ λογικὰ καὶ δὲν χωρίζει γιὰ μερικὲς ἀνοησίες.

Ἔφυγα λοιπὸν ἀμέσως καὶ ξαναγύρισα στὴν Ἀμερική. Μὰ ὁ γάμος μου αὐτὸς εἶχε καταντήσει πειὰ σωστὴ κωμῳδία. Φαντάζεστε τὴ σύζυγο νὰ ζῆ στὸ Χόλλυγουντ καὶ τὸ σύζυγο στὸ Λονδῖνο !... Καθὼς βλέπετε τὸ διαζύγιο ἦταν ἀπαραίτητο. Ὁ Τζὼν εἶχε ἀφοσιωθῆ στὴ δουλειά του καὶ δὲν νοιαζόταν πειὰ γιὰ μένα, ὅπως πρῶτα. Κι' ὡστόσο δὲν μποροῦσε νὰ μὲ κατηγορήση γιὰ τίποτε. Ἀπὸ τὴν πρώτη μέρα ποὺ πάτησα τὸ πόδι μου στὸ Χόλλυγουντ, πρόσεξα τὴ ζωή μου, τὶς σχέσεις μου καὶ ἔστειλα περίπατο ὅλους τοὺς ἐπιπολαίους καὶ συμφεροντολόγους θαυμαστάς μου. Γι' αὐτὸ ἡ κακὲς γλῶσσες, ἐπειδὴ δὲν μοῦ βρῆκαν τίποτε γιὰ νὰ μὲ κατηγορήσουν, ἄρχισαν νὰ λένε, ὅτι εἶμαι «ἡ πιὸ ψυχρὴ γυναῖκα τοῦ κόσμου» !... Αὐτὸ ὅμως εἶνε μιὰ σκληρὴ κι' ἀνυπόφορη ἀδικία, γιατὶ δὲν μ' ἔβλαψε λίγο στὴ δουλειά μου. Μὰ προτίμησα νὰ μὲ λένε «ψυχρή». παρὰ νὰ διηγοῦνται εἰς βάρος μου ἕνα σωρὸ τρελλὲς ἐρωτικὲς περιπέτειες ποὺ θὰ λυποῦσαν τὸν ἄνδρα μου.

Ὁ Τζὼν τέλος ἦρθε μιὰ μέρα νὰ μὲ δῆ στὸ Χόλλυγουντ, τὸ 1932. Καὶ τότε κατάλαβα πειὰ καθαρά, ὅτι αὐτὴ ἡ χωριστὴ ζωή, εἶχε καταστρέψει τὸ γάμο μας. Ὁ Τζὼν ἦταν ψυχρός, ἀδιάφορος, σὰν ἕνας ξένος. Μοῦ φερνόταν τώρα σὰν φίλος κι' ὄχι σὰν σύζυγος. Κι' ὡστόσο δὲν μοῦ ἔκανε λόγο γιὰ διαζύγιο.

Ἔζησα μαζύ του μερικοὺς μῆνες, τὸν γνώρισα σ' ὅλους τοὺς «ἀστέρες», καὶ καμάρωνα ποὺ μποροῦσα ἔτσι νὰ δικαιολογήσω τὴν «ψυχρότητά» μου. Μὰ κρυφὰ ὑπέφερα, γιατὶ δὲν εἶχα πειὰ σύζυγο.

Ὁ Τζὼν κατόπιν γύρισε στὸ Λονδῖνο καὶ γιὰ λίγον καιρὸ μὲ ξέχασε. Ἔπειτα ἄρχισε πάλι νὰ μοῦ γράφη «φιλικὰ» γράμματα, γιὰ τὴ ζωὴ στὴν Ἀγγλία καὶ γιὰ τὶς δουλειές του. Οὔτε μιὰ φορὰ δὲν μοῦ ἀνέφερε τὸν παληὸ καὶ τρυφερὸ ἔρωτά μας. Ἐγὼ τότε κατάλαβα πὼς δὲν μᾶς συνέδεε πειὰ τίποτε καὶ ἀνέθεσα στὸν δικηγόρο μου νὰ φροντίση γιὰ τὸ διαζύγιό μου. Καὶ ἔτσι χώρισα ἀπὸ τὸν ἄνδρα μου τὸν περασμένο μῆνα, γιὰ νὰ ἀφοσιωθῶ στὸν κινηματογράφο.

Μοῦ φαίνεται τώρα πὼς δὲν θὰ ξαναπαντρευτῶ. Ὁ γάμος μ' ἔχει ἀπογοητεύσει. Μὰ ἂν καμμιὰ φορὰ πάρω τὴν ἀπόφασι νὰ παντρευτῶ πάλι, θὰ θυσιάσω γιὰ πάντα τὸν κινηματογράφο καὶ τὸ θέατρο, γιὰ νὰ γίνω μιὰ ὑποδειγματικὴ μητέρα καὶ μιὰ πιστὴ σύζυγος, ὅπως ἀκριβῶς εἶνε τὸ ὄνειρό μου.

Ἐκτὸς ἀπὸ τὸν κινηματογράφο, ὅπως θὰ ξέρετε, ἔχω κι' ἕνα ἄλλο ἐπάγγελμα: γράφω μυθιστορήματα. Ἐσχάτως ἐξέδωκα τὸ τρίτο βιβλίο μου ποὺ ἔχει τίτλο «Ὁ ἀπόγονος» καὶ εἶνε ἀφιερωμένο «Στὸ Τζὼν Λώρενς, στὸν ἄνθρωπο ποὺ παντρεύτηκα κι' ὄχι στὸ σύζυγο ποὺ χώρισα».

Νομίζω πὼς ὁ ἔρως καὶ ὁ γάμος εἶνε δυὸ ἀσυμβίβαστα πράγματα. Ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ θυσιάζεται πάντα κι' ἔτσι καταστρέφεται ἡ εὐτυχία. Μὰ ποιὸς ξέρει;... Μπορεῖ ἐγὼ μονάχα **νὰ στάθηκα ἄτυχη** στὸ γάμο μου».

ΕΛΙΣΑ ΛΑΝΤΙ

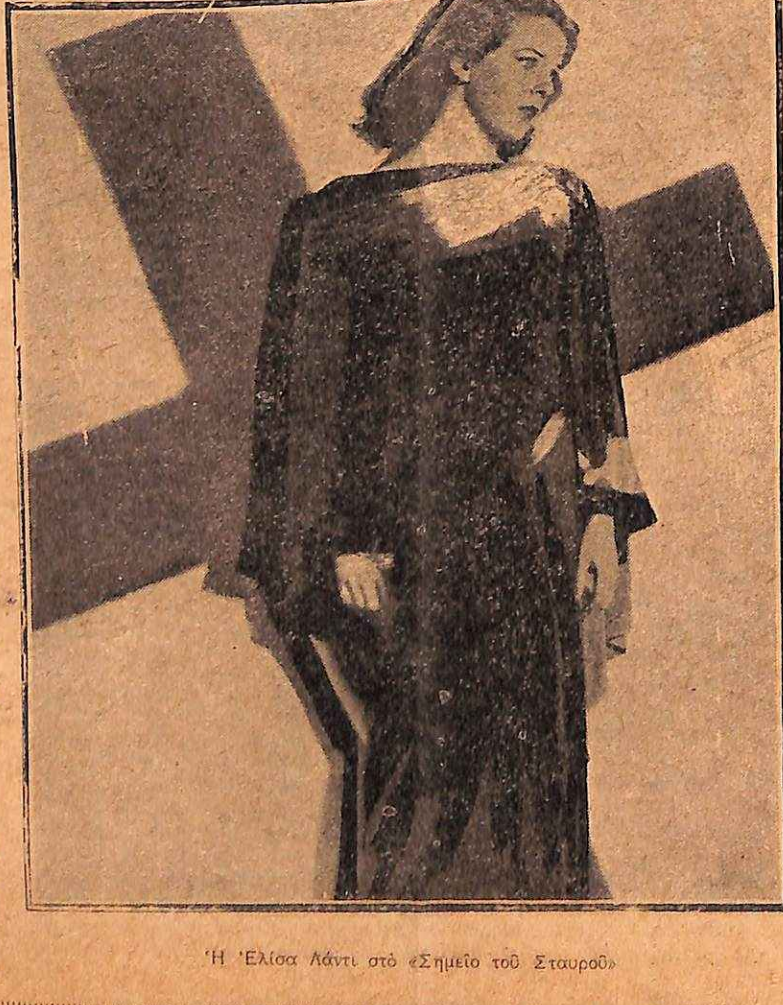

Ἡ Ἐλίσα Λάντι στὸ «Σημεῖο τοῦ Σταυροῦ»

Η ΑΠΟΚΡΥΦΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΧΑΛΑΣΜΟΥ

ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ

Ἡ σύστασις ἑνὸς «Εἰδικοῦ Στρατοδικείου» στὴ Γαλλία. Τὰ πιὸ τραγικὰ θύματα τοῦ παγκοσμίου πολέμου. Ἡ τρομερὲς πλάνες τῶν Στρατοδικείων. Δυὸ χαρακτηριστικαὶ ὑποθέσεις. Ἡ δραματικὴ περιπέτεια τοῦ ὑπολοχαγοῦ Πιὲρ Σερμάν. Πῶς κατεδικάσθη ὡς δειλὸς ἕνας ἥρως! Ἡ τραγωδία μιᾶς χήρας πολέμου. Κατεδικάσθη ὡς κατάσκοπος τῶν Γερμανῶν. Εἴκοσι χρόνια καταναγκαστικὰ ἔργα γιὰ 400 φράγκα ! κλπ. κλπ.

ΕΔΩ καὶ λίγον καιρὸ συνεστήθη στὴ Γαλλία ἕνα «Εἰδικὸ Στρατοδικεῖο» γιὰ νὰ ἐπανορθώση τὰ «ἐγκλήματα» ποὺ εἶχαν διαπράξει κατὰ τὸν πόλεμο τὰ Ἔκτακτα Στρατοδικεῖα, τὰ ὁποῖα μὲ τὶς πρόχειρες καὶ βιαστικὲς διαδικασίες τους, παρέδωσαν στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα πολλοὺς ἀθώους ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιῶτες. Αὐτὲς τὶς τραγικὲς πλάνες, αὐτὰ τὰ συνταρακτικὰ ἐγκλήματα ἐξετάζει σήμερα τὸ «Εἰδικὸ Στρατοδικεῖο», τοῦ ὁποίου ἡ σύστασις ἔχει ὡς σκοπὸ τὴν ἀποκατάστασι τῆς μνήμης ἐκείνων ποὺ τουφεκίστηκαν ἄδικα.

Δυὸ λοιπὸν ἀπὸ αὐτὲς τὶς συνταρακτικὲς ὑποθέσεις, ἡ πιὸ χαρακτηριστικές, εἶνε ἡ ἀκόλουθες.

Ὁ ὑπολοχαγὸς Πιὲρ Σερμάν, ἦταν εἴκοσι τριῶν ἐτῶν, ὅταν ἄρχισε ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος. Ἦταν ἔνθερμος πατριώτης, καλὸς ἀξιωματικὸς καὶ γενναῖος πολεμιστής. Κι' ὅμως, τὴν 1η Ἰουνίου 1918 ὡδηγήθηκε μπροστὰ στὸ στρατοδικεῖο ὡς δειλὸς καὶ ἄνανδρος !

Τὴν 1η Ἰουνίου 1918, ὁ ὑπολοχαγὸς αὐτὸς διοικοῦσε μιὰ διμοιρία στὰ περίχωρα τοῦ Μουλὲν-Τουβάν, σ' ἕνα δηλαδὴ τομέα, ποὺ ἦταν πραγματικὴ Κόλασις. Ὁ λοχαγός του, ὁ λοχαγὸς Λαμπόν, βλέποντας, ὅτι οἱ Γερμανοὶ δὲν θ' ἀργοῦσαν νὰ περικυκλώσουν τὸν τομέα καὶ νὰ αἰχμαλωτίσουν τοὺς στρατιώτας του, διέταξε τὸν Πιὲρ Σερμὰν νὰ κρατήση ὅσο μποροῦσε περισσότερο τὶς θέσεις καὶ κατόπιν νὰ ὑποχωρήση σιγὰ-σιγὰ πολεμῶντας συνεχῶς καὶ νὰ σταματήση πιὸ κάτω σ' ἕνα παληὸ γαλλικὸ χαράκωμα.

Ὁ ὑπολοχαγὸς καὶ οἱ ἄνδρες του πολέμησαν ἡρωϊκὰ καὶ ἔπειτα ὑπεχώρησαν σιγὰ-σιγά, πρὸς τὸ μέρος ποὺ τοὺς εἶχε δείξει μὲ τὸ χέρι του ὁ λοχαγὸς Λαμπόν. Ὁ Πιὲρ Σερμὰν δὲν εἶχε χάρτη καὶ ὅπως συμβαίνει πολλὲς φορές, ἔχασε τὴν ἀκριβῆ διεύθυνσι καὶ τὴν ἐπαφὴ μὲ τὸ λόχο του. Ψάχνοντας ὅμως νὰ βρῆ τὸ χαράκωμα, ἔφτασε στὸ Μπιτρύ, καὶ ἀμέσως, ὅπως ἦταν τὸ καθῆκον του, παρουσιάσθηκε στὸν συνταγματάρχη του Ντεκονιὲ γιὰ νὰ τοῦ ἐξηγήση πῶς βρισκόταν ἐκεῖ πέρα.

Ὁ συνταγματάρχης ὅμως, ἔξαλλος, δίχως νὰ προσέξη σὲ καμμιὰ ἐξήγησι, διέταξε τὴ σύλληψι τοῦ ὑπολοχαγοῦ Σερμὰν καὶ τὴν παραπομπή του ἀμέσως στὸ Στρατοδικεῖο «ἐπὶ δειλίᾳ καὶ ἐγκαταλείψει θέσεως πρὸ τοῦ ἐχθροῦ» !...

Μὰ ξαφνικά, ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τύψεις γι' αὐτὴν τὴν ἐλαφρότητά του καὶ γιὰ νὰ στηρίξη καλύτερα τὴν κατηγορία του θέλησε νὰ μάθη τὸ παρελθὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ. Ὁ συνταγματάρχης ὅμως Κολλόν, διοικητὴς τῆς 155ης μεραρχίας ἔγινε ἔξω φρενῶν, ὅταν ἔμαθε τὶς ἐνέργειες αὐτὲς καὶ διέταξε νὰ περιορισθῆ αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις στὸ κατηγορητήριο.

— Δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει τὸ παρελθὸν τοῦ Σερμάν ! φώναξε. Θὰ τὸν δικάσουμε γιὰ ὅ,τι τὸν κατηγοροῦν τώρα !...

Κι' ἔτσι ὁ ὑπολοχαγὸς Πιὲρ Σερμὰν παρουσιάσθηκε στὸ Στραδικεῖο τῆς 155ης μεραρχίας.

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Στρατοδικείου κάθε τόσο, τοῦ ἔλεγε μὲ φανερὴ συγκίνησι.

— Σᾶς παρακαλῶ, μὴν κλαῖτε ἔτσι !

Ὁ Σερμάν, κλαίγοντας, πράγματι ἀπὸ ἀπελπισία, ἐξιστόρησε πῶς κράτησε τὶς θέσεις του μπροστὰ στὰ γερμανικὰ πολυβόλα καὶ πῶς κατόπιν ὑπεχώρησε, ἀκολουθῶντας ἕνα ξεροπόταμο, ποὺ τοῦ ἔκρυβε τὴ θέα.

—Δὲν βρῆκα τὸ χαράκωμα! φώναξε τέλος, κλαίγοντας μὲ λυγμούς. Δὲν εἶχα χάρτη. Δὲν ἤξερα ποῦ βρισκόμουν. Θὰ προτιμοῦσα νὰ πεθάνω, παρὰ νὰ εἶμαι τώρα ἐδῶ πέρα, στὸ Στρατοδικεῖο. Ἂν μὲ καταδικάσετε, θὰ τινάξω τὰ μυαλά μου στὸν ἀέρα !...

Κι' ἔκλαιγε σὰν μικρὸ παιδί. Ἔπειτα ἀφηγήθηκε μόνος του τὸ παρελθόν του, ἀπὸ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1914.

— Πληγώθηκα ἔξη φορὲς καὶ ἔξη φορές, μόλις ἔκλεινε τὸ τραῦμα μου γύριζα γρήγορα στὸ μέτωπο. Καὶ νὰ τώρα ἡ ἀνταμοιβή μου! Κατηγοροῦμαι ὡς δειλός ! Αὐτὸ μοῦ ξεσκίζει τὴν καρδιά !...

— Μὴν κλαῖτε ἔτσι ! τοῦ ἔλεγε κάθε τόσο ὁ Πρόεδρος. Σᾶς ἀκοῦμε, μὰ πρέπει νὰ ἐπιβάλλουμε τὴν πειθαρχία !...

Ὁ λοχαγὸς Λαμπὸν προσπάθησε κι' αὐτὸς νὰ τὸν σώση.

— Τὸν διέταξα νὰ συμπτυχθῆ. Κι' ἐκεῖνος ὑπάκουσε. Ἐξετέλεσε τὴ διαταγή μου. Μποροῦσε ὅμως καὶ νὰ χαθῆ... Αὐτὸ εἶνε πολὺ πιθανόν !...

Μὰ οἱ ἑπτὰ στρατοδίκαι δὲν ἤθελαν ν' ἀκούσουν τίποτα καὶ ὁ γενναῖος καὶ ἀθῶος ὑπολοχαγὸς Σερμὰν καταδικάστηκε σὲ πενταετῆ φυλάκισι καὶ καθαίρεσι ἀπὸ τὸν βαθμόν του.

Ὁ ἥρως αὐτὸς τελείωσε τὸν πόλεμο ὡς στρατιώτης, ἐξέτισε τὴν ποινή του καὶ σήμερα, ὕστερ' ἀπὸ 17 ὁλόκληρα χρόνια, θὰ παρουσιασθῆ μπροστὰ στὸ «Εἰδικὸ Στρατοδικεῖο» γιὰ νὰ ζητήση τὴν ἀποκατάστασι τῆς τιμῆς του.

* * *

Ἡ ἄλλη συνταρακτικὴ ὑπόθεσις ποὺ θὰ ἐξετασθῆ ἀπὸ τὸ «Εἰδικὸ Στρατοδικεῖο» ἀφορᾶ τὸν ἀριθμὸ 5.618.

Ὁ ἀριθμὸς 5.618 εἶνε μιὰ γυναῖκα. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ πολέμου εἶνε κλεισμένη σ' ἕνα κελλὶ τῶν Κεντρικῶν Φυλακῶν τῆς Ρέν.

Πρόκειται περὶ τῆς κυρίας Μαγιέ, ἡ ὁποία κατεδικάσθη στὶς 27 Φεβρουαρίου 1915 ἀπὸ τὸ Στρατοδικεῖο τῆς 74ης Μεραρχίας, ὡς κατάσκοπος σὲ εἴκοσι χρόνων καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ἡ κυρία Μαγιέ, ὅταν ἄρχισε ὁ πόλεμος, ἦταν γυναῖκα ἑνὸς ἡρωϊκοῦ δικηγόρου, ὁ ὁποῖος σκοτώθηκε στὸ μέτωπο τὸν Αὔγουστο τοῦ 1914.

Ἡ εἰσβολὴ τῶν Γερμανῶν στὸ Μπριέ, τὸν τόπο της, ὕστερ' ἀπὸ λίγο, τὴν ἀπέλπισε. Μὰ δὲν μποροῦσε νὰ φύγη πειὰ γιὰ τὴ Γαλλία. Τὸν Γενάρη, ὡστόσο τοῦ 1915, ἡ κ. Μαγιὲ κατάφερε νὰ πάρη τὴν ἄδεια ἀπὸ τὶς Γερμανικὲς Ἀρχές, καὶ νὰ περάση στὸ γαλλικὸ ἔδαφος ἀπὸ τὴν Ἑλβετία. Καὶ ἔτσι ἡ χήρα τοῦ ἡρωϊκοῦ δικηγόρου ἔφτασε μιὰ μέρα στὸ Νανσύ, κοντὰ στοὺς συγγενεῖς της, ἀπ' ὅπου θὰ ξαναγύριζε στὸ Μπριέ, μόλις θὰ ἔφευγαν οἱ Γερμανοί.

Στὸ Νανσύ, ὅμως, ὕστερ' ἀπὸ μιὰ ἑβδομάδα, ἡ κ. Μαγιὲ συνελήφθη ἄξαφνα ὡς κατάσκοπος, ἐπὶ τῇ βάσει μιᾶς κατηγορίας ἑνὸς μυστηριώδους ἀτόμου, τὸ ὁποῖον ἀνέφερε ὅτι ἡ κ. Μαγιέ, στὸ Μπριέ, «διεσκέδαζε μὲ τοὺς Πρώσσους ἀξιωματικοὺς» κι' ὅτι «ὅταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ Μπριέ, πῆρε 400 φράγκα ἀπὸ τὸ γραφεῖο τῆς γερμανικῆς κατασκοπείας τοῦ Λοράκ, μὲ τὴν ὑπόσχεσι νὰ στείλη μερικὲς πληροφορίες γιὰ τὶς κινήσεις τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ».

Ἡ κ. Μαγιὲ λοιπὸν ὡδηγήθηκε στὸ Στρατοδικεῖο, ὅπου ὡμολόγησε, ὅτι πῆρε πράγματα αὐτὰ τὰ 400 φρ. ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς κατασκόπους. Ὁ σκοπός της ὅμως ἦταν ἄλλος: δὲν ἤθελε νὰ γίνη κατάσκοπος τῶν Γερμανῶν, αὐτή, ἡ χήρα ἑνὸς ἡρωϊκοῦ Γάλλου ποὺ εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ τοὺς πρώτους στὸ μέτωπο. Ἁπλούστατα ἤθελε νὰ ξεγελάση τοὺς Γερμανοὺς νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ καταφύγη στὸ Νανσὺ κοντὰ στοὺς συγγενεῖς της. Ἄλλωστε ἀπὸ τὴ μέρα ποὺ εἶχε πατήσει τὸ πόδι της στὸ γαλλικὸ ἔδαφος δὲν εἶχε κάνει καμμιὰ ὕποπτη κίνησι. Ἔμενε πάντα κλεισμένη στὸ σπίτι τῶν συγγενῶν της. Δὲν ὑπῆρχε λοιπὸν καμμιὰ ἔνδειξις ὅτι ἐνεργοῦσε κατασκοπείαν.

Τὸ Στρατοδικεῖο ὡστόσο πίστεψε στὴν καταγγελία τοῦ σκοτεινοῦ ἐκείνου ἐχθροῦ της, ποὺ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνας ὀχληρὸς θαυμαστὴς τῆς κ. Μαγιέ, ὁ ὁποῖος τὴν κατήγγειλε γιὰ νὰ τὴν ἐκδικηθῆ, ἐπειδὴ εἶχε ἀποκρούσει τὸν ἔρωτά του καὶ κατεδίκασε γιὰ τὰ καταραμένα ἐκεῖνα 400 φράγκα, τὴν κ. Μαγιὲ σὲ 20 χρόνων καταναγκαστικὰ ἔργα.

Σήμερα, ὁ ἐχθρὸς τῆς κ. Μαγιὲ ὡμολόγησε τὸ ψέμμα του καὶ τὸ «Εἰδικὸ Στρατοδικεῖο» θὰ ἀποκαταστήση μὲ τὸν πιὸ ἐπίσημο τρόπο τὴν ὑπόληψι τῆς τραγικῆς αὐτῆς χήρας τοῦ πολέμου.

Παρόμοιες ὑποθέσεις εἶνε ἄπειρες καὶ τὸ «Εἰδικὸ Στρατοδικεῖο» θὰ προσπαθήση ν' ἀποδώση δικαιοσύνη σ' ὅλα τὰ θύματα τῶν Στρατοδικείων τοῦ πολέμου.

ΠΩΛ ΑΛΛΑΡ

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σὲ ἀπολύτως ἱκανοποιητικὰς τιμὰς παλαιὰ διάφορα βιβλία, παντὸς εἴδους καὶ πάσης γλώσσης, καθὼς καὶ ὁλόκληρες βιβλιοθῆκες. Γράψατε: «Οἰκογένειαν» Λέκα 7.

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ Α. WEST

ΤΟ ΚΑΤΑΦΥΓΙΟ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ο χορὸς τῆς λέσχης βρισκόταν στὸ τέλος του. Ἡ αὐγὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ ροδίζη καὶ οἱ τελευταῖοι χορευταὶ ἔφευγαν ὁ ἕνας μετὰ τὸν τὸν ἄλλον.

Ὁ Σίδνεϋ βρισκόταν μόνος του στὸν κῆπο τῆς λέσχης καὶ νευρικὰ κάπνιζε τὸ ἕνα σιγάρο ἐπάνω στὸ ἄλλο, γιατί σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς βραδυᾶς μονάχα μιὰ φορὰ εἶχε χορέψει μὲ τὴ Τζόαν. Ἑτοιμαζόταν τώρα νὰ φύγη, ὅταν ξαφνικὰ διέκρινε τὴ λεπτὴ σιλουέττα τῆς Τζόαν. Ἡ νέα κατέβαινε γρήγορα τὰ σκαλοπάτια τῆς βεράντας. Μέσα στὸ γλυκοχάραμα, φαινόταν σὰν κανένα αἰθέριο πλάσμα, μὲ τὰ ὁλόξανθα μαλλιά της, τὴν ὑπέροχη τουαλέττα της καὶ τὴ λεπτὴ σάρπα της, ποὺ τὴν ἀνέμιζε ἡ πρωϊνὴ αὔρα.

—Σίδνεϋ, ψιθύρισε ἡ νέα, ἐσὺ εἶσαι ;

—Τζόαν !...

—Σίδνεϋ, πήγαινέ με στὸ σπίτι μου !...

—Ἀλλά, Τζόαν, ἦρθες στὸ χορὸ τῆς λέσχης μὲ τὸν Κλάϊβ Μπάλλινζερ... Δὲν εἶνε σωστὸ νὰ σὲ πάρω ἀπ' αὐτόν. Θὰ θυμώση...

—Ὁ Κλάϊβ εἶνε μεθυσμένος.... καὶ τὸν φοβοῦμαι, Σίδνεϋ ! Πᾶμε γρήγορα τώρα, προτοῦ παρουσιαστῆ... Εἶδα τ' αὐτοκίνητό σου ἐκεῖ κάτω καὶ κατάλαβα πῶς δὲν εἶχες φύγει ἀκόμα..

Τρέχοντας οἱ δυὸ νέοι, ἔφτασαν στὸ μικρὸ αὐτοκίνητο κι' ἀμέσως ξεκίνησαν. Στὴν ἀρχὴ δὲν μιλοῦσαν καθόλου. Τέλος ὁ Σίδνεϋ εἶπε :

—Ὁ Κλάϊβ δὲν θὰ μοῦ τὸ συχωρέση αὐτό, κι' ὅταν θυμώνη δὲν ξέρει τί κάνει. Ἀλλά, Τζόαν, ἐσὺ τὸν ἀγαπᾶς, δὲν εἶν' ἔτσι ; Χωρὶς νὰ τὸν ἐκτιμᾶς ὅμως...

—Ναί. Τὸν ἀγαπῶ, ἀλλὰ κάθε μέρα γίνεται χειρότερος. Δὲν εἶνε μόνο ἕνας μέθυσος, ἀλλὰ ἔχει καὶ μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό του.... Θαρρεῖ πῶς ὅλα τοῦ ἐπιτρέπονται, γιατὶ εἶχε τὴν τύχη νὰ γεννηθῆ πλούσιος. Ἔξυπνος εἶνε βέβαια, καὶ θὰ μποροῦσε νὰ προκόψη, ἀλλὰ δὲν ἔχει καμμιὰ φιλοδοξία. Χάνει τὸν καιρό του πίνοντας, χαρτοπαίζοντας καὶ γλεντῶντας. Κρῖμα ποὺ ἔχει τόσα χρήματα. Μακάρι νἄταν φτωχός. Θ' ἀναγκαζόταν νὰ ἐργασθῆ, καὶ τότε θἄταν καλύτερος. Δὲν ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ διορθωθῆ, τὸ βλέπω, κι' οὔτε κάνει καμμιὰ προσπάθεια. Ὦ, δὲν ἀντέχω πειά. Ἀπὸ τότε ποὺ εἴμαστε παιδιὰ τὸν ἀγαπῶ κι' αὐτὸς τὸ ξέρει. Μὲ θεωρεῖ δική του. Γι' αὐτὸ φοβοῦμαι. Φοβᾶμαι τὸν Κλάϊβ, μὰ φοβᾶμαι καὶ τὸν ἑαυτό μου. Πρέπει κάτι νὰ γίνη... νὰ σωθῶ ἀπὸ τὴ γοητεία του. Ὅταν εἶμαι κοντά σου, Σίδνεϋ, νοιώθω μιὰ σιγουριά. Ἐσὺ ἤσουν πάντοτε τόσο καλὸς μαζύ μου, ἐνῶ ἐγώ....

—Δὲν ἔκανα τίποτε γιὰ σένα, Τζόαν, κι' ὅμως θὰ ἤμουν τόσο εὐτυχής, ἂν εἶχα τὸ δικαίωμα νὰ κάνω τὸ πᾶν γιὰ σένα. Μὰ ἐσὺ δὲν θέλεις... Αὔριο τὸ πρωΐ θὰ φύγω, Τζόαν, πρόσθεσε ὁ νέος μὲ θλιμμένο ὕφος.

—Θὰ φύγης ; Ὦ, Σίδνεϋ, τί θὰ γίνω χωρὶς ἐσένα ; Σκέψου, δὲν ἔχω κανέναν, πάντοτε στηριζόμουν στὴ φιλία σου...

—Ξεχνᾶς, Τζόαν, πὼς εἶμαι μηχανικὸς στὰ μεταλλεῖα κι' ὅτι ἡ δουλειά μου δὲν εἶνε νὰ χάνω ἐδῶ τὸν καιρό μου μὲ τὶς μικροδουλειὲς ποὺ μοῦ τυχαίνουν. Ὁ Ντόμπσον, μὲ τὸν ὁποῖο ἐργάστηκα πέρσι λίγον καιρό, εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ ἐξασφαλίση τὴ διεύθυνσι ἑνὸς μεταλλείου σιδήρου, στὰ Βραχώδη Ὄρη. Εἶνε μιὰ ἀνέλπιστη τύχη γιὰ μένα καὶ ἐξασφαλίζω τὸ μέλλον μου.

—Σίδνεϋ, φώναξε ἡ νέα μ' ἀπόγνωσι, πάρε με μαζύ σου !

—Τζόαν !...

—Ναί. Μιλῶ σοβαρά. Πάρε με στὸ μεταλλεῖο μαζύ σου. Μήπως ἀπόψε πάλι, γιὰ δεκάτη φορά, δὲν μοῦ πρότεινες νὰ γίνω γυναῖκα σου ; Σὲ συμπαθῶ πολύ, Σίδνεϋ, ἀλλὰ ὄχι ὅπως ἀγαπῶ τὸν Κλάϊβ. Κι' ὅμως, καταλαβαίνω πῶς ἂν τὸν παντρευτῶ, θὰ ζήσω δυστυχής. Γιὰ μιὰ στιγμὴ σκέφθηκα νὰ φύγω, νὰ πάω νὰ ἐργασθῶ, γιὰ νὰ μὴ γίνομαι βάρος στὴν ἐξαδέλφη μου, μὲ τὴν ὁποία κατοικῶ κι' ἡ ὁποία ἔχει μεγάλη οἰκογένεια. Ἡ Λούση μάλιστα μὲ πιέζει νὰ παντρευτῶ τὸν Κλάϊβ, γιατὶ εἶνε πλούσιος. Μὰ τί νὰ τὰ κάνω τὰ πλούτη του, μιὰ ποὺ ξέρω ὅτι θὰ εἶμαι δυστυχής ; Πάρε με, Σίδνεϋ, θὰ σὲ βοηθῶ ὅσο μπορῶ...

—Σκέψου καλά, Τζόαν, μήπως μετανοιώσης ἀργότερα, ὅταν σοῦ περάσει τὸ σημερινὸ καπρίτσιο σου.

—Δὲν εἶνε καπρίτσιο, Σίδνεϋ... Σοῦ μίλησα μ' εἰλικρίνεια. Κι' οἱ δυὸ εἴμαστε μόνοι στὸν κόσμο. Θὰ παντρευτοῦμε καὶ θὰ ζήσουμε μονοιασμένοι, σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι... Δέχεσαι ;

—Προτιμῶ νὰ ζήσω δυστυχὴς κοντά σου, παρὰ εὐτυχὴς χωρὶς ἐσένα. Τζόαν, ἂν μιλᾶς σοβαρά, αὔριο ἀμέσως θὰ φροντίσω νά...

—Ἀλλά, ξημέρωσε πειά, Σίδνεϋ. Σήμερα θέλεις νὰ πῆς... Νά, φτάσαμε. Ἄκουσε. Περίμενέ με ἐδῶ. Θὰ πάω σιγὰ στὸ σπίτι, θὰ ἑτοιμάσω τὴ βαλίτσα μου, κι' ἐπειδὴ ὅλοι κοιμοῦνται ἀκόμα, θὰ φύγω χωρὶς νὰ μὲ ἀντιληφθοῦν.

—Τζόαν, σκέψου το καλά, προτοῦ εἶνε πολὺ ἀργά...

—Σὲ δέκα λεπτὰ θὰ εἶμαι ἑτοίμη !... εἶπε ἡ νέα.

Καὶ μπῆκε στὸ σπίτι της.

—Σίδνεϋ, φώναξε ἡ νέα. Φυλάξου! Θέλουν νὰ σὲ σκοτώσουν !...

……

Τρεῖς ἑβδομάδες κατόπιν, ὁ Σίδνεϋ κι' ἡ Τζόαν, παντρεμμένοι πειά, εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὸ οἴκημα, τὸ ὁποῖο ἡ Ἑταιρεία τῶν Μεταλλείων παραχωροῦσε στὸν διευθυντή. Εἶχαν βρῆ τὸ σπιτάκι βρώμικο, ἐλεεινό, κι' ἡ καρδιὰ τοῦ Σίδνεϋ πόνεσε μὲ τὴ σκέψι πὼς ἡ ἀγαπημένη του θὰ ἔπρεπε νὰ ζήση ἐκεῖ μέσα. Ἀλλὰ ἡ νέα, μὲ γενναιότητα, μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς παραδουλεύτρας, κατώρθωσε καὶ σιγύρισε τὸ σπιτάκι, νὰ τὸ κάνη ἀγνώριστο κι' ἔτσι, ὅταν ἐπέστρεψε τὸ βράδυ, ὁ Σίδνεϋ δὲν πίστευε στὴν ἀλλαγὴ ποὺ εἶδε.

—Τζόαν, ἀγαπημένη μου, εἶπε ὁ νέος. Εἶσαι ἀλήθεια ἀξιοθαύμαστη, ἀλλὰ τὸ σπίτι αὐτὸ εἶνε τελείως ἀκατάλληλο γιὰ σένα. Μὰ ἔννοια σου, θὰ γράψω στὴν Ἑταιρεία καὶ θὰ τοὺς πῶ ὅτι πρέπει ἀμέσως....

—Σίδνεϋ, θὰ κάνη κακὴ ἐντύπωσι στὴν Ἑταιρεία, ἂν ἀμέσως ἀρχίσεις νὰ κάνης παράπονα. Δὲν νομίζεις καὶ σύ ;...

—Πιθανόν ! εἶπε ὁ νέος στενοχωρημένος, γιατὶ ἀντιλαμβανόταν πόσο μαρτυρικὴ θὰ ἦταν ἡ ζωὴ γιὰ τὴ νεαρὴ καλομαθημένη γυναῖκα, χωρὶς ἀναπαύσεις, χωρὶς διασκέδασι.

Κι' ὅσο περνοῦσαν ἡ μέρες, τόσο μετάνοιωνε, γιατὶ εἶχε ὑποχωρήσει στὴ θέλησι τῆς Τζόαν. Ἂν τὸν ἀγαποῦσε, θἄταν διαφορετικά. Ἀλλὰ ἡ Τζόαν δὲν τὸν ἀγαποῦσε, τοῦ τὸ εἶχε δηλώσει καθαρά. Κι' ὅμως, σήμερα ἦταν ἡ γυναῖκα του καὶ παιδευόταν τώρα γι' αὐτόν, γιὰ νὰ τοῦ μαγειρεύη, νὰ πλένη, νὰ σιδερώνη, κι' ὅλα τὰ ἔκανε μὲ ὑπομονὴ καὶ θάρρος. Ἀλλὰ ὄχι !... Δὲν ἔπρεπε νὰ δεχθῆ τὴ θυσία της. Ἔπρεπε νὰ τὸ εἶχε καταλάβει, καὶ μιὰ μέρα τῆς εἶπε :

—Ἂν ἐσύ, ἄπειρη καθὼς εἶσαι, ἦρθες ἐδῶ, ἔπρεπε ἐγώ, ὡς ἄνδρας, νὰ σκεφθῶ καλύτερα, προτοῦ ἀποφασίσω τέτοια τρέλλα... Τὸ σφάλμα ἦταν δικό μου, ἀλλὰ ἐσὺ μ' ἀπήγαγες.... πρόσθεσε μὲ βιασμένο χαμόγελο. Τί μποροῦσα νὰ κάνω ;

Ἡ Τζόαν τὸν ἄκουγε μ' ἀπορία. Ὥστε ἔτσι, λοιπόν ; Ἦταν μετανοιωμένος κιόλας γιατὶ τὴν εἶχε παντρευτῆ ; Ἔτσι λοιπὸν ἦσαν οἱ ἄνδρες ; Τόσο γρήγορα εἶχε βαρεθῆ ;

Ὁ καιρὸς περνοῦσε. Κάθε μέρα, ὁ Σίδνεϋ φαινόταν πιὸ σκεφτικός, κι' ὅταν τὰ βράδυα γύριζε κατάκοπος ἀπὸ τὴ δουλειά του, σχεδὸν δὲν τῆς μιλοῦσε καθόλου. Ἀλλὰ καὶ ἡ Τζόαν τώρα εἶχε χάσει τὸ κέφι της.

Ἔξαφνα, ἕνα ἀπόγευμα, ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ γραφείου του, ὁ Σίδνεϋ εἶδε τὸν Κλάϊβ νὰ περνᾶ μὲ τ' αὐτοκίνητό του καὶ παραξενεύτηκε. Τί γύρευε αὐτὸς ἐκεῖ ;

Τί ἄλλο, παρὰ τὴ γυναῖκα ποὺ ἀγαποῦσε, φυσικά ! Ἡ σκέψις αὐτὴ τὸν ἀναστάτωσε, καὶ χωρὶς νἄχη κανένα ὡρισμένο σκοπό, ξεκίνησε νὰ πάη στὸ σπίτι του. Ἂ ! ὅλα κι' ὅλα, δεχόταν βέβαια νὰ θυσιασθῆ θεληματικὰ γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς Τζόαν, ἀλλὰ δὲν παραδεχόταν νὰ ἔρθη ἄλλος καὶ νὰ τὸν προκαλῆ...

Ὁ Σίδνεϋ, ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸ σπίτι του, πῆγε καὶ κύτταξε ἀπὸ τὸ παράθυρο. Εἶδε τὴ Τζόαν καθισμένη, μὲ τὰ χέρια της ἁπλωμένα ἀπάνω στὸ τραπέζι καὶ μὲ τὸ κεφάλι γυρμένο ἀπάνω στὰ χέρια της, νὰ κλαίη μὲ λυγμούς.

Ὁ νέος ἔνοιωσε κάτι σὰν μιὰ μαχαιριὰ στὴν καρδιά του. Ὡστόσο, συγκρατήθηκε, δὲν φανέρωσε τὴν παρουσία του καὶ μ' ἀργὸ βῆμα ἐπέστρεψε κάτω στὰ μεταλλεῖα, στὸ γραφεῖο του. Μιὰ βαθειὰ λύπη γιὰ τὴ γενναία γυναῖκα, ποὺ πάλευε τίμια στὸ πλευρό του, τὸν ἔκανε νὰ πάρη μιὰ ὁριστικὴ ἀπόφασι. Κάθησε, λοιπόν, καὶ τῆς ἔγραψε τὸ ἀκόλουθο γράμμα :

> «Ὁ γάμος μας ἦταν σφάλμα, ἂν κι' ἔκανες ὅ,τι μπόρεσες γιὰ νὰ σταθῆς πιστὴ στὸν ὅρκο σου. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖς πειὰ νὰ μείνης ἐδῶ. Θὰ τὰ καταφέρω καλύτερα μόνος μου. Ὁ Κλάϊβ εἶνε ἐδῶ. Τὸ ξέρω, γιατί τὸν εἶδα. Τὸν ἀγαπᾶς, Τζόαν, καὶ εἶσαι ἐλεύθερη νὰ φύγης... Προτιμῶ νὰ μὴ συναντηθοῦμε πειά. Φύγε σήμερα κιόλας. Ὁ ὑπάλληλός μου, ὁ Μάϊκ, θὰ σὲ πάη ὡς τὸ σταθμό. Ἐγὼ πηγαίνω στὸ Σένταρ - Φόρκς, γιὰ δουλειά. Πάρε τὰ χρήματα ποὺ ἔχουμε στὸ σπίτι καὶ κατόπιν θὰ σοῦ στείλω κι' ἄλλα... Ἔκανες ὅ,τι μπόρεσες γιὰ μένα, Τζόαν, σὲ θαυμάζω καὶ σὲ εὐχαριστῶ.
>
> Σίδνεϋ»

Κατόπιν ὁ νέος ἔδωσε τὸ γράμμα στὸν Μάϊκ καὶ τοῦ εἶπε :

—Ἐγὼ πρέπει νὰ πάω νὰ ἰδῶ τί γίνεται στὴν περιοχὴ τοῦ Σένταρ-Φόρκς, γιατὶ ἔμαθα ὅτι οἱ ἐργάτες ἐκεῖ κάνουν φασαρίες.

—Ὑπάρχουν πολλοὶ ταραξίαι μεταξὺ τῶν ἐργατῶν, σέρ, εἶπε ὁ Μάϊκ. Θὰ ἦταν φρόνιμο νὰ πάρετε τὸ περίστροφό σας μαζύ σας.

Εἶχε βραδυάσει πειά, ὅταν ὁ Σίδνεϋ ξεκίνησε καβάλλα στ' ἄλογό του. Βυθισμένος σὲ θλιβεροὺς συλλογισμούς, ἄφηνε τὸ ζῶο νὰ προχωρῆ μὲ τὸ κέφι του. Ξαφνικά, ἐκεῖ ποὺ περνοῦσε μέσα ἀπὸ τὸ δάσος, ἄκουσε μιὰ κραυγή :

—Σίδνεϋ !... Σίδνεϋ !...

Τὸ ἄλογο ξαφνιάστηκε καὶ τινάχτηκε ὀρθό. Ὁ νέος μόλις πρόλαβε νὰ τὸ συγκρατήση, ὅταν ἡ ἴδια φωνὴ ἀκούστηκε πάλι. Τί σήμαινε αὐτό ; Μήπως εἶχε τρελλαθῆ ; Ἀλλὰ ὄχι, δὲν ἔκανε λάθος, ἦταν ἡ φωνὴ τῆς γυναίκας του, ποὺ τὸν φώναζε γιὰ τρίτη φορά. Κι' ἐνῶ κύτταζε ὁλόγυρά του, συγκρατῶντας τὸ φοβισμένο ἄλογό του, ξαφνικά, πίσω ἀπὸ μερικοὺς θάμνους, διέκρινε τὴ Τζόαν, ἡ ὁποία, σκουντουφλῶντας καὶ τρικλίζοντας, πλησίαζε ἀναμαλλιασμένη, ἔξαλλη.

Σ' ἕνα λεπτὸ ὁ Σίδνεϋ εἶχε ξεκαβαλλικέψει καὶ βρισκόταν δίπλα της.

—Τζόαν, φώναξε ὁ νέος. Γιὰ τὸ Θεό, τί συμβαίνει ;

—Κρύψου, Σίδνεϋ ! Φυλάξου .... τραύλισε ἡ νέα λαχανιασμένη κι' ἀποκαμωμένη ἀπὸ τὸ πολὺ τρέξιμο. Θέλουν νὰ σὲ σκοτώσουν....

—Ἀλλὰ ποιός ;... Γιατί ;...

—Τρεῖς ἀπεργοὶ ἐργάτες ἀπὸ τὸ Σένταρ - Φόρκς. Περνοῦσαν κοντὰ στὸ φράχτη... Ἤμουν στὸν κῆπο καὶ τοὺς ἄκουσα... Ἦσαν μεθυσμένοι... Σὲ εἶδαν ποὺ ἔφυγες... Σ' ἀκολουθοῦν τώρα μὲ τὸ αὐτοκίνητο... γιὰ νὰ σὲ σκοτώσουν !....

Οἱ λυγμοὶ ἔπνιγαν τὴ νέα, ἡ ὁποία ἔτρεμε μέσα στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Σίδνεϋ.

—Σώπασε !... Σώπα, μικρούλα μου, ἔλεγε ὁ νέος καθησυχαστικά.

—Δὲν μποροῦσα, ἐξακολούθησε ἡ Τζόαν, νὰ τοὺς προσπεράσω στὸ δρόμο γιὰ νὰ πάω νὰ εἰδοποιήσω τὸν Μάϊκ καὶ τοὺς ἄλλους, γιατὶ θὰ μὲ ἔβλεπαν... Πῆρα λοιπὸν τὸ μονοπάτι ἀπὸ τὸ βουνό, γιὰ νὰ κόψω δρόμο καὶ νὰ σὲ προφτάσω... Νά... Ἔρχονται !... Ἔρχονται !... Κρύψου, Σίδνεϋ !...

Ὁ νέος ἅρπαξε τὴ Τζόαν στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν ἀνέβασε ἀπάνω στ' ἄλογό του. Κατόπιν, σέρνοντας τὸ ζῶο ἀπὸ τὸ χαλινάρι, τὸ ὡδήγησε στὸ πυκνότερο μέρος τοῦ δάσους. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή του ὁ νέος ἔνοιωσε τί θὰ πῆ φόβος. Ὄχι γιὰ τὸν ἑαυτό του, ἀλλὰ γιὰ τὴ Τζόαν, τὴ γενναία αὐτὴ γυναῖκα, ἡ ὁποία, ἀψηφῶντας κάθε κίνδυνο, εἶχε σπεύσει γιὰ νὰ τὸν σώση...

Πέρα, στὸ δημόσιο δρόμο, ἕνα αὐτοκίνητο, μὲ τοὺς τρεῖς ἀθλίους ἀπεργούς, πέρασε σὰν ἀστραπὴ μπροστά τους. Ἡ Τζόαν στὸ μεταξύ, μὴν ἀντέχοντας πειά, εἶχε λιποθυμήσει. Ὁ Σίδνεϋ τότε τὴν ξάπλωσε χάμω κι' ἀπελπισμένος προσπαθοῦσε νὰ τὴν συνεφέρη. Τέλος, ἡ νέα ἄνοιξε τὰ μάτια της, μὰ ἀμέσως τὰ ξανάκλεισε πάλι, καί, σὰν παιδί, ἀποκοιμήθηκε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἀνδρός της.

Εἶχε ξημερώσει πειά, ὅταν ἡ Τζόαν ξύπνησε καὶ μ' ἀγωνία ρώτησε :

—Ἔφυγαν ;...

—Ναί. Ὦ, Τζόαν, γιατὶ νὰ διακινδυνέψης ἔτσι γιὰ μένα ; Σοῦ χρωστῶ τὴ ζωή....

—Σώπα, Σίδνεϋ, μὴ τὸ ξαναπῆς αὐτό... Ἀγάπα με, μονάχα, ὅπως μ' ἀγαποῦσες πρῶτα, γιατί ἄλλαξες τελευταῖα ! Τί σοῦ ἔκανα ;... Ὦ, Σίδνεϋ, πόσο μ' ἔκανες νὰ ὑποφέρω !...

—Μὰ δὲν ἔπαψα ποτὲ νὰ σ' ἀγαπῶ, λατρευτή μου. Ἐσὺ δὲν μ' ἀγαπᾶς, θυσιάζεις τὸν ἑαυτό σου, ἀπὸ καθῆκον, ὄχι ἀπὸ ἀγάπη. Χθὲς τὸ ἀπόγευμα...

—Χθὲς τὸ ἀπόγευμα, τὸν διέκοψε ἡ νέα, ἦρθε ὁ Κλάϊβ. Μὲ φοβέριζε πῶς θὰ ἐκδικηθῆ, ἂν δὲν φύγω μαζύ του. Μὰ ἐγὼ τὸν σιχάθηκα, δὲν τὸν ἀγαπῶ πειά. Ἐσένα ἀγαπῶ ! Κι' ἡ ἀγάπη ποὺ νοιώθω γιὰ σένα, εἶνε βαθειά, πραγματική. Ὅταν εἶδα τὸν Κλάϊβ, τότε κατάλαβα πόσο σ' ἀγαπῶ. Μὰ ἐσὺ εἶχες τὴν ἰδέα πῶς ὁ γάμος μας ἦταν σφάλμα... Ἔτσι μοῦ εἶπες μιὰ μέρα...

Ὁ Σίδνεϋ δὲν πίστευε στ' αὐτιά του. Ὥστε ἡ Τζόαν δὲν εἶχε λάβει τὸ γράμμα του. Τὸν ἀγαποῦσε λοιπόν ; Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ τὸν σάστισε κι' ἀμίλητος κύτταξε τὴ νέα. Τότε ἐκείνη ἀνασηκώθηκε, τὸν ἀγκάλιασε καὶ ψιθύρισε, ἐνῶ τὸν φιλοῦσε τρυφερά :

—Ἂ !... τώρα ἐννοῶ, ἀγαπημένε μου. Κι' ἐσὺ μ' ἀγαπᾶς ! Ψέμματα τἄλεγες ὅλ' αὐτά. Ἔπαιξες ἕνα ρόλο, γιατί θαρροῦσες πῶς δὲν σ' ἀγαπῶ. Ὦ, Σίδνεϋ ! Εἶμαι τόσο, τόσο εὐτυχής, τώρα ποὺ ξέρω πῶς κι' ἐσὺ μ' ἀγαπᾶς... Ἔλα, πᾶμε πίσω στὸ σπιτάκι μας, στὸ καταφύγιο τῆς ἀγάπης μας !...

A. WEST

ΤΑ ΕΙΣ ΒΙΒΛΙΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Ὅπως σᾶς ὑποσχεθήκαμε, τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ» ἤρχισαν τὴν διανομὴν εἰς τοὺς ἀναγνώστας των σειρᾶς περιφήμων ἀριστουργημάτων τῆς ξένης φιλολογίας. Τὰ πρῶτα βιβλία, τὰ ὁποῖα διανέμονται ἤδη στοὺς ἀναγνώστας τῶν περιοδικῶν μας, εἶνε τὸ ὑπέροχον αἰσθηματικὸν ἀριστούργημα τοῦ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ

"ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ"

Καὶ τὸ ἀριστούργημα τοῦ ρωμαντισμοῦ

" Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ "

Τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

Ἐπίσης ἄρχισε ἡ διανομὴ τοῦ ἀριστουργήματος τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

„ Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ "

Ὅπως σᾶς εἴχαμε εἰδοποιήσει, γιὰ ν' ἀποκτήσετε τὰ ἀριστουργήματά μας, πρέπει ν' ἀποκόπτετε ἀπὸ τὸ «Μπουκέτο» ἢ τὴν «Οἰκογένειαν» 4 ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου δελτίων καὶ νὰ τὰ φέρετε εἰς τὰ Γραφεῖα μας, καταθέτοντες συγχρόνως καὶ 8 δραχμάς.

Ἔτσι, μ' ἕνα ἐλάχιστον ποσόν, μὲ τὸ ἓν πέμπτον τῆς τιμῆς τοῦ βιβλίου, ἀποκτᾶτε βιβλία κομψά, ἐκ 300 περίπου σελίδων ἕκαστον, ἀποκτᾶτε τὰ «ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ», ὅπως δικαίως ὠνομάσθησαν τὰ ἔργα ποὺ σᾶς χαρίζομεν.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἀναγνῶσται μας θὰ προσκομίζουν τὰ 4 δελτία καὶ τὰς 8 δραχμὰς εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων καὶ θὰ λαμβάνουν τὰ βιβλία των.

Περὶ τὰ τέλη Μαΐου θὰ κυκλοφορήσῃ ἡ

ΓΡΑΤΣΙΕΛΛΑ

Τοῦ ΑΛΦ. ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Ἐπίσης ἑτοιμάζονται τὸ αἰσθηματικὸ ἀριστούργημα τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥ ΜΥΣΣΕ

„ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ"

Καὶ ἄλλα ἐρωτικὰ ἀριστουργήματα.

Ἡ εὐκαιρία δηλαδὴ εἶνε ΜΟΝΑΔΙΚΗ.

Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ἀναγνῶσται τῶν περιοδικῶν μας πρέπει νὰ στέλνουν, μαζὺ μὲ τὰ δελτία καὶ τὰς 8 δραχμάς, καὶ τὰ ἔξοδα ἀποστολῆς τῶν βιβλίων, καὶ τοῦτο, διότι θὰ ἦτο λίαν ἐπιζημία διὰ τὸ Γραφεῖον μας μία τοιαύτη ἐπιβάρυνσις. Εἰς τὰς πόλεις τοῦ Ἐξωτερικοῦ ὅπου ὑπάρχουν Ὑποπρακτορεῖα τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου Ἀθηνῶν, οἱ ἀναγνῶσται μας θὰ παραλάβουν τὰ βιβλία των ἀπὸ τοὺς κ. κ. ὑποπράκτορας.

Τὰ δελτία δημοσιεύονται στὴν 3ην σελίδα τοῦ ἐξωφύλλου.

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ **ΤΟΥ ΑΛΦΟΝΣ ΚΑΡ**

ΜΙΑ ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ἡ Βαλεντίνη Σαβράν, μιὰ νέα πλουσίας, ἀλλὰ ἄσωτης οἰκογενείας, διηγεῖται σ' αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα τὴν παθητικὴ ἱστορία τῆς ζωῆς της. Διηγεῖται τὰ παιδικά της χρονια στὸ παρθεναγωγεῖο, τὴ στέρησι κάθε στοργῆς ἀπὸ τοὺς γονεῖς της καὶ τὴν οἰκογενειακὴ καταστροφὴ καὶ τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της. Ἔπειτ' ἀπ' τὸ θάνατο αὐτό, ἡ Βαλεντίνη, ὅπως κι' ἡ ἀδελφή της, παίρνουν ἕνα μικρὸ ποσὸν ἀπὸ τὰ ὑπολείμματα τῆς περιουσίας τους καὶ πηγαίνουν νὰ ζήσουν μακρυὰ ἀπὸ τὴ μητέρα τους. Ἡ Βαλεντίνη ζητάει φιλοξενία στὸ σπίτι δυὸ θείων της, γέρων καὶ τρομερὰ φιλαργύρων, στοὺς ὁποίους καὶ παραδίδει τὰ χρήματά της. Ἐκεῖ, λόγῳ τῆς φιλαργυρίας τῶν θείων της, περνάει φρικώδεις ἡμέρες καὶ περιμένει τὸν ἔρωτα ποὺ θἄρθῃ νὰ τὴν λυτρώσῃ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐξάπαντος θ' ἄφινα τὰ κόκκαλά μου σ' αὐτὸ τὸ σπίτι, καὶ μέσα σὲ λίγους μῆνες, ἂν ἕνα ξαφνικὸ περιστατικὸ δὲν μεσολαβοῦσε, τὸ ὁποῖο μ' ἔσωσε πραγματικά.

Εἴχαμε μιὰ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία λεγόταν Ἰωάννα. Ἦταν σαράντα χρόνων περίπου, γεροντοκόρη, στριφνή, φριχτὰ ἄσχημη, ἀκάθαρτη, μοχθηρή, ἡ ὁποία μοῦ ἐνέπνεε βαθυτάτη ἀποστροφή. Κολάκευε μὲ πρωτοφανῆ χαμέρπεια τὶς γεροντικὲς ἀδυναμίες τοῦ θείου καὶ τῆς θείας μου, γιατὶ ἤλπιζε νὰ τοὺς κληρονομήσῃ: Ἤλπιζε, δηλαδή, ὅτι εὐχαριστημένοι ἐκεῖνοι —ὅπως ἦσαν, ἄλλωστε—ἀπ' τὶς πολυετεῖς πιστὲς ὑπηρεσίες της, θ' ἀποκλήρωναν ἐμένα ἢ τοὺς ἄλλους τῶν συγγενεῖς, γιὰ νὰ κάνουν μοναδικὴ τῶν κληρονόμο τὴν πιστὴ αὐτὴ ὑπηρέτρια!

Μὲ μισοῦσε ἀφάνταστα, αὐτὴ ἡ Ἰωάννα. Ἡ ἄφιξί μου κ' ἡ παραμονή μου ὡς οἰκοτρόφου στὸ σπίτι τῶν κυρίων της, εἶχε ἀνατρέψει ὅλα αὐτὰ τὰ ρόδινα ὄνειρά της. Μ' εὕρισκε ὄμορφη, χαριτωμένη, ἑλκυστικὴ καὶ πνευματώδη καὶ φοβόταν μήπως—μὲ τὰ προσόντα μου αὐτὰ—ἐμπνεύσω ἀγάπη στοὺς γηραλέους θείους μου καὶ μὲ συμπεριλάβουν κι' ἐμένα στὴ διαθήκη τους.

Ἐξάπαντος θὰ μὲ δηλητηρίαζε κρυφὰ ἡ Ἰωάννα, ἂν δὲν φοβόταν μήπως ἀνακαλυφθῇ. Ὡστόσο, προσποιόταν φανερά, ὅτι μὲ ἀγαποῦσε καὶ μὲ περιποιόταν μπρὸς στοὺς θείους μου. Ὅταν ὅμως δὲν ἤμουν μπροστά, φρόντιζε πάντα—καὶ μὲ τρόπο—νὰ ὑποβιβάζῃ τὴν ἀξία μου στὰ μάτια τους, μὲ λόγια φαρμακερὰ κ' ὕπουλα: Μὲ λυπόταν δῆθεν ποὺ ἀπόμεινα φτωχή, γιατὶ πλουσία καὶ καλομαθημένη κι' ὀκνηρὴ ὅπως ἤμουν πρίν, θὰ δυσκολευόμουν πολὺ—στὸ μέλλον—γιὰ νὰ ζήσω!

Καὶ πάντα, πρόσθετε κατόπιν μ' ὕφος κλαψιάρικο κ' ὑποκριτικό:

—Ἄχ, κακὴν-κακῶς θὰ καταντήσῃ, ἡ καϋμένη ἡ κοπέλλα!... Ἔμαθε ἡ δυστυχισμένη στὴν πολυτέλεια καὶ στὴν ἄνεσι καὶ τώρα ποὺ ἡ κακή της μοῖρα τὴν ἔκανε φτωχὴ κι' ὀρφανή, ἐξάπαντος θὰ ἐξωκείλῃ! Ἄχ, κακὴν-κακῶς θὰ καταντήσῃ!...

Καὶ κατάντησα ἀργότερα, πραγματικῶς «κακὴν-κακῶς»!.. Γιατί;... Τὸ ἄξιζα ἄραγε στ' ἀλήθεια, ἢ μ' εἶχαν «γρουσουζέψει» ἡ μοχθηρὲς κλάψες τῆς ἀπαισίας ἐκείνης στρίγγλας;..

Μονάχα ὁ Θεὸς τὸ ξέρει!

Δ'.

Ἡ μεγαλείτερη παρηγοριά μου σ' αὐτὴ τὴν οἰκτρὴ ζωὴ ποὺ ζοῦσα, ἦταν ἡ τακτική μου ἀλληλογραφία μὲ τὴν φίλη μου Καρολίνα.

Δυστυχῶς, ὅμως, ὕστερα ἀπὸ ἀρκετοὺς μῆνες, ἔπαψε πειὰ ἡ Καρολίνα νὰ μοῦ γράφῃ. Στὴν τελευταία της ἐπιστολή, μοῦ εἶχε ἀναγγείλει τοὺς γάμους της καὶ πρόσθετε ὅτι ἀναχωροῦσε γιὰ τὴν Ἰταλία νὰ περάσῃ τὸν χειμῶνα μὲ τὸν σύζυγό της ἐκεῖ. Μοῦ ὑποσχόταν ὅμως, ὅτι θὰ μοῦ γνωστοποιοῦσε τὴ διεύθυνσί της, γιὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ ἡ ἀλληλογραφία μας χωρὶς καμμιὰ διακοπή.

Τέτοια ἐπιστολή της ὅμως, δὲν ἔλαβα καθόλου. Ἢ χάθηκε στὸ ταχυδρομεῖο ἢ —ὅπως εἶνε καὶ τὸ πιθανώτερο — ἀπασχολημένη ἡ Καρολίνα μὲ τὸν μῆνα τοῦ μέλιτος, ἀμέλησε νὰ μοῦ γράψῃ, ξεχνῶντας με ἐντελῶς ἀργότερα...

Μοῦ στοίχισε ἀφάνταστα αὐτό. Πληγωνόταν, κοντὰ στ' ἄλλα κι' ὁ ἐγωϊσμός μου. Δὲν μποροῦσα ν' ἀνεχθῶ τὴ σκέψι, ὅτι ἔφτασε νὰ παντρευτῇ μιὰ φίλη μου—ἡ μοναδικὴ κι' ἐπιστήθια φίλη μου—γιὰ νὰ μὲ ξεχάσῃ ἐντελῶς κατόπιν!

Κ' ἡ ζωή μου κυλοῦσε τώρα, πιὸ μαύρη καὶ πιὸ πληκτική. Ἡ θεία μου, δὲν μοῦ ἐπέτρεπε ποτὲ νὰ βγαίνω ἀπ' τὸ σπίτι μόνη μου. Ἡ ἴδια δὲν ἔβγαινε ποτέ, ἐπίσης. Μοὔδινε βέβαια τὴν ἄδεια νὰ βγαίνω πότε-πότε, μὲ τὸν περιορισμὸ ὅμως νὰ μὲ συνοδεύῃ πάντοτε ἡ Ἰωάννα!

Ἀλλὰ ἐγὼ προτιμοῦσα νὰ μένω φυλακισμένη στὸ σπίτι, παρὰ νὰ βγαίνω συντροφιὰ μὲ τὸ ἀποκρουστικὸ αὐτὸ ἑρπετό..

Ἔμενε ὁ θεῖος μου. Αὐτὸς ὅμως, ὅσες φορὲς—σπάνια, ἐννοεῖται—ἔβγαινε ἔξω, τραβοῦσε κατευθεῖαν σὲ μερικὰ συνοικιακὰ καὶ φτηνὰ μικροκαφενεῖα, γιὰ νὰ παίξῃ σκάκι ἢ μπιλιάρδο. Ἔτσι, τοῦ ἦταν ἀδύνατο φυσικὰ νὰ μὲ παίρνῃ κι' ἐμένα μαζύ του, γιὰ νὰ ξεσκάζω λίγο...

Ἡ μόνη μου λοιπὸν διασκέδασις, περιωριζόταν στὸ ἑξῆς: Μονάχα κάθε Κυριακή, ἡ θεία μου ἀποφάσιζε ν' ἀφήσῃ τὸ ξάπλωμά της τὸ αἰώνιο στὴν πολυθρόνα, γιὰ νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησία!...Καὶ τότε, ἐπηρεασμένη ἀπ' τὶς ἐπιτήδειες κατηγορίες τῆς ὑπηρετρίας ἐναντίον μου καὶ θέλοντας νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς μου, μ' ἔπαιρνε μαζύ της καὶ μ' ὡδηγοῦσε στὴ Θεία Λειτουργία!

Ποιὸς ὅμως θὰ μὲ κατηγορήσῃ, ἂν ὁμολογήσω μ' ὅλη τὴν εἰλικρίνειά μου τὸ ἑξῆς: Ὅτι εὕρισκα εὐκαιρία—κατὰ τὴ μοναδικὴ αὐτὴ ψυχαγωγία μου—νὰ ὑψώσω τὰ βλέμματά μου στὸν κόσμο, στὶς ὡραῖες τουαλέττες τῶν κυριῶν καὶ τῶν δεσποινίδων καὶ στοὺς κομψοὺς νέους, ποὔβλεπα μπροστά μου, ἀντὶ νὰ ὑψώσω τὰ μάτια μου καὶ τὴν ψυχή μου στὸ Θεό!

Κατὰ τὶς Κυριακάτικες αὐτὲς ψυχαγωγίες μου, λοιπόν, κατὰ τὶς ὁποῖες ἔρριχνα γύρω μου ἄπληστα, διψασμένα βλέμματα, πρόσεξα ἐπιτέλους τὴν διαρκῆ παρουσία πλάϊ μου κάποιου ἀξιωματικοῦ. Ἦταν ἕνας νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς τοῦ πεζικοῦ, ὁ ὁποῖος—κατὰ σύμπτωσι ἀσφαλῶς—ἐρχόταν στὴν ἐκκλησία καὶ καθόταν πάντα στὸ πλαϊνό μου θρανίο (*).

Λοξοκυττάζοντάς τον ἐξακολουθητκά, δὲν χόρταινα νὰ καμαρώνω τὸ εὐγενικό του πρόσωπο, τὸ λιγυρό του σῶμα καὶ τὰ ὤμορφα μαῦρα μαλλιά του. Σιγὰ-σιγὰ ἐπίσης παρατήρησα, ὅτι μὲ πρόσεχε κι' αὐτὸς κι' ὅτι δὲν τοῦ ἤμουν καθόλου ἀδιάφορη.

Ἡ πρῶτες του ματιές, συντάραξαν τὴν καρδιά μου. Κοκκίνισα ἔντονα, χλώμιασα κατόπιν ἀπ' τὴ συγκίνησί μου κι' ἐπ' ἀρκετὴ ὥρα δὲν τολμοῦσα νὰ τὸν ξανακυττάξω. Ὅταν σὲ μιὰ στιγμή, ἐπιτέλους, ὕψωσα καὶ πάλι τὸ βλέμμα μου σ' αὐτόν, τὸν εἶδα νὰ μὲ κυττάζῃ διαρκῶς καὶ μὲ τόση ἐπιμονή, ὥστε κόντεψα νὰ λιποθυμήσω: Κάθησα στὸ θρανίο μου ἀμέσως, γιατὶ θὰ σωριαζόμουν ἀπ' τὴν ταραχή μου στὶς πλάκες τῆς ἐκκλησίας!

Ὅταν τελείωσε ἡ λειτουργία —κατὰ τὴν ἀλησμόνητη ἐκείνη Κυριακὴ—ὁ ἀξιωματικὸς ἔδειξε, πὼς εὐχαρίστως θὰ μὲ παρακολουθοῦσε γιὰ νὰ δῇ ποῦ καθόμουν. Μ' ἄφησε ὅμως νὰ καταλάβω, ὅτι προσωρινῶς τοῦ ἦταν ἀδύνατον αὐτό: Συνώδευε στὴν ἐκκλησία τοὺς στρατιῶτες τοῦ λόχου του κ' ἦταν ὑποχρεωμένος τώρα νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ ξανὰ στοὺς στρατῶνες των...

Ὁ καιρὸς ἦταν ψυχρὸς καὶ βροχερὸς ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Μόλις λοιπὸν γυρίσαμε στὸ σπίτι μὲ τὴ θεία μου, προσποιήθηκα ὅτι ἀδιαθέτησα ἀπὸ κρυολόγημα ξαφνικό, κι' ἀποσύρθηκα ἀμέσως στὸ δωμάτιό μου. Ἐπίσης, δὲν θέλησα νὰ βάλω οὔτε μπουκιὰ στὸ στόμα μου!

Ἔπεσα ντυμένη ὅπως ἤμουν, στὸ κρεββάτι μου. Ἡ σιγαλιά ἡ μοναξιὰ καὶ τὸ μελαγχολικὸ μισόθαμπο τῆς βαρυσυννεφιασμένης ἡμέρας, μὲ τριγύριζαν. Βυθίστηκα ἀμέσως σὲ ὀνειροπολήσεις ἀτελείωτες, σὲ ρεμβασμοὺς εὐτυχισμένους...

Ἦταν ἡ πρώτη μου φορά, ποὺ ἔνοιωθα τὴν καρδιά μου νὰ χτυπάῃ γιὰ ἕναν νέο!... Ἡ ἀπροσδόκητη καὶ τρυφερὴ περιπέτεια τῆς ἐκκλησίας μὲ ζάλιζε καὶ μὲ μεθοῦσε... Ἤμουν, ἐπιτέλους, κι' ἐγὼ μιὰ ἡρωΐς, μιὰ πρωταγωνίστρια αἰσθηματικοῦ εἰδυλλίου, ὅπως ἐκεῖνες ἡ τόσες καὶ τόσες, τῶν ὁποίων τὶς περιπέτειες διάβαζα στὰ μυθιστορήματα..

Δὲν εἶχα καμμιὰ ἀμφιβολία στὴν διψασμένη γιὰ τὴ ζωὴ—ἀλλὰ καὶ τόσο ἀμάθητη — ψυχή μου ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος μ' ἀγαποῦσε...

Ναί, μοῦ εἶχε ἐκφράσει τὸ ζωηρό του ἐνδιαφέρον, μὲ τὶς φλογερὲς ματιές του... Ἔδειχνε φανερά, ὅτι τοῦ ἄρεσα πολύ, κι' ὅτι τοῦ εἶχα προξενήσει ἐντύπωσι ζωηροτάτη...

Καὶ μὲ ἀνέκφραστο συναίσθημα εὐτυχίας—ἄρχιζα νὰ προαισθάνωμαι τώρα ὅτι σύντομα ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος ἀξιωματικὸς θὰ ἦταν ὁ λυτρωτής μου, ὁ σωτῆρας μου... Σύντομα θὰ 'ρχόταν νὰ μὲ βρῇ, νὰ μὲ πάρῃ μαζύ του καὶ νὰ μὲ λυτρώσῃ ἀπ' τὸν μουχλιασμένο τάφο, στὸν ὁποῖο—τόσον καιρὸ—ἤμουν θαμμένη ζωντανή!

Θεέ μου, πόσο ἦταν περιπαθὲς καὶ τίμιο, κ' εἰλικρινές, καὶ τρυφερὸ τὸ πρόσωπό του!... Πόσο θἄ ἤθελα, ἐγὼ πρώτη, νὰ τὸν βρῶ καὶ νὰ τοῦ πῶ πόσο τὸν ἀγαποῦσα τώρα, ἀλλὰ καὶ πόσο θὰ τὸν λάτρευα καὶ στὸ μέλλον, ἂν μ' ἔπαιρνε μαζύ του!

Ἡ ταραχή μου κ' ἡ συγκίνησί μου δυνάμωναν ἐξακολουθητικά, ὅσο βυθιζόμουν στοὺς τρυφεροὺς μου ρεμβασμούς.. Ἡ ψυχή μου λιγωνόταν καὶ τὸ στῆθος μου φούσκωνε ἡδονικὰ ἀλλὰ κι' ὀδυνηρά... Ἄχ!...Μοῦ ἐρχόταν νὰ κλάψω, γιὰ ν' ἀνακουφιστῶ...

. . . .

Μονάχα ὅσοι ἀγάπησαν ἀληθινά, μποροῦν νὰ φανταστοῦν τὰ ὅσα ὑπόφερα—ἀπ' τὴ λαχτάρα καὶ τὴν ἀνυπομονησία μου—ὅσο νὰ φτάσῃ ἡ ἄλλη Κυριακή!

Τὴ νύχτα τοῦ Σαββάτου, τὴν πέρασα ἄϋπνη σχεδόν. Δὲν μὲ κολλοῦσε ὕπνος. Ἀπ' τὸ κρεββάτι μου πετάχτηκα ἀσυγκράτητη, πρὶν ἀκόμη καλοξημερώσῃ. Κλεισμένη στὸ δωμάτιό μου ἄρχισα νὰ ντύνωμαι καὶ νὰ στολίζωμαι μὲ φιλαρέσκεια πρωτοφανῆ. Κι' ὅταν ἑτοιμάστηκα τελείως, ὅταν μὲ βεβαίωσε ὁ καθρέφτης ὅτι μποροῦσα νὰ βαστάξω δίχως φόβο στὴν καλλονὴ καὶ στὴν κομψότητά μου, ἄρχισα νὰ περπατάω ἀνυπόμονη, ξαναμμένη, σὰν νὰ εἶχα πυρετό: Περίμενα τὴ θεία μου νὰ μὲ φωνάξῃ, γιὰ νὰ τὴ συνοδεύσω ὅπως πάντα στὴν ἐκκλησία...

Ἄρχισα ν' ἀγωνιῶ, ὡστόσο. Ἂν κ' εἶχα ἀπασχοληθῆ πάρα πολλὴ ὥρα ἡ ἴδια, γιὰ νὰ ντυθῶ καὶ νὰ στολιστῶ καλύτερα, ἡ θεία μου δὲν φαινόταν νἄρχεται ἀκόμη! Ἡ ὥρα ἡ συνηθισμένη τῆς μεταβάσεώς μας στὴν ἐκκλησία εἶχε περάσει πειά. Τί συνέβαινε λοιπόν, Θεέ μου;

Πνιγόμουν... Ἤμουν ἕτοιμη νὰ τρέξω στὸ δωμάτιο τῆς θείας μου, καὶ νὰ τῆς θυμίσω — μήπως τὄχε ξεχάσει, ἄραγε;— ὅτι ἦταν Κυριακὴ σήμερα κι' ὅτι ἔπρεπε νὰ πᾶμε στὴν ἐκκλησία... Καὶ θἄδειχνα ὕφος ἐπιφυλακτικό, βέβαια, γιὰ νὰ μὴν ὑποψιαστῇ τίποτε ἡ θεία μου, ἂν πρόσεχε τυχὸν τὴ λαχτάρα καὶ τὴν ταραχή μου...

Ἀλλὰ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἄνοιξε ἡ πόρτα τοῦ δωματίου μου. Ἡ Ἰωάννα φάνηκε στὸ ἄνοιγμα καὶ σφύριξε μὲ τὴ σὰν ἔχιδνας φωνή της:

—Δεσποινίς, ἡ θεία σας εἶνε πολὺ ἀδιάθετη!... Δὲν θὰ πᾶτε λοιπὸν σήμερα στὴν ἐκκλησία!

Χλώμιασα. Ἔγινα σὰν νεκρὴ καὶ τὰ γόνατά μου λύγισαν. Ἡ μέγαιρα ἐκείνη εἶδε ἀμέσως τὴν ὁλοφάνερη ἀπόγνωσί μου κι' ἕνα σαρκαστικὸ χαμόγελο χαιρέκακο καὶ μοχθηρό, τέντωσε τὰ ξερά της χείλη...

Εὐτυχῶς, βέβαια, ποὺ δὲν εἶχε μαντέψει τὴν πραγματικὴ ἀφορμὴ τῆς ἀπελπισίας μου ἐκείνης! Ἁπλῶς, θὰ νόμισε ὅτι στενοχωρήθηκα, ἐπειδὴ θὰ κλεινόμουν μέσα..

Μόλις ἄρχισα νὰ συνέρχωμαι λίγο, ἀπ' τὸν ξαφνικὸ ἐκεῖνον κεραυνό, ἔτρεξα βιαστικὴ στὸ δωμάτιο τῆς θείας μου. Εἶχα ὕφος πονεμένο, ὄχι βέβαια γιὰ τὴν ἀδιαθεσία της, ἀλλὰ γιατί θἄχανα τὴν εὐτυχία τῆς πολυπόθητης συναντήσεώς μου μὲ τὸν ἀξιωματικὸ στὴν ἐκκλησία.

Τὴ βρῆκα ξαπλωμένη ἀκόμη στὸ κρεββάτι της. Παρίστανε τὴ μισοκακόμοιρη κ' εἶχε τὸ παραπονιάρικο ὕφος τῶν παραχαϊδεμένων παιδιῶν, τὰ ὁποῖα κάνουν δῆθεν πὼς ὑποφέρουν τρομερὰ ἀπὸ κάτι...

Ἀηδίαζα μέσα μου μὲ τὶς ὑποκριτικότητες αὐτές, ἀλλὰ συγκρατήθηκα καὶ τὴν πλησίασα μὲ στοργικὸ ἐνδιαφέρον. Ἄρχισα νὰ τὴν περιποιοῦμαι τρυφερά, νὰ τῆς δίνω κουράγιο καὶ νὰ προσπαθῶ νὰ τὴν πείσω, ὅτι θὰ βελτιωνόταν ἡ κατάστασί της ἂν βγαίναμε ἔξω: Ἐξάπαντος θὰ τὴν ὠφελοῦσαν ὁ καθαρὸς ἀέρας κι' ὁ περίπατος!

Κατώρθωσα ἐπιτέλους, νὰ τὴν παρασύρω, μὲ τὴν εὐγλωττία μου. Τὸ ἐνδιαφέρον μου ἐπίσης, τὴ συγκίνησε πολύ. Δὲν ἦταν κακῆς ψυχῆς, ἡ ἀνυπόφορη ὡστόσο ἐκείνη γρηούλα. Ἅπλωσε λοιπὸν ἐγκάρδια τὸ χέρι της, ἔσφιξε τὸ δικό μου κ' εἶπε:

— Ἔχεις δίκαιο Βαλεντίνη μου!... Ἀσφαλῶς θὰ μοῦ κάνῃ καλό, ὁ καθαρὸς ἀέρας... Φώναξε λοιπὸν τὴν Ἰωάννα, νὰ ρθῇ καὶ νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ ντυθῶ!... Σ' εὐχαριστῶ, κόρη μου, γιατὶ φάνηκες τόσο περιποιητικὴ κι' εὐγενής!

Καὶ μ' ἀγκάλιασε, γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου ὡς τότε!

Τὴν ἀγκάλιασα καὶ τὴ φίλησα κι' ἐγώ. Ἤμουν κατενθουσιασμένη κι' εὐτυχισμένη, μὲ τὴν εὐχάριστη τροπὴ ποὺ ἔπαιρναν τὰ πράγματα.

Βγήκαμε ἐπιτέλους...

Πήγαμε στὴν ἐκκλησία. Τὸν εἶδα πάλι νὰ μὲ περιμένῃ στὴ συνηθισμένη θέσι του, περισσότερο κομψό, ὡραῖο καὶ τρυφερὸ γιὰ μένα, ἀπὸ ὅσο ἦταν τὴν προηγουμένη Κυριακή...

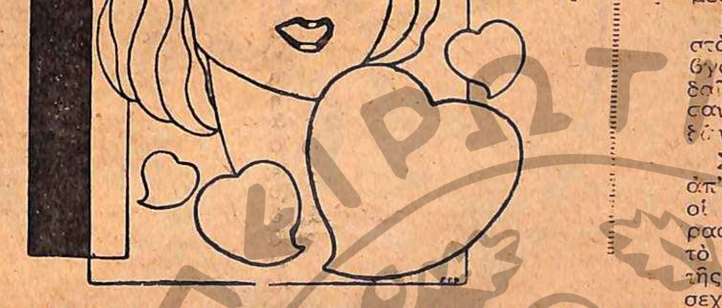

Ἀλλάξαμε ματιὲς ἀνέκφραστης κι' ἀμοιβαίας λατρείας... Πετοῦσα κυριολεκτικῶς ψηλὰ στὰ σύννεφα.. Μοὔγνεψε, σὲ μιὰ στιγμή, ὅτι ἦταν πειὰ μόνος, ὅτι δὲν θὰ συνώδευε στρατιῶτες στὸν στρατῶνα κι' ὅτι... ὅτι θὰ μάθαινε ἐπιτέλους σὲ ποιὸ σπίτι τῆς πόλεως καθόμουν!

Πραγματικά, ἐλεύθερος καθὼς ἦταν, μᾶς παρακολούθησε διακριτικὰ ὣς τὸ σπίτι, ὅταν τελείωσε ἡ λειτουργία...

Καὶ φανταστῆτε τὴν ἀνεκλάλητη εὐτυχία μου, ὅταν μπαίνοντας στὴν πόρτα καὶ στρέφοντας μὲ τρόπο, τὸν εἶδα νὰ περνάῃ γελαστὸς—καὶ σὰν ἱκανοποιημένος κι' αὐτὸς—ἔξω στὸ πεζοδρόμιο καὶ νὰ μὲ χαιρετάῃ μὲ λανταοιστὴ καὶ κομψὴ κίνησι τοῦ χεριοῦ του πρὸς τὸ πηλήκιό του!...

. . . .

Ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἀπ' τὴ δεύτερη ἐκείνη Κυριακὴ τῆς τρυφερῆς μου γνωριμίας μὲ τὸ νεαρὸ ἀξιωματικό, ἡ ζωή μου ἄλλαξε τελείως...

Ἔνοιωθα χαρά, νὰ ζῶ καὶ ν' ἀναπνέω... Ὅλα γύρω μου, ἔπαιρναν ὄψι πιὸ εὐχάριστη καὶ πιὸ συμπαθητική... Ἡ Ἰωάννα μοῦ φαινόταν λιγώτερο ἀποκρουστική... Κι' ὅλες ἡ προσπάθειές μου τώρα, εἶχαν ὡς μόνο τους σκοπὸ τὸ πῶς νὰ βγαίνω ἀπ' τὸ σπίτι ὅσο συχνότερα μποροῦσα...

Δυστυχῶς, ἂν κι' ἔβγαινα πότε μὲ τὸν θεῖο μου καὶ πότε μὲ τὴν Ἰωάννα—ἄλλοτε γιὰ ν' ἀγοράσω κάτι, κι' ἄλλοτε μὲ ἄλλη πρόφασι—δὲν μπόρεσα ποτὲ νὰ τὸν ἀντικρύσω. Τὰ διαρκῆ γυμνάσια τῶν νεοσυλλέκτων ἐκείνης τῆς χρονιᾶς, φαίνεται ὅτι θὰ τὸν ἀπασχολοῦσαν πολὺ καὶ δὲν τοὔμενε εὐκαιρία νὰ περνάῃ ἀπ' τὸ σπίτι μου...

Ὡστόσο, τὴ λύπη μου γιὰ τὴ μιὰ ἀποτυχία, ἀμέσως τὴ γλύκαινε ἡ ἐλπίδα, πὼς ἡ ἑπόμενη ἀπόπειρά μου θἄβγαινε καρποφόρος... Ἕνα ἀπόγευμα, ἐπιτέλους, κι' ἐνῶ καθόμουν καρφωμένη πλάϊ στὸ θεῖο μου—ἐκεῖ στὸ συνοικιακὸ καφενεδάκι του—ἄκουσα τὶς σάλπιγγες νὰ χτυποῦν ἔξω στὸ δρόμο...

Πετάχτηκα μὲ λαχτάρα ὀρθή. Ζήτησα τὴν ἄδεια ἀπ' τὸ θεῖο μου, νὰ πάω ὣς τὴ τζαμόπορτα τοῦ καφενείου γιὰ νὰ δῶ τὸ στρατὸ ποὺ περνοῦσε. Τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ δὲν εἶχε—γιὰ τὸν θεῖο μου βέβαια, καὶ γιὰ κάθε ἄλλον ἐκτὸς ἀπὸ μένα!— ἡ φυσικωτάτη αὐτὴ παράκλησίς μου, καὶ πέτυχα τὴν ἄδεια ἀμέσως.

Κόλλησα τὸ πρόσωπό μου στὸ τζάμι, μὴν τολμῶντας νὰ βγῶ ἔξω, γιατὶ ἔβρεχε ραγδαῖα... Οἱ στρατιῶτες, περνοῦσαν μὲ βῆμα ρυθμικό, τραγουδῶντας...

Στὸ πεζοδρόμιο καὶ μπρὸς ἀπ' τὸ καφενεῖο, περπατοῦσαν οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ μὲ προσπέρασε κι' Ἐκεῖνος... Εἶχε τὸ νοῦ του στοὺς στρατιῶτες τῆς διμοιρίας του καὶ δὲν πρόσεχε πρὸς τὸ καφενεῖο... Ἀλλὰ τόση ἦταν ἡ ἀπερίγραπτη λαχτάρα μου, ἐκείνη τὴ στιγμή, καὶ μὲ τόση φλογερὴ δίψα τὸν κύτταξα γιὰ νὰ τὸν καμαρώσω, ὥστε τὰ μάτια μου ἀσφαλῶς θἄπαιξαν τὸ ρόλο μαγνήτου!

Ναί, εἶδα τὸν ἀγαπημένο μου νὰ σκιρτάῃ, σὰν κάτι τὸ ὑπερφυσικὸ κι' ἀκαθόριστο νὰ τὸν τραβοῦσε ἄθελά του πρὸς τὸ μέρος μου... Τὸ κεφάλι του γύρισε ἀσυναίσθητα καὶ τὰ βλέμματά του ἀφοῦ παιγνίδισαν πρῶτα δῶ κι' ἐκεῖ ἀβέβαια, καρφώθηκαν ἐπιτέλους ὕστερα στὸ τζάμι, πίσω ἀπ' τὸ ὁποῖο παραμόνευα ἐγώ!...

Ἕνα χαμόγελο εὐτυχίας, φώτισε τὸ κουρασμένο ἀπ' τὰ γυμνάσια πρόσωπό του καὶ μὲ χαιρέτησε πιὸ ἐλεύθερα καὶ πιὸ χαριτωμένα ἀπ' τὴν πρώτη φορά!

Μιὰ λάμψι εὐτυχίας, φώτισε καὶ τὸ δικό μου πρόσωπο. Καὶ κοκκινίζοντας δυνατὰ καὶ σφίγγοντας τὴν καρδιά μου γιὰ νὰ συγκρατήσω τοὺς σφοδροὺς παλμούς της, τοῦ ἀνταπέδωσα

(*) Ἡ ἐκκλησίες τῶν Καθολικῶν ἔχουν θρανία καὶ καθίσματα, ἀντὶ γιὰ στασίδια.

τὸν χαιρετισμὸ μὲ κλίσι ζωηρὴ τοῦ κεφαλιοῦ μου!...

....

Ε΄.

Ἕνα πρωΐ, ὕστερα ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες, ἐπέστρεφα στὸ σπίτι μὲ τὴν Ἰωάννα, μὲ τὴν ὁποία εἶχα πάει στὴν ἀγορὰ γιὰ νὰ ψωνίσω.

Καθὼς περνούσαμε, ὅμως, μπρὸς ἀπ' τὸ «Γραφεῖο τῶν Ταχυδρομικῶν Ἁμαξῶν», εἴδαμε νὰ καταφθάνη ἀπ' τὸ Παρίσι ἕνα λεωφορεῖο κατάφορτο ἀπὸ ἐπιβάτες. Ἡ περιέργεια μᾶς κράτησε ἐκεῖ, γιὰ νὰ δοῦμε, ἐπειδὴ ἦσαν σπάνια τὰ ἄλλου εἴδους ψυχαγωγικὰ θεάματα στὴ μικρὴ ἐπαρχιακή μας πόλι.

Ὁ πρῶτος ποὺ κατέβηκε ἀπ' τὸ λεωφορεῖο, ἦταν ἕνας ἄνδρας ὡς σαράντα χρόνων περίπου. Ψηλὸς στὸ ἀνάστημα, λεπτός, ἰσχνός, εἶχε γλυκειὰ φυσιογνωμία, τὴν ὁποία ἔκανε πιὸ γλυκειὰ καὶ συμπαθητικὴ μιὰ φανερὴ σκιὰ μελαγχολίας. Τὸν πρόσεξα ἰδιαιτέρως, γιατὶ τὸν εἶδα νὰ μὲ προσέχη καὶ νὰ μὲ κυττάζη ἐπίμονα κι' αὐτός.

Κι' ἀμέσως ὕστερα, εἶδα μιὰ ἔκφρασι ζωηρῆς ἐκπλήξεως νὰ ἐμψυχώνη τὰ κάπως μουδιασμένα χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του!

Φαίνεται, ὅτι τοῦ εἶχα προξενήσει μεγάλη ἐντύπωσι, γιατὶ ἐξακολουθοῦσε νἄχη τὰ μάτια του προσηλωμένα ἀπάνω μου μὲ ἀνεξήγητη ἐπιμονή. Ἐνοχλήθηκα τότε ἄθελά μου, καί, γιὰ νὰ τὸν ἀποφύγω, ἀπομακρύνθηκα μὲ τὴν Ἰωάννα γρήγορα.

Βαδίζαμε τώρα πρὸς τὸ σπίτι. Στὸ δρόμο ἔνοιωσα κάτι τὸ ἀκαθόριστο, νὰ σφίγγη τὴν ψυχή μου. Ἔστρεψα χωρὶς νὰ θέλω—καὶ χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ ἐξηγήσω τὸ γιατὶ—τὸ κεφάλι μου κ' εἶδα τὸν ἄγνωστο ἐκεῖνον κύριο νὰ μᾶς παρακολουθῇ μὲ τρόπο!

Μπήκαμε στὸ σπίτι. Πέρασαν καμμιὰ - δυὸ ἡμέρες, κατὰ τὶς ὁποῖες εἶχα ξεχάσει κιόλας τὸ ἀλλόκοτο αὐτὸ ἐπεισόδιό μου μὲ τὸν ἄγνωστο.

Κατὰ τὴν τρίτη ὅμως ἡμέρα τὸ ἀπόγευμα, καὶ κατὰ τὶς τέσσερες ἡ ὥρα,—ὥρα, ἄλλωστε, τελείως ἀκατάλληλη γιὰ ἐπισκέψεις—ἡ ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ μας ἀντήχησε ἀπὸ χτύπημα δυνατό. Σκίρτησα ἀπὸ ἀόριστη ἀνησυχία καθὼς ἤμουν ξαπλωμένη στὴν πολυθρόνα μου καὶ ρέμβαζα: Κάτι μοὔλεγε τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πὼς τὸ μέλλον μου κ' ἡ τύχη μου εἶχαν στενωτάτη σχέσι μ' ἐκεῖνον τὸν χτύπο τῆς ἐξώπορτας!!

Ἀλλὰ κι' ὁ θεῖος μὲ τὴ θεία μου, καθισμένοι ἀντικρύ μου, δὲν ἔμειναν ἀσυγκίνητοι ἀπ' τὸ ἀπροσδόκητο αὐτὸ γεγονός. Μιὰ συγκίνησι—χωρὶς φανερὴ ἀφορμὴ—τοὺς ἔπιασε κι' ἀλληλοκυττάχτηκαν μ' ἔκπληξι...

Ἐντωμεταξύ, ἡ Ἰωάννα εἶχε κατεβῆ κι' εἶχε ἀνοίξει στὸν παράκαιρο ἐκεῖνον ἐπισκέπτη. Τὸν ὡδήγησε κατόπιν στὸ σαλόνι κι' ἀνοίγοντας τὴν πόρτα τοῦ δωματίου μας, εἶπε στὸ θεῖο μου:

—Ὁ κύριος Ἐρνέστος Σαβράν, ἂν καὶ δὲν τὸν ξέρετε προσωπικῶς, σᾶς παρακαλεῖ ὡστόσο νὰ τὸν δεχτῆτε!

—Ὁδήγησέ τον ἐδῶ, Ἰωάννα! εἶπε ὁ θεῖος μου κατάπληκτος.

Καὶ κυττάζοντας ὕστερα ἐμένα καὶ τὴ θεία μου, πρόσθεσε:

—Μοῦ φαίνεται, πὼς κάπου ἔχω ἀκούσει τὸ ὄνομα αὐτό!... Ἀλλὰ κι' ὁ κύριος, μοῦ εἶνε ἄγνωστος καὶ μὲ τὸ ὄνομά του δὲν εἶχα ποτὲ καμμιὰ δοσοληψία!... Τελοσπάντων, τώρα ποὺ θὰ παρουσιαστῇ, θὰ δοῦμε καὶ τί θέλει!

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἡ πόρτα τοῦ δωματίου ἄνοιξε καὶ πάλι κ' ἡ Ἰωάννα ὡδήγησε σὲ μᾶς τὸν ἄγνωστο κι' ἀλλόκοτο ἐπισκέπτη...

Ξεφώνισα ἀσυγκράτητη τότε ἀπὸ βαθειὰ κατάπληξι: Στὴ γλυκειά, ἀλλὰ πιὸ σεβαστὴ κι' ἐπίσημη τώρα, φυσιογνωμία τοῦ κυρίου Ἐρνέστου Σαβράν, ἀναγνώρισα τὸν ἄγνωστο ἐκεῖνον κύριο τοῦ λεωφορείου, ὁ ὁποῖος — τρεῖς ἡμέρες πρὶν — μ' εἶχε κυττάξει τόσο ἐπίμονα!

Ἄκουσε τὸ ξεφωνητό μου. Ντυμένος μαῦρο καὶ κομψὸ κουστοῦμι, χαιρέτησε τοὺς θείους μου μ' εὐλαβικὴ ὑπόκλισι κ' ὕστερα στρέφοντας σὲ μένα εἶπε τρυφερά:

—Εἶμαι πολὺ εὐτυχής, δεσποινίς!... Βλέπω, ὅτι μὲ θυμηθήκατε ποιὸς εἶμαι!

—Ναί, σᾶς θυμήθηκα, κύριε! ψιθύρισα ἄθελά μου.

—Πῶς; ξεφώνισαν κατάπληκτοι κ' οἱ δυὸ μαζύ, ὁ θεῖος κ' ἡ θεία μου. Ὥστε γνωρίζεις τὸν κύριο αὐτόν, Βαλεντίνη;

Στήλωσα τότε τὸ κορμί μου μὲ ἀξιοπρέπεια. Καὶ μ' ὕφος σοβαρό, βιάστηκα νὰ ἐξηγήσω στὸ θεῖο μου, τὶς ἀκριβεῖς περιστάσεις τῆς «γνωριμίας» μου μὲ τὸν παράδοξο ἐκεῖνον ἄγνωστο:

—Θεῖε, ἁπλῶς μονάχα εἶδα τὸν κύριο, νὰ κατεβαίνη ἀπ' τὸ λεωφορεῖο τῶν Παρισίων!.. Αὐτὸ συνέβη πρὸ δυὸ-τριῶν ἡμερῶν τὴ στιγμὴ ποὺ γύριζα μὲ τὴν Ἰωάννα ἀπ' τὰ ψώνια...

—Θὰ σᾶς παρακαλέσω θερμὰ γιὰ κάτι! εἶπε στοὺς θείους μου ὁ ἄγνωστος, διακόπτοντάς με μ' εὐγενικὸ χαμόγελο. Θὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ μ' ἀκούσετε γιὰ λίγες στιγμές, ἐπειδὴ ἔχω μιὰ σοβαρὰ ὑπόθεσι νὰ συζητήσω μαζύ σας!

—Καθῆστε, κύριε!... Σᾶς ἀκοῦμε! ἀποκρίθηκε πρόθυμα ὁ θεῖος μου, προσφέροντάς του κάθισμα.

Ἀπ' τὰ λόγια αὐτὰ ποὺ ἀνταλλάχτηκαν ὡς τὴ στιγμὴ ἐκείνη μεταξύ μας, καθὼς κι' ἀπ' τὴ στάσι τοῦ ἀγνώστου κι' ἀπ' τὰ γλυκά του βλέμματα σὲ μένα, εἶχα σχεδὸν μαντέψει τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του!... Ναί, ἐρχόταν ἐξάπαντος γιὰ νὰ μὲ ζητήση ὡς σύζυγό του!..

Κοκκίνισα, χλώμιασα, ξανακοκκίνισα πάλι, καὶ πάλι ξαναχλώμιασα.. Ἤμουν καταταραγμένη...

Κι' ὁ κύριος Σαβράν, ἀφοῦ μοῦ ἔρριξε μιὰ γλυκειὰ ματιά, γύρισε κατόπιν στὸ θεῖο μου κι' εἶπε:

—Κύριε, πιστεύω τὸ ὄνομά μου νὰ τὸ ἔχετε ἀκούσει!... Κατάγομαι ἀπ' τὴν οἰκογένεια τῶν Σαβράν.. Κατοικῶ στὸ Παρίσι... Εἶμαι μονάκριβο παιδὶ χωρὶς ἀδελφὲς κι' ὑποχρεώσεις οἰκογενειακές.. Ἀλλὰ δυστυχῶς, ἔχασα τοὺς γονεῖς μου ὅταν ἤμουν δώδεκα χρόνων παιδάκι ἀκόμη!... Οἱ γονεῖς μου, μοῦ ἄφησαν μεγάλη περιουσία. Ἔχω τώρα, εἰκοσιπέντε χιλιάδες χρυσᾶ φράγκα καθαρὸ εἰσόδημα τὸ χρόνο.. Καὶ ξέρω νὰ τὰ διαχειρίζωμαι πολὺ καλὰ καὶ συνετά.

Σὲ ἡλικία εἰκοσιτεσσάρων χρόνων, πῆρα τὸ δίπλωμά μου ὡς δικηγόρος.. Τώρα εἶμαι ἀκριβῶς τριανταοχτὼ χρόνων, κι' ἔχω ἀναδειχτῆ λαμπρὰ στὴν κοινωνία...

......Σκοπεύω, σὲ λίγο, νὰ σᾶς ὑποβάλω μιὰ αἴτησι λεπτή, σχετικὰ μὲ τὴ δεσποινίδα ἀνεψιά σας... Ἔχω λοιπὸν τὴν ὑποχρέωσι, νὰ σᾶς πῶ ἀπὸ τώρα λεπτομέρειες γιὰ τὸν χαρακτῆρα μου, γιὰ τὰ προτερήματά του, καὶ γιὰ τὰ ἐλαττώματά μου, μὲ κάθε εἰλικρίνεια: Λοιπόν, εἶμαι πολὺ φιλόπονος, πολὺ ἐργατικός, καὶ πολὺ οἰκονόμος. Ἀλλὰ εἶμαι καὶ γενναιόδωρος, ὅταν πρέπει κι' ὅπου πρέπει... Ἡ κοινωνία μὲ ἐκτιμάει ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴ σεμνότητα τῆς ζωῆς μου καὶ γιὰ τοὺς εὐγενικούς μου τρόπους... Ἡ δὲ τιμιότης μου στὶς συναλλαγὲς μου εἶνε παροιμιώδεις πειά

......Δὲν μοῦ ἀρέσει καὶ πολύ, ἡ θορυβώδης κοσμικὴ ζωή.. Προτιμῶ νὰ ζῶ κάπως ἀπατραβηγμένος.. Μοῦ ἀρέσει ἡ μοναξιά, ἀλλὰ κι' ὁ οἰκογενειακὸς γαλήνιος βίος μὲ κατανοητεύει.. Λατρεύω τὴν εἰλικρίνεια καὶ μισῶ τὴν ψευτιὰ καὶ τὴν ὑποκρισία.

......Ὅσο γιὰ τὶς πολιτικές μου πεποιθήσεις, εἶμαι δημοκρατικῶν ἀρχῶν...Ἀλλὰ τίποτα δὲν θὰ μὲ ἀναγκάση ποτὲ νὰ κάνω κάτι τὸ ἀντίθετο μὲ τὸ κοινὸ συμφέρον καὶ μὲ τὸ γενικὸ καλό!

Ὁ θεῖος μου κι' ἡ θεία μου, ἄκουγαν τὸν μακρὸ αὐτὸν λόγο τοῦ παραδόξου ἐπισκέπτου μας ἔκθαμβοι. Πότε-πότε ἐπίσης ἔδειχναν σημεῖα ἀνυπομονησίας, κι' ἀλληλοκυτταζόντουσαν μὲ γνεψίματα σχεδὸν φανερά. Ἄλλαζαν σκέψεις ἀναμεταξύ τους, ὄχι καὶ τόσο κολακευτικὲς γιὰ τὴν πολυλογία τοῦ ἀγνώστου, κι' ἀδιαφοροῦσαν ἂν ἔβλεπε αὐτὸς ἢ ὄχι τὰ φανερά τους ἀλληλογνεψίματα!

Ἐνῷ πάλι, ἐξακολουθοῦσα νὰ εἶμαι συνταραγμένη ἀπὸ χίλια ἔντονα — κι' ἀντίθετα μεταξύ τους — συναισθήματα...

Κι' ὁ κύριος Σαβράν, ἀφοῦ σιώπησε γιὰ λίγες στιγμὲς — ἴσως γιὰ νὰ ξεκουραστῇ καὶ ν' ἀνασάνῃ — πρόσθεσε πιὸ συγκινημένος ἀπὸ πρίν:

—Σᾶς μίλησα, κύριε καὶ κυρία, μ' ὅλη τὴν εἰλικρίνεια τῆς ψυχῆς μου!... Καὶ τώρα, μοῦ μένει νὰ ὑποβάλλω εὐλαβικὰ σὲ σᾶς τὴν πρότασί μου: Ἔρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω τὴ δεσποινίδα ἀνεψιά σας, ὡς σύζυγό μου!

—Τὴν ἀνεψιά μου; φώναξε ὁ θεῖος μου, ἔκθαμβος κυριολεκτικῶς.

—Τὴ Βαλεντίνη μας; φώναξε κι' ἡ θεία μου, μὲ συγκίνησι εἰλικρινῆ.

—Μὰ δὲν τὴν ξέρετε τὴν ἀνεψιά μου, κύριε! ξανάπε πάλι, ὁ θεῖος μου

—Κι' οὔτε κι' ἐμεῖς ξέρομε ἐσᾶς! ξανάπε κι' ἡ θεία μου, πιὸ ψύχραιμη τώρα.

Ὁ κύριος Σαβρὰν δὲν τάραξε, μπρὸς στὸ χαλάζι αὐτὸ τῶν ξεφωνητῶν. Ξερόβηξε μόνον λίγο, κι' ὕστερα εἶπε μὲ γαλήνια φωνή:

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

ΤΟΥ PAUL ROUGET

ΕΣΕΙΣ, δεσποινὶς Ρετζίνα, δὲν σκέπτεσθε νὰ παντρευτῆτε;

Ἡ νέα σήκωσε τὰ μεγάλα, γλυκὰ καὶ μελαγχολικὰ μάτια της κι' ἀποκρίθηκε:

—Ὄχι, κυρία!... Δὲν θὰ παντρευτῶ!... Ἤ, τουλάχιστον, δὲν θὰ παντρευτῶ, ἐφόσον μένουν ἀνεξόφλητα τὰ χρέη τοῦ πατέρα μου! Ἐν πρώτοις, κατόπιν τῆς πτωχεύσεώς του, δὲν ἔχω πειὰ προῖκα... Καὶ μιὰ κοπέλλα δίχως προῖκα, δύσκολα παντρεύεται σήμερα!... Ἔπειτα πρέπει νὰ βοηθήσω τὸν πατέρα μου στὶς τίμιες προσπάθειές του νὰ ἐργασθῇ, νὰ πληρώση τοὺς πιστωτάς του καὶ νὰ ξαναπάρη πάλι τὴν πρώτη του θέσι στὸ ἐμπόριο. Θέλω λοιπὸν νὰ τὸν βοηθήσω μὲ ὅλες μου τὶς δυνάμεις, ὅσο νὰ πετύχη τὸν εὐγενικὸ σκοπό του!... Ὡς τότε ὅμως φαντάζομαι ὅτι θὰ περάσουν ἀρκετὰ χρόνια καὶ θὰ εἶνε ἀργὰ πειὰ γιὰ γάμο!...

Ἡ δεσποινὶς Ρετζίνα μίλησε μὲ φωνὴ σοβαρὴ καὶ λυπημένη, ἀλλὰ κι' ἀποφασιστική.

Ἡ κυρία Μπρεβάλ, ἡ ὁποία φιλοξενοῦσε ἐκείνη τὴν ἡμέρα τὴ Ρετζίνα, τὴν ξαναρώτησε γελῶντας:

—Κι' ἂν συναντήσετε, ἐντωμεταξύ, τὸ βασιλόπουλο τοῦ παραμυθιοῦ;... Οὔτε καὶ τότε θὰ παντρευθῆτε;

—Ὄχι, κυρία!... Πρῶτ' ἀπ' ὅλα, πρέπει ν' ἀποκατασταθῇ πάλι ἡ ὑπόληψις τοῦ ἀγαπημένου μου πατέρα!... Θὰ ἐργασθοῦμε μαζύ: Ἐκεῖνος ὡς μικρέμπορος στὴν ἀρχή, κι' ἐγὼ παραδίδοντας μαθήματα!...

—Συγγνώμην, κόρη μου!... ψιθύρισε τότε ἡ κυρία Μπρεβάλ, νοιώθοντας τὴν κρυφὴ θλῖψι τῆς Ρετζίνας. Ἔθιξα τὸ λυπηρὸ αὐτὸ ζήτημά σας ἀσυλλόγιστα σχεδόν!

Ἔσφιξε κατόπιν μὲ στοργὴ τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος. Καὶ γυρίζοντας σ' ἕναν ἄλλον ἐπισκέπτη της, τὸν ρώτησε μ' ἐνδιαφέρον:

—Λοιπόν, κύριε Μπερτιέ; Πῶς σᾶς φαίνονται τὰ αἰσθήματα αὐτὰ τῆς δεσποινίδος Ρετζίνας Μαρνιέ;

—Κυρία μου, ἡ δεσποινὶς Ρετζίνα εἶνε — μὲ μιὰ λέξι — ἀξιοθαύμαστη!... ἀποκρίθηκε ὁ κύριος Μπερτιέ.

* * *

Λίγες στιγμὲς μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς Ρετζίνας, σηκώθηκε κι' ἔφυγε κι' ὁ κύριος Μπερτιέ.

Ἀπ' τὴ στιγμὴ ἀκόμη ποὺ ἡ κυρία Μπρεβὰλ τοῦ σύστησε τὴ Ρετζίνα, ὁ κ. Μπερτιὲ εἶχε σαγηνευθῆ ἀπὸ τὸ μυστηριῶδες θέλγητρο τῆς εὐγενικῆς ἐκείνης νέας, τὴν ὁποία καὶ ἄλλοτε εἶχε θαυμάσει στὰ διάφορα κοσμικὰ σαλόνια.

Ἀλλὰ τότε ἡ Ρετζίνα θριάμβευε μὲ τὰ πλούτη τοῦ πατέρα της καὶ περνοῦσε τὴν ἀκτινόβολη ἐποχὴ τῆς εὐτυχίας της!...

Σήμερα μονάχα τὴν ξανάβλεπε ἀπὸ τότε, καὶ τὴ γνώριζε μάλιστα καὶ προσωπικῶς. Τὴν ξανάβλεπε τώρα μεγαλείτερη βέβαια κατὰ λίγα χρόνια, νέα ὅμως κι' ὡραιοτάτη ὅπως πάντα καὶ πιὸ χαριτωμένη μάλιστα, μέσ' στὴ μελαγχολία της.

Καὶ ὁ κύριος Μπερτιέ, πλούσιος τραπεζίτης, μόλις τριανταπέντε χρόνων, ἔνοιωθε τώρα ἀνέκφραστα συναισθήματα νὰ πλημμυρίζουν τὴν καρδιά του: Τὸν συγκινοῦσε προπάντων ἡ εὐγενικὴ καὶ σεμνὴ ὑπερηφάνεια τῆς νέας, ἡ ἐγκαρτέρησί της στὴ δυστυχία κι' ἡ μεγαλοψυχία ποὔδειχνε γιὰ τὸν ἀγαπημένο κι' ἄτυχο πατέρα της!...

Τὸ βράδυ καὶ τὴν ἐπομένη, ἀκόμη συλλογιζόταν τὴ Ρετζίνα ὁ κύριος Μπερτιέ...

* * *

Τρεῖς ἡμέρες ἀργότερα, ὁ κύριος Μαρνιέ, ὁ πατέρας τῆς Ρετζίνας, ἔμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ νέου τραπεζίτου.

—Κύριε Μπερτιέ, του εἶπε, ἔλαβα τὴν εὐγενικὴ ἐπιστολή σας!... Κι' ἦρθα νὰ σᾶς εὐχαριστήσω θερμῶς γιὰ τὶς προτάσεις ποὺ μοῦ κάνατε!...

—Καθῆστε, κύριε Μαρνιέ, ἀποκρίθηκε ἁβρὰ ὁ τραπεζίτης. Μὲ συγχωρεῖτε ποὺ σᾶς ἀνησύχησα καὶ σᾶς κάλεσα στὸ γραφεῖο μου. Ξέροντας ὅμως τὴ μεγάλη ἀξία σας καὶ τὰ σπάνια ἠθικὰ προσόντα σας, θέλω νὰ ὠφεληθῶ ἀπὸ αὐτά. Ἔχω ἀνάγκη ἑνὸς ἀνθρώπου τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης μου, ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ νὰ εἶνε ἕνας δεύτερος «Ἐγώ»... Καὶ θὰ σᾶς θερμοπαρακαλέσω νὰ δεχθῆτε νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὴ τὴ θέσι!...

—Ὤ, κύριε! στέναξε, ζαλισμένος ἀπὸ εὐτυχία, ὁ ἔμπορος. Εἶνε πολὺ τιμητικὴ γιὰ μένα ἡ γενναιόψυχη πρότασίς σας!... Ἀλλά, σᾶς παρακαλῶ, ποιὸς εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μὲ συστήση στὴν εὔνοιά σας;

Ὁ νεαρὸς τραπεζίτης εἶπε σοβαρά:

—Κανένας δὲν σᾶς συνέστησε, κύριε Μαρνιέ. Ἁπλῶς ἤξερα τὴν ἀρίστη φήμη σας στὴν ἀγορά μας. Κι' ὅταν ἔμαθα τὸ ἀτύχημα τῆς πτωχεύσεώς σας, θέλησα νὰ σᾶς βοηθήσω στὴν ἀποκατάστασί σας! Ἐπιτρέψτε μου τώρα μιὰ ἐρώτησι: Πόσα χρωστᾶτε ἀκόμη στοὺς διαφόρους πιστωτάς σας;

—Ἑκατὸν ὀγδόντα χιλιάδες φράγκα! ψιθύρισε, ὕστερα ἀπὸ λίγους δισταγμούς, ὁ κύριος Μαρνιέ.

— Θαυμάσια!... εἶπε μὲ χαρὰ ὁ τραπεζίτης. Ἐλπίζω ὅτι πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια θὰ εἶσθε ἐντελῶς ἀνεξάρτητος ἀπὸ χρέη... Θὰ σᾶς δίνω ὀχτὼ χιλιάδες φράγκα μισθὸ τὸ μῆνα καὶ ἀρκετὰ ποσοστὰ ἀπὸ τὶς τραπεζιτικὲς συναλλαγές μας!.... Ἀπὸ αὔριο θὰ συνεργαζόμαστε!...

Ὁ δύστυχος πατέρας τῆς Ρετζίνας νόμιζε πὼς ὀνειρευόταν... Δὲν πίστευε στ' αὐτιά του. Ψιθύρισε λίγα λόγια ἀπείρης εὐγνωμοσύνης κι' εὐχαριστιῶν καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ γραφεῖο τοῦ τραπεζίτου ζαλισμένος.

* * *

—Μπερτιέ;... Μπερτιέ! μουρμούριζε, δακρυσμένη ἀπὸ εὐτυχία, ἡ Ρετζίνα, ὅταν ἀργότερα τῆς διηγόταν ὁ πατέρας της τὴν ἀνέλπιστη ἐκείνη τύχη. Μπερτιέ!... Μὰ κάπου τὸ θυμᾶμαι ἐγὼ αὐτὸ τὸ ὄνομα!... Ἄ, ναί!...

Καὶ πηδῶντας στὸ λαιμὸ τοῦ πατέρα της καὶ καταφιλῶντας τον, πρόσθεσε πρόσχαρα:

—Τώρα τὸν θυμοῦμαι ποιὸς εἶνε! Τὸν γνώρισα προχθὲς στῆς κυρίας Μπρεβάλ!... Βλέπεις, πατέρα, ὅτι δὲν πρέπει ποτὲ ν' ἀπελπιζόμαστε;

Ὁ κύριος Μαρνιὲ κύτταξε τὴν κόρη του μὲ βαθὺ βλέμμα στοργῆς καὶ τῆς εἶπε:

—Ἐσὺ μ' ἔκανες, μικρούλα μου, νὰ ὑποφέρω μ' ὑπομονὴ τὴ δυστυχία μας!... Καὶ κάτι μοῦ λέει στὴν ψυχή, ὅτι ἡ τωρινή μας κι' ἡ μελλοντική μας εὐτυχία σ' ἐσένα θὰ ὀφείλεται μονάχα!...

....

Ἐνάμιση χρόνος πέρασε ἀπὸ τότε. Ἡ πολύτιμη πεῖρα τοῦ κυρίου Μαρνιέ, θαυματούργησε κυριολεκτικῶς. Τὰ κέρδη τοῦ τραπεζιτικοῦ οἴκου Μπερτιὲ ἦσαν ἄφθονα, τὰ ποσοστὰ τοῦ ἄλλοτε ἐμπόρου ἀνερχόντουσαν σὲ σεβαστὸ ποσόν, κι' ἡ ἑκατὸν ὀγδόντα χιλιάδες φράγκα τῶν χρεῶν του δὲν ἄργησαν νὰ πληρωθοῦν!...

Ὁ κύριος Μπερτιὲ συχνὰ τιμοῦσε τὸ σπίτι τοῦ πολυτίμου ὑπαλλήλου του μὲ πολύωρες ἐπισκέψεις. Πατέρας, κόρη καὶ προϊστάμενος, ἔτρωγαν μαζύ, ἔπαιζαν χαρτιά, γελοῦσαν, ἀστειευόντουσαν... Καὶ ἡ βραδυὲς αὐτὲς τελείωναν πάντα γοητευτικές, γιατὶ τὶς ἐπισφράγιζε τὸ κρυστάλλινο τραγοῦδι τῆς Ρετζίνας καὶ τὸ θαυμάσιο παίξιμό της στὸ πιάνο.

Μιὰ ἀπόλυτη ἐγκαρδιότης ἐπικρατοῦσε μεταξύ τους. Τὸ χαμόγελο δὲν ἔλειπε ποτὲ ἀπὸ τὰ χείλη καὶ τῶν τριῶν τους. Καὶ μονάχα σὲ μιὰ περίστασι τὸ πρόσωπο τῆς νέας ἔπαιρνε ὕφος σοβαρό: Ὅταν δηλαδὴ ὁ κύριος Μπερτιέ, ἀστειευόμενος καὶ κάνοντας ὑπαινιγμὸ γιὰ τὴν πρώτη τους γνωριμία στῆς κυρίας Μπρεβάλ, τὴν ρωτοῦσε παιχνιδιάρικα:

—Λοιπόν, δεσποινὶς Ρετζίνα, πότε θὰ σκεφθῆτε ἐπιτέλους γιὰ γάμο;...

—Ἄ, κύριε Μπερτιέ.... τοῦ ἀπαντοῦσε τότε ἐκείνη, παίρνοντας ὕφος σοβαρό. Ἂν δὲν πληρωθοῦν πρῶτα τὰ χρέη τοῦ πατέρα μου, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνη σκέψις γιὰ τὸ μέλλον μου!...

Ὁ κύριος Μπερτιὲ χαμογελοῦσε τότε αἰνιγματικά, κι' ἡ συζήτησις αὐτὴ σταματοῦσε ὡς ἐδῶ...

....

Τὰ χρέη, ὅπως εἴπαμε, ἐξωφλήθηκαν κάποια μέρα... Τὸ χαρμόσυνο γεγονὸς ἔπρεπε νὰ πανηγυρισθῇ ἰδιαιτέρως, κι' ὁ κύριος Μαρνιὲ θέλησε νὰ παραθέση ἕνα γεῦμα.

Ὁ κύριος Μπερτιὲ ὅμως τὸν πρόλαβε. Ὠργάνωσε ἐκεῖνος τὸ μεγαλοπρεπέστατο γεῦμα στὸ μέγαρό του καὶ κάλεσε μάλιστα ὄχι μόνον τὸν Μαρνιὲ καὶ τὴν κόρη του, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρο τὸ πολυπληθὲς προσωπικὸ τῆς Τραπέζης του.

Οἱ καλεσμένοι ἔφτασαν στὴν ὡρισμένη ὥρα. Παρ' ὅλη ὅμως τὴ χαρά τους, ἦσαν στὸ βάθος παραξενεμένοι: Γιὰ ποιὸ λόγο λοιπὸν ὠργάνωνε ὁ προϊστάμενός τους μιὰ τόσο μεγαλοπρεπῆ δεξίωσι;

Τὸ τραπέζι ἦταν πλουσιώτατο κι' ἄκρα εὐθυμία κι' ἐγκαρδιότης ἁπλώθηκε ἀμέσως στοὺς κύκλους τῶν καλεσμένων...

Σὲ μιὰ στιγμή, λάμποντας ἀπὸ εὐτυχία ὁ Μπερτιέ, σήκωσε τὸ γεμᾶτο μὲ σαμπάνια ποτῆρι του κι' ἔκανε τὴν ἀκόλουθη πρόποσι:

—Κυρίες μου καὶ κύριοι, ἑορτάζουμε ἀπόψε ἕνα μεγάλο καὶ χαρμόσυνο γεγονός. Τὸ ἑξῆς....

Τὰ μάτια ὅλων καρφώθηκαν ἐπάνω του μὲ δίψα. Θὰ μάθαιναν ἐπιτέλους τὴ μυστηριώδη ἀφορμὴ τῆς δεξιώσεως!...

Ὁ κύριος Μαρνιὲ χαμογελοῦσε ἀπὸ εὐτυχία: Τὴν ἤξερε αὐτὸς τὴν ἀφορμή!.... Ἦταν ἡ πληρωμὴ τῶν χρεῶν του!...

Καὶ ἡ δεσποινὶς Ρετζίνα Μαρνιὲ χαμογελοῦσε βέβαια ἀπὸ εὐτυχία, ἀλλὰ ἦταν καὶ κατακόκκινη ἀπὸ παρθενικὴ ντροπή: Τὴν ἤξερε κι' αὐτὴ τὴν ἀφορμὴ τῆς δεξιώσεως, ἀλλὰ αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ....ἐξόφλησις τῶν χρεῶν τοῦ πατέρα της...

Τί ἦταν λοιπόν;

Ἔ, ἂς ἀφήσουμε τὸν κύριο Μπερτιὲ νὰ μᾶς τὴν πῇ μονάχος του! Τὴν καταλάβαμε, βέβαια, ὅλοι μας ποιὰ ἦταν!... Ἀλλὰ ὅσοι εἶνε εὐτυχισμένοι ἐννοοῦν σώνει καὶ καλὰ νὰ μᾶς πληροφοροῦν οἱ ἴδιοι! Κι' ἐμεῖς, νοιώθοντας τὴν εὐτυχία τους καθὼς καὶ τὴν ἰδιοτροπία τους αὐτή, τοὺς ἀφήνουμε ἐλεύθερους νὰ μᾶς λένε...

Κι' ἐξακολούθησε ὁ κ. Μπερτιέ:

—...Ἑορτάζουμε, κυρίες μου καὶ κύριοι, ἀπὸ ἀπόψε, τὴν ἀναγγελία τῶν ἀρραβώνων μου μὲ τὴν δεσποινίδα Ρετζίνα Μαρνιέ!...

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21 - 419)
Διευθυντής : ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
Ὅροι συνδρομῶν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος Δρχ. 200 11 Ἐξωτερικοῦ Δολλάρια 6
» Ἑξάμηνος » 100 11 Ἀμερικῆς » 7
καὶ δι' ὅλην τὴν Ἀφρικὴν καὶ Βελγικὸν Κογκὸ ἐτησία συνδρομὴ σελίνια 30
Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ τὰ χρηματικὰ ἐμβάσματα δέον ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν ἰδιοκτήτην τῆς «Οἰκογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7
Τιμὴ ἑκάστου φύλλου Δρχ. 4
Γενικὸς ἀντιπρόσωπος τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»
Ἐν Ἀμερικῇ, διὰ τὴν ἐγγραφὴν συνδρομητῶν καὶ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν ἡ Ἑταιρεία New York News Agency General P.O.Box 497 New York City, ἐκπροσωπουμένη παρὰ τοῦ κ. Κ. Καλφοπούλου,

ΠΡΟΣ ΧΑΡΙΝ ΣΑΣ, ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

(Τὰ καλλυντικά, ἡ μόδα, τὸ σπίτι, ἡ κουζίνα, κλπ.)

Η ΜΟΔΑ

ΔΕΝ νομίζουμε ἄσκοπο νὰ ὑποδείξουμε τί χρειάζεται ἕνα κορίτσι, προκειμένου νὰ παντρευθῆ, ἀφοῦ καὶ σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα τὰ πράγματα ἄλλαξαν πολὺ τὰ τελευταῖα χρόνια καὶ δὲν εἶνε πειὰ ὅπως ἄλλοτε.

Σήμερα εἴμαστε πρακτικώτεροι καὶ δὲν χρειαζόμαστε ὁλόκληρα μπαοῦλα ἀπὸ ροῦχα, σὰν ἄλλοτε. Σ' αὐτὸ δὲ συντελεῖ ὄχι μόνον ἡ πρακτικότης μας — ἂς τὸ ὁμολογήσουμε — ἀλλὰ ἡ μόδα, ποὺ κάθε τόσο παρουσιάζει ἀλλαγές, ἀκόμη καὶ στ' ἀσπρόρρουχα. Ἑπομένως δὲν τολμᾷ μιὰ νέα νὰ ράψη πολλὰ ἀσπρόρρουχα, ἀπὸ φόβο ὅτι θὰ βρεθῆ στὸ περιθώριο τῆς μόδας.

Ἡ προῖκα μιᾶς νέας εἶνε γνωστὸν ὅτι δὲν περιλαμβάνει μόνον τὰ ἀτομικά της ἀσπρόρρουχα, ἀλλὰ καὶ διάφορα ἀσπρόρρουχα οἰκιακῆς χρήσεως. Θὰ σᾶς ἀναφέρουμε λοιπὸν ἐδῶ τί εἴδη ἀπαιτοῦνται γιὰ μιὰ προῖκα μετρία, οὔτε πολὺ πλουσία, οὔτε φτωχική : 6 ζεύγη λινὰ σεντόνια, 12 μαξιλαροθῆκες λινές, 2 κουβέρτες ἀπὸ καμηλόδερμα, 6 τραπεζομάνδηλα λινὰ μὲ τὶς πετσέτες τους γιὰ 6 κουβέρ, 3 τραπεζομάνδηλα τσαγιοῦ μὲ τὰ ἀνάλογα πετσετάκια, προσόψια 2 δωδεκάδες χνουδωτὰ καὶ 1 δωδεκάδα λινά, 2 πενιουὰρ - ἐπὸνζ γιὰ μπάνιο (μπουρνούζια), 2 δωδεκάδες λινὰ ποτηρόπανα, 3 δωδεκάδες πετσέτες διάφορες κουζίνας, 1 δωδεκάδα προσόψια ὑπηρεσίας, 6 ποδιὲς κουζίνας λευκὲς καὶ 6 σκοῦρες καὶ διάφορα πετσετάκια γιὰ πλύσιμο πιάτων, 12 ξεσκονόπανα, 6 σφουγγαρόπανα καὶ 12 πετσέτες γιὰ τζάμια παραθύρων καὶ καθρέπτες.

Καὶ τέλος φτάνουμε στὰ ἀτομικὰ τῆς νύφης. Ἀφήνουμε τὸ ὕφασμα στὴν ἐκλογή της, γιατί θὰ τὸ κανονίση τὸ γοῦστο της καὶ ἡ μόδα τῆς ἐποχῆς ποὺ θὰ γίνουν οἱ γάμοι, καὶ περιοριζόμαστε μόνον στὸν καθορισμὸ τοῦ ἀριθμοῦ : 2 νυκτικὲς πολυτελεῖς, ὁ ὀλιγωτέρας πολυτελείας, 12 ὑποκάμισα, 6 κομπιναιζόν, 12 σουτιὲν ἀσορτὶ μὲ τὰ ὑποκάμισα, μιὰ δωδεκάδα κάλτσες μεταξωτές, 2 ντεζαμπιγιέ, 2 δωδεκάδες λινὰ μαντήλια. Καὶ προχωροῦμε στὰ ροῦχα. Αὐτὰ κυμαίνονται ἀναλόγως τοῦ τί μπορεῖ μιὰ νέα νὰ ξοδέψη, ἀλλὰ πάντως τὰ ἀπαραίτητα εἶνε : Ἕνα ἐπανωφόρι ταξειδιοῦ, ἕνα φορεματάκι πρωϊνὸ ἀπὸ ὕφασμα μονόχρωμο καὶ ἕνα φανταιζί, ἕνα ταγιέρ, ἕνα - δυὸ φορέματα ἀπογεύματος, μιὰ - δυὸ τουαλέττες γιὰ βράδυ, ἕνα πλούσιο ἐπανωφόρι, μιὰ γούνα, ὑποδήματα ἀνάλογα, τουλάχιστον 6 ζεύγη, καὶ καπέλλα πρωϊνά, ἀπογευματινά, βραδυνά.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΛΛΟΝΗ ΣΑΣ

Δὲν θὰ παύσουμε ποτὲ νὰ λέμε, ὅτι κάθε ἀμέλεια ἐκ μέρους τῆς γυναίκας, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ὠμορφιά της, θὰ πληρωθῆ, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἰδίως στὴν ἐποχή μας, ποὺ ἡ ὠμορφιὰ δὲν εἶνε ὁ παληὸς κλασσικὸς τύπος μὲ τὰ ἀνεγνωρισμένα χαρακτηριστικά, ἀλλὰ κάτι ποὺ σχεδὸν κάθε γυναῖκα, ἡ ὁποία περιποιεῖται τὸν ἑαυτό της, μπορεῖ νὰ τὸ ἔχη.

Καὶ ἀρχίζουμε ἀπὸ τὶς φακίδες, ποὺ μολονότι φαίνονται τιποτένιο πρᾶγμα, καταστρέφουν ἐντελῶς τὴν ἐπιδερμίδα. Μόνον στὶς πολὺ λευκὲς περνοῦν κάπως ἀπαρατήρητες, ὅταν τὸ πρόσωπο εἶνε ὡραῖο καὶ ἀνθηρό.

Τὶς φακίδες, ὅταν δὲν εἶνε ἐκ γενετῆς, ὅπως σὲ μερικὲς πυρρόξανθες, μποροῦμε νὰ τὶς ἐξαλείψουμε. Πάντοτε ὅμως εἶνε προτιμότερο νὰ μὴ τὶς ἀφήσουμε νὰ ἐμφανισθοῦν. Γι' αὐτὸ ἂς φυλαγόμαστε ὅσο μποροῦμε ἀπὸ τὸν δυνατὸ ἥλιο (ἰδίως τοῦ Ἀπριλίου), φορῶντας πλατύγυρο καπέλλο, ἂν εἴμαστε ἀναγκασμένες νὰ βγοῦμε στὸν ἥλιο, καὶ ἀλείφοντας τὸ πρόσωπό μας μὲ κάποια κρέμα. Μιὰ καλὴ συνταγὴ γι' αὐτὴ τὴ χρῆσι εἶνε ἡ ἑξῆς:

Μπισουλφὰτ ντὲ κινὶν	2 γρ.
Τριανταφυλλόνερο	30 »
Γλυκερίνη	20 »

Μὲ αὐτὸ τὸ μῖγμα βρέχετε τὰ μέρη ποὺ θὰ ἐκτεθῶσι στὸν ἥλιο. Ὅταν ὅμως ἐμφανισθοῦν πειὰ ἡ φακίδες, τότε ὑπάρχουν μερικὰ δραστήρια φάρμακα, ποὺ τὶς ἐξαλείφουν, ἀλλὰ δὲν τὰ συνιστοῦμε, διότι εἶνε ἐπικίνδυνα, καὶ ἀρκούμεθα σ' αὐτὴ τὴ συνταγή, ποὺ θὰ δῆτε παρακάτω. Σιγὰ - σιγὰ τὶς λιγοστεύει καὶ μετὰ ἀπὸ καιρὸ τὶς ἐξαλείφει, ἂν ἐννοεῖται παύσουμε καὶ νὰ ἐκτιθέμεθα στὸν ἥλιο. Ἡ συνταγὴ εἶνε :

Βόρακας	15 γρ.
Καρμπονὰτ ντὲ ποτὰς	5 »
Νερὸ ἀπεσταγμένο	150 »

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΑΣ

Ὅσο περνᾷ ὁ καιρός, τόσο γινόμαστε πρακτικώτεροι καὶ προσπαθοῦμε νὰ ἐλευθερωνόμαστε ὅσο τὸ δυνατὸν ἀπὸ περιττὰ ἔπιπλα, ποὺ δὲν χρησιμεύουν παρὰ γιὰ νὰ μᾶς κάνουν τὴ ζωὴ πολύπλοκη. Πᾶνε πειὰ τὰ μικροσκοπικὰ γραφεῖα, ποὺ ἦσαν μονάχα γιὰ ὠμορφιὰ καὶ ὄχι γιὰ γράψιμο, πᾶνε τὰ τραπεζάκια ποὺ δὲν χρησίμευαν σὲ τίποτε, πᾶνε ἡ ἐταζέρες μὲ τὰ ἀναρίθμητα μπιμπλό, ποὺ δὲν εἶχαν ἄλλο λόγο παρὰ νὰ μαζεύουν σκόνη, πᾶνε τὰ κάδρα ποὺ σκέπαζαν ὅλους τοὺς τοίχους.

Τὸ πνεῦμα τῆς πρακτικότητος τῆς ἐποχῆς μας παρατηρεῖται ἀκόμη καὶ στὴν κατασκευὴ τῶν ἐπίπλων. Ἀποφεύγουμε κάθε σκάλισμα σ' αὐτὰ κι' ἀκολουθοῦμε πιστὰ τὸ ἀγγλικὸ στύλ, ποὺ θέλει ἴσια πόδια καὶ λεῖες ἐπιφάνειες. Αὐτὸ δὲ γίνεται γιὰ ν' ἀποφεύγουμε τὰ πολλὰ ξεσκονίσματα. Θυμηθῆτε λίγο πόσο παιδευόμαστε γιὰ νὰ βγάλουμε τὴ σκόνη, μέσα ἀπὸ τὰ σκαλίσματα τῆς παληᾶς ἐποχῆς.

Ἀκόμη καὶ τοὺς καθρέφτες στὶς ντουλάπες ἀποφεύγουμε καὶ γιὰ νὰ μὴ λερώνουνται εὔκολα, τοὺς τοποθετοῦμε στὸ μέσα φύλλο τῆς ντουλάπας.

Φυσικά, ὅσοι ἔχουν παληὰ ἔπιπλα δὲν πρέπει νὰ τὰ περιφρονοῦν, γιατί ἔχουν κι' αὐτὰ τὴν ἀξία τους, ἀλλὰ ἴσως δὲν εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ τὰ μεταποιήσουμε ἢ νὰ ζητήσουμε ἀπὸ τὸν ἐπιπλοποιό μας νὰ τὰ πουλήση καὶ νὰ μᾶς κάμη ἄλλα, ἂν δὲν εἶνε οἰκογενειακὰ κειμήλια.

ΥΓΙΕΙΝΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Ὁ καφές. — Ὁ καφὲς εἶνε ἕνα ποτὸ δυναμωτικό, τονωτικό, χωνευτικό, καθησυχαστικό, ἀλλὰ εἶνε συγχρόνως καὶ διεγερτικό, βλαβερὸ γιὰ τὴν καρδιὰ καὶ συχνὰ ὀλέθριο.

Ὅλα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴ χρῆσι ποὺ κάνουμε. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ καφὲς ἔχει καφεΐνη καὶ ταννίνη. Ἡ ταννίνη τοῦ δίδει τὸ χρῶμα καὶ αὐτὴ συντελεῖ στὴ χώνευσι, ὅταν λαμβάνεται σὲ λογικὴ δόσι.

Ἡ καφεΐνη, ἐπίσης σὲ μικρὴ δόσι, τονώνει τὴν καρδιά. Ἡ κατάχρησις ὅμως καφεΐνης θὰ μποροῦσε ὄχι μόνον νὰ κουράση τὴν καρδιά, ἀλλὰ καὶ νὰ τὴν ἐξαντλήση.

Μὲ αὐτὰ ὅλα θέλουμε νὰ ποῦμε ὅτι ἕνα φλυτζανάκι καφὲ τὸ πρωῒ καὶ ἄλλα δυὸ μετὰ τὰ γεύματα, δὲν μποροῦν νὰ βλάψουν, ἀλλὰ τουναντίον τονώνουν. Μόνον οἱ ἡλικιωμένοι πρέπει ν' ἀποφεύγουν αὐτὴ τὴ δόσι καὶ νὰ περιορίζωνται σὲ ἕνα καφὲ ἐλαφρό, γιὰ ὅλο τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας.

Ἡ Δὶς ΛΙΑΝΑ

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

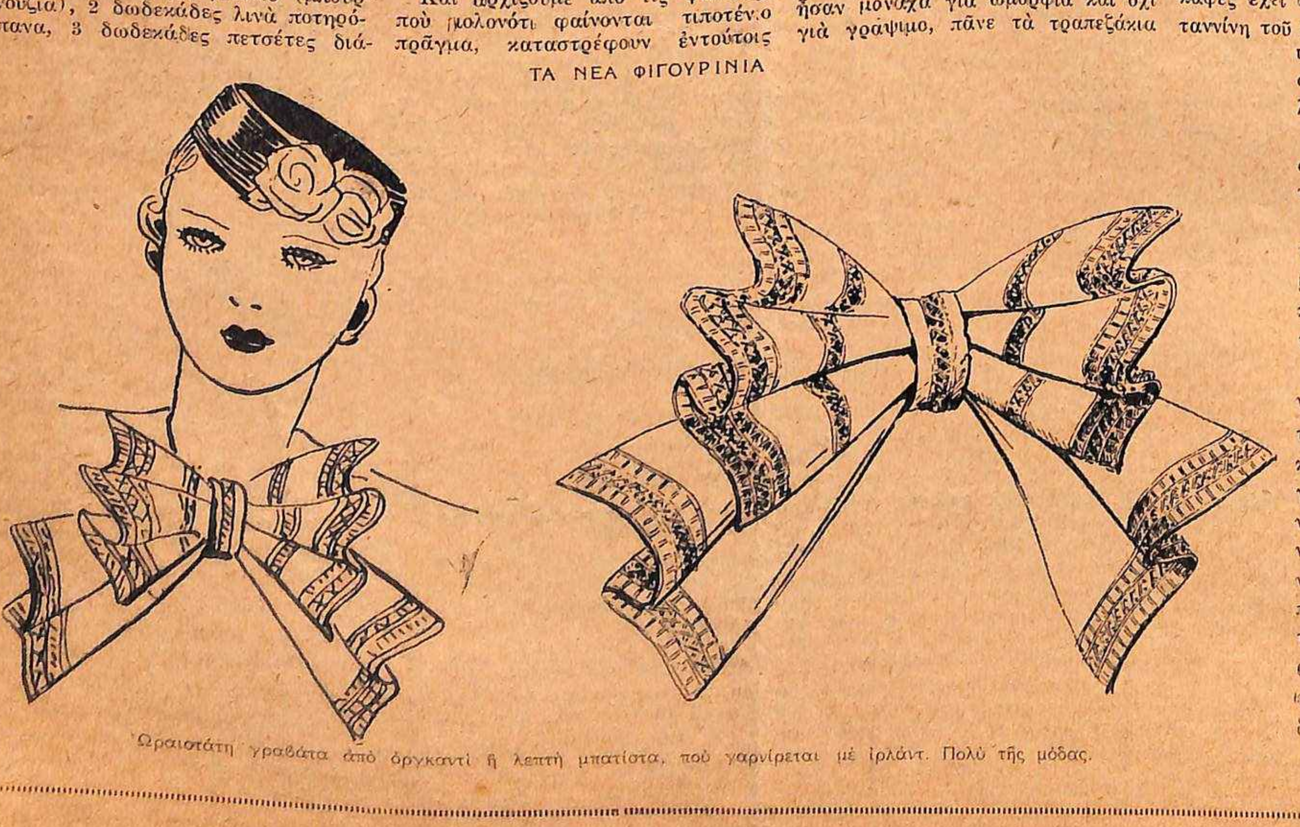

Ὡραιοτάτη γραβάτα ἀπὸ ὀργκαντὶ ἢ λεπτὴ μπατίστα, ποὺ γαρνίρεται μὲ ἰρλάντ. Πολὺ τῆς μόδας.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΜΙΑΣ ΞΑΝΘΗΣ "ΓΟΗΣΣΑΣ,,

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 1136)

Οἱ τρελλοὶ ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὸν μελαγχολικὸ καιρὸ καὶ τὴ βαρειὰ ἀτμόσφαιρα κυριεύθηκαν ἀπὸ ἕνα τρομερὸ παροξυσμὸ καὶ ἐπετέθησαν ἐναντίον τῶν φυλάκων γιὰ νὰ τοὺς κομματιάσουν. Ἐκεῖνοι προσπάθησαν μὲ τὸ ξύλο νὰ τοὺς κάνουν νὰ συνέλθουν. Ὅλο τὸ ἄσυλο ἀναστατώθηκε. Παντοῦ ἀκουγόντουσαν σπαραχτικὲς κραυγὲς φρίκης.

Ἡ χορεύτρια τρέμοντας ἀπὸ τὸ φόβο της, βγῆκε ἀπὸ τὸν οἰκίσκο γιὰ νὰ δῆ τί συμβαίνει. Δὲν ἄργησε φυσικὰ νὰ καταλάβη τὴν ἀλήθεια. Τόση δὲ ἦταν ἡ φρίκη της, ὥστε, ὅπως ἦταν μισοντυμένη, τὸ ἔσκασε ἀπὸ τὸ ἄσυλο καὶ γύρισε στὸ μπὰρ «Τῶν Τριῶν Ἀστέρων», ὅπου καὶ διηγήθηκε τὴν περιπέτειά της.

Ὁ Ἀνζεβέν, ὅταν ἀποκατεστάθη πειὰ ἡ τάξις στὸ ἄσυλο, γύρισε στὸν οἰκίσκο γιὰ νὰ βρῆ τὴ «γυναῖκα» του. Μὰ ἡ χορεύτρια ἦταν πειὰ πολὺ μακρυά. Ὁ φύλακας τοῦ Ψυχιατρείου τόσο στενοχωρήθηκε τότε, ὥστε κλονίσθηκε τὸ λογικό του. Τὴν ἴδια ὡστόσο μέρα πῆγε νὰ συναντήση τὴν ἀγαπημένη του στὰ παληὰ λημέρια της, στὸν ὑπόκοσμο τοῦ Μπορντῶ. Ἐκείνη ὅμως τοῦ δήλωσε, ὅτι δὲν θὰ γύριζε, οὔτε πεθαμμένη μέσα σ' ἐκεῖνο τὸ τρελλοκομεῖο. Ὁ Ἀνζεβὲν ἔκρυψε ὅσο μποροῦσε τὴ στενοχώρια του καὶ τῆς πρότεινε νὰ κάνουν ἕνα περίπατο στὸ λιμάνι. Ἐκείνη δέχτηκε χωρὶς νὰ φαντάζεται τὸ σκοπὸ τοῦ φίλου της. Ὁ Πιὲρ ἦταν πολὺ τρυφερὸς μαζύ της. Περπάτησαν ὥρα πολλὴ στὴ νύχτα καὶ τέλος ἔφτασαν σὲ μιὰ σκοτεινὴ καὶ κακόφημη συνοικία τοῦ Μπορντῶ. Ὁ Ἀνζεβὲν τώρα εἶχε κυριευθῆ ἀπὸ τὴν τρέλλα του. Ἔτρεμε καὶ τὸ πρόσωπό του εἶχε ἀλλοιωθῆ. Ἡ χορεύτρια ἄρχισε νὰ τὸν φοβᾶται καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ γυρίσουν.

— Ὄχι, τῆς ἀπάντησε. Πρέπει νὰ σὲ βάλω νὰ κοιμηθῆς.

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια τὴν ἀγκάλιασε, τῆς ἔσφιξε τὸ λαιμὸ μὲ τὰ χέρια του καὶ τὴν στραγγάλισε. Ἔπειτα ἄφησε τὸ πτῶμα της νὰ κυλισθῆ καταγῆς καὶ ἄρχισε νὰ τρέχη στοὺς δρόμους τοῦ Μπορντῶ οὐρλιάζοντας:

— Στραγγάλισα μιὰ γυναῖκα ! Μιὰ ὤμορφη γυναῖκα !

Εἶχε τρελλαθῆ. Μερικοὶ ἀστυνομικοὶ ἄκουσαν τὶς φωνές του καὶ τὸν συνέλαβαν. Δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς πῆ οὔτε μιὰ σωστὴ λέξι. Τὰ ξημερώματα ἀνεκαλύφθη καὶ τὸ πτῶμα τῆς χορεύτριας. Τότε ὁ Πιὲρ Ἀνζεβὲν κλείσθηκε στὴ φυλακή, μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς δίκης του. Ὅλοι οἱ κάτοικοι ὅμως τοῦ Μπορντῶ εἶνε περίεργοι νὰ δοῦν πῶς θὰ τελειώση αὐτὴ ἡ ἱστορία. Θὰ κλείσουν ἆρά γε τὸν τρελλὸ Ἀνζεβὲν στὸ ἄσυλο ἢ θὰ τὸν στείλουν στὰ κάτεργα τῆς Γουϊάννης; Ὡστόσο ὁ Πιὲρ Ἀνζεβὲν ἀκόμη δὲ ἔχει συνέλθει ἀπὸ τὸν παροξυσμό του. Προσπαθεῖ νὰ σπάση τὸ κεφάλι του στὰ σίδερα τοῦ κελλιοῦ του καὶ οὐρλιάζει ἀπαίσια, φωνάζοντας τὸ ὄνομα τῆς μόνης γυναίκας ποὺ ἀγάπησε στὴ ζωή του. Γι' αὐτὸν καθὼς καταλαβαίνετε θὰ ταν προτιμότερος ὁ θάνατος. Κι' αὐτὴ τὴ γνώμη ἔχουν καὶ οἱ ἄνθρωποι ποὺ πρόκειται νὰ τὸν δικάσουν...

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΠΑΝΤΙΕ

ΟΙ ΠΑΡΑΞΕΝΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΤΩΝ "ΣΤΟΥΝΤΙΟ,,

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 1110)

χισμένη. Κάποιος μάλιστα μηχανικὸς τῶν «στούντιο» τὴν ἔχει συμπαθήσει τόσο πολύ, ὥστε τῆς πρότεινε νὰ τὴν παντρευτῆ. Μὰ ἡ μὶς Σπίκερ διστάζει νὰ σκλαβωθῆ. Φοβᾶται μήπως ἀπογοητευθῆ γιὰ δεύτερη φορὰ ἀπὸ τοὺς ἄνδρες.

* * *

Μιὰ ἄλλη παράξενη κάτοικος τῆς φιλμουπόλεως, εἶνε ἡ Σύλβια Λέντς, μιὰ γοητευτικὴ πωλήτρια λουλουδιῶν. Τ' ὄνειρό της ἦταν βέβαια ὅταν ἦρθε στὸ Χόλλυγουντ νὰ γίνη «βεντέττα». Ἔγινε ὅμως κομπάρσα, δυστύχησε καὶ σήμερα πουλάει λουλούδια στὴν πόρτα τῶν «στούντιο» τῆς «Μέτρο».

Ὁ Οὐάλλας Μπῆρυ εἶνε ὁ καλύτερος πελάτης της. Κάθε ἀπόγευμα, τὴν ὥρα ποὺ τελειώνει τὴ δουλειά του, ἀγοράζει ἕνα μπουκέτο μαργαρίτες γιὰ τὴν μικρή του τὴν Ἄν. Ἡ Τζὶν Χάρλοου κι' ἡ Μπέττυ Φοῦρνες ἐπίσης ἀγοράζουν ταχτικὰ ὀρχεοειδῆ, ἡ Γκρέτα Γκάρμπο γκαρντένιες, ἡ Τζόαν Κράουφορντ ὑακύνθους καὶ ὁ Ραμὸν Νοβάρρο ναρκίσσους.. Ὅσο γιὰ τὸν Γκάρυ Κοῦπερ, αὐτὸς ποτὲ δὲν ἀγοράζει ἄνθη, γιατὶ πάντα ἔχει στολισμένη τὴν μπουτονιέρα του μ' ἕνα ψεύτικο κόκκινο τριαντάφυλλο, τὸ ὁποῖο, φυσικά, εἶνε ἀμάραντο.

* * *

Ὅσο γιὰ τὴ μικρὴ Πέτζυ Χόβαρτ, αὐτὴ ἔχει πράγματι, τὴν πιὸ τραγικὴ ἱστορία. Ἐδῶ καὶ λίγα χρόνια ἦταν μιὰ περίφημη χορεύτρια. Τ' ὄνομά της ἦταν γνωστὸ σ' ὅλο τὸ Χόλλυγουντ. Μὰ ξαφνικὰ ἀρρώστησε ἀπὸ μιὰ βαρειὰ ἀρρώστεια κι' ὁ γιατρὸς τῆς ἀπηγόρευσε νὰ ξαναχορέψη. Κι' ἐκείνη, γιὰ νὰ κερδίση τὸ ψωμί της, ἀναγκάσθηκε νὰ ἐργασθῆ. Ἐπειδὴ δὲ ἤξερε νὰ φτιάχνη περίφημες γραβάτες, ἐπεδόθη σ' αὐτὴ τὴ δουλειὰ καὶ κατάφερε ἀληθινὰ ἀριστουργήματα. Ἔτσι σήμερα ἡ γραβάτες τοῦ Ρόμπερτ Μοντγκόμερυ, τοῦ Κλὰρκ Γκέϊμπλ, τοῦ Φράνσο Τὸν καὶ τοῦ Γκάρυ Κοῦπερ, τὶς ὁποῖες θαυμάζουμε στὴν ὀθόνη, εἶνε δικές της δημιουργίες. Ἀλλὰ κι' ὅλοι οἱ «ἀστέρες» παραγγέλνουν σ' αὐτὴν τὶς γραβάτες τους, γιατὶ θέλουν νὰ βοηθήσουν μιὰ συνάδελφό τους, ποὺ ἀτύχησε τόσο πολὺ στὴν καλλιτεχνικὴ καρριέρα της.

Μ' αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, ποὺ σᾶς ἀναφέραμε, δὲν εἶνε οἱ μόνοι περίεργοι τύποι τῆς φιλμουπόλεως. Γιὰ νὰ τοὺς περιγράψη κανεὶς ὅλους, χρειάζεται νὰ γράψη ἕνα μυθιστόρημα. Κι' αὐτὸ βέβαια δὲν εἶνε δική μου δουλειά.

JEANNE ROUDOT

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΜΟΝΟΝ μισὸ φαρδίνι — τριάντα λεπτὰ περίπου δικά μας — ἦταν ἡ ἀσήμαντη αἰτία μιᾶς πολυέξοδης δίκης, ἡ ὁποία ἔγινε τελευταῖα στὸ Λονδῖνο, καὶ τὴν ὁποία κέρδισε ἡ Ἑταιρεία τῶν Λεωφορείων.

Ἰδοὺ περὶ τίνος ἐπρόκειτο : Μιὰ μέρα, ἡ μὶς Ἄννυ Ρέϋσον, εἶχε μπῆ σ' ἕνα ὄχημα τῆς ἐν λόγῳ Ἑταιρείας γιὰ νὰ πάη ἀπὸ τὸ Πικαντίλλυ ὣς τὴν γέφυρα τῆς Τσήλση. Γιὰ τὴν διαδρομὴ αὐτὴ ὁ εἰσπράκτωρ τῆς ζήτησε δυὸ φαρδίνια, ἐνῶ ἡ μὶς Ἄννυ δὲν ἐννοοῦσε νὰ πληρώση παραπάνω ἀπὸ ἑνάμιση.

Αὐτή, λοιπόν, ἡ διαφωνία κατέληξε στὰ δικαστήρια κι' ἡ πεισματάρα Ἄννυ ξώδεψε γιὰ νά... χάση τὴ δίκη, 180 λίρες!

* * *

Σύμφωνα μὲ στατιστικές, κάθε χρόνο πεθαίνουν σὲ ὅλο τὸν κόσμο 33 ἑκατομμύρια ἄνθρωποι: Ἤτοι 91.410 κάθε μέρα, 3767 κάθε ὥρα καὶ 62,8 κάθε λεπτό.

Ἡ μέση διάρκεια τῆς ζωῆς εἶνε 38 χρόνια περίπου.

Στὴν Εὐρώπη, τὰ 50 ¾ % τῶν ἀνθρώπων πεθαίνουν πρὶν συμπληρώσουν τὰ ἑφτὰ χρόνια τους.

Ἐπὶ 1.000 προσώπων, ποὺ φτάνουν σὲ ἡλικία 70 ἐτῶν, τὰ 43 εἶνε ὑπάλληλοι, 40 ἀγρόται, 33 ἐργάτες, 32 στρατιωτικοί, 29 μηχανικοί, 26 καθηγητὲς καὶ 24 γιατροί.

* * *

Ἕνα Ἀμερικανικὸ χημικὸ ἐργαστήριο κατώρθωσε ν' ἀνακαλύψη μιὰ φυτικὴ οὐσία, ἡ ὁποία μπορεῖ ν' ἀντικαταστήση θαυμάσια τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ φυτικὴ αὐτὴ οὐσία στὴν σύνθεσί της ἔχει μεγάλη ὁμοιότητα μὲ τὸ ἀνθρώπινο αἷμα, καὶ θὰ χρησιμεύση ἀποτελεσματικὰ στὶς μεταγγίσεις αἵματος σὲ ἀρρώστους.

* * *

Ὁ σκίουρος εἶνε τὸ πιὸ «ἀφηρημένο» ἀπ' τὰ ζῶα. Τὸ ζῶο αὐτὸ κάνει πολλὲς φορὲς παρακαταθῆκες ἀπὸ ἀγριοκάρυδα σὲ διάφορα ἀπόκρυφα μέρη. Μόλις ὅμως ἔρθη ὁ χειμῶνας βγαίνει ἀπὸ τὴ φωληά του καὶ πηγαίνει μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς του γιὰ νὰ βρῆ τροφή, ξεχνῶντας ὁλότελα τοὺς κρυμμένους θησαυρούς του.

Τῆς κλασικῆς αὐτῆς ἀφηρημάδας του — τὴν ὁποία ξέρουν τὰ ἄλλα ζῶα — ἐπωφελοῦνται πιὸ πολὺ οἱ ἀρουραῖοι καὶ τ' ἀγριοπερίστερα. Δίχως νὰ πολυσκοτίζωνται νὰ κάνουν ἐσοδεῖες γιὰ τὸν χειμῶνα, περιορίζονται στὴν λεηλασία τῶν καρυδιῶν τοῦ ἀφηρημένου σκίουρου.

* * *

Ἡ βιολέττες τινάζουν τοὺς σπόρους ποὺ περιέχουν οἱ καρποί των, σὲ μιὰ ἀπόστασι τριῶν μέτρων ὁλόγυρά τους.

Ἐπίσης ὑπάρχει ἕνα εἶδος ἀγγουριῶν, ποὺ τινάζει τοὺς σπόρους του σὲ ἀπόστασι πέντε μέτρων.

Τὸ περικάρπιο ἐπίσης τοῦ «τριβόλου», ὅταν σπάζη, τινάζει τοὺς σπόρους σὲ ἀπόστασι δέκα μέτρων!

* * *

Ἕνας Ἄγγλος ἰσχυρίζεται ὅτι ὣς τώρα ἔχει ἀψηφήσει τὸν θάνατο περισσότερες φορὲς ἀπὸ κάθε ἄλλο ἄνθρωπο. Ὁ Ἄγγλος αὐτός, εἶνε ὁ πλοίαρχος Τζὼν Ντρέϋγκερ, ὁ ὁποῖος κατοικεῖ στὸ Σὰν Φραντζίσκο.

Ὁ Ντρέϋγκερ, σὲ ἡλικία 16 χρόνων, ἔπεσε μιὰ μέρα ἀπὸ τὴν ἀποβάθρα ἑνὸς ναυπηγείου καὶ ἀπὸ ὕψος 13.50 μέτρων πάνω σ' ἕνα σωρὸ ξυλείας κι' ἔσπασε τὸ ἕνα του πόδι. Τὸν ἑπόμενο χρόνο ναυάγησε μὲ τὸ πλοῖο ποὺ ταξείδευε κοιτὰ στὴ Σαβάνα τῆς Ἰταλίας. Σώθηκε δὲ μόνος αὐτὸς ἀπ' ὅλο τὸ πλήρωμα, ἀφοῦ ἔμεινε στὸ νερὸ μιὰ ὥρα καὶ εἴκοσι λεπτά!

Τὸ 1912 ναυάγησε πάλι στὴν ἀκτὴ τοῦ Βανκοῦβερ κι' ἔμεινε στὸ νερὸ ἀναίσθητος 70 ὧρες, ὣς ὅτου τὸν ἀντελήφθησαν μερικοὶ ψαράδες καὶ τὸν περιμάζεψαν. Μετὰ ἕνα χρόνο ἀποκλείστηκε μέσα σ' ἕνα πυρπολούμενο χτίριο, τὸ ὁποῖον καὶ κατέρρευσε. Ἐγλύτωσε ὅμως κι' αὐτὴ τὴ φορὰ μόνο μὲ λίγα ἐγκαύματα.

Κατὰ τὸν Εὐρωπαϊκὸ πόλεμο θεωρήθηκε νεκρὸς καὶ παρέμεινε στὸ ὕπαιθρο ἐπὶ τρία μερόνυκτα μὲ σπασμένο τὸ γόνατο. Κατόπιν μεταφέρθηκε σὲ στρατόπεδο αἰχμαλώτων.

Τὸ 1932 ναυάγησε τὸ πλοῖο ποὺ κυβερνοῦσε καὶ θεωρήθηκε πνιγμένος. Τὸ 1931 τοῦ κόπηκε τὸ πόδι σὲ μιὰ ἔκρηξι τῶν λεβήτων ἑνὸς γιὼτ καὶ τὸν περασμένο χρόνο γκρεμίστηκε ἀπὸ 85 σιδερένια σκαλοπάτια, σπάζοντας τὸν δεξιὸ ἀντίχειρα τοῦ χεριοῦ του!

Ὁ Ντρέϋγκερ τώρα ἀναμένει μὲ καρτερία τὸ νέο του ἀτύχημα..

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΑΝ ΕΚΕΙΝΗ

ΤΟΥ FRANCIS DORRIS

ΓΛΥΚΕΙΑ βραδειὰ ἀπόψε ! εἶπε ὁ δόκτωρ Μπάτμουρ στὴν κόρη του, μετὰ τὸ δεῖπνο. "Ελα μαζύ μου νὰ κάνουμε ἕνα γῦρο στὸν κῆπο.

Σιωπηλή, ἡ Μερσεντὲς σηκώθηκε γιὰ νὰ συνοδέψη τὸν πατέρα της. 'Εκεῖνος πέρασε τὸ χέρι του κάτω ἀπὸ τὸ μπράτσο τῆς νεαρῆς γυναίκας καὶ μαζὺ κατέβηκαν τὰ σκαλοπάτια τῆς βεράντας.

"Ηταν ἀλήθεια μαγευτικὴ ἡ βραδειά. Τὸ φεγγάρι ποὺ μόλις εἶχε ἀνατείλει φώτιζε τὰ μονοπάτια μὲ τὸ ὠχρὸ φῶς του κι' ἔκανε τὶς σκιὲς νὰ φαίνωνται πιὸ ζωηρὲς ἐνῶ τὰ σύδενδρα ἦσαν ὁλοσκότεινα, γεμᾶτα ἀπὸ τὸ μυστήριο τῆς νύχτας. 'Ολόγυρα, τὰ λουλούδια σκόρπιζαν ἄφθονα τὴ μεθυστικὴ μυρωδιά τους.

Μὲ τὸ κεφάλι σκυφτό, μελαγχολική, ἡ Μερσεντὲς περπατοῦσε χωρὶς νὰ μιλάη. Μάταια, ὁ πατέρας της προσπαθοῦσε μὲ χίλιες δυὸ κουβέντες ν' ἀποσπάση τὴ νέα ἀπὸ τὶς θλιβερὲς σκέψεις της. 'Εκείνη τοῦ ἀπαντοῦσε σύντομα, ἀφηρημένη...

Τρεῖς μῆνες εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἡ Μερσεντές, εἶχε ἐπιστρέψει ξαφνικὰ στὸ πατρικό της σπίτι. Στὸ διάστημα αὐτό, ὁ δόκτωρ Μπάτμουρ εἶχε ἀποφύγει νὰ συζητήση μαζύ της, καὶ ν' ἀναφέρη τὸ ἐλάχιστο, τὸ ὁποῖο θὰ θύμιζε στὴν κόρη του, τὴν ἀφορμὴ ποὺ τὴν εἶχε κάνει νὰ πάρη μιὰ τόσο σοβαρὴ ἀπόφασι. Δὲν ἤθελε νὰ τὴ ταράξη μὲ ἄσκοπες ἐρωτήσεις καὶ μονάχα ἀπὸ τὸ γυιό του τὸν Γκάρυ, εἶχε πληροφορηθῆ τὸ συμβάν, τὸ ὁποῖο στάθηκε ἡ αἰτία νὰ σπάση σὰν εὔθραυστο γυαλί, ἡ εὐτυχία τῆς κόρης του.

'Ιδοὺ τί εἶχε συμβῆ: Μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ ἡ ἄτυχη νέα, συγύριζε μερικὰ σκόρπια χαρτιά, ἀπάνω στὸ γραφεῖο τοῦ ἀνδρός της, ἀνύποπτη εἶχε ρίξει μιὰ ματιὰ σ' ἕνα γράμμα, τὸ ὁποῖο βρισκόταν ἐκεῖ λησμονημένο, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα χαρτιά. Καὶ ἡ γυμνή, ἡ τραγικὴ ἀλήθεια φάνηκε μπροστά της, σ' ὅλη τὴ φρίκη της. 'Απὸ ἐκείνη τὴ στιγμὴ εἶχε σβήσει τὸ ὄνειρο τῆς εὐτυχίας της.

'Ο Χάφ, ὁ ἀγαπημένος της, τὴν ἀπατοῦσε μὲ τὴν καλύτερη φίλη της !... Καὶ προτοῦ συνέλθη ἀπὸ τὴν κατάπληξί της, προτοῦ προφθάσει νὰ σκεφθῆ τί ἔπρεπε νὰ κάνη, ἐκεῖ ποὺ σαστισμένη, ἔμενε βυθισμένη στὸν ἀβάσταχτο πόνο της, ἡ πόρτα ἄνοιξε ξαφνικὰ κι' ὁ Χάρ μπῆκε στὸ δωμάτιο. Μιὰ θλιβερὴ σκηνὴ ἐπηκολούθησε.

Κατόπιν ἡ Μερσεντὲς κλείστηκε στὴν κάμαρά της κι' ἐπὶ μέρες ὁλόκληρες δὲν θέλησε νὰ δῆ κανέναν. Τέλος, μιὰ μέρα, πῆρε μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφασι. "Εφυγε χωρὶς νὰ εἰδοποιήση κανέναν κι' ἐπέστρεψε στὴ βίλλα τοῦ πατέρα της.

'Ο δόκτωρ Μπάτμουρ κι' ὁ Γκάρυ, σεβάστηκαν τὸν καϋμό της καὶ δὲν τῆς ἀναφέρανε ποτὲ τ' ὄνομα τοῦ Χάφ, ἀλλὰ οὔτε ἐκείνη μιλοῦσε γι' αὐτόν.

Τὸ χτύπημα ὑπῆρξε σκληρό. 'Ολόκληρο τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἀγάπης της, ἡ ἐμπιστοσύνη της στὸν ἄνδρα, στὸν ὁποῖο εἶχε ἀφοσιωθῆ ὁλόψυχα, ὅλη ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς της εἶχε γκρεμιστῆ μονομιᾶς, ἀνεπανόρθωτα. Καὶ περήφανη, ὅπως ἦταν ἡ Μερσεντές, κρατοῦσε μέσα της τὴν πίκρα ποὺ τὴν ἔκαιε νὰ λυώνη μέρα μὲ τὴν ἡμέρα.

"Ετσι μπροστὰ στὴ βαθειὰ αὐτὴ λύπη, ὁ δόκτωρ Μπάτμουρ σιωποῦσε, ἀνίσχυρος παρ' ὅλη τὴ μακροχρόνιο πεῖρα του, νὰ γιατρέψη τὸ ψυχικὸ τραῦμα τῆς κόρης του, αὐτὸς ποὺ ἤξερε νὰ γιατρεύη τοὺς πόνους τῶν ἄλλων...

Σιωπηλοὶ τώρα καὶ οἱ δυό, ὁ πατέρας καὶ ἡ κόρη, ἐπέστρεψαν ἀργὰ στὸ σπίτι. Ἡ Μερσεντὲς πῆγε καὶ κάθησε στὸν καναπέ, στὸ σαλονάκι καὶ μὲ τὰ χέρια σταυρωμένα στὴν ποδιά της, μὲ τὸ βλέμμα ἀπλανές, παρεδόθη πάλι στοὺς συλλογισμούς της. 'Ασφαλῶς, ὅποιος κι' ἂν τὴν ἔβλεπε ἐκείνη τὴ στιγμή, θὰ τὴν ἔπαιρνε γιὰ τὴ ζωντανὴ εἰκόνα τῆς ἀπελπισίας...

Μιὰ στιγμή, ὁ πατέρας της στάθηκε ἀναποφάσιστος καὶ τὴν κύτταξε συλλογισμένος. Κατόπιν σὰν νὰ πῆρε μιὰ ξαφνικὴ ἀπόφασι, πῆρε μιὰ καρέκλα, κάθησε δίπλα στὴν κόρη του, ἀκούμπησε στοργικὰ τὸ χέρι του ἀπάνω στὰ δικά της χέρια καὶ εἶπε:

— Μικρή μου Μέρσυ, θὰ φαντάζεσαι βέβαια, πῶς ἡ μητέρα σου κι' ἐγὼ δὲν γνωρίσαμε ποτὲ τραγικὲς στιγμὲς σὰν αὐτὲς ποὺ περνᾶς ἐσὺ τώρα. Κι' ὅμως ἔχεις λάθος !...

— Ναί, ξέρω, τί θέλεις νὰ πῆς, πατέρα, εἶπε ἡ νέα μὲ πνιγμένη φωνή. Θέλεις νὰ πῆς γιὰ τὸ θάνατο τοῦ πρώτου παιδιοῦ σας. Καταλαβαίνω πόσο σκληρὸ ἦταν αὐτὸ γιὰ σᾶς. Ξεχνᾶς ὅμως, ὅτι εἴχατε κι' ἄλλα παιδιά, καὶ ἡ μεγαλείτερη παρηγοριὰ γιὰ σᾶς, ἦταν ἡ ἀγάπη σας ἡ ἀκλόνητη ἀγάπη ποὺ ἑνώνε τὶς ψυχές σας... 'Εγὼ ὅμως, πρόσθεσε ψιθυριστά, ζοῦσα μέσα σ' ἕνα ὄνειρο εὐτυχίας. Κάθε ὥρα, κάθε στιγμὴ ἦταν γιὰ μένα ἕνα ὀνειρεμένο παραμύθι. Μονομιᾶς ὅμως ἀντελήφθην πῶς ὅλα αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ ἕνα μεγάλο ψέμμα. Ἡ ἀγανάκτησις πλημμύρισε τὴν ψυχή μου καὶ ξεχείλισε. 'Αλλὰ σκέψου, πατέρα... ὁ Χάφ, τὸν ὁποῖο λάτρευα, προσποιόταν πὼς μ' ἀγαποῦσε κι' ὅμως πήγαινε κατόπιν στὴν ἀγκαλιὰ μιᾶς ἄλλης !... "Ω, εἶνε φριχτό ! στέναξε ἡ νέα. Γιατί, Θεέ μου, γιατὶ αὐτὰ τὰ ψέμματα ; Προτιμοῦσα νὰ εἶχε τὸ θάρρος νὰ μοῦ πῆ τὴν ἀλήθεια...

'Ο Χὰφ δὲν εἶνε παρὰ ἕνας ψεύτης.. ἕνας ψεύτης...

Οἱ λυγμοὶ τὴν ἔπνιγαν καὶ σιώπησε.

— Μέρσυ, εἶπε ὁ γέροντας. Τί θὰ ἔλεγες, παιδί μου, ἂν ἤξερες ὅτι κι' ὁ πατέρας σου ὑπῆρξε κάποτε ἕνας τέτοιος ἄθλιος ψεύτης;

Ἡ Μερσεντὲς ἄνοιξε διάπλατα τὰ μάτια της καὶ κατάπληκτη κύτταξε τὸν πατέρα της.

— 'Εσύ ; τραύλισε μὴ πιστεύοντας στ' αὐτιά της. 'Εσύ, πατέρα; Μὰ εἶνε ἀδύνατον, ἐσύ, νὰ ἔκανες τὴ μητέρα νὰ ὑποφέρη τόσο, ὅπως ὁ Χάφ, ὁ ὁποῖος σπάραξε τὴν καρδιά μου.

— 'Αλλοίμονο, ναί, παιδί μου. Φέρθηκα μάλιστα ἀκόμα πιὸ ποταπά. "Ακουσε Μέρσυ, καὶ θὰ μὲ κρίνης κατόπιν. Πᾶνε εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τότε. Δὲν εἶχα κὰν τὸ ἐλαφρυντικὸ ὅτι ἤμουν πολὺ νέος ἀκόμα. Ἦταν καλοκαῖρι καὶ ἡ μητέρα σου, μαζύ σου καὶ μὲ τὸν Γκάρυ, πῆγε γιὰ λίγες μέρες σὲ μιὰ λουτρόπολι. Προφασίστηκα, ὅτι εἶχα δουλειές, γιὰ νὰ μὴν ἔρθω μαζύ σας.

Οἱ ἄρρωστοί μου, τῆς εἶπα, δὲν μοῦ ἐπέτρεπαν ν' ἀπομακρυνθῶ. Ἡ ἀλήθεια ὅμως δὲν ἦταν αὐτή. Δὲν ἦσαν οἱ ἄρρωστοί μου ποὺ μὲ κρατοῦσαν, ἀλλὰ μιὰ γυναῖκα.

»Μιὰ μέρα, ἔγραψα στὴ μητέρα σου, νὰ μὴν ἀνησυχήση ἂν δὲν λάβαινε γράμμα μου γιὰ λίγες μέρες, γιατὶ θὰ ἔφευγα γιὰ κάποια ὑπόθεσί μου.

»Πραγματικῶς, ἔφυγα ἀπὸ τὴν πρωτεύουσα καὶ ἦρθα νὰ ἐγκατασταθῶ ἐδῶ, στὴν ἐξοχικὴ βίλλα μας. "Ετσι θὰ ἤμουν πιὸ ἐλεύθερος. Γιατὶ κι' ἂν ἐπέστρεφε ξαφνικὰ ἡ γυναῖκα μου, θὰ τῆς ἔλεγα ὅτι ἦρθα ἐδῶ γιὰ νὰ ξεκουραστῶ, γιατὶ τελευταίως δὲν ἤμουν τόσο καλά, καὶ ὅτι δὲν τῆς τὸ ἔγραψα γιὰ νὰ μὴν ἀνησυχήση.

»Τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἐγκαταστάθηκα στὸ σπίτι μου, λίγο πιὸ πέρα, σ' ἕνα ἥσυχο ξενοδοχεῖο τοῦ προαστείου κατέλυσε μιὰ κυρία. Ἡ φίλη μου !... 'Απὸ τότε συναντιόμαστε τακτικά. Μαζὺ κάναμε μακρυνοὺς περιπάτους στὰ τριγύρω δάση, ἢ ἐκδρομὲς στὸ παραθαλάσσιο. Μιὰ μέρα, ἐκείνη θέλησε νὰ πέση ἀπὸ ἕνα βράχο στὴ θάλασσα, ἀλλὰ ἔπεσε ἄσχημα καὶ χτύπησε σοβαρά. Ἡ περιποίησίς της στὸ ξενοδοχεῖο ἦταν πολὺ δύσκολη, καὶ ἐπειδὴ ἤμουν ἀνήσυχος, ἀποφάσισα νὰ τὴν φέρω ἐδῶ...

»Λίγες μέρες κατόπιν, ἔλαβα ἕνα τηλεγράφημα τῆς μητέρας σου, στὸ ὁποῖο μοῦ ἀνήγγειλε, ὅτι θὰ ἐπιστρέφατε τὴν ἑπομένη καὶ μὲ παρακαλοῦσε νὰ φροντίσω, ὥστε νὰ ἑτοιμασθῆ ἡ βίλλα μας. Νόμιζα πὼς θὰ τρελλαθῶ... Ἡ ἄρρωστη μου ἦταν ἀδύνατον νὰ μετακινηθῆ, ἐπομένως ἡ μητέρα σου θὰ τὴν εὕρισκε ἐδῶ. Καταλαβαίνεις τὴ θέσι μου. Δὲν ἤξερα τί νὰ κάνω. Εἶχε φθάσει πειὰ ἡ μέρα ποὺ θὰ ἐρχόσαστε καὶ ὅμως δὲν εἶχα πάρει ἀκόμα μιὰ ἀπόφασι. "Αν μετέφερνα τὴν ἄρρωστή μου, ἡ ζωή της διέτρεχε σοβαρὸ κίνδυνο, καὶ φυσικά, τὸ ἐπαγγελματικὸ καθῆκον μου, δὲν μοῦ ἐπέτρεπε νὰ καταφύγω σ' αὐτὴ τὴ λύσι. 'Αλλὰ πῶς θὰ δικαιολογοῦσα τὴ παρουσία της στὴ γυναῖκα μου ; Τόση ἦταν ἡ ἀπελπισία μου, ὥστε ἔπαυσα νὰ σκέπτωμαι κι' ἀφέθηκα στὴν τύχη. Πῆγα στὸν σταθμό, καὶ μὲ βαθειὰ συγκίνησι ἀντίκρυσα τὰ τρία ἀγαπημένα πρόσωπα ποὺ χαρούμενα καὶ γελαστὰ κατέβηκαν ἀπὸ τὸ βαγόνι. Σᾶς ἄκουγα ποὺ φλυαροῦσατε, ἐσὺ κι' ὁ Γκάρυ, ἀμέριμνα καὶ εὐτυχισμένα, καὶ μονάχα ἡ μητέρα σου καὶ ἐγὼ δὲν εἴπαμε μιὰ λέξι σ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς διαδρομῆς ἀπὸ τὸ σταθμὸ ὡς τὸ σπίτι. "Οταν φθάσαμε ἐδῶ, πῆρα ἀμέσως τὴν γυναῖκα μου στὸ γραφεῖο μου, ἔκλεισα τὴν πόρτα καὶ τῆς εἶπα.

»—"Εβελιν, ἔχω κάποια ἄρρωστη ἐδῶ, εἶνε βαρειὰ τραυματισμένη.

»—Τὸ ἔμαθα, μοῦ ἀπάντησε μὲ ἕνα πικρὸ χαμόγελο, γι' αὐτὸ ἐπέσπευσα τὴν ἐπιστροφή μου γιά.... νὰ σὲ βοηθήσω.

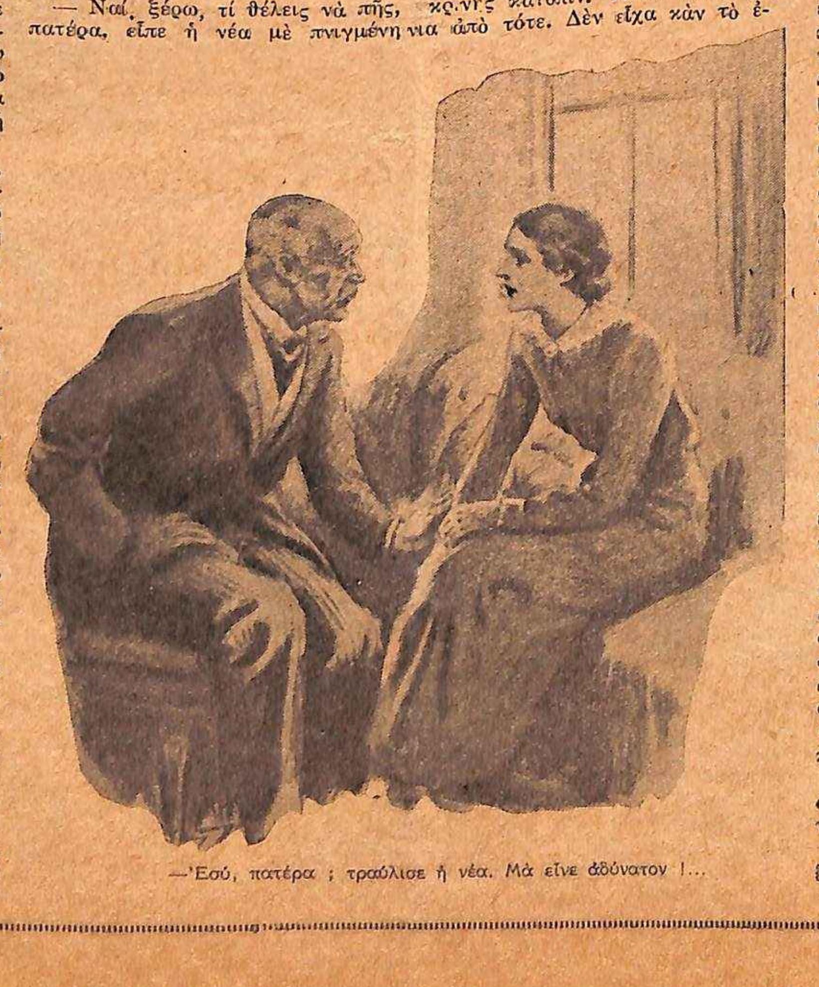

—'Εσύ, πατέρα ; τραύλισε ἡ νέα. Μὰ εἶνε ἀδύνατον !...

»—"Εβελιν ! ρώτησα σιγά. Ξέρεις ποιὰ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα ;

»'Εκείνη δὲν μοῦ ἀπάντησε, μόνο μὲ κύτταξε σταθερά, κατόπιν σηκώθηκε καὶ βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

»Τότε πειά, ξέσπασαν τὰ κουρασμένα ἀπὸ τὴν ἀγωνία νεῦρα μου.

"Εκλαψα σὰν μικρὸ παιδί. 'Αλλὰ ἡ μητέρα σου εἶχε δείξει τόση δύναμι ψυχῆς, ὥστε ἄντλησα θάρρος ἀπὸ τὸ παράδειγμά της, ἔσφιξα τὴ καρδιά μου, καὶ πῆγα νὰ ἰδῶ τὴν ἄρρωστή μου, τὴ μοιραία γυναῖκα, ποὺ θὰ γινόταν ἡ αἰτία τῆς δυστυχίας μιᾶς ὁλοκλήρου οἰκογενείας.

»"Οταν μπῆκα στὸ δωμάτιο τῆς ἄρρωστης, μέσα στὸ μισοσκόταδο διέκρινα τὴ λευκὴ σιλουέττα μιᾶς νοσοκόμου. Στεκόταν δίπλα στὸ κρεββάτι τῆς ἄρρωστης καὶ τὴν κύτταζε. Στὸν ἐλαφρὸ ἦχο τῶν βημάτων μου, γύρισε καὶ μὲ κύτταξε. "Ηταν ἡ μητέρα σου ! Μοῦ ἔκανε νεῦμα νὰ τὴν ἀκολουθήσω. Πήγαμε στὸ διπλανὸ δωμάτιο καὶ τότε ἡ "Εβελιν ἀκούμπησε ἐλαφρὰ τὸ χέρι της ἀπάνω στὸν ὦμο μου καὶ μοῦ εἶπε μὲ τὴν ἤρεμο φωνή της.

»— Θὰ τὴν περιποιηθοῦμε μαζύ, Τζῶρτζ, μόνο δὲν ἐπιθυμῶ νὰ μάθη ποιὰ εἶμαι. "Ας μὲ νομίζη γιὰ νοσοκόμο της...

»Μέρες καὶ ἑβδομάδες πέρασαν. Ἡ μητέρα σου καὶ ἐγὼ κάναμε ὅ,τι μπορέσαμε γιὰ νὰ σωθῆ ἡ ἄρρωστη, ὡσότου τέλος ἦρθε ἡ μέρα ποὺ ἔγινε καλά. Καὶ μιὰ μέρα ἔφυγε.

»Σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, ἡ μεγαλόψυχη "Εβελιν δὲν μοῦ ζήτησε καμμιὰ ἐξήγησι, καὶ ὅταν μείναμε τέλος μόνοι μας, μιὰ μέρα, ἔπεσα ντροπιασμένος μπροστὰ στὰ πόδια της καὶ ταπεινὰ ζήτησα τὴ συγγνώμη της. 'Εκείνη, μοῦ ἀπάντησε μὲ τὸ ἤρεμο καὶ γλυκὺ ὕφος της ὅτι χάριν τῶν παιδιῶν της τὰ εἶχε ξεχάσει ὅλα.

»'Απὸ τότε ζήσαμε εὐτυχισμένοι, ἴσως πιὸ ἑνωμένοι ἀπὸ πρίν. Γιατὶ πρέπει νὰ ξέρης, ὅτι ἡ ὑπέροχη ἐκείνη γυναῖκα εἶχε κατορθώσει πραγματικῶς νὰ σβήση ἀπὸ τὴ μνήμη της, τὸ παραστράτημά μου ἐκεῖνο. 'Αλλὰ κι' ἐγὼ δὲν ζοῦσα πειὰ παρὰ γιὰ νὰ τὴ λατρεύω.

»"Οσο γιὰ τὴν ἄλλη, μετὰ λίγο καιρὸ ἔφυγε γιὰ τὴν 'Αμερικὴ κι' οὔτε τὴν εἶδα πειὰ οὔτε ἔγινε ποτὲ λόγος γι' αὐτήν...

»Μέρσυ, μικρούλα μου, συγχώρησε κι' ἐσὺ ὅπως συγχώρησε καὶ ἡ μητέρα σου. Προσπάθησε νὰ τὴ μιμηθῆς καὶ σὲ βεβαιῶ, πίστεψέ με, παιδί μου, θὰ ξαναβρῆς τὴ χαμένη εὐτυχία σου...

"Αφθονα δάκρυα κυλοῦσαν τώρα, στὸ ἀδυνατισμένο πρόσωπο τῆς Μερσεντές. Ἡ συγκίνησίς της ἦταν τόση, ὥστε δὲν μπόρεσε νὰ μιλήση. 'Ο δόκτωρ Μπάτμουρ τὴ φίλησε ἁπαλὰ στὸ μέτωπο καὶ σιγα βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Ἡ νεαρὴ γυναῖκα ἔμεινε κάμποση ὥρα στὴν ἴδια θέσι. Μιὰ φοβερὴ πάλη γινόταν μέσα στὴν καρδιά της, ὡσότου τέλος ἡ ἀγάπη της πρὸς τὸ σύζυγό της νίκησε τὴ πληγωμένη περηφάνεια της.

Τὴν ἑπομένη, ἡ Μερσεντὲς μπῆκε πολὺ πρωΐ στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της. Εἶχε ἀνακτήσει τὴ ζωηρότητά της. Πλησίασε σιγὰ κι' ἀκούμπησε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο τοῦ πατέρα της. Τὰ χείλη της ἔτρεμαν ἐλαφρὰ ἀλλὰ ἡ φωνή της ἦταν σταθερὴ καθὼς εἶπε.

— Πατέρα, κι' ἐγὼ συγχώρησα. Πρὸ ὀλίγου, τηλεγράφησα στὸν Χάφ, νὰ ἔρθη νὰ μὲ συναντήση ἐδῶ... Κι' ἐγώ... τὰ ξέχασα ὅλα !

Μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ στοργή, ὁ γέρο-πατέρας κύτταξε κατάματα τὴν κόρη του, σὰν νἄθελε νὰ ἐμβαθύνη μέσα στὴ σκέψι της, κατόπιν ἱκανοποιημένος, ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ διάβασε στὸ βλέμμα της, τὴν τράβηξε στὴν ἀγκαλιά του καὶ εἶπε μὲ συγκίνησι.

— Δὲν ἦταν δυνατὸν παρὰ νὰ μοιάσης τῆς μητέρας σου, παιδί μου. Εἶσαι κι' ἐσὺ γενναία καὶ μεγαλόψυχη σὰν ἐκείνη !

ΞΕΝΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

(Τοῦ ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑΙΝΕ)

"Ελα μαζύ μου, ἂς φύγουμε νᾶσαι
(δικό μου ταῖρι
Καὶ ν' ἀκουμπᾶς στὸ στῆθος μου.
(Θᾶναι γιὰ σὲ ἡ καρδιά μου
Πατρίδα σου καὶ πατρικὸ σπίτι
(στὰ ξένα μέρη,
Κι' ἂν σὺ μαζύ μου δὲν ἐρθῆς,
(ἐγὼ θὲ νὰ πεθάνω
Κι' ἔρμη θὰ μείνης μοναχὴ καὶ ξέ-
(νη στὴ πατρίδα.
"Ηταν μιὰ νύχτα τοῦ 'Απριλιοῦ καὶ
(ἔπεσε τ' ἄσπρο χιόνι
Καὶ μάρανε τὰ τρυφερὰ τὰ λού-
(λουδα στοὺς κάμπους.
Μιὰ κόρην ἀγγελόμορφην ὁ νηὸς
(εἶχε ἀγαπήσει,
Κι' ἐφύγανε μαζὺ μακρυά, κρυφὰ
(ἀπὸ τοὺς γονιούς τους.
'Εδῶ καὶ κεῖ πηγαίνανε σ' ἀγνώ-
(στους ξένους τόπους
Μὰ ἡ μοῖρα δὲν τὸ θέλησε νὰ ἰ-
(δοῦν τὴν εὐτυχία
Καὶ οἱ δυό τους μαραθήκανε κι' ἐ-
(σβήσανε στὰ ξένα.
Πάνου στὸ μνῆμα τους μιὰ ἰτιά,
(τοὺς κλώνους της ἁπλώνει
Καὶ τὰ πουλάκια κελαϊδοῦν κι' ὁ
(ἀγέρας μουρμουρίζει.
Κάτω ἀπ' τὸ δένδρο κάθεται στὸ
(πράσινο χορτάρι
"Ενα ζευγάρι ἐρωτικὸ κι' οἱ ἀγέ-
(ρηδες βουΐζουν
"Ενα πικρὸ παράπονο, καὶ τὰ που-
(λάκια κλαῖνε.
Μὲ μιᾶς ὁ ἀγέρας δὲν φυσᾶ καὶ
(τὰ πουλιὰ σωπαίνουν,
Κλαίει τὸ ζευγάρι καὶ γιατί, οὔτε
(κι' αὐτοὶ δὲν ξέρουν.

Μετάφρασις Γ. Σ. ΖΟΥΦΡΕ

Διατηρεῖτε τὸ νοικοκυριό σας μὲ „ΜΠΡΑΣΣΟ'

Brasso

Μοναδικον στιλβωμα μετάλλων

Sté Ame DES USINES DESTREE

«ΔΕΟ»

Σατυρική Σελίς

ΨΥΡΡΙΩΤΙΚΑ
ΤΑ ΜΠΑΙΝ ΜΙΞΓ

Τώρα π' ἀρχίζουν τὰ λουτρὰ κύττα-
(ξε, ρὲ γρουσούζα,
Νὰ μὴν τὰ κάνης μετ' ἀντρῶν, ἀλ-
(λὰ ἰδιαιτέρως.
Εἰς τὰ Μπαὶν-Μὶξτ νὰ μὴ σὲ δῶ
(ἐν μέσῳ τῶν ἀρρένων,
Γιατὶ θὰ πιῶ τὴ θάλασσα, θὰ γίνω
(καρχαρίας
Καὶ θὰ μασήσω παρευθὺς μαζὺ καὶ
(τὶς μπανιέρες.
Ἐγὼ σὲ θέλω ντροπαλὴ καὶ χαμη-
(λοβλεποῦσα
Γιατ' εἶμαι τίμιο παιδί, τῆς μπά-
(τσικας τουτέστι
Καὶ τὸ μουστάκι τοῦτο δῶ δὲν
(τὤχω γιὰ καμάρι
Διότι μιὰ καὶ πρόκειται συμβία
(μου νὰ γίνης
Καὶ σύντροφο τοῦ βίου μου ἀμό-
(λυντο σὲ θέλω.
Κι' ἂν μάλιστα μὲ ἀγαπᾷς μὲ πόθο
(καὶ μὲ πάθος
Παράτησέ το, ρὲ Βγενιώ, τὸ μπά-
(νιο, τί τὸ θέλεις;
Βρὲ τέτοιες πολυτέλειες στεῖλ' τες
(κατὰ διαόλου
Ψάρια, ρὲ σὺ γινήκαμε νὰ ζοῦμε
(ὑδροβίως ;...
Παίρνω καὶ γὼ τὸ μπάνιο μου μὰ
(μέσα στὴ ρετσίνα
Καὶ τότενες ἀγάλλομαι καὶ κάνω
(μπουρμπουλῆθρες !
Τὰ μπάνια, ρὲ κορίτσι μου, εἶνε ἀ-
(ναισχυντία.
Νά, νὰ μὲ κόψη ὁ Σταυρὸς ἅμα δὲ
(λέω ἀλήθεια
Κι' αὐτὲς ὅπου τὰ κάνουνε, βρέ,
(εἶνε σακαφιόρες
Ποὺ τὶς γελᾶνε οἱ γιατροὶ πὼς θὲ
(νὰ δυναμώσουν
Καὶ πέφτουνε στὴ θάλασσα σὺν γυ-
(ναιξὶ καὶ τέκνοις.
Ἐγὼ σοῦ λέω εἰλικρινῶς, μπάνιο
(ποτὲ δὲν κάνω,
Γιατ' εἶνε θηλυπρέπεια, τουτέστι
(σαχλαμάρα
Τί, μπακαλιάρος ἔγινα στὸ μούσκιο
(νὰ μὲ βάνουν ;
Καὶ μήπως δίχως τὸ λουτρὸ δὲν εἶ-
(σαι μπαρμπουνάρα;
Στὴ θάλασσα, ρέ, πέφτουνε
(αὐτοὶ οἱ ἐρωτεμένοι
Ποὺ αὐτοχειριάζονται λόγῳ
(παρασπονδίας
Τῆς ἄπιστης ποὺ μ' ἄλλονε
(τὰ ψήνει προτροπάδην !
Μήπως μᾶς εἶπεν ὁ Χριστὸς
(νὰ κάνουμε λουτρά ;
Κι' αὐτὸς ἅπαξ ἐλούστηκε
(μέσα στὸν Ἰορδάνη
Κι' ἔκτοτες δὲν ἐγνώρισε τὸ
(τί θὰ πῆ νεράκι..
Μπᾶς καὶ στὸ εἶπε ὁ παπᾶς
(νὰ σώσης τὴ ψυχή σου;
Ἂν εἶνε ἔτσι πέστο μου τὸν
(τράγο νὰ τὸν φάω!...
Μπαὶν-Μὶξτ σοῦ λένε σήμερις
(καὶ ἀνερυθριάστως
Ρὲ μάγκες, μπᾶς μᾶς πήρατε
(ἀλήθεια γιὰ χαλβάδες
Ρὲ μεῖς ἕνεκα ἡ τιμὴ πεθαί-
(νουμε ραγδαίως !..
Τὸν ἄνθρωπο εἰς τὸ νερὸ ἅ-
(παξ τονὲ βουτᾶνε
Ὅτανες τὸν βαφτίζουνε κι'
αὐτὸ πολὺ τοῦ πέφτει
Μὴν πᾶς λοιπὸν στὰ Φάληρα μὴ
(μοῦ κρυολογήσης
Καὶ κάνουν τὸ κορμάκι σου—τζι-
(τζίκα μου νὰ ζήσης —
Σὰν μετζεσόλα, ρὲ Βγενιώ, ἀπ' τὶς
(πολλὲς βεντοῦζες !

Ο ΒΑΓΓΟΣ

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ
Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Τὸ γιατί...

— Γιατί ἐγκατέλειψες, κοπέλλα μου, τὴν τελευταία σου θέσι; ρωτᾶ μιὰ κυρία, τὴν κόρη τῆς φίλης της.

— Γιατὶ ἤθελε νὰ μὲ φιλήση ὁ προϊστάμενός μου, κυρία...

— Μπράβο ! Εἶσαι ἕνα ἠθικώτατο κορίτσι.

— Ναί, κυρία, δὲν φαντάζεστε.. τί σκληρὸ ποὺ ἦταν τὸ μουστάκι του ! συμπληρώνει ἡ ἠθικὴ κοπέλλα.

* * *

Διπλὸ τὸ κακό.

Ἕνας φλύαρος καὶ ἀνόητος ρήτωρ παρακαλοῦσε ἕνα φίλο του νὰ πάη ν' ἀκούση μιὰ διάλεξί του.

Ἐπὶ τέλους, τὸν ἔπεισε, καὶ τὴν ὡρισμένη μέρα ὁ φίλος του βρισκόταν στὴν πρώτη σειρὰ τῶν καθισμάτων. Ὁ ὁμιλητὴς ὅμως ἦταν τόσο φλύαρος καὶ μονότονος, ὥστε πρὶν τελειώσει ἡ διάλεξις, ὁ φίλος του σηκώθηκε κι' ἔφυγε.

— Ὁ σύζυγός σας δὲν εἶνε καθόλου εὐγενής, εἶπε τὴν ἄλλη μέρα στὴν γυναῖκα τοῦ φίλου του ὁ ρήτωρ. Σηκώθηκε καὶ ἔφυγε πρὶν τελειώσω τὴ διάλεξί μου.

— Νὰ τὸν συγχωρῆτε, κύριε, ἀπάντησε ἐκείνη. Εἶνε... ὑπνοβάτης !

* * *

Ὅταν τὰ ἔργα εἶνε κρύα.

Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου. — Μοῦ εἶνε πολὺ δύσκολο νὰ καταλάβω τί ἀκριβῶς ζητεῖ τὸ κοινόν.

Ὁ ταμίας. — Νὰ στὸ πῶ ἐγώ. Ἀπ' τὶς δέκα περιπτώσεις στὶς ἐννέα... ζητεῖ τὰ λεφτά του πίσω!..

Καραμπόλα !

— Ποιὰ εἶνε ἡ ἡλικία σας ; ρωτᾶ τὴ μάρτυρα ἡ γυναῖκα-δικηγόρος κατὰ τὴν διάρκεια μιᾶς δίκης.

— Ἡ ἴδια μὲ τὴν ἰδική σας ! ἀπαντᾶ ἡ μάρτυς.

* * *

Καταστροφή !

— Ἄστα φίλε μου. Δὲν εἶμαι διόλου τυχερός. Ἔχασα ἕνα σωρὸ λεφτὰ στὸ χρηματιστήριο... Μοῦ ἔκλεψαν τὸ αὐτοκίνητό μου... Καὶ τώρα τελευταῖα τὸ παιδί μου ἔσπασε τὸ πόδι του. Εἶνε, λοιπόν, νὰ μὴν καταριέμαι τὴν τύχη μου;

— Καὶ ὅμως ἐγὼ εἶμαι πιὸ ἄτυχος ἀπὸ σένα. Ἀγόρασα προχτὲς ἕνα κοστοῦμι μὲ δυὸ πανταλόνια, καὶ χθὲς ἔκανα μὲ τὴν καῦτρα τοῦ τσιγάρου μου μιὰ μεγάλη τρύπα στό... σακκάκι !...

* * *

Δὲν εἶχε ἰδέα ἀπὸ γαλακτοκομία.

Ὁ δάσκαλος. — Ἂν ὁ πατέρας σου, Τόμυ, ἀρμέξη ἀπὸ μιὰ ὀκᾶ γάλα ἀπὸ δέκα ἀγελάδες, κι' ἀπὸ μισὴ ὀκᾶ ἀπὸ δέκα ἀκόμα ἀγελάδες, πόσες ὀκάδες γάλα θὰ πουλήση ἐν συνόλῳ στοὺς πελάτες του ;

— Εἴκοσι ! ἀπαντᾶ ὁ Τόμυ, τοῦ ὁποίου ὁ πατέρας εἶνε γαλατᾶς.

— Δὲν ἔχεις ἰδέα ἀπὸ ἀριθμητική, Τόμυ γιὰ νὰ λὲς, ὅτι θὰ πουλήση εἴκοσι ὀκάδες.

— Καὶ σεῖς, κύριε, ἀπαντᾶ ἑτοιμότατα ὁ γυιὸς τοῦ γαλατᾶ, δὲν ξέρετε ἀπὸ γαλακτοκομία, ἂν νομίζετε ὅτι θὰ τοὺς πουλήση δέκα πέντε μόνον ὀκάδες γάλα. Καὶ τὸ νερὸ ποὺ τὸ βάζετε ;

* * *

Μιὰ εὔστοχη ἀπάντησις.

Ἕνας διάσημος ἐπιστήμων πολὺ κοντόσωμος ὅμως, ἐπεσκέφθηκε μιὰ μέρα μιὰ λέσχη τοῦ Λονδίνου.

Μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς λέσχης, ἦταν καὶ ἕνας ὑψηλόσωμος κύριος ὁ ὁποῖος περνοῦσε γιὰ ἔξυπνος, κι' ἔκανε διάφορα ἀστεῖα εἰς βάρος τῶν ἄλλων.

Ὅταν τοῦ συνέστησαν, λοιπόν, τὸν μικρόσωμο καθηγητή, ὁ κρύος φαρσὲρ ἔσκυψε καὶ τοῦ εἶπε μὲ πατρικὸ δῆθεν ὕφος:

— Ἄκουγα νὰ γίνεται συχνὰ λόγος γιὰ σᾶς, ἀλλὰ δὲν σᾶς εἶχα δεῖ ὡς τώρα, κύριε καθηγητά.

— Ἀλήθεια ! ἔκανε πονηρὰ ὁ καθηγητής. Ἐγώ, ἀπεναντίας σᾶς ἔβλεπα συχνά, ἀλλὰ δὲν ἄκουσα ποτὲ νὰ μιλοῦν γιὰ σᾶς !...

Κόκκαλο ὁ φαρσέρ.

* * *

Ἕνας Σκωτζέζος μὲ τὴν γυναῖκα του εἶχαν πάει ἀπὸ τὴν ἐπαρχία τους στὸ Λονδῖνο γιὰ νὰ ψωνίσουν. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτὴ σκέφθηκαν νὰ μεταβοῦν σ' ἕνα ἀπὸ τὰ πολλὰ ἰδιωτικὰ ἀεροδρόμια τῆς ἀγγλικῆς πρωτευούσης καὶ νὰ κάνουν ἕνα περίπατο μὲ ἀεροπλάνο.

Ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ Σκωτσέζος πλησίασε ἕναν ἀεροπόρο καὶ τὸν ρώτησε πόσο στοιχίζει ἕνας περίπατος μὲ τὸ ἀεροπλάνο.

— 50 σελλίνια γιὰ κάθε τέταρτο τῆς ὥρας, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀεροπόρος. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἀπὸ τὴν ἐρώτησι ποὺ μοῦκανες, κατάλαβα πὼς εἶσαι Σκωτσέζος, γι' αὐτὸ δέχομαι νὰ σοῦ κάνω ἕναν περίπατο μὲ τὸ ἀεροπλάνο μου, δίχως νὰ πληρώσης τίποτα...

— Μπράβο, μπράβο ! φώναξε κατενθουσιασμένος ὁ Σκωτσέζος. Εἶσαι ἕνας τζέντλεμαν !..

—Ναί, ἀλλὰ μὲ τὴ συμφωνία, ὅτι καθ' ὅλη τὴν διάρκεια τῆς πτήσεως δὲν θὰ μιλήσης διόλου. Καὶ ἕνα «ἄχ» ἀκόμα νὰ σοῦ ξεφύγη τότε θὰ πληρώσης, τοῦ ἐξήγησε ὁ ἀεροπόρος.

— Νὰ εἶσαι βέβαιος πὼς δὲν θά... πληρώσω, τὸν βεβαίωσε, μὲ πεποίθησι, ὁ Σκωτσέζος.

Κατόπιν αὐτοῦ ὁ ἀεροπόρος παρέλαβε τὸ ἀντρόγυνο στὸ ἀεροπλάνο του, ὑψώθηκε ἐπάνω ἀπὸ τὸ Λονδῖνο καὶ ἄρχισε νὰ κάνη τὰ πιὸ ἐπικίνδυνα γυμνάσματα γιὰ νὰ τρομοκρατήση τὸν Σκωτσέζο καὶ νὰ τὸν κάνη νὰ φωνάξη. Τοῦ κάκου ὅμως... Ὁ Σκωτσέζος ἦταν ἄφωνος σὰν ψάρι.

Ἔπειτα ἀπὸ ἕνα τέταρτο τὸ ἀεροπλάνο προσγειώθηκε. Ὁ Σκωτσέζος τότε πλησίασε τὸν ἀεροπόρο καὶ τοῦ εἶπε:

— Δὲν μοῦ λές, φίλε μου; Μπορῶ τώρα νὰ μιλήσω ;

—Γιατὶ ὄχι, τοῦ ἀπάντησε γελαστὸς ὁ ἀεροπόρος.

— Λοιπόν... Ἄκουσε: Σὲ ἕνα λοῦπιγκ - δὴ - λούπ, ποὺ ἔκανες ἀπάνω ἀπὸ τὴν πόλι τοῦ Λονδίνου, ἔπεσε ἡ γυναῖκα μου ἀπὸ τὸ ἀεροπλάνο !...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

ΕΚΕΙΝΟΣ.—Ἂν σᾶς φιλοῦσα, τί θὰ κάνατε ;....
ΕΚΕΙΝΗ.—Θὰ φώναζα...
ΕΚΕΙΝΟΣ.—Τί θὰ φωνάζατε ;
ΕΚΕΙΝΗ.—Νά, θὰ φώναζα : Ἀαααχ !.... Ξαναφιλῆστε με !...

ΤΟ ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΝ ΞΕΣΚΟΝΙΣΜΑ ΚΑΙ ΦΥΛΑΞΙΝ
ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΤΑΠΗΤΩΝ ΣΑΣ
νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς τὸν γνωστόν σας οἶκον:
Θ. ΠΑΠΑΖΟΓΛΟΥ & ΥΙΟΥΣ

Βιομηχάνους ταπήτων. Τὸ ΜΟΝΟΝ ΕΙΔΙΚΟΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ δυνάμενον νὰ περιποιηθῇ τοὺς Τάπητας ἀναλόγως τῆς ποιότητος αὐτῶν διὰ τὴν καλὴν των συντήρησιν.—Ἠλεκτρικὸν ξεσκόνισμα διὰ νεωτάτων μηχανημάτων, πλύσιμον ἁπλοῦν, καὶ χημικόν, ἐπιδιορθώσεις κ.τ.λ. ὑπὸ τοὺς καλλιτέρους τεχνικοὺς ὅρους.—ΤΙΜΑΙ: Λόγῳ ρεκλάμας πολὺ εὔθηναί Φύλακτρα δωρεάν.—Πληροφορίαι : εἰς τὴν Ἔκθεσιν Ταπήτων.

27—ΟΔΟΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ—27 Τηλ. 24-697

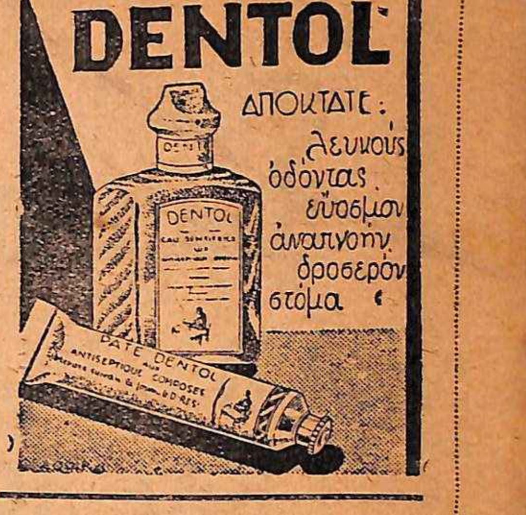

DENTOL
ΑΠΟΚΤΑΤΕ: λευκοὺς ὀδόντας εὔοσμον ἀναπνοήν δροσερὸν στόμα

ἱ γνήσιαι ΕΛΒΕΟ
χουν ἐπάνω τὴν
ρκαν κεντητήν.

ΛΕΠΤΕΣ ΚΑΛΤΣΕΣ ὑπάρχουν πολλές, ἀλλὰ λεπτὲς καὶ στερεὲς δὲν θὰ βρῆτε παρὰ μόνον ELBEO. Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα. Ἀντιπροσωπεία καὶ παρακαταθήκη Μητροπόλεως 46.

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ
ΚΑΙ
ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.
Τηλ 21-318.

"ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ ΔΙΑ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ"

Ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα γυναικεῖα χαρίσματα, εἶνε τὰ ὤμορφα, ὑγιᾶ καὶ στιλπνὰ μαλλιά. Ἡ γοητεία τῶν μαλλιῶν ὅμως χάνεται, ὅταν δὲν τὰ περιποιηθῆτε ὅπως πρέπει. Διὰ νὰ διατηρήσετε κόμη στιλπνή, ν' ἀπαλλαγῆτε τῆς στεγνῆς πιτυρίδας καὶ νὰ προλάβετε τὴν πρόωρον λεύκανσιν καὶ τριχόπτωσιν, χρησιμοποιήσατε, πρὶν λουσθῆτε,

"OIL TONIC GEORGE"

Πρὸ πάσης χρήσεως, ζητήσατε ἀπαραιτήτως ἀπὸ τὸν προμηθευτήν σας σχετικὴν βιβλιογραφίαν καὶ ἀκολουθήσατε πιστῶς τὰς ὁδηγίας.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ καλὰ φαρμακεῖα, συμβουλαὶ δὲ παρέχονται δωρεὰν εἰς τὸ Ἰνστιτοῦτον Καλλονῆς GEORGE, Ἀκαδημίας 5.

Γεν. Ἀντιπρόσωπος : Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ, Ἀκαδημίας 5.—Τηλ. 20 - 918

Α. Ε. "ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ"

ΓΟΥΝΑΡΙΚΑ - ΤΑΠΗΤΕΣ Κ. Λ. Π.

Μὲ τοὺς αὐτοὺς ὡς πάντοτε εὐνοϊκοὺς ὅρους συνεχίζεται ἡ παραλαβὴ τῶν γουναρικῶν καὶ ταπήτων διὰ τὸν καθαρισμὸν καὶ τὴν ἐπιστημονικὴν συντήρησιν αὐτῶν εἰς εἰδικοὺς ψυχροθαλάμους.

Τηλεφωνήσατε ἀποκλειστικῶς εἰς τὸν ἀριθμὸν 80-191. Ἐργοστάσια Πατησίων.

Α. Ε. "ΚΑΡΟΛΟΣ ΦΙΞ"

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ οἰκία καινουρ-
ς, ἐκ 4 δωμ. καὶ δωμ. ὑπηρεσίας,
υζίνας κλ., κεντρική, ἐνοίκιον δρ.
00. Πληροφορίαι : Κτηματικαὶ
υναλλαγαί, Γερμανοῦ Παλαιῶν
τρῶν 5, Κῆπος Κλαυθμῶνος.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ πιᾶνο Γερμανικὸν «Concordia», ὄρθιον, μαῦρο. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἡμιτριόροφος πολυκατοικία ἀπὸ 7 κατοικίας, νεόδμητος, γωνιαία, πήχ. 350 περίπου, σκάλα μαρμαρίνη, πατώματα δρύϊνα, ἀρτισιφιέλ, καλοριφέρ, λουτρά κτλ., μηνιαῖον εἰσόδημα δρ. 15 χιλ.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς Νέον Φάληρον εἰς τιμὴν εὐκαιρίας ἐπὶ τῆς παραλίας κτῆμα γωνιαῖον 4 χιλ. πήχεων, ἐντὸς κτίριον, μαγαζεῖον καὶ κατοικίαι.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς Ν. Φάληρον κατοικία γωνιαία ἐπὶ τῆς παραλίας ἀποτελουμένη ἀπὸ 4 κατοικίας, εἰσόδημα 5 ½ χιλ., ἄνω πάτωμα 5 δωμ. παραδοτέα, πήχ. 2 χιλ. περίπου.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς Γλυφάδα κτῆμα 2.200 πήχ., μὲ διώροφον κατοικίαν, 3 ἄνω 3 κάτω δωμ. μετὰ λουτήρων, ἠλεκτρικοῦ, μετὰ 2 ἰσογείων δωμ., μὲ πολυτελὲς κιγκλίδωμα, κῆπον μὲ ὀπωροφόρα.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ εἰς Γλυφάδα κατοικία ἐκ 3 δωμ. κλπ. Ἐπίσης οἰκόπεδον 1066 πήχ. καὶ διάφορα ἄλλα. Πληροφορίαι Γερμανοῦ Παλ. Πατρῶν 5.

ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΣΕΙΣΜΟΠΑΘΩΝ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΙΑΜΑΤΙΚΑΙ ΠΗΓΑΙ ΚΑΙ ΛΟΥΤΡΑ ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ

Καὶ κατὰ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον δὲν ὑστέρησεν ἡ πρόοδος τῆς μοναδικῆς μας Λουτροπόλεως, ἡ ὁποία ἐξελίσσεται ταχέως εἰς ἐφάμιλλον τῶν καλλιτέρων Εὐρωπαϊκῶν.

Νέα Ξενοδοχεῖα μὲ ὅλας τὰς ἀνέσεις, νέα κέντρα ἀναψυχῆς, ὡραῖα παραθαλάσσια πάρκα παρέχουν ὅλην τὴν ψυχαγωγίαν καὶ τὴν ἄνεσιν, ἡ ὁποία συμπληρώνει τὰς ἀπαραμίλλους ἰαματικὰς ἰδιότητας τῶν Πηγῶν καὶ τοῦ ἐπιτραπεζίου ὕδατος.

Ὑπέροχον κλῖμα καὶ τοπία μαγευτικά.

Τὰ λουτρικὰ καταστήματα ἀνεκαινίσθησαν πλήρως.

Ἰατρικὴ περίθαλψις — Ὑπηρεσία πρόθυμος.

Λουτρὰ πολυτελείας, φυσικά, θαλάσσια.

Πυκνὴ συγκοινωνία ἐξ Ἀθηνῶν δι' αὐτοκινήτων πολυτελείας, διὰ πολυτελῶν λεωφορείων — Σιδηροδρομικὴ — Ἀτμοπλοϊκή.

(Ἐκ τῶν Γραφείων Α.Ο.Σ.Κ.)

Ἡ ἑπτάωρος Πούδρα προσώπου!

7 ΤΟ ΒΡΑΔΥ. ΠΟΥΔΡΑΡΕΤΑΙ ΠΡΩΤΟΥ ΠΑΕΙ ΝΑ ΔΕΙΠΝΗΣΗ Η ΝΑ ΧΟΡΕΨΗ.—
2 ΤΟ ΠΡΩΪ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΠΟΥΔΡΑΡΙΣΤΗ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ. Η ΜΥΤΗ ΤΗΣ ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΓΥΑΛΙΣΤΕΡΗ ΑΝ ΚΑΙ ΕΧΟΡΕΨΕ ΟΛΗ ΤΗΝ ΒΡΑΔΥΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΥΠΕΡΘΕΡΜΑΣΜΕΝΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑΝ

Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ πουδράρεσθε συνεχῶς, γιὰ νὰ μὴν ἔχετε μύτη γυαλιστερὴ καὶ νὰ μὴ φαίνεται τὸ δέρμα σας λιπαρόν. Μιὰ νέα ἀνακάλυψις σᾶς ἐπιτρέπει νὰ πουδράρεσθε μίαν μόνον φορὰν καὶ νὰ ἐξασφαλίζετε ἐπὶ ἑπτὰ ὥρας τὴν φρεσκάδα τοῦ προσώπου σας καὶ ὡραῖο μὰτ καὶ βελούδινο δέρμα. Ἕνα θαυμάσιον συστατικόν, ἡ Mousse de Crème, ἀναμιγνύεται τώρα εἰς τὴν πούδραν Τοκαλόν, σύμφωνα μὲ κατατιθεμένην μέθοδον. Αὐτὸ εἶνε ἐκεῖνο ποὺ κάμνει ὥστε ἡ πούδρα Τοκαλὸν νὰ κρατᾶ πέντε φορὲς περισσότερον ἀπὸ τὰς συνήθεις πούδρας. Δὲν μένει ἐλάχιστον ἴχνος γυαλάδας, ἔστω καὶ σὲ ζέστη, μετὰ μίαν πείσμονα παρτίδα τέννις ἢ μετὰ μακρᾶς διαρκείας χορόν. Ἡ πούδρα Τοκαλὸν προσδίδει δροσεράν, νεανικὴν καὶ γοητευτικὴν ὡραιότητα εἰς ὄψιν, πρὸ τῆς ὁποίας οἱ ἄνδρες δὲν δύνανται νὰ ἀντισταθοῦν. Δοκιμάσατε ἕνα κουτὶ ἀμέσως σήμερον καὶ θὰ πεισθῆτε πόσον ἡ πούδρα Τοκαλὸν διαφέρει ἀπὸ ὅλας τὰς ἄλλας πούδρας, διότι εἶνε ἡ μόνη ἡ ὁποία περιλαμβάνει τὸ μυστικὸ τῆς Mousse de Crème. Γενικὸς ἀντιπρόσωπος Α. Π. Ρεμπουτζάκος, Πραξιτέλους 42, Ἀθῆναι.

«ΑΛΜΑ»

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΕΤΟΙΜΑ ΚΑΙ ΕΠΙ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΝ

ΚΑΤΙΝΑΣ ΙΩ. ΣΙΓΑΝΟΥ

Τέως Διευθυντρίας ἐπὶ ἑπταετίαν τοῦ Οἴκου Σουζὰν

ΒΟΥΛΗΣ 11Α
ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ
(LES JOLIS CHAPEAUX)

Κον Π. Ι. ΔΑΝΙΗΛΙΔΟΥ

ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΠΙΔΕΡΜΙΔΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΑ ΜΕ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΧΡΥΣΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

ΠΩΛΗΣΙΣ ΧΟΝΔΡΙΚΗ
ΓΕΩΡΓΑΝΤΑ
ΑΘΗΝΑΙ — ΚΟΡΝΑΡΟΥ 4
Τηλέφ. 21.417

Ἀδύνατον νὰ ἔχουν καλοπλυμένα ροῦχα, χωρὶς

λουλάκι DESTREE
Ζητήσατε ἀπὸ τὸν παντοπώλην σας
Ἀποφεύγετε τὰς ἀπομιμήσεις καὶ προσέχετε τὴν μάρκα «DESTREE»

Sté Ame DES USINES DESTREE

«ΔΕΟ»

POUDRE NORITA

VALERY

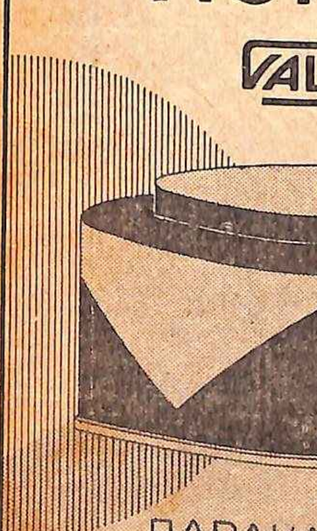

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
Β. Γ. ΜΠΡΙΤΑΝΩΦ & Σια
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 67Α ΑΘΗΝΑΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ

Ἐξαιρετικὴ ποικιλία ἐμπριμὲ μὲ ἀποκλειστικότητα σχεδ'ων.
Κουκουλάρικα ἀπὸ καθαρὰν μέταξαν.
Σεμιζιὲ ὑποκαμίσων ὁλομέταξα.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΟΥ 3 (Πλατεῖα Συντάγματος)
Τηλέφωνον 22—529

VANISHING CREAM

(ΚΡΕΜΑ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ)

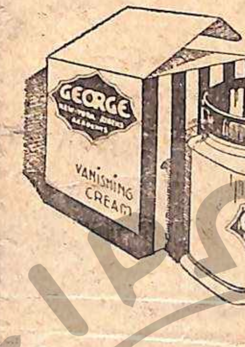

Προφυλάξατε τὴν ἐπιδερμίδα σας ἀπὸ τὶς καιρικὲς μεταβολὲς καὶ τὴ σκόνη καὶ ἀποκτήσατε μιὰ γοητευτικὴ ἐμφάνισι μὲ τὴν «VANISHING CREAM GEORGE»

Τιμὴ βάζου .... Δρχ. 50.—
» σωληναρίου .... » 25.—

Γενικὸς Ἀντιπρόσωπος Α. ΣΑΡΟΓΛΟΥ
Ἀκαδημίας 5. — Τηλέφ. 20-918

Τὰ καλλυντικὰ GEORGE πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ καταστήματα καὶ φαρμακεῖα τῆς πόλεώς μας.

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ ΑΔΥΝΑΤΙΖΟΥΝ;
Ὄχι βέβαια ἐντελῶς, διορθώνουν ἐν τούτοις τὸ σῶμα. Διὰ νὰ γίνετε ὅμως πραγματικὰ λεπτὴ καὶ νὰ διατηρηθῆτε πίνετε τὸ

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

ποῦ τὸ συνιστοῦν οἱ ἰατροὶ κατὰ τῆς παχυσαρκίας, ἀφαιρεῖ τὸ ὑπερβολικὸν πάχος καὶ σᾶς διατηρεῖ νέαν καὶ κομψήν.

Πωλεῖται εἰς τὰ φαρμακεῖα.

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"

ΔΕΛΤΙΟΝ ΣΤ' ΒΙΒΛΙΟΥ
'Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ'
ΤΗΣ ΝΤΕΛΥΝ

Ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε τὸ παρὸν ΔΕΛΤΙΟΝ.

Κυρίες μου

Ὅλων μας μιά εἶναι ἡ προσπάθεια. Πῶς νά σᾶς κάμωμεν τά μαλλιά σας ὡραιότατα Ἀλλά...... Δίχως τόν κίνδυνον νά τά ἀσπρίσιτε. νά τά κάμετε σκληρά. ἄτονα. σταχτιά. Μιά καλή ἐργασία ἐπιτυγχάνεται

ὁ
ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ
Παρουσιάζει πάντα τό ἴδιο ἐνδιαφέρον διά τά μαλλιά σας ὅπως καί σεῖς αἱ ἴδιαι

μόνον μέ τά ἄριστα ὑλικά καί μέ πεῖραν πολυετῆ Αὐτά νά εἶσθε ἀπολύτως πεπεισμέναι πώς μόνον ἐμεῖς τά διαθέτομεν

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ
Σταδίου 37
Στοά Δημ. Ὑπαλλήλων
Τηλ. 23-208